

Х Е Н Р И П И К Е Р
РАЗГОВОРИ ОТ
ГЛАВНАТА КВАРТИРА
НА ФЮРЕРА

Записаните разговори в щабквартирата на
Фюрера през 1941-1942 г.

Съдържание

Технически обяснения към изданието	3
За ориентация: един ден в главната квартира на Фюрера	5
Хитлеровите монолози на маса в главната квартира на Фюрера от 21 юли 1941 до 11 март 1942	19
Хитлеровите монолози на маса в главната квартира на Фюрера от 21 март 1942 до 31 юли	84
Фото-галерия	394
Адютанти на Фюрера	394
Секретарките на Фюрера	406
Новото Райхсканцлерство в Берлин	410
Резиденцията на Фюрера „Бергхоф“ в Берхтесгаден	414
Главната квартира на Фюрера „Волфшанце“	418
Специалният влак на Фюрера	426
Фюрерът и близкото му обкръжение в неговите щабквартири	433

ТЕХНИЧЕСКИ ОБЯСНЕНИЯ КЪМ ИЗДАНИЕТО

В това издание са добавени кратки *бележки* за пояснение на монологите (напр. дати, място на събитието, длъжности) в скоби след съответната дума. Бележките за разбирането на личности, събития и т.н. са под линия.

В бележките съзнателно са избегнати коментарите. В тази връзка читателите може да се насочат към научните оценки и литературните препратки на проф. д-р Андреас Хилгрубер в изработените от него бележки към предишните издания.

Разговорите от № 1 до 36 са извлечени от оригиналните стенограми на министерски съветник Хайм и авторът поема *отговорност за тяхната истинност*.

Превод от немски: Асен Георгиев

Адолф Хитлер се прощава с д-р Хенри Пикер, Виница, 1942 г.

ЗА ОРИЕНТАЦИЯ:

ЕДИН ДЕН В ГЛАВНАТА КВАРТИРА НА ФЮРЕРА

Хитлеровите разговори на масата в ГКФ се провеждат от началото на кампанията в Русия до 16.VII.1942 във „Волфшанце“ близо до Растенбург (Източна Прусия). От 17.VII.1942 във Верволф близо до Виница (Украйна). Специално е отбелязано, ако мястото по изключение е райхсканцеларията в Берлин, Бергхоф на Оберзалцберг или мюнхенският ресторант „Остерия“.

На 21.III.1942 с телеграфическа заповед бях командирован в Главната квартира на Фюрера „Волфшанце“. Телеграмата ме намери на Мюнхенската централна гара точно когато трябваше да се кача във влака с новобранци за военния флот. Човек може да си представи моето учудване, още повече че като представител на професионалното чиновничество принадлежах към презряната гилдия на юристите. Освен това не носех нито униформата на Вермахта, нито от кафеникавите на някоя от партийните структури. Трябваше да припиша назначението си единствено на документираната ми квалификация на чиновник. Към това трябва да се добави, че през 1937 г. заради застъпничеството си за преследвани от режима Балдур фон Ширах ме изхвърли от Хитлерюгенд и едва през 1942 бях реабилитиран от неговия наследник Артур Аксман. Освен това по същия повод през 1938/39 райхсфюрерът на СС и началник на германската полиция Хайнрих Химлер ме постави за една година под наблюдението на Гестапо. Със задължението всяка седмица да се регистрирам в службата на Гестапо във Вилхелмсхафен, както и със следене на пощата и подслушване на телефона. Сред няколкото хиляди млади юристи в общото и вътрешното управление аз бях сред 36-те с пълно отличие. Хитлер ценеше високо квалифицираните сътрудници с цел ускоряване на работата, дори ако бяха опортюнисти и заради това от време на време - неудобни.

Когато се озовах на Берлинското летище, двигателите на Ю 52 вече работеха. Преди това трябваше да водя истинска битка по телефона, за да превърна синия си граждански костюм в сивозелената униформа на Хитлерюгенд, за да не бия на очи още от началото сред гъмжилото от униформи в Главната квартира на Фюрера. При излитането, макар да беше вече края на март, термометърът навън показваше минус шест градуса. Полетът, който от съображения за наблюдение на въздушното пространство се провеждаше на височина 300 до 500 метра, минаваше над безкрайните снежни маси върху полетата на Източна Прусия, над реки и гори. Когато към 15:30 от летището в Растенбург преминахме през двете забранени зони и паспортния контрол, а от там в горите на ГКФ и пристигнахме във „Волфшанце“, не видяхме нищо друго освен заснежено убежище под голи широколистни дървета и храсталаци. Дълбок около 50 сантиметра сняг от двете страни на разринати пътеки, 8-9 едноетажни сиви железобетонни бункера,

скрити под борове, и няколко патрулиращи в кожуси. Това впечатление на манастирско отречение от света се съчетаваще е ограничаването на Хитлеровата командна централа с малко сътрудници. Хитлеровата проповед за народна общност, загъмняваща индивидуализма на отделния човек, е която идеологически беше преодолял партийното разделение и класовата борба, важеше и в ГКФ, което се видя от отзивчивостта и вниманието, които проявяваха навсякъде към мен, новака. Заради това малко след появата ми в столовата получих закъснял обяд: боб чорба, две филии пълнозърнест сухар, две мандарини и чаша чай. Освен столовата за Хитлер и неговите гости в бункера столова имаше още две помещения за сътрудниците и охраната. И трите помещения бяха обзаведени с дъбови мебели в естествен цвят, а стените бяха покрити до половината с ламперия. Подът беше от дюшеме, а осветлението - стенно, с наполовина остъклени фенери. В столовата на Хитлер имаше двадесет дъбови стола с облегалки и седалки от плетена тръстика, подредени около голяма, изжулена до блясък дъбова маса. Мястото на Хитлер беше в средата откъм широката страна към прозореца. На стената висяха гравюри на Гьоц фон Берлихинген, Хайнрих I, Улрих фон Хутен и т.н. Срещу мястото на Хитлер висеше голяма географска карта, а пред нея стоеше народният приемник (НП 301 „Телефункен“), който очакваше слушането на последните новини по радиото. В единия ъгъл на помещението стоеше малка кръгла маса, около която обикновено седяхме ние, по-младите. В противоположния ъгъл срещу него стоеше стенна масичка, върху която без охрана ден и нощ стоеше шишето със стомашния еликсир на Хитлер - ясен документ за поразителната липса на загриженост от атентати по време на моя престой в ГКФ. Тогава всеки член на ГКФ или неин гост лесно би могъл да убие Хитлер, стига да иска. Обаче съществуващото още легендарно уважение към него беше несравнима защита.

Следобеда използвах, за да разгледам спалните и работните помещения в жилищните бункери. Малките работни помещения бяха с преобладаваща дневна светлина, варосани стени, стенни осветителни тела в стил наполовина остъклен фенер, шкаф, маса, стелажи за папки, дървени столове и табуретки с естествен цвят. Спалните помещения нямаша дневна светлина, бяха тесни, с вградени приспособления за миене и чист въздух. Мебелите също бяха с естествен цвят. И Хитлер не беше настанен по-добре. Единствено работното му помещение беше достатъчно голямо, за да може там да се правят съвещания, плюс трапезария, където да се провеждат служебните обеда или вечери (т.нар. трапеза на Фюрера). Освен това имаше свой душ с тоалетна.

На път за вечерята срещнах Борман, който искаше да вземе Хитлер от шефския бункер, и направих гаф, когато като гражданин похвалих прекрасния снежен въздух в тази горска пустош. Той ме предупреди, че при вида на снега заради спомена за съдбоносното отстъпление при Москва (декември 1941) Хитлер изпитва едва ли не физическо неразположение.

След това заедно с двама млади действащи офицери зачаках в преддверието на столовата да бъдем представени на Хитлер. Навън вече беше тъмно като в рог. Затова ординарецът Хайнц Линге осветяваше на Хитлер с малко фенерче заснежения път от шефския бункер нагоре към столовата. Хитлер, около 1,75 м висок и 75 кг тежък, носеше сивозелен униформен шинел, сивозелена униформена куртка със златната партийна значка, Железния кръст I клас, черната значка за раняване от лявата страна - подредени едно под друго. Бяла риза и черна вратовръзка, дълъг черен униформен панталон, черни чорапи и черни половинки. Хитлер не носеше пагони или други отличителни знаци. Единствен знак за неговия пост на Върховен командващ на Вермахта беше големият златогъкан орел на Райха на левия ръкав на шинела и левия ръкав на куртката. При разходки навън винаги носеше или държеше в ръце военните си велурени ръкавици. При лошо време, оглед на фронтове, митинги и т.н. Хитлер обуваше вместо черния униформен панталон сивозелени военни бричове. И вместо половинките военни ботуши, които стигаха до горната част на прасеца. Също така вместо униформения шинел от плат - сивозелени дъждобрани от кожа, гумиран плат „Клепер“ или тренчоти. Облеклото на Хитлер в ГКФ отговаряше точно на берлинската му декларация пред Райхстага в началото на ВСВ на 1 септември 1939: „...Сега аз не ще бъда друго освен първия войник на Германския райх! Облякох отново онази куртка, която ми беше най-скъпа и свята. Ще я съблека едва след победата или няма да доживея този край...!“

Когато Хитлер влезе в преддверието, лицето му под сивозелената фуражка с широк кафяв кадифен кант и златист шнур над кафявата кожена козирка изглеждаше поразително свежо, зачервено от режещия вечерен студ в Източна Прусия. Стойката му беше стегната и самоуверена, макар да изглеждаше леко прегърбен. Докато оглеждаше нас, новодошлите, с големите си, някак подкупващи, забележително сини очи, разпитваше за военните отличия на всеки от нас и с известна сдържаност стискаше ръцете ни подред, човек усещаше, дори в тази малка, незначителна церемония, *онзи странен флуид, който той толкова завладяващо излъчваше*. По-късно научих как твърдоглави личности като адмирал Ерих Редер или фелдмаршал Ханс Гюнтер фон Клуге много пъти след едночасово обсъждане с Хитлер позволявали да бъдат убедени да се откажат от тяхното мнение, разбирайки правилността на неговите доводи. Хитлер владееше в такава степен изкуството на междучовешкото общуване, че често с хипнотично въздействие изключваше и най-добрите противоположни доводи и отбранителни позиции на своите съветници.

При влизането на Хитлер в столовата сътрудниците му, застанали срещу вратата, го поздравяваха с вдигната ръка. Той благодареше кратко и точно, след това сядаше в средата на масата. Вдясно от него генерал-полковник Алфред Йодъл, началник на Оперативния щаб на Вермахта, и д-р Ото Дитрих, началник на пресата в Райха, а срещу тях фелдмаршал Вилхелм Кайтел и райхслайтерът

Мартин Борман. Освен тях и мен, юриста на ГКФ, към постоянните членове на главната квартира принадлежаха членовете на адютантурата на Вермахта при Фюрера и райхсканцлера: генерал-майор Рудолф Шмунд (същевременно началник на отдел „Кадри“ на сухопътните войски), капитан Йеско фон Путкамер, майор Герхард Енгел и майорът от Луфтвафе Николаус фон Белоу. Освен това цивилните адютанти: групенфюрер Шауб и бригаденфюрер Алберт Борман, както и офицерите за свръзка на Хитлер хауптштурмфюрерите от Вафен СС Рихард Шулце и Ханц Пфайфер (1944/45 - Ото Гюнше), както и личните лекари на Хитлер - професорите Бранд и Морел. Към тях трябва да се добавят свръзките: пратеникът (по-късно посланик) Валтер Хевел (Външно министерство), генерал Карл Хайнрих Боденшац (Луфтвафе), генералът от СС Карл Волф (СС), генерал Валтер Буле (Оперативния щаб на сухопътните войски), адмирал Теодор Кранцке (военния флот), полковникът в Генералния щаб (по-късно генерал-майор) Валтер Шерф (Военно- историческия отдел на ВКВ) и д-р Вернер Кьопен (Министерството на Изтока). Ролята на помощник от Луфтвафе при генерал-полковник Йодъл изпълняваше полковника от военновъздушните войски Екхард Кристиан. Представител на Германската новинарска агенция беше банфюрерът от Хитлерюгенд Ханц Лоренц; адютантът на Кайтел майор Габриел и офицерът от разузнаването капитан Клекел, по-късно майор Зандер. С тези 26 преки сътрудници Хитлер управляваше своя Германски райх със 112,5 милиона германци на 850 209 км², военен апарат от 20 милиона войници, партия с 25 милиона членове, оръжеен потенциал от 36 милиона работници в страната и чужбина и окупирана територия от 6 милиона км² с население 250 милиона души.

Докато хапвахме супата от карфиол, а след това хляб с 20 г масло и малко извара, научих, след като поразпитах, че в ГКФ не може да се очаква нещо друго освен *войнишка храна*. Безмесните ястия и зеленчуковите супи се включваха в менюто с честотата, с която това ставаше в германските семейства и ротите по фронтите. Затова не се учудих, когато при едно свое частно посещение в Мюнхен, когато го попитах какво желае за обяд, Хитлер помоли да хапне отново истински баварски картофени кнедли. Към вечерята се поднасяше бира в малки чаши, а Хитлер си поръчваше газирана вода и чашката стомашен еликсир. Войниците получаваха същата храна, от същия казан, със същите гарнитурни, с тази разлика, че в т. нар. „месни дни“ вместо вегетарианските гозби на Хитлер на тях им се поднасяха месни блюда.

Разговорът на масата приличаше на полугласно шушукане и стихваше, щом Хитлер кажеше нещо. Цялата атмосфера беше под знака на почитта към Хитлер, която от време на време караше при неговия поздрав побелели генерали и политици от вълнение да разливат чаши.

Правени са опити да бъде обяснен този ореол на Хитлер с идейното

развитие през XIX век. Бързо секуларизиране на метафизическото мислене, на религиозните връзки, на свободата и достойнството на отделния човек, както и законът за нравствената съвест залянаха, въздигайки върху олтара на вярата идеята за нацията в ранг на божество. В Германия тя се олицетворяваше от Хитлер, както в СССР от Сталин.

Смятам, че ще дам на потомството най-добра представа какво беше тогава господстващото разбиране, като позволя на един от участниците в разговорите, който няма нищо общо с НСГРП, професионалният войник генерал-майор Шерф, накратко да изкаже властващото тогава мнение със своите думи от 1942, които са пред мен:

„Първичният елемент в живота на Хитлер, както и на Фридрих Велики - негов пример, е не борбата, а творещото култура действие, което ще създаде за германския народ смислено, жизнерадостно и сигурно бъдещо съществуване. Както и паметници на архитектурата, социални институции, пътища и истинска народна общност. Хитлер не е завоевател с фанатични планове без вътрешна необходимост, а вижда неизбежността на борбата между два свята, които не могат продължително време да съществуват заедно. И когато започне борбата срещу огромната опасност от Изтока, която поставя под въпрос всякаво културно развитие в Германия и Европа, тя ще се води, защото по неговите думи би било престъпление да се оставят на следващите поколения житейски проблеми, които можеш и сам да решиш...

След решението за действие последва нечуван победен поход. Ожесточените гранични схватки се превърнаха в поредица сражения за обкръжение и унищожаване, непознати досега във военната история. Съчетан с традицията, революционният дух започна да действа, надхвърляйки всички очаквания. По време на лятната и есенната кампания през 1941 Хитлер беше този, който повече от един път наложи върху хода на операциите своя личен, необичаен отпечатък.

Пред декември 1941, в кулминационния момент на нападението, се стигна до положение, което не е било спестено на нито един пълководец, принуден да заложи всичко на една карта и да рискува докрай. Сталин и неговите съветници бяха възложили големи надежди на тази зима. За тези надежди, използвайки всички предимства на неговата страна, той беше принесъл кървави жертви, които надхвърлят всяко европейско въображение. В несравним волеви акт тук се бореха 2 системи и 2 народа. Вече започна да се говори за положението от 1812 (Наполеон) и това легна тежко върху командването и войските. Тогава Хитлер хвана още по-здраво юздите. Неговото усещане за сила, която му позволи в тази най-тежка криза на Вермахта пред Москва да поеме върху себе си върховното командване на армията, може да се обясни само в този смисъл, че осъзнава

подкрепата и закрилата на една по-висша сила.

Обаче този път не ставаше дума за стратегически концепции, които трябваше да бъдат изпълнени. На тяхно място стъпи „организационният елемент“ със способността за импровизации. С най-високо напрежение на своя управленски апарат и с пълно негово лично участие Хитлер работи ден и нощ, за да облекчи борбата на войската и за да овладее трудностите на пространствата и природната сила... Неговата заповед беше ожесточена борба. За да спести на войниците си Наполеоновата съдба, той се намеси с неумолима твърдост там, където според него липсваше нужната такава. Където имаше нужда от него, проповядваше своята вяра е увеличаща сила, за да посрещне отново противниковата воля с нападение.

Междувременно германският Вермахт отново изтръгна за себе си инициативата. Успехите при Керч и Харков¹ показват, че германският войник, а е него и храбрите му другари по оръжие не са изгубили нищо от своята ударна сила. Онова, което днес се случва, е подвластно на върховната сила. Съдбата чрез нуждата и битката ще доведе до това, с което само разумът не може да се справи: *обединението на Европа.*”

Както отразява тази съвременна оценка от 1942 г., ореолът и ръководната сила на Хитлер се коренят в неговата несъкрушима, фанатична вяра в себе си и своята *съдбоносна германско-европейска мисия*. Също така в неговата способност да буди сляпа вяра към своето ръководство и своята „мисия на спасител на Европа от азиатския комунистическо-атеистичен потоп...² „

След ядене Хитлер редовно искаше от ординарците си Хайнц Линге и Ханс Юнге да му дадат очилата със златните рамки. От 1935 г. при четене използваше очила, чиито стъкла постепенно бяха засилвани: на дясното око +4, а лявото +3. При изучаване на географски карти и паметни записки използваше черни лупи, предоставени му от ВКВ, а въщици - четириъгълни лупи за четене. За да не се налага да носи очила на публични места, откакто беше станал канцлер, искаше речите и служебните документи да се печатат на специални пишешци машини с шрифт „Антикуа“ с букви 4 мм и разстояние между редовете 10 мм.

Хитлер прочиташе бавно и подробно лист по лист подадените му от началника на пресата телеграми. След това ги подаваше най-често на Кайтел или

---

¹ При офанзивата срещу Керч под командването на фелдмаршал Ерих фон Манщайн на 8-9 май 1942 са взети до 168 198 съветски пленници, 284 танка, 1398 оръдия. В чувала край Харков от 9 до 28 май 1942 фелдмаршал Федор фон Бок пленява почти 240 000 души, 1247 танка и 2026 оръдия. Авторът на двата оперативни плана е Хитлер.

² Формулировка на румънския кондукатор маршал Йон Антонеску.

на Борман, или започваше с приглушен глас да дава указания, които адютантите записваха или мълчаливо веднага изпълняваха.

Като учебнически пример за законите на политическото изкуство по Аристотел и Макиавели - тези двама трезви наблюдатели на политическата действителност - Хитлер знаеше толкова добре как по време на общото хранене да разпростира върху сътрапезниците си семейния блясък на *pater patriae*, че хронистът не бива да премълчава следната характерна случка. След една вечеря имаше орехи. Седналият по изключение до Хитлер посланик Хевел имаше нещастieto по време на оживеното му по рейнландски държане черупка от строщения лешник да излети и да удари Хитлер по дясното слепоочие. Хитлер погледна косо надясно над големите, хванати в златна рамка стъкла и с тих укор каза: „Господин Хевел, хвърляйте ореховите черупки на другата страна!“. След това продължи да чете, сякаш нищо не се беше случило. По повод на някоя от телеграмите или на подхвърлена по време на вечерята реплика, или на проблем, който по това време го занимаваше, Хитлер започваше да излага разбиранията си. Или за да стигне сам до решение или за да забавлява гостите си, да ги заинтересува, или да им повлияе в определена посока.

Удивителното беше, че дори в най-напрегнатите дни не вземаше отношение по актуалните военни проблеми. Също и тогава когато по време на обсъждането на положението преди обяд, преди вечеря и в полунощ мненията се бяха сблъскали тежко, той съумяваше да бърби за вредата от пушенето или нещо подобно. Когато Хитлер говореше, *рядко* се стигаше до *истински разговор*, тъй като постоянните членове на Главната квартира на Фюрера обичаха да мълчат. В края на краищата при дългогодишния съвместен живот в уединението на ГКФ от света всеки знаеше какво ще каже еди-кой си за енти път по съответната тема. Затова Хитлер най-често се изказваше под формата на *монолог* и само от време на време някой от сътрудниците потвърждаваше казаното е примери или го допълваше е опита от нещо преживяно. Същевременно можеше *продължително да слуша* някой гост, който разказваше новини, и да го поощрява да разказва все нови и нови подробности от битка, стопанско планиране или посещение в чужбина. Обаче рядко имаше истински дебати. И днес още ясно си спомням как адмирал Кранке дискутира почти цял час упорито и разпалено е Хитлер на морски теми. Също така е малко известно, че Хитлер видимо се *радваше*, когато някой от сътрапезниците, спазвайки формата, му *възразява с добри доводи*. Например, след като бях отбил е чувство за хумор една атака срещу юристите, както споменавам във въведението, имаше навика винаги да ме поздравява с ръкостискане, макар според възрастта и чина мястото ми на масата да беше почти на края. Когато на основата на преживяното по време на виенските му младежки години без изключение ругаеше поляците и аз му възразих е това, че като фюрер на Хитлерюгенд и като първи секретар на Международната камара по право съм срещал заслужаващи уважение поляци и няколко направо очарователни

полякини, той отговори единствено, че съдим на основата на различни преживявания. Когато се присмиваше на французите, вметнах, че предците ми по бащина линия произхождат от Амием и преди Френската революция - възможно дори във връзка с преследването срещу хугенотите - са напуснали Франция. Той контрира е носов френски сленг: „Я виж ти: *Анри дьо Пикé!*”

По време на неговите монолози на масата станах свидетел на един различен Хитлер от онзи, когото познавах от снимки, вестници и разкази. В тях Хитлер се разкриваше такъв, *каквото беше наистина*; защото при тези монолози на масата мислите му се лееха съвсем свободно и спонтанно. В тях той формираше разсъжденията си със сигурността на сомнамбул в късчета от пъзела на неговия логичен и завършен светоглед и изненадваше е неоспоримостта, е която опростяваше всички проблеми.

В тях той доказваше многократно онзи силно изразен усет за *психологията на масите*. Тя му даваше възможност, познавайки историческото невежество и неспособността за политическа оценка на средния човек по време на големите събрания е кратки, примитивно убедителни понятия да го увлича в бури от възторг - нещо, което чуждите държави смятаха за загадка.

Със своя глух, но лесен за разбиране баритон, в началото Хитлер говореше бавно, колебливо и преценяващо дори когато се шегуваше. Но разпалеше ли се от някой проблем, започваше да добавя изречение към изречение, идея към идея, образ към образ с блесналите очи на фанатик, плъзгайки поглед над присъстващите. Умееше да принуди германци и чужденци *да се подчинят на неговото обаяние* и да убеди дори несъгласни с него слушатели в своята правота. Дали това се дължеше на изобилието от примери, или на учудващата му интелигентност, в която се съчетаваха жажда за знания, дарба за разбиране, памет и неукротима воля за ново моделиране на света и хората? Дали въздействието му се дължеше на подробните познания, е които той, автодидактът, изненадваше своите гости и постоянно се опитваше да разшири чрез четене? Същевременно отделяше полезното от безползното за неговата жизнена среда, „набиваше” си го в главата, подреждаше и регистрираше. Дали обаянието му беше в *спиращите дъха видения за бъдещите му планове*, „надничането през страничната врата в рая”? С него на задачите конкретни въпроси чрез тези общи прегледи успяваше да предаде усещането за правотата на своята концепция. Или се дължеше на удивителната фантазия, *на подчертаното чувство за собственото му превъзходство*? Не беше ли излязъл прав и при четирите предупреждения на външното министерство за опасността от война: при въвеждането на всеобщата военна повинност, при влизането в Рейнската област, при аншлуса на Австрия и по време на Судетската криза!

Във всеки случай изкуството на Хитлер да изложи нещо пред

сътрапезниците беше толкова голямо, че човек лесно можеше да пусне покрай ушите си острите му нападки, особено срещу чуждите държавници, масоните, буржоазията, църквата, евреите, юристите и дипломатите. Въпреки това неговият винаги буден инстинкт дори и при най-голямо оживление никога не му позволяваше да забрави дискретността за неща, за които липсваше разбиране, както сред сътрапезниците, така и сред мнозинството на нашия народ. Да вземем дори само преследването на евреите, което замъгляваше пред сътрапезниците си с подготвителните работи за създаването на еврейска национална държава на остров Мадагаскар или във вътрешността на Африка. Защото *мнозинството германци*, както и *повечето от членовете на ГКФ*, бяха против колективното обявяване на евреите извън законите. Те споделяха пренебрежително отхвърленото от него мнение на Чърчил, който през 1932 беше казал на д-р Ернст (Пуци) Ханфценгел, неговия шеф на връзките с чуждестранната преса: „Мога да разбера, че някой е ядосан на евреите, които са извършили несправедливост или са се обърнали срещу нечия страна. Мога да разбера, че човек се противопоставя на евреите, които се опитват да завладеят властта в определена част от обществения живот. Обаче какъв е смисълът да си против човека само заради неговата раса? Отделният човек не може да бъде виновен за това, че е роден евреин“.

По примера на римския император Юлиан Хитлер изрично смята религията за дадена по рождение на човека вяра в творящо божествено всемогъщество или съдба.

Хитлер остана *до смъртта си религиозен* по свой начин. И въпреки борбата си срещу съществуващите по това време в Германия църкви като институции той не спря да си плаща църковния данък на католическата църква, принуди Борман да оттегли партийно постановление за „несъвместимостта на националсоциализма и християнството“ и се подиграваше пред нас на партийните идеолози Алфред Розенберг и райхсфюрера на СС Хайнрих Химлер за измайсторените от тях митове за германите като „фантазиращи апостоли на отвъдното“.

За Хитлер *Христос* е неповторима религиозна и историческа личност и като *галилеец* - ариец, който в своята етика и религиозно послание е определил на човечеството вечни ценности. Според Хитлер *християнските църкви са изкривили* съобразно със своите интереси Христовото учение, тъйкувайки го погрешно, и поради това са го предали и записали погрешно. По негово мнение заради това вкаменените църковни догми трябва да отстъпят на идеята за „*вечността на народа и расата*“. Онази идея за вечността, при която след смъртта духът и душата на човека, както и неговото тяло, се връщат в общия резервоар на природата, обаче преди това са се увековечили по *свой начин* чрез борбата за съществуване и размножението.

Според него чрез еволюция църквата и нейното послание в днешния си вид ще бъдат преодолени. Тя ще изгние и падне като „гангрениясал крайник“. Но на нейно място няма да се яви невяра или атеизъм, а вяра, която учи човека на „религията като смирение пред божествената творческа сила“. (Разговори на масата № 9, 11 и 30)

След вечерята Хитлер се връщаше отново в своя бункер, освен ако не му прожектираха за одобрение най-новия седмичен кинопреглед. За тази прожекция веднъж седмично се подготвяше втората столова в бункера. Прожектираха на Хитлер отделните филми един, а понякога два пъти. Той критикуваше, даваше предложения или диктуваше нови съпроводителни текстове. След прожекцията се сбогуваше ненатрапчиво и сдържано с придружаващите го лица, защото отказваше да остане за следващите игрални филми. Също както от началото на войната не беше ходил на театър, беше на мнение, че не бива да се радва и на игрален филм, докато войниците на фронта трябва да се лишават от подобни културни наслади. Единствените две изключения бяха един филм по време на гостуването на Дуче и през 1940 представлението за ранени на „Залезът на боговете“. Единственият лукс на Хитлер и неговият житейски еликсир беше нощният му телефонен разговор с Ева Браун. В нея той беше открил своя женски идеал - една модерна, спортна, житейски обиграна жена и при това, без да е „интелектуалка“. Очевидно я обичаше нежно. Тъй като в ГКФ аз трябваше постоянно да се разпореждам с 18 000 до 20 000 райхсмарки (чековата му книжка водеше Шауб), знам, че тя никога по своя инициатива не искаше пари. Затова той беше още по-загрижен, че въпреки неговата щедрост тя не може да се оправя финансово. Той се отвращаваше от мъжете в неговото обкръжение, които бяха стиснати за домакинските пари за жените си, както и онези, които смятаха, че в брака могат да се откажат от всякаква куртоазия и рицарство към съпругите си.

Хитлер беше шармантен с жените, обичаше да им подарява цветя, беше неуморим ценител на тяхната красота, тяхната елегантност и остроумие. При сутрешните поздрави целуваше ръка на секретарките със староавстрийско достойнство. Макар безброй жени да му правеха аванси, той остава напълно верен - както знам от икономката му фрау Ани Винтер-Брунер - от Коледа 1932 на своята Ева. Дискретността на Ева Браун за своя частен живот е несравнима, макар вечната игра на криеница пред другите и обществото, както и дългите години без брачно свидетелство да са и стрували немалко съззи. Също така, както знам от близката и приятелска фрау Шауб, отказът на Хитлер от собствени деца по политически причини не е бил лесен за нея.

Затова той се удиви много, когато в Дома на германското изкуство по време на изложбата през 1941 видя полуакта „Седяща блондинка“ от Вилхелм Хемпфинг, който удивително приличаше на неговата Ева. Нима беше решила

като сестрата на Наполеон, Паулина Бонапарт, да се увековечи - спомнете си скулптурата на Канова в Галерия „Боргезе“ в Рим. Във всеки случай нареди бързо да се откупи картината за мюнхенското му жилище, но не можа да изпревари Хофман, който беше откупил правата за чернобяло и цветно размножаване и вече ги беше използвал в списанието си за изкуство „Изкуство за народа“.

При моята първа сутрешна обиколка научих, че *дневната рутина* в ГКФ е различна от тази в останалите учреждения и причините за това. Сутрешната поща от Берлин, вестниците и документите пристигаха в ГКФ чак след 10 часа с куриерски самолет. Едва тогава хората, на които бяха възложени невоенни задачи, можеха да заработят с пълни сили. Често обаче работата продължаваше до след полунощ, макар че нямаше ограничения или правилник за свободното време, тъй като на *прехвърлянето на несвършени задачи от единия за другия ден се гледаше с лошо око*. За по-възрастните господа, които като фелдмаршал Кайтел ставаха рано, това със сигурност не беше приятно. При спешни неща винаги трябваше да очакват, че до полунощ ще бъдат извикани на доклад при Хитлер. Както успях да установя, той също не лягаше на своето обикновено походно легло да спи, докато не обработи своите карти, планове, паметни записки и документи. Обикновено това продължаваше до полунощ, често до два сутринта. Очевидно вярваше, че е получил от природата физически заложи и здравословно състояние, които му позволяваха да кара със също толкова малко сън като Фридрих Велики, Наполеон и Бисмарк.

Към 11:30 ч. районът около ГКФ се оживяваше. Началникът на Генералния щаб генерал полковник Франц Халдер (по-късно генерал-полковник Курт Цайцлер) се появяваше със своите генерали за *обедно обсъждане на положението*. То се провеждаше във военния бункер, където грижливо се обсъждаха операциите на всяка военна част чак до батальон. След изказванията на присъстващите главнокомандващи на армии и групи армии или на компетентните фронтови офицери цялостното положение се докладваше от началника на Оперативния щаб на Вермахта Йодъл или от началника на Генералния щаб. Обикновено обсъждането на положението започваше в 12 часа и в зависимост от случая продължаваше час, два или повече. Не ми е известно, според писаното в чуждестранната преса, Хитлер да е изпадал в „пристъпи на буйство“. Напротив, през хубавите дни, докато работех на Кайтеловата походна маса пред отворения прозорец на „помещението за обсъждане на положението“, не съм чувал Хитлер да прекъсва, освен много рядко, изложението на Халдер или Йодъл. Той редовно изчакваше с изказването си, докато двамата завършат своето изложение. На едно нещо обаче държеше много: идващите от фронта главнокомандващи да не разискват първо с началника на Генералния щаб, а да излагат мнението си, *неповлияни* от това на Халдер, по време на обсъждането. Един от военните адютанти ми разказа, че участниците в обсъждането на положението често са подлагали търпението на

Хитлер на тежко изпитание с продължаващи часове наред разисквания. Веднъж, когато на обсъждането отново не се виждал краят, той казал: „Адмирал Кранке не спира да говори по въпроси на Луфтвафе, а Гьоринг - по военноморски проблеми. Никой не обръща внимание на Хитлеровото здраве.“

В резултат ползващият се с лошата слава на „шарлатанин и гешефтар с лекарства“ дребен, дебел и обичан професор Морел се понасяше през поляната с куфарчето с лекарства и „ободряваше „ Хитлер с бързодействаща инжекция. Както ми казаха, без по време на лечението да е получавал или да е ставало дума за някакви разрешения, съгласие за фармацевтични разработки или възлагане на медицински изследвания. За инжекциите на Морел много скептично се изказваше дори неговият колега професор Бранд, защото при крайната чувствителност на организъм, работещ под несекващо напрежение, като този на Хитлер, тези „чудодейни лекарства“ с времето нанасят поражение върху нервите, мозъка и сърцето.

Стремителният физически упадък на едва 55-годишния Хитлер през есента на 1944 и пролетта на 1945 потвърди прогнозата на Бранд.

По време на обяда, следващ обсъждането на военното положение, нещата протичаха по същия начин, както на описаната вечеря. Ако Хитлер не говореше по определени теми или не се радваше на веселите шеги, които посланик Хавел и фотожурналистът Хофман винаги имаха подръка, той умело вмъкваше в разговора дозирани намеци за своите мирни планове. След това обясняваше какво трябва да се направи в настъпващата „социална епоха“ за подобряване на общия жизнен стандарт в областта на здравеопазването, жилищното строителство, работническата почивка, екскурзиите, красотата на предприятията и грижата за майките и децата. Говореше за правото на работа, която ще превърне работника от роб на машините в господар на техниката и така ще бъдат преодолените класовите борби при капитализма и масовата мизерия на болшевиизма. При това се показваше като *ярък антикомунист и антикапиталист*.

Като антикомунист беше за *запазването на частната собственост*, включително на земята и средствата за производство (но в допустими за социалната държава граници), както и за частното, носещо лична отговорност предприемачество в индустрията и селското стопанство, но на основата на общодържавно планиране на националното стопанство.

Като *антикапиталист* беше за *правото* на всеки гражданин на работа и медицински грижи. Беше за всеобща образователна и професионална подкрепа на работниците, за участието им с дял в печалбите на предприятието, за държавно направлявано създаване на състояние под девиза: „Народна кола (за 975 р.м.) и собствен народен дом за всекиго!“, както и осигуряване на старините

чрез народна пенсия за всички инвалиди, за всички жени над 60 и всички мъже над 65. Един от най-любимите му лозунги беше: „Който трябва да защитава родината с кръвта и живота си, трябва да нарича парче земя от тази родина своя собственост“.

След обяда Хитлер се заемаше с обсъжданията в цивилния сектор. Той отвеждаше или повикания за доклад в ГКФ ресорен министър, или своя „сив кардинал“ в работната си стая в бункера.

В 18 ч. започваше т. нар. *вечерно обсъждане* на положението, в което по правило, както и в *полунощното обсъждане*, участваха само господа от ГКФ. То се занимаваше основно с проблемите на въздушната война. Както *полунощното обсъждане*, и това се провеждаше в работното помещение на Хитлер в шефския бункер.

Когато на 17 юли 1942 г. ГКФ се премести в дървените хижи сред горите край Винаца, Украйна, в машината на военното ръководство се прояви първото ясно скърцане. За оценката на разговорите на Фюрера от това време е важно засилването на противоречието между Вермахта и партията. „Фюрера - да! Партията - не!“ - това беше паролата на деня, която изведнъж се разпространи. За пръв път станах свидетел поканата на Хитлер да бъде отказана от военен, шефа на шпионажа адмирал Вилхелм Канарис, под предлог служебна заетост. Недоверието на Хитлер към военните съветници видимо нарастваше, защото се ядосваше на офицерите, които винаги чакаха заповед отгоре, както и заради първите очевидни саботажи и постоянните съмнения на военните специалисти. При всяко трудно военно положение на тях им хрумваха само примери за неуспехи.

Скоро след излизането ми от активна служба в ГКФ в края на август и началото на септември в главната квартира настъпи окончателен разрыв между Хитлер и неговите съветници по военните операции, особено е генерал Йодъл, заради двойното настъпление срещу Сталинград и Кавказ и неговия неуспех.

Поради това съвместните трапези рязко се прекратяват. Според мотото „Да се доверяваш, е хубаво, но да контролираш - по-хубаво“ изведнъж цивилни стенографи от партийното ръководство на Борман започват да записват по време на обсъждането на военното положение. На Хитлер неочаквано му се прииска да направи видима отговорността на своите военни съветници и техните обяснения да бъдат записани за историята. Сякаш в подсъзнанието си предчувства, че вече е прекрачил върха на своя триумф и фантастични успехи и че колата на германската съдба³ само след няколко години ще стигне до най-

---

³ Авторът имитира заглавието на роман, излязъл през 1941 г. - Der Schicksalswagen от К. Хютер-

страшната погибел от столетия.

Историческият закон, който е мерило за всяко държавническо изкуство, намира потвърждение в Хитлер, който също го приема (Разговор № 71):

„В политиката добрата воля няма значение, нито „ако“ или „щях“, или „ако бях“. Важи само неспирният успех“.

ХИТЛЕРОВИТЕ МОНОЛОЗИ НА МАСА В ГЛАВНАТА КВАРТИРА НА ФЮРЕРА ОТ 21 ЮЛИ 1941 ДО 11 МАРТ 1942

Разговорите № 1 до 36 са извлечени от оригиналните стенограми на Хайнрих Хайм от д-р Хенри Пикер, *който декларира тяхната истинност.*

1

21.VII.1941, през нощта, „Волфсшанце“⁴

Всъщност трябва да сме благодарни на йезуитизма. Кой знае дали без него щяхме да стигнем от готическото строителство до леката, отворена и светла архитектура на контрареформацията. В сравнение с опитите на Лутер да върне вече напълно светските църковни князе към мистичното приемане на моралните ценности, йезуитизмът призовава сетивните наслади. При това Лутер никога не е искал да върже човечеството за буквата на Писанието. Съществуват цяла поредица изказвания, в които застава срещу Писанието, забелязвайки, че съдържа много недобри неща.

Протестантството също познава изгарянето на вещици, докато в Италия почти не се среща. Южнякът подхожда много по-леко към верските въпроси! Французинът също се движи напълно непринудено из черквата, докато у нас се излагаш на опасност да се вдигне шум около теб, ако не коленичиш.

От друга страна: ами че той (Лутер) се осмелил да се изправи срещу папата и църковната система! Това е първата революция.

А с превода на Библията постави на мястото на нашите диалекти немския език, значи оповести характера и духа на нацията чрез един всеобщ знак.

Прави впечатление колко си приличат развитието на Италия и Германия. Творците на езика застават срещу универсалната власт на папата: Данте и Лутер. Нациите са доведени от един човек до единство въпреки династичните интереси. Въпреки желанието на папата те се превръщат в един народ.

Срещата с Дуче е винаги особена радост; той е велика личност. Странно е, че е бил строителен работник в Германия по времето, когато и аз съм там. Да,

---

⁴ Хитлер избира „вълчи“ наименования за своите ГКФ, повлиян от своя псевдоним Вълк, с който по време на забраната на партията и забраната да държи речи в периода 1925 - 1927 тайно я ръководи и говори на партийни събрания.

моята програма възниква през 1919; по това време не знаех нищо за него. В духовните си основи нашето учение е самостоятелно, обаче всеки човек е продукт на своите и чуждите мисли. Не бива да се казва, че процесите в Италия не са оказали влияние върху нас. Може би кафявата риза нямаше да бъде създадена, ако я нямаше черната. Походът към Рим през 1932 г. беше един от повратните моменти в историята. Самият факт, че това може да бъде направено, ни даде тласък. Няколко седмици след това ме прие министър Шрайер⁵. Иначе нямаше да го направи.

Ако тогава Мусолини беше стъпкан от марксизма, не знам дали щяхме да успеем да се задържим. Тогава националсоциализмът беше още слабо растение.

Ако Дуче умре, това би било голямо нещастие за Италия. Който е вървял с него из вила „Боргезе“ и е имал пред очите си неговата глава и римските бюстове, е изпитал чувството: това е един от римските цезари! По някакъв начин носи у себе си наследствеността на някой от великите мъже от онова време.

Въпреки своите слабости италианците имат много качества, които ги правят достойни за обич от нас. Италия е родина на държавната идея, тъй като римската империя е единственото наистина голямо държавно-политическо образувание. Музикалността на народа, неговият усет за красиви условия на живот и пропорции, хубостта на хората! Нали Ренесансът е изгревът на нов ден, на преоткриването на арийския „Аз“.

А и нашата собствена история на италианска земя: който няма сетиво за историята, е като човек без слух или лице - може и така да живее, но това живот ли е?

Магията на Флоренция и Рим, Равена и Сиена или Перуджа, колко са красиви Тоскана и Умбрия! Всеки дворец във Флоренция или Рим е по-ценен от целия Уиндзорски замък. Ако англичаните разрушат Рим или Флоренция, това ще бъде престъпление. За Москва няма да е жалко, за съжаление, днес и Берлин няма да е загуба.

Видях Рим и Париж. Трябва да се каже, че може би с изключение на Триумфалната арка, Париж няма нищо велико в стила на Колизея, на Кастел Сан Анджело или на Ватикана: общи работи, които надвишават отделния човек. В парижките постройки винаги има нещо странно. Дали ще са „биволски очи“⁶, невъзможни в съотношение с цялата сграда, фронтон, който смазва фасадата,

---

⁵ Д-р Франц Шрайер е от 1921 до 1924 вътрешен министър на Бавария.

⁶ Кръгли тавански прозорци.

или като сравня античния Пантеон с парижкия: колко лошо е конструиран! Освен това и скулптурите. Каквото и да съм видял в Париж, то се плъзга по мен, докато Рим истински ме трогва. Когато приехме Дуче тук, си казахме, че е било хубаво. Обаче пътуването ни из Италия⁷, тамошният прием - въпреки остарелия церемониал, пътуването за Квиринал, това беше наистина нещо различно.

Неапол, гледан от крепостта, можеше да е и в Южна Америка. Обаче след това дворът на двореца, колко великолепен в съотношенията: всичко съобразено едно е друго! Много ми се искаше да пообикалям там като неизвестен художник. Вместо това: тук групи, там групи, плюс това Дуче, който не може да види повече от три картини. Така не успях да видя никакви картини.

Сицилия също била прекрасна.

2

22.VII.1941, през нощта, „Волфсшанце“

Англичанинът превъзхожда германеца със своето самочувствие. Самочувствие има само онзи, който може да заповядва. Навсякъде по света германците работят, без да получават заплатата, която заслужават. Производителността им се оценява. Но това, че живеят само от работата си, ги прави в очите на онези, които печелят от нея, достойни за съжаление.

На какво се дължи това, че до световната война в англосаксонския свят на германеца не гледаха с добро око? След 1870 ние имахме чудовищен прираст на населението. Последствието беше, че всяка година трябваше да се изселват 200 000 до 300 000 души. Срещу това можеше да помогне единствено включването на тези хора в работния процес. Като принадлежна стойност можеше да става дума само за изделия от германските суровини въглища и желязо. Дотогава нуждата от подобни изделия беше задоволявана от Англия. Англичаните имаха навика да изискват първо качество и да плащат за него висока цена. Който при такива обстоятелства иска да влезе в бизнеса, няма друг избор, освен да подбие цената на монополиста.

Трудолюбието ни на пчели ни позволи да произвеждаме масови стоки. Те бяха евтини, но в началото не можеха да имат качеството на английското производство: бяхме начинаещи и не познавахме производствените тайни. Затова на една международна изложба във Филадельфия през 80-те години (1876) германските стоки получиха оценката „евтини и некачествени“. Обаче след това

---

⁷ Официално посещение в Италия от 2 до 8 май 1938.

с времето се обособиха три производствени групи, в които нашата работа превъзхождаше по качество английската: начело химическата индустрия и фармацевтичната, производството на бои и преди войната добиването на азот от въздуха; производството на електроуреди и оптически инструменти. Англия усети тази конкуренция толкова силно, че започна да се съпротивлява с всички сили срещу нея. Обаче нито търговско-политическите опити, като защитното мито, нито двустранните договори, нито характеристиката Made in Germany помогнаха.

За англичанина житейският идеал се състоеше във формите на съществуване от викторианската епоха: на него му бяха полезни неизброимите милиони в колониалната империя и 35-те милиона души в собствената страна. Към това трябва да се добавят 1 милион буржоазна средна класа, а над тях 1000 господари, чиято печалба без трудности се осигуряваше от работата на останалите. За тази английска господарска класа надигането на Германия беше нещастие. В основата си с нашето стопанско издигане съдбата на Англия вече беше решена. В бъдеще английската империя ще успее да се задържи само ако Германия я поддържа.

Крайт на тази война е началото на трайното приятелство с Англия. Предпоставка да живеем в спокойствие с тях е нокаутиращият удар, който очаква англичанинът от онзи, когото трябва да уважава: 1918 трябва да бъде изтрита.

Когато се питам дали сме подготвени за опасностите на богатия живот, на който англичаните сега са заплашени да станат жертва, може само да се отговори:

Да, грижата ми за изкуството е заради това. Отвъд канала културата, както и спортът са грижа единствено на господарите. В никоя страна по света не играят толкова лошо Шекспир, колкото в Англия. Те обичат музиката, но тя не ги обича. Няма и мислители от голяма класа. Какво значение за масата от народа има Националната галерия? И тяхната Реформация не е родена като германската от конфликт на съвестта, а от държавни съображения. В Байройт можеш да срещнеш повече французи, отколкото англичани. Англичаните нямат опера и театър, в които да се работи, както в стотиците германски театри.

Въпреки това се запознах с много англичани и англичанки, които ние ценим, макар че онези, с които си имахме работа, не бяха мъже. Обаче те са народът, с който можем да се свържем.

1.VIII.1941, вечерта, „Волфсшанце“

Винаги настояват да кажа нещо похвално за бюрокрацията. Но не мога.

Разбира се, имаме чиста администрация, неподкупна, болезнено точна. Обаче е свръхорганизирана, отчасти пренаселена. Освен това: не се интересува от успеха, не познава възлагането на отговорност за различните функции, а иска всичко да направи зависимо. Към това трябва да се добави вечното вкопчване в местата. Като се изключи една част от Вермахта⁸, във Вермахта имаме много по-голяма либерализация, отколкото в цивилния сектор! В много случаи при недостигащо заплащане!

После тази налудничавата идея: законодателството трябва винаги да е еднакво за целия Райх. Защо да няма наредба само за една част от Райха? Въобразяват си, че правното единство означава: по-добре лошо, но еднакво, отколкото добро и различно. Нужно е само да се запази общият поглед на ръководството върху дейността на администрацията и да не изпуска юздите от ръка. Във Вермахта има най-високи награди за онзи, който действа обратно на заповедта - по свое убеждение и в способността си да взема решение е спасил положението. Отклонението от наредбата в администрацията винаги ти струва главата; изключението е чуждо понятие за нея. Затова и липсва смелостта за поемане на голяма отговорност. Единственото хубаво нещо е, че малко по малко ние, е течение на войната, ще получим цял континент за управление. Различното местоположение на слънцето ще забрани „еднаквостта“. Ние сме принудени с шепата хора да управляваме области, простиращи се на по 300 или 500 км. Естествено, там полицията трябва да употребява пистолетите си без задръжки. Партийците ще свършат това, както трябва. Ще трябва да платим данък на неопитността: грешките винаги може да се избягват. Обаче какво значение има това, ако след 10 години може да ми докладват: „Данциг, Елзас, Лотарингия са германски, но в Колмар са направени 3-4, а там 5-10 грешки“. Можем да се примирим с това, стига да не изгубим провинциите. След 10 години ще имаме елит, за който веднага ще знаем: този можем да използваме за това, друг за онова, когато определени нови задачи си търсят майстора. Ще се развие нов вид хора, истински господари по характер, които, естествено, не могат да бъдат използвани на Запад: вицецрале.

---

⁸ Има предвид сухопътните войски.

2.VIII.1941, на обяд, „Волфшанце“

Не е за чудене, че за комунизма Саксония беше най-силната крепост и че спечелихме саксонските работници малко по-малко. Също така, че сега те са сред най-верните. Тамошната буржоазия беше направо глупаво тесногръда.

В очите на саксонската икономика и ние бяхме комунисти. Който се застъпва за социалното равенство на масите, е болшевик. Колко грехове се извършиха спрямо саксонската надомна работа! Направо не е за вярване. Вермахтът установи в Саксония бавно разпадане на човешкия материал.

Не обвинявам дребните хорица, че са били комунисти. Само интелектуалците могат да се упрекват; те са знаели, че нуждата за тях е била средство. Ако се разгледа тази буржоазна ган, човек се черви и до днес. Масата е тръгнала по единствено възможния път. Работникът нямаше участие в националния живот. Например за откриването на Бисмарков паметник или за спускане на кораб на вода никога не се канеше работническа делегация. Там се виждаха само цилиндри и униформи. За мен цилиндърът е тъждествен с буржоазията.

Няма нищо по-хубаво от разглеждането на „Ди Вохе“⁹. Мога да кажа едно: това трябва да се изучава - при спускането на вода само цилиндри, дори и след революцията; народът единствено масовка за пристигането на високите и най-високи господа и дами.

Веднъж кайзерът приел работническа делегация; наругал ги и веднага ги предупредил, че ще оттегли кайзеровата си милост. На районните си събрания депутатите трябваше само да тъкуват речта на кайзера. Във войната вече беше късно.

От друга страна, бяха твърде страхливи и не са посмели да смажат главата на социалдемократията. Бисмарк го е искал; в допълнение, социалното законодателство: път, който, ако беше следван последователно, за 20 години щеше да доведе до целта.

Телман¹⁰ - това е типът малък човек, който не е могъл да действа по друг

---

⁹ Много популярно илюстрирано седмично списание на издателство „Шерл“ от 1889.

¹⁰ Ернст Телман е председател на ГКП от 1925 до 1933.

начин. Лошото при него е, че не е толкова умен като например Торглер¹¹. Той е по-ограниченият духовно. Затова можах да пусна Торглер на свобода, а Телман да задържа. Не за отмъщение, а защото означава опасност. Щом голямата опасност в Русия бъде отстранена, може да отиде, където си иска.

Нямаше нужда да затварям социалдемократите, защото нямаше чужда държава, чрез която да пакостят.

Пактът с Русия не успя да ме накара да възприема друго отношение към вътрешната опасност. Всъщност нашите комунисти са ми хиляда пъти по-симпатични от Щаремберг¹². Бяха здрави типове и ако бяха прекарвали по-дълго време в Русия, щяха да се приберат напълно излекувани.

5

2.VIII.1941, вечерта, „Волфсшанце“

Когато подобно на Русия затвориш страната си, това е само за да не се дава мярка за сравнение.

Сталин трябваше да въведе болшеvizма в балтийските страни, защото животът там щеше да се окаже непоносима мярка за сравнение за неговата окупационна армия. Отначало не искаше да го прави.

Искаме така да организираме Германия, че когато някой дойде при нас, да бъде излекуван от досегашните си представи. На никого не искам да налагам националсоциализма. Ако някой каже, че другите ще останат демократи, добре, нека при всички обстоятелства си останат либерални демократи. Например французите - нека си запазят партиите; колкото повече движения за социална революция имат, толкова по-добре. Както го правим сега, е съвсем правилно: много французи няма да копнеят да напуснем Париж. Заради връзката си с нас те са подозрителни за французите от Виши. От друга страна, във Виши също не им е неприятно, че сме в Париж, защото трябва да се очакват революционни движения.

При окончателното организиране на нашето стопанство трябва да внимаваме поголовието от животни да се увеличава. Много важни са и 400 000 хектара каучукови насаждения за задоволяване на нашите нужди.

---

¹¹ Ернст Торглер е председател на парламентарната група на комунистите в Райхстага.

¹² Ернст княз фон Щаремберг е участник в Мюнхенския пуч. По-късно се бори срещу Хитлер и от 1934 до 1936 е командващ австрийския Хаймвер.

Заради властта на частните капиталистически интереси използването на водната енергия у нас е в началото. Големите водноелектрически централи трябва да се държат основно за големите клиенти като химическата индустрия и да се продължава така. Между другото, трябва да се премира добиването на всяка конска сила в стила на някогашното ползване на енергията от мелниците. Водата си тече, само трябва да си построиш стъпало и вече имаш всичко, каквото ти трябва. Докато един ден въглищата ще свършат, водата винаги ще е отново тук. Всичко това може да се оползотвори по съвсем различен начин от сегашния. Може да се строят стъпало след стъпало и да се използва и най-малкият наклон. Освен това се получава равномерен отток на водата. Също така може да се строи бомбоустойчиво. Новият Фишеров метод е едно от най-гениалните открития, които са правени¹³.

Някога Норвегия трябва да стане за нас електроцентрала за Северна Европа. Тогава най-сетне норвежците ще изпълняват европейска мисия. За Швеция¹⁴ не искам да говоря. А във Финландия, за съжаление, не става.

Ако всички наши градове използваха Мюнхенския метод за добиване на газ от утайките¹⁵, това щеше да има огромно значение. Във Велсерското поле газта идва от земята: град Веле се отоплява с нея. Не бива да се чудим, ако някой ден там бъде открит петрол.

Обаче за бъдещето са сигурни водата, ветровете, приливите и отливите. За топлинна енергия вероятно ще бъде използван водород.

6

9. VIII.1941, „ Волфсшанце „

През последните дни тема на разговорите на масата между Хитлер и генералите са основите на разбиранията за чест на офицерите. Вследствие на това

---

¹³ Хитлер има предвид метода на Арно Фишер за подводна електрическа централа на Дунав при Ибс-Персенбойг, при който с помощта на баражи реката се прегражда и така спечелената енергия се прехвърля на подводни турбини. Другият подкрепян от Хитлер метод е този на Фишер-Тропш. Той превръща въглища в синтетичен бензин, парафин, алкохол, смазочно масло и моторно масло.

¹⁴ Швеция има късмета чрез тъста на кронпринца, херцог д-р Карл Едуард фон Кобург, да се радва на единствена по рода си пряка връзка с Хитлер. Кобургският херцог не само е президент на Германския червен кръст и фюрер на фронтоваците, но и със своите международни контакти му беше правил много полезни услуги.

¹⁵ В Мюнхен с него се покриват 12 процента от нормалната употреба на газ.

главнокомандващият на сухопътните войски (Валтер фон Браухич) състави следния списък с действащите основни офицерски разбирания за чест¹⁶.

Както казва главнокомандващият на сухопътните войски, подтик е дало заключението, че днес във Вермахта се е появила несигурност по отношение на разбиранията за офицерска чест, която се дължи на опростяването и разместването на понятия, на силното разрастване на офицерския корпус и на подмладяването на офицерите на командни постове. Макар тези явления да не са неочаквани, трябва навреме да бъдат решени, за да не се разраснат във вреда за целия офицерски корпус.

Бяхме помолени да се запознаем поверително с тези, изработени според особените нужди на офицерския корпус, насоки. Не се препоръчва използването им за партийната политика.

(Разговор между Хитлер и Кайтел. Борман е информиран.)

„Офицерът не само трябва отлично да упражнява своята професия. Освен това е задължен и външно да бъде пример пред целия германски народ за почтени възгледи и германски начин на живот.

Най-високото нравствено понятие за германеца е честта. Затова пазенето на честта е върховен дълг на офицера. Неговата стойност като личност и уважението, което му се оказва, се определят от сигурността и неподкупността на неговото чувство за чест. Целта на възпитателното въздействие е това разбиране да бъде заздравено и задълбочено. Заради това тук обобщавам следните принципи:

Любовта към Фюрера, народа и родината стои над всичко. Затова офицерът трябва рязко да се разграничи от всички онези, които стоят настрана от пътя на германския народ и неговата борба. Той е задължен да използва твърдата си вяра в победата там, където някой се пречупва. Неговите преки роднини също трябва да споделят тези разбирания. Например честта на офицера е засегната, когато съпругата му се остави да бъде увлечена в изказвания, които могат да бъдат наказани заради вероломство¹⁷.

Офицерът като пример за германското водачество доказва и в тази война, че залагането на живота в полето на честта е за него последното и най-висше събъждане във войнишката му професия.

---

¹⁶ Формулирани са на основата на лично посочени от Хитлер ключови думи и ръководни идеи.

¹⁷ Закон за защита на държавата от 28 февруари 1933 и Закон за отблъскване на вероломни нападения срещу правителството на националния възход от 21 март 1933.

Изпълнението на ежедневните задължения обаче също изисква смелост и от време на време на бореца, стоящ непоколебимо срещу врага, му липсва гражданска смелост. Да понася отговорност за собствените си грешки и пропуски, да не се плаши от неприятни и дори срамни разкрития и обсъждания. Да защитава собственото си мнение, където го изискват интересите на общността или дълга, да го изразява пред началниците при спазване на обичайното уважение. Упорито да изпълнява решението, признато за правилно, и да спечели битката със собствените слабости и недостатъци - това също изисква смелост.

Верността е да се изпълняват докрай поетите задължения. Верността е грижа за подчинения. Който първо мисли за собственото удобство, за собственото снабдяване, който не е през цялото време помощник и съветник на своите войници във всички нужди и по всички въпроси на ежедневието, който изисква лишения, които сам не е готов да понесе, накърнява дълга за вярност. Верността е другарство. Другарството не се изчерпва със съвместни забавления. То се доказва едва в нужда и опасност. Другарството е безкористие и жертвена готовност да помогнеш, както пред лицето на врага, така и в ежедневието. Верността е страхопочитание пред величието на нашата история. Само онзи може да дава оценки на миналото, който чрез своите дела е дал доказателства за способностите си.

Офицерът винаги трябва да държи на думата си. Дори самоуважението изисква: един мъж, една дума. Честната дума трябва да бъде недосегаема.

Липсата на откровеност заради недостиг на смелост засяга честта. Пред Съвета на честта липсата на откровеност и небрежността обременяват честта. Лъжата пред Съвета на честта заради лична изгода е свидетелство за безчестни възгледи.

Да си изпълняваш дълга, означава да служиш безкористно на общността. Задоволяване с малко, суровост към себе си, постоянна готовност за действие са предпоставките за възползване от привилегиите на ранга и служебното положение. Тъй като офицерът денонощно трябва да се грижи за войниците си, тъй като носи отговорност за живота на всеки свой подчинен, тъй като има многобройни и несравнимо по-трудни задължения, тъй като си ляга най-късно, затова му се полага специален подслон и обслужващ персонал.

Безмерните лични изгоди, каквито и да са те, са против честта и подкопават доброто име на офицера.

За вътрешно неукрепналите хора всяка война създава опасност да изпаднат в ролята на ландскнехти. Появяват се липса на задръжки, егоизъм, хвалби и

важничене. Който не може сам да се владее, който няма мярка в личните си изисквания, който се хвали със собствените си постижения, а завижда на чуждите, чиито мотиви за действие са единствено признанието и наградата, който разпространява слухове, за да може да се хвали с връзките си, той губи уважението, което хората дължат на вътрешно чистия човек. Вътрешната чистота изисква рицарско мислене и постъпки. Това означава скромност, сдържаност, дискретност, неподвластност на кариеризма и завистта. Честта изисква от офицера запазването на тези качества, особено под въздействието на войната.

По принцип всяка жена има право да очаква мъжът да зачита нейната чест, освен ако не е проиграла това право поради непочтено поведение, подсъдни действия или някакви други нравствени недостатъци. Не е съвместимо с опазването на женската чест жените да се разпитват по въпроси за техния личен живот, и особено на техния семеен живот.

Като основа на семейството бракът осигурява живота и бъдещето на нацията. Морално задължение е да се поддържа неговата чистота.

Офицерът, който чрез положението си на ръководна личност е особено изтъкнат, трябва чрез образцовия си начин на живот да възплаща това възвишено разбиране и да го налага в собственото си семейство. Изневярата и нахлуването е взлом в чужд брак означават накърняване на честта. Изневярата на жената задължава мъжа да защити честта на дома срещу оскърбителя.

Честта е изложена на атаки отвън. Всяко оскърбление и всяко съмнение в почтените възгледи засяга брака, освен ако брачната обида не е нанесена от човек, който не може да контролира сетивата си или е познат на всички като малоценен.

Офицерът трябва на място да отбива физическите нападения и да предотвратява продължаването им. Евентуално след това може да последва оплакване за извършено престъпление и както при обиди, оскърбления и всякакви други посегателства срещу честта (например изневяра) по принцип да се уведомява началника. Тогава той поема отговорността за възстановяване на честта на потърпевшия чрез преговори за споразумение, в случай че обидилият сам не предлага удовлетворение. Или чрез постигане на решение по пътя на честта. Не бива да се настоява за двубой или други мерки (например развод).

Трябва да се прави разлика между офицерското поведение и понятието „опазване на честта“. То обхваща главно външната форма на поведение пред обществеността (например поведение, маниери, спазване на дисциплината, облекло). Формирането на войниците никога не е второстепенен въпрос, те се нуждаят от постоянен възпитателен контрол от страна на началниците. След преценка нарушенията се наказват по дисциплинарен или съдебен път.”

8 и 9. IX.1941, през нощта, 10.IX1941, на обяд, вечерта и през нощта, „Волфшанце“

Рожденото място на английското самочувствие е Индия. Преди 400 години англичаните го нямаха. Огромните пространства на Индия обаче ги принудиха с малко хора да управляват милиони. Определящо беше и снабдяването на поголеми европейски центрове с хранителни продукти и предмети за всекидневна употреба.

С тази шепа хора на англичаните изобщо не им хрумна да се опитват да регламентират живота на новите континенти. Нямаше и англиканска мисионерска дейност. Доброто в това беше, че чуждите континенти видяха светите си божества недокоснати.

Германецът стана омразен по целия свят, защото където и да пристигнеше, започваше да играе ролята на учител. На народите не се оказва никаква услуга, защото за тях преподадените им ценности не бяха ценности. В Русия понятието за дълг в нашия смисъл не съществува. Защо да се опитваме до възпитаваме руснаците така?

При нашето заселване на руското пространство селянинът от Райха ще живее в превъзходни селища. Немските учреждения и власти трябва да имат прекрасни сгради, а губернаторите - дворци. Около службите ще се построи онова, което служи за поддържането на живота. А около града в радиус 30-40 километра ще се изградят хубави села, свързани с най-добрите шосета. Онова, което идва след това, е другият свят, в който искаме да оставим руснаците да живеят, както си искат. Само че ние ще владеем. В случай на революция просто ще трябва да хвърлим една-две бомби по съответните градове и работата ще бъде приключена.

Тогава веднъж годишно група киргизи ще бъдат развеждани из столицата на Райха, за да се изпълнят представите им е могъществото и величието на нашите каменни паметници.

Онова, което Индия е била за Англия, за нас ще бъде източната територия. Само да можем да внуша на германския народ какво означава тази територия за бъдещето! Колониите са съмнителна собственост. А тази земя ни е осигурена. Европа не е географско, а обусловено от кръвта понятие.

Сега човек разбира как китайците са стигнали дотам, че за да се запазят от непрестанните нападения на монголите, са се оградени със стена. Човек се изкушава да си пожелае гигантски вал, който да заслони новия Изток от

средноазиатските маси. Напук на историята, която твърди, че в защитеното пространство настъпва отслабване на силите. В края на краищата най-добрата стена е живата.

Ако някоя страна има право на евакуации, това сме ние. Защото ние многократно евакуирахме нашите собствени хора: само от Източна Прусия бяха изселени 800 000 души. Колко чувствителни сме германците се вижда от това, че ни се стори крайно брутално да евакуираме от нашата страна 600 000 евреи, докато евакуацията на нашите хора се приемаше без възражения, сякаш е нещо, което трябва да бъде.

Не бива да позволяваме повече германи да заминават от Европа за Америка. Трябва да насочим норвежците, шведите, датчаните и холандците в Източните области. Това ще са брънките на Райха. Ние сме изправени пред най-голямата задача на бъдещето планомерно да провеждаме расова политика. Трябва да го направим дори само, за да попречим на родственото размножаване, което се разпространява сред нас. Швейцарците обаче ще можем да използваме само за гостилничари.

Не искаме да овладяваме тресавищата. Ще вземем само по-добрата земя и засега само най-добрите почви. На територията на тресавищата можем да изградим огромен полигон с размери 350 на 400 км, с реки и всички препятствия, които природата може да предложи на войсковите части.

Няма съмнение, че за нашите опитни в боя дивизии няма да е трудно да се справят със сухопътна английска армия. Англия затова е по-слаба, защото в собствената си страна нямат възможности да се упражняват; ако искат да си създадат подобаващо големи пространства, ще трябва да изчезнат твърде много замъци.

Досега в световната история е имало само три унищожителни битки: Кана, Седан и Таненберг. С гордост можем да кажем, че две от тях са водени от германски армии. Към тях трябва да се добавят нашите сражения в Полша, на Запад и сега на Изток. Всички останали сражения са преследване, включително Ватерло. Имаме погрешна представа за сражението в Тевтобургската гора. Виновна е романтиката на нашите професори по история. Както сега, така и тогава в гората не може да се води битка.

Що се отнася до руската кампания, две мнения се бяха изправили едно срещу друго. Първо, Сталин ще избере тактиката с отстъплението от 1812 г. Второ, трябва да очакваме ожесточена съпротива.

Аз бях почти единствен застъпник на второто. Казах си, че отказът от

индустриалните центрове като Петербург и Харков ще бъде равнозначен на отказ от самия себе си. Че при тези обстоятелства отстъплението е равнозначно на унищожение, затова руснакът във всеки случай ще се опита да задържи тази позиция. Последва военната операция на нашите сили и развитието ѝ ми даде право. Америка няма да успее да замени онова, което сега изгуби руската армия, ако ще четири години да работи като луда.

Когато Америка оказва помощ на Англия, това се случва винаги с мисълта да се приближи мигът, когато ще е в състояние да я наследи.

Аз няма да го доживея, но се радвам за немския народ, че един ден ще види как Англия и Германия ще се изправят срещу Америка. Германия и Англия ще знаят какво да очакват една от друга. А ние ще сме открили подходящия съюзник. Те са небивало нахални, но въпреки това им се възхищавам; от тях има още много да се учим.

Мисля си, че ако някой се моли горещо за победата на нашите оръжия, това е шахът на Персия¹⁸. Стигнем ли там, долу, при него, вече няма защо да се страхува от Англия.

Първо трябва да сключим приятелски съюз с Турция¹⁹ на основата, че им се поверява охраната на Дарданелите. Никоя от силите няма работа там.

Що се отнася до планирането на икономиката, ние сме съвсем в началото. Представям си като чудно хубаво изграждането на общогерманска и общоевропейска икономика.

Колко много ще се спечели например, ако успеем да използваме водните пари, които днес се получават при добива на газ, но се губят за топлинното стопанство, за отоплението на парници. Те ще снабдяват през цялата зима нашите градове със зеленчуци и плодове. Няма нищо по-хубаво от градинарството. Досега винаги съм смятал, че армията не може без месо. Сега знам, че армиите в древността са посягали към месото само при бедствено положение с прехраната, защото продоволствието на римляните било изградено почти изключително върху зърнените храни.

Ако погледнем общо какви творчески сили дремят в европейското

---

¹⁸ Шах Реза Хан Пахлеви, който не успява да попречи на СССР и Великобритания през август 1941 г. да окупираат Иран, за да си осигурят достъп до Персийския залив и доставките от САЩ.

¹⁹ В германо-турския договор за приятелство от 18 юни 1941 Турция запазва своя неутралитет. Хитлер се надява обаче, че неговите военни успехи на Изток и турската омраза към руснаците ще накарат Турция да се присъедини към Оста.

пространство - Германия, Англия, нордическите страни, Франция, Италия, трябва да се каже: какво са в сравнение американските възможности?

Англия гордо сочи готовността на доминионите да подкрепят империята. Разбира се, подобна готовност е нещо хубаво, но тя ще съществува само дотогава, докато централната власт е способна да я налага.

Това, че в целия Райх ще има само един Вермахт, едни СС и едно управление, ще окаже огромно въздействие!

Както старият град, принуден да се свие зад кръга на крепостните стени, има различни строителни линии от модерното предградие, така ще управляваме различно от стария Райх новите пространства. Решаващото е всичко, което трябва да става, да става по еднакъв начин.

В района на Остмарк²⁰ беше правилно да се разбие централизираната държава за сметка на Виена и да се възстановят отново Провинциите на короната. Така с един удар бяха премахнати много поводи за търкания: всяка от областите е щастлива, че си е господар.

Оръжията на бъдещето? На първо място, сухопътните войски. След тях военновъздушните и едва на трето място военният флот.

Четиристотин танка през лятото на 1918 и щяхме да сме спечелили световната война. За наше нещастие тогавашното ръководство не разбра навреме значението на техническите оръжия. Военновъздушните сили са най-младото оръжие. В продължение на няколко десетилетия имат най-голям напредък, но още не може да се каже, че са стигнали върха на своите възможности. В сравнение с тях военноморският флот почти не е преживял промени от световната война насам. Трагично е, че с оглед на развитието на военновъздушните сили крайцерът, въплъщение на човешките достижения при овладяване на материала, е потънал до незначителност. Сравним е с техническото чудо, което са представлявали в края на Средновековието рицарят, брониран с прекрасна броня, и неговият кон. При това производството на един боен кораб отговаря на разносните за 1000 бомбардировача. А колко време изисква постройката на боен кораб! Откакто е открито безшумното торпедо, 100 самолета означават смъртта на крайцера. Днес вече нито един голям боен кораб не ще може да си стои в пристанището.

---

²⁰ Дунавско-алпийските райхсгау (области). - Б. пр.

24.X.1941, вечерта, „Волфшанце“

Няма същество, материя, но и човешка институция, която някой ден да не остарее. Всяка институция обаче трябва да вярва в своето безсмъртие, ако не иска сама да се предаде. Дори най-твърдата стомана изпитва умора, всички елементи се разпадат. И както един ден земята сигурно ще загине, така всички институции един ден сигурно ще загинат.

Всички тези явления вървят вълнообразно, не по прав път, а нагоре-надолу. Църквата е в несекващ спор със свободната наука. Имаше времена, когато съпротивата на църквата срещу науката беше толкова силна, че последваха взривове. След това църквата се отдръпна. И науката загуби от своята мощ.

Днес в часовете по вероучение в 10:00 ч. се разказва историята на сътворението с думите на Библията, а от 11:00 в часа по природознание се представя еволюционната теория. Двете напълно си противоречат. Като ученик изпитвах противоречието, задълбавах в него и упреквах учителя във втория час за казаното в първия, така че учителите изпадаха в отчаяние! Църквата си помага, като обяснява, че описаното в Библията трябва да се разбира символично. Ако преди 400 години някой беше казал подобно нещо, щяха да го изпекат с набожни песнопения.

Тъй като сега църквата е толерантна в сравнение със състоянието ѝ през миналото столетие, отново е набрала инерция. Възползва се от това, че в природата на науката е да търси истината. Науката не е нещо повече от стълба, по която се изкачваме. С всяко стъпало човек вижда малко по-далеч. Обаче и науката не вижда края на нещата. Излиза, че доскоро смятаното за истина е само частично познание, с което вратата към вечността не е широко отворена. И църквата обяснява: нали веднага ви казахме! Обаче науката не може другояче. Защото, ако иска да възприеме догматичен характер, тя самата би станала църква. Когато казват, че добрият дядо Боже прави мълнията, това не е погрешно. Със сигурност обаче добрият дядо Боже не ръководи мълнията така, както твърди църквата. Дефиницията на църквата е злоупотреба със сътворението за земни цели. Истинското благочестие е там, където обитава най-дълбокото познание за недостатъчността на човешкото. Който вижда Бог само в един дъб или дарохранилница, а не в цялото, той не може да е набожен. Дълбоко в себе си остава заседнал във външното на нещата, а когато гърми и святка, се страхува, че ще бъде убит като наказание, че е престъпил тази или онази заповед.

Когато човек чете френски памфлети от XVII или XVIII в., или разговорите на Фридрих Велики е Волтер, трябва да се срамува за ниското ниво на днешните ни разговори.

Науката тъкмо стигна отново до огромен участък от въпроса, дали изобщо между органичното и неорганичното в природата има съществена разлика: пред нас са телата и не се знае дали трябва да се причисляват към органичното или неорганичното.

В началото църквата ще се развика, после ще млъкне и ще преподава своето край другото. Обаче един ден догмата ще избледнее покрай огромната мощ на изследванията в областта на естествената история. Това е логично. Ако човешкият мозък мисли крачка напред и има щастието да вдигне малко от огромното було, това не може да остане без последици. Десетте заповеди са закони за порядъка, които са абсолютно похвални. В тях църквата и религията се проникват взаимно. Така възникват църквите - когато религията получи организационна длъжност. Онова, което подсъзнанието чувства, е почти при всички хора едно и също, само се формулира по различен начин. Единият забелязва незадоволителното само когато е в опасност, другият го вижда предварително, без да е имало наводнение, пожар или земетресение. Това усещане за ограничеността на човешкото могъщество го има в съзнанието на всеки. Микроскопът ни показва, че размерът не се отнася само за външността, но и за вътрешността: микрокосмос - макрокосмос. Към това трябва да се добавят определени познания от съвсем природен характер, например, че това или онова не е здравословно за хората! Оттам идва постенето и множеството хомеопатични учения, които са полезни за хората. Това, че египетските жреци са и египетското лекарско съсловие, не е случайно. Ако модерната наука не върши нищо друго, освен да отстранява спомена за това, тогава е вредна. Ако, от другата страна, се използва от църквата, за да се задуши човешкият напредък, това е непоносимо и един ден то ще провали всяка църква. При застаряващите хора тъканите вече не са толкова гъвкави. Нормалният човек не обича да гледа умирането на другите.

Ако двама души се обичат и единият заговори за смъртта, се казва: „О, я стига!“.

„Направихте ли си вече завещанието?“, казват, било нетактичен въпрос. Колкото човек е по-млад, толкова по-малко мисли за това. Обаче възрастните безумно се вкопчват в съществуването. Обикновено те са най-набожните. Църквата открива пред тях перспектива: свършването на живота е не само маловажно, вместо това продължава още по-хубаво. И никой няма да завещае на църквата своите десет хиляди? Навсякъде е така. Изобщо има ли църква, която да не се е определила догматично? Не, защото иначе щеше да е наука. Науката не може да обясни защо нещата в природата са такива, каквито се разкриват пред

очите, които я изучават. Тук се включва религията и носи успокоение. Междувременно под формата на църква се поставя в противоречие с живота. Властта на църковните началници се основава на това, че тяхното учение е въздигнато в догма. Църквата би се отказала от себе си, ако не държи здраво за догматично обвързаното си учение. Обаче онова, което вече не задоволява погледа, трябва да се промени или да умре. Това е вечната промяна.

Трябва само да осъзнаем, че:

1. ние, днешните хора, имаме поглед в дълбините на миналото, какъвто нашите предци преди хиляда години не са имали, и че
2. притежаваме поглед далеч напред, какъвто в древността не е съществувал.

При тези два милиарда и половина хора на земята откриваме 170 по-големи вероизповедания, всяко от които твърди, че притежава единствената истинска представа за отвъдното. 169 трябва да грешат, защото само едно може да е право. От религиите, които има днес, нито една не е по-стара от най-много 2500 години. Разбира се, хора, поне от ранга на павиан, има от най-малко 300 000 години. Човекоподобната маймуна се различава по-малко от най-низшия човек, отколкото такъв човек от ум например като Шопенхауер. С поглед в такива дълбини 2000 години са съвсем малък отрязък. Погледнато материално, за нас вселената се състои от еднакви вещества. Независимо дали става дума за земята, слънцето или звездите. Днес вече е станало невъзможно да си въобразяваш, че само на една от тези звезди има органичен живот!

Дали научните познания правят човека по-щастлив? Не знам. Обаче хората са щастливи с най-различни вероизповедания. Е, добре, затова трябва да сме толерантни.

Глупаво е да караш човека да вярва, както миналия век е правила натрапчивата либерална наука, че е диригент. Същият човек, който за да се придвижва по-бързо, се качва на коня - т.е. динозавър, със съвсем малък мозък. Това е, което смятам за най-страшното.

На руснаците им разрешиха да се обърнат срещу своите попове, но не биваше да го обръщат на борба срещу висшата сила. Факт е, че ние сме безволеви създания, обаче съществува една творческа сила. Да отричаме това, е глупост.

Който вярва в нещо погрешно, стои по-високо от онзи, който не вярва в нищо. Болшевишкият професор си въобразява, че триумфира над сътворението. Над такива хора ще бъдем господари. Дали ще черпим от Катехизиса или философията, имаме възможност да отстъпим, докато те с материалистичните си възгледи най-накрая ще се изядат едни други!

11.XI.1941, вечерта, „Волфсшанце „

Партията постъпва добре, като се държи настрана от църквата. При нас никога не е имало военнополови служби. Казвам си, по-добре да се оставя за известно време да бъде отлъчен или отблъснат от църквата. Приятелството на църквата ти излиза твърде скъпо. Защото ако имам успех, след това трябва да позволя да ми се каже: постигна го след благословията на църквата. В такъв случай предпочитам да го направя без благословия и няма да ми бъде поднесена сметка. Русия беше възможно най-набожната държава. Всичко беше свързано с религиозни церемонии. Това обаче не пречеше руснаците да ядат бой. Например от молитвата на 140-те милиона руснаци по време на Руско-японската война (1904/05) очевидно е имало по-малко полза, отколкото от тази на по-малкия по численост японски народ. Точно така през Първата световна война тежестта на техните молитви беше по-малка от тази на нашите. Но поповете не успяха да запазят съществуващото положение дори във вътрешността. Стигна се до болшевизъм. Да, реакционните политически кръгове помогнаха в това: отстраниха Распутин²¹ и с това една сила, която щеше да осигури на славянския елемент здравословно влияние.

Ако през 1919/20 не се бяха намерили националисти като доброволци, и при нас свещеничеството щеше да стане жертва на болшевизма. Когато една държава върви зле, поповете стават опасни. Тогава събират отрицателните сили и с тях създават напрежение. Какви трудности създаваха папите на германските кайзери! С удоволствие бих свикал всички попове, за да се погрижат английски и руски самолети да не идват. Обаче в момента държавата има повече полза от онзи, който прави ПТО (противотанкови оръдия), отколкото от онзи, който се разхожда нагоре-надолу с расо. В романските страни винаги е било на кантар болшевизмът с радикално лечение да отстрани онова, което само по себе си вече не е удържимо. Когато в древността плебеите са привлечени към християнството, интелигенцията вече не е имала нищо общо с античната култура. Днес вече никой, който е запознат с изследванията на природата, не може да взема насериозно учението на църквата. Онова, което е в противоречие с природните закони, не може да е от Господ, а добрият дядо Боже със светкавиците и пред черквата не се спира. Религиозната философия, в по-голямата си част изградена на основата на античните виждания, е под научното ниво на днешното човечество. В Италия и Испания това свършва с прерязване на гърла.

---

²¹ Григорий Распутин (1871-1916) - влиятелен, подчертано селски руски монах в двора на последния руски цар Николай II, комуто царицата и нейният антураж приписват лечителски сили, правел впечатление на прогресивен.

Не искам това за нас. Какви щастливци сме, че Партеонът още се издига, Пантеонът и останалите храмове, макар че вече нямаме нищо общо с религиозната им страна. Колко хубаво би било, ако имахме още много от тях! Заради това нямаше опасност да започнем да боготворим Зевс. При нас е същото. Ние нямаме по-велики документи за Средновековието от църковните. С едно-единствено иконоборство премахвам всичко, което е създадено при нас от V до XVII век. Създавам празнина! И колко много би обеднял светът!

Нищо не знам за отвъдното и съм достатъчно честен да си го призная. Други твърдят, че знаят нещо за него, без да мога да докажа, че не е така.

Не искам да натрапвам моята философия на някоя селска женица. Църковното учение също е един вид философия, макар да не се стреми към истината. Тъй като хората не могат да мислят, това не вреди. Някак си всичко свършва с осъзнаването на човешкото безсилие пред вечния закон на природата. Това не вреди, ако стигнем до съзнанието, че спасението на човека е в това да се опита да разбере божие провидение и да не смята, че може да се разбунтува срещу закона. Прекрасно е, когато човек смирено се подчинява на законите.

Тъй като всички сътресения са лоши, смятам, че ще е най-добре да преодолеем институцията църква чрез духовно просветление и да го направим безболезнено. Най-накрая може да останат женските манастири. За човека вярата е нещо прекрасно. Става дума за това да се махне отровното. През последните няколко столетия в това отношение се е случило много. Трябва да им се обясни, на мъжете от църквата, че правото им не е от този свят. Прекрасно е как Фридрих Велики се обръща срещу опита им да управляват в държавата. Бележките в полето, които пише върху молбите на пастори, са отчасти по солмоновски мъдри и унищожителни присъди. Всеки генерал трябва да го овладее. Човек се срамува колко бавно напредва човечеството. Династията Хабсбург е Йосиф II роди един слаб имитатор на Фридрих Велики. Когато една династия в течение на столетия ражда само един човек като Фридрих Велики - пред историята това е оправдано.

Преживяхме го през световната война: единствената религиозна държава беше Германия и точно тази държава загуби войната. Какво отвратително лицемерие е, когато този масон на масоните²² Рузвелт говори за християнството. Всички църкви трябва да се изправят, за да забранят това, след като той действа против всяко християнско схващане. Дошло е новото летоброене на църковния залез. Ще продължи още няколко столетия и тогава ще се случи чрез еволюцията

---

²² Според Хитлер масоните са „международно сдружение по сметка със силни икономически и политически интереси под американско и еврейско влияние“. Масонските ложи в Германия са забранени на 17 август 1935 г.

онова, което не стана чрез революция. Всеки учен, който е открил нещо, отчупва парче от основата. На човек често му става мъчно, че живее във време, когато още не е ясно как ще изглежда новият свят.

10

1.XII.1941, през нощта, „Волфшанце“

Стана въпрос, дали е правилно, да се упреква жена, че след идването ни на власт, не се е решила да се разведе със своя мъж евреин. И по-скоро обратното, в искането за развод от време на време не се крие престараване в убежденията, което по-скоро отблъсква, отколкото убеждава. Говорят, в самия факт, че жената изобщо е взела евреин, бездруго се крие липса на расов инстинкт, който я поставя извън народната общност!

Не казвайте това! Преди десет години целият ни интелектуален свят нямаше представа какво е евреин. С нашето расово законодателство за отделния човек са свързани големи трудности. При неговата оценка обаче не бива да се изхожда от индивидуалната съдба. Спестявам си за в бъдеще безброй конфликти!

Убеден съм, че у нас е имало евреи, които са били в това отношение почтени, че са се въздържали от всяка мярка, насочена срещу германците! Трудно е да се каже колко са били. Обаче никой не е започнал борба за германците срещу своите другари по раса. Спомням си една еврейка, която пишеше срещу Айснер²³ в „Байришен курир“. Но тя беше негов противник не заради съхраняването на германците, а от спекулативни съображения. Тя предупреждаваше да не се следва поетият от него път, защото това би могло да доведе до реакция, която ще се отрази лошо на евреите. Както се казва в четвъртата заповед: „Почитай баща си и майка си, за да ти бъде добре...“ Така евреинът поставя етническите искания не заради тях самите, а за да постигне нещо чрез тях!

Мнозина евреи не осъзнаваха разрушителния характер на своето съществуване. Който разрушава живота, обаче се излага на смърт и на тях се случва точно това! Кой е виновен, когато котката изяде мишката? Мишката, която никога не е сторила злина на някоя котка? Не знаем какъв е смисълът на устройството да виждаме как евреинът унищожава народи. Дали причината е, че природата го е създала такъв чрез своето разложение да раздвижва другите

---

²³ Курт Айснер (1867-1919) обявява революцията на 7 ноември 1918 в Мюнхен. Той е от еврейски произход и през 1918/19 застава начело на Революционното правителство на работническите и войнишките съвети.

народи? Тогава Павел²⁴ и Троцки²⁵ са най-достоините за уважение евреи, защото те най-много са допринесли за това. Със своята дейност те предизвикват съпротива. Тя следва техните действия така, както бацилът следва тялото, на което ще докара смърт! Веднъж Дитрих Екарт ми каза, че е срещал само един почтен евреин - Ото Вайнингер²⁶, който се самоубива, когато разбира, че евреинът живее от разлагането на други народи!

Странното е, че второто, третото поколение на еврейските мелези често отново се свързва с евреи, но природата накрая се погрижва за отпадане на вредното: в седмото, осмото и деветото поколение най-често еврейското се е разпаднало, а чистотата на кръвта изглежда възстановена.

На човек може да му се струва ужасно как в природата едното изяжда другото. Мухата от водното конче, то от птичката, а нея убива някоя по-голяма. И най-голямото, щом остарее, става плячка на бактериите. Накрая и тях ги настига съдбата, но по различен начин. Ако имахме възможността да увеличаваме милиони пъти изображението, щяхме да открием нови светове: всичко на света е толкова голямо, колкото малко е, в зависимост от това дали го виждаме във връзка с големи или малки неща. Едно е сигурно: човек не може да го промени! Дори да се самоубиеш, ще се върнеш в природата като материя, дух и душа. Краставата жаба не знае какво е била преди, за себе си ние също не знаем! Заради това единственото е да се изучават природните закони, за да не се застава срещу тях; иначе това би означавало да се бунтуваш срещу небосвода! Ако искам да повярвам на някоя Божия заповед, може да става дума само за една: да се запази видът!

Отделният живот също не бива да се оценява толкова високо. Ако неговото съществуване е нужно, няма да загине. Мухата снася милиони яйца, всички загиват, но мухите остават. Онова, което трябва да се запази, не е преди всичко придобитото познание, а същността на кръвната връзка, от която идват познанията!

Никой не е принуден да гледа съществуването от перспектива, от която не изглежда желано.

Човек има сетива, за да открива красивото. Колко богат става светът за онзи, който използва своите сетива! Към това трябва да се добави, че природата е вложила у всеки стремежа да направи достъпно за другите всичко красиво, което

---

²⁴ Апостол Павел.

²⁵ Псевд. на Лайба Давидович Бронщейн - най-фанатичния и жесток проповедник на „всесветовната революция“.

²⁶ Австрийският философ от еврейски произход се самоубива през 1903 г.

срещне. Хубавото има власт над хората. То иска да остане да съществува със своята власт. Как по друг начин да се обясни, че по време на нужда се намират безброй хора, които са готови, без да се замислят, да рискуват живота си за оцеляването на народа! Нашето нещастие е само, че притежаваме религия, която убива радостта от красивото. Евангелското мърморене е по-лошо от католическата църква. Всяка от църквите има своето значение: но в това отношение евангелската е нордическо явление от глетчерите, докато католическата църква, пряко подхранвана от еврейския интелект, има хиляда години повече опит и действа умно: оставяш човека да съгрешава по време на карнавала - знаят, че не могат да го откажат от това, за да му разтворят за благо на църквата кесията от Пепеляна сряда с описания за адските мъки, докато дойде отново време, когато ще може да се навилнее!

11

13.XII.1941, на обяд, „ Волфшанце „

Войната ще свърши ²⁷. Тогава последният голям проблем на нашето съвремие трябва да бъде изясняването на проблема с църквата. Едва тогава немската нация ще бъде напълно осигурена.

Не се интересувам от догми, но няма да търпя някой поп да се грижи за земните неща. Организираната лъжа трябва така да бъде пречупена, че държавата да е пълен господар. В младостта си бях на мнение: динамит. Едва по-късно разбрах, че това не може да стане насила. Трябва да изгние като гангрения крайник. Трябва да се докара дотам, че на амвона да стоят само идиоти, а пред тях възрастни женици. Здравата младеж да е при нас.

Нямам нищо против срещу абсолютна държавна църква, каквато имат англичаните. Но не може да е вярно, че можеш да държиш света чрез лъжа. На нашите народи християнството беше наложено едва през 6., 7. и 8. век от князете, които са на страната на поповете. Преди това са живели без тази религия. Аз имам шест СС дивизии, които са напълно невярващи, но въпреки това умират с най-голямо душевно спокойствие.

---

²⁷ Военновременните коледи Хитлер прекарва сред войниците. От 23 до 25 декември той посети Западния фронт (пехотния полк Гросдойчланд, СС Лайбщандарте, една алпийска пехотна дивизия край манастира Монтабаур, 75-а пехотна дивизия край Зарбрюкен и работниците на Вествал от Организацията „Тод“ на възвишенията Спихерер). Коледа през 1939 г. е при изстребителната авиация и военноморски части край Булон. Коледа 1941, 1942, 1943 и 1944 прекарва сред сътрудниците си във „Волфшанце“.

Христос е бил ариец²⁸. Павел обаче е използвал неговото учение, за да мобилизира подземния свят и да организира един ранен болшевизъм. С неговото нахълтване хубавият, ясен свят на античността е изгубен. Какъв е този Бог, който се радва само когато хората се самоизмъчват пред него? Един много ясен и прост пример: добрият Бог залага предпоставките за грехопадението. Когато с помощта на дявола най-сетне се е получило, използва девственица, за да роди човек, който чрез своята смърт спасява човечеството.

Мохамеданството все пак успя да ме въодушеви за небето. Обаче като си представя скучното християнско небе! Тук, на земята, са имали Рихард Вагнер, а отатък не се чува нищо друго освен алилуя и махане на палмови клонки, деца пеленачета и възрастни хора! Островитяните поне още почитат природните сили. Християнството проповядва „преображението“ - това е най-невероятното, родено някога от човешки мозък в неговата лудост, подигравка с всичко божествено. Негърът с неговия фетиш значително превъзхожда онзи, който вярва в чудото на преображението. Понякога губиш цялото си уважение към човечеството. Не към масата. Тя никога не е научила нещо друго. Обаче министри от партията и генерали са убедени, че без благословия от църквата не можем да победим! Германците вече триста години се борят дали по време на участието приемат господ в единична или двойна природа.

Нашата религиозна плоскост е най-позорната, която изобщо съществува. И християнството на японците е променено в техния свят. Японците не се колебаят. Те притежават религия, която ги връща към природата. Не мога да заменя мисълта за отвъдното у християнството, защото не е защитима. Мисълта за вечността е обоснована от вида. Разбира се, духът и душата, както тялото, се връщат в общия резервоар. Така наторяваме изходния материал, изходния материал, от който възниква новият живот. Няма защо да си блъскам главата защо или как! Няма да проникнем до същността на душата!

Ако има Бог, той дава не само живота, но и познанието. Ако уреждам живота си на основата на даденото ми от Бога прозрение, мога и да греша, но не лъжа.

Отвъдното на църквата, мислено телесно, се проваля дори за това, защото всеки, принуден да гледа надолу, би преживял мъченичество: би трябвало да се ядосва до смърт, като вижда човечеството постоянно да прави грешки.

---

²⁸ Хитлер вярва, че физическият баща на Исус, както по онова време често се случвало с незаконните деца, е бил римски легионер. Твърдеше това пред нас на основата на съответна литература и на Христова глава от I столетие, която Мусолини му представил през 1938 и която имала външния вид на римлянин, а не на еврейин.

Грешката на Х. С. Чембърлейн²⁹ е, че вярва в християнството като духовен свят. Човекът навсякъде прилага своите човешки мерки: онова, което е по-голямо от него, нарича „голямо“, което е по-малко - „малко“. Едно е сигурно: и ние сме някъде в световната скача. Провидението е създадо отделния човек с неговото естество и в това има много радост. Ние не можем да направим нещо друго, освен да се радваме на онова, което смятаме за красиво. Стремя се към състояние, в което всеки индивид знае: той живее и умира за съхраняването на неговия вид! Задачата е да се възпита човекът така, че да е достоен за най-голяма почит, ако направи нещо специално за запазване на живота на вида. Добре е, че не пуснах поповете в партията. На 21.Ш.1933 в Потсдам стоеше въпросът: църква или не? Бях завоювал държавата въпреки проклятието на двете вероизповедания. Ако тогава бях почнал да се възползвам от църквата - ние отидохме на гробовете, докато държавните мъже бяха в черквата³⁰, днес щях да споделям съдбата на Дуче. Сам по себе си той е свободомислещ. Обаче започна с отстъпки, вместо като мен по-добре да се беше обърнал повече към революционната страна. Аз бих нахлул във Ватикана и бих извадил цялата компания. После щях да кажа: „Извинете, сбъркал съм!“ . Но тях нямаше да ги има!

Все пак не бих искал италианците или испанците да загубят християнството: който го има, винаги има бацили у себе си.

12

18.1.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Целият ми живот не е нищо друго освен вечно убеждаване. През 1932 в Кайзерхоф водих многочасов разговор с Майснер³¹; каза ми, че цял живот бил демократ, но може би в по-друга посока от тази, която ние си мислим. В действителност съвсем не бяхме на толкова различни позиции и той беше готов да направи всичко, за да ни помогне при възрастния господин Хинденбург. Това не било лесно, защото заради разбиранията си старият господин бил настроен изключително враждебно към нас. Трябва да кажа, че Майснер беше първият, който много убедително ми описа живота на Възрастния господин. На кого да се опре? Германските националисти бяха неспособни. Срещу конституцията няма

---

²⁹ Хюстън С. Чембърлейн (1855-1927) - брит. философ и зет на Рихард Вагнер. Тълкува историята на Европа от гледна точка на творческите сили на народите.

³⁰ Хитлер и Гьоринг отиват при гробовете на старите бойци от НСГРП в берлинското гробище „Луизенщад“, вместо на богослуженията, отслужвани от евангелската и католическата църква преди държавния акт в Гарнизонскирхе в Потсдам. (Знамето на републиката е заменено с червеното знаме със свастиката на Хитлеровата партия. - Б. пр.)

³¹ Д-р Ото Майснер е шеф на кабинета на райхспрезидента при Еберт, Хинденбург и Хитлер.

да тръгне. Какво да прави? Трудно му е да преодолее себе си и да работи с определени социалдемократи и центристи. Към това трябва да се добави неговата антипатия срещу Хугенберг³², който през 1925 г. го нарекъл държавен изменник заради това, защото задържал Майснер.

Възрастния господин ме покани: „Господин Хитлер, искам да чуя какво мислите!“. Беше ужасно трудно да се изложи един мироглед над тази пропаст. Можех да установя връзка само чрез военните познания и организации. Мостът към войника установих веднага, обаче да открия моста към политиката беше истински фокус. Когато свърших, той се разпали до одобрение. И тогава си спомни за случка от Източна Прусия: „Вашите младежи обаче не бива да постъпват така! Наскоро викаха в Таненберг: „Събуди се, събуди се!“ . Ами аз да не би да спя!“.

Там имало хора, които бяха накарали Възрастния господин да мисли, че това се отнася за него, макар викът да бил „Германия, събуди се!“ .

Веднага след това ми съобщи, че когато има нещо за решаване, винаги ще ме изслушва. Това вече беше много. Но влиянието на враждебните към мен кръгове остана толкова силно, че през 1933 в началото можех да му докладвам само в присъствието на Фон Папен³³. Един ден Папен беше заминал. Отидох сам. „Как така господин Папен винаги присъства. Аз искам с вас да говоря!“ Когато Папен се върна, съжали, че е заминал. Възрастния господин го смяташе за един вид вятърничав човек, мисля, че доста го обичаше. Папен се отнасяше много умело с него. Има и заслуги. Първият импулс дойде от него: той проведе нахлуването в свещената конституция. Това, че не можа да продължи...³⁴

Ако Антонеску³⁵ не намери път към народа, е загубен. Който е вързан за изпълнителната власт, не може да просъществува. Чрез своята Народна партия Ататюрк³⁶ си осигури властта. Подобно е положението и в Италия. Ако днес се случи нещо на Антонеску той няма фактор, който да определи приемствеността. Веднага претендентите в армията ще започнат да се борят. Аз бих наредил Хория Сима да бъде застрелян, а румънския „Легион“ щях да направя носител на

---

³² Алфред Хугенберг - председател на Германската национална народна партия.

³³ Франц фон Папен (1879-1969) - германски центристски политик, райхс- и вицеканцлер, посланик във Виена и Анкара.

³⁴ Има предвид преговорите на Фон Папен с Хитлер в къолнската къща на банкера Курт фон Шрьодер на 4.1.1933 г.

³⁵ Йон Антонеску е Сопс1иса1ог (водач) на Румъния.

³⁶ Кемал Ататюрк - създателят на модерна Турция, е президент от 1923 до 1938 г.

властта³⁷.

Без политическа основа не може да се уреди нито въпросът с наследяването, нито нормалното политическо ръководство. В това унгарците превъзхождат румънците. От едната страна на унгарската държава³⁸ - нещо непоносимо за нас - е парламентът, но изпълнителната власт няма нищо общо с това.

Това беше нещастieto на Папен: нямаше нищо зад гърба! Ние не бяхме достатъчно силни, за да го закрияме. Аз нямаше и да го направя, защото той не беше избраник за това.

В Райха и областите имахме 5 милиарда годишен дефицит. Към това трябваше да се добавят още 5 милиарда като плащане на Вражеския съюз. „Огромна успех“, каза ми той, когато се върна от Женева, „в сравнение със 150 милиарда на хартия“. А на 30.1.1933 имаше само 83 милиона в райхскасата. Попитах: „С какво ще платите?“. Той каза: „Трябва да платим, иначе ще ни екзекутират“. Попитах: „Как така? Ние нямаме нищо, заради което да приведат присъдата в изпълнение.“ Когато после поисках 3 милиарда за въоръжаване, ми възразиха с тези задължения към чужбина. Казах: „Искате да дадете това на чуждите страни - я по-добре на собствената страна!“. По време на посещението на английския посланик³⁹ по случай встъпването му в длъжност му изясних своето становище. Отговорът му беше: „Искате да кажете, че нова Германия не признава задълженията, поети от нейните предишни правителства?“ „Договорите - да - отговорих аз, - но не изнудванията. Смятам за изнудено всичко, което беше обещано под мотото „Версайски договор“. „Чудесно - каза той, - веднага ще го съобщя на моето правителство!“

Никога Англия или Франция не се обърнаха към нас заради някое плащане. По този въпрос не се страхувах от англичаните. Обаче се притеснявах, че французите могат да го използват, за да окупираят например Майнц.

13

18.1.1941, през нощта, „Волфсшанце“

Когато някой каже: защо не си промените партийната програма? За какво

---

³⁷ Хория Сима е началник на румънския фашистки легион „Желязната гвардия“.

³⁸ Адмирал Николаус фон Хорти Нагибаня, последният началник на австрийския флот, е избран за унгарски кралски наместник на 1 март 1920 г.

³⁹ Сър Хорас Ръмболд.

да я променям? Тя е история. С нея на 24.II.1920 г. беше основано движението. Ако нещо се променя, това е животът, който предприема модификациите. Националсоциализмът не е седмично медицинско списание или седмично военно списание, което винаги трябва да отразява последните новости в знанията. Какво щастие е за правителствата, че хората не мислят. Мислене има само при издаването или изпълнението на заповед. Ако беше различно, човешкото общество нямаше да може да просъществува.

Трудното в нашето положение не е зимата сама по себе си, а да имаме хора и да не ги превозваме. Да имаме муниции и да не ги носим напред. Да имаме оръжия и да не можем да ги занесем там. Горко на железницата, ако другия път не го направи по различен начин!

По-добре ще е, ако на 30-ти вместо Гьобелс говоря аз самият. Става дума да се придържаш към средата в окуражаването - между трезвото и фразата. В един призив Гьоблес подкани фронтът да остане твърд и спокоен. Аз не бих казал това. В това положение войникът не е спокоен, а решителен. Това разбира само онзи, който сам е участвал⁴⁰.

Намират някъде череп и целият свят казва: нашите предци са изглеждали така. Кой знае дали неандерталецът не е бил маймуна?! Във всеки случай нашите предци не са седели там по онова време! Нашата страна е била свинска, през която най-много да са минавали. Когато ни питат за нашите предци, винаги трябва да посочваме гърците.

14

19.I.1942, вечерта, „Волфшанце“

Преди 1933 непрекъснато имах трудности да опазвам нашите хора от дуели. Тогава просто ги забраних. Заради подобни глупости бяха застреляни едни от най-добрите ни хора. И по какви причини! Един път бяхме в „Райхсадлер“ (мюнхенски ресторант). Хес беше там с жена си и балдъзата. Появи се един полупиян студент и започна да ги сваля. Хес го покани навън и му каза мнението си. На следващия ден пристигат две такива маймуни и му носят покана за дуел, защото поучавал член на студентската корпорация. Забраних му да се занимава с това. Дватама трябваше да дойдат при мен. Казах им: „Това е човек, който четири години е стоял пред врага. Не ви ли е срам?“.

---

⁴⁰ Във война. - Б. пр.

Незаменима загуба беше Щрунк⁴¹, единственият ни кореспондент със световна известност. Жена му била обидена, а той е застрелян. Къде остава разумът?

Може да има случаи, когато двама попадат в конфликт, който изобщо не може да бъде разрешен от съдилищата. Когато двама съперници за една жена не могат да се разберат, това трябва да се реши по някакъв начин. Единият трябва да се махне. Обаче сега, във войната, за подобни работи липсва разбиране и време. С това не се служи на нацията.

Към сблъсъците, които се случват на село, съм за търпимост. Момчето не може да се покаже в селото, ако не се бие за момичето си. Работата не е трагична. Случва се и съдът да обяви такъв за убиец, а той да го е направил непредумишлено. Извършителят трябва само веднъж да е казал: „Ще те убия някой ден!“, и веднага в това съзират „деяние с умисъл“. Докъде ще стигнем, ако на всички по селата, които са казали подобно нещо, започнем да гледаме като на кандидат-убийци? В подобни случаи, ако смятам, че става дума за прилични момчета, си затварям едното око. Наказанието се трансформира в затвор и след кратко време се дава изпитателен срок!

Кой днес при нас има още право да се защитава? Няма специална чест. Ако НТФ (Немския трудов фронт) би поискал и правото да се дуелира, щяха да останат само неколцина нещастници, които нямат чест. По принцип ще разреши дуелите само между господа духовниците и юристите.

Та нали има много по-благороден начин и разнообразни възможности да докажеш значението си за нацията! За тези неща трябва да използваме голям мащаб. Колкото повече се вглеждаш в големите събития от живота, толкова по-незначително ти се струва подобно нещо. А колко семейства бяха направени нещастни по този начин! Дуелът нищо не доказва. Човек може хиляда пъти да е прав. Решаващото е дали стреля по-добре.

15

21.1.1942, на обяд, „Волфсшанце“

Заедно с нечувано добрите неща в старата германска армия имаше и нечувано много остарели неща. От това се роди социалдемократията. Това нямаше никога да се случи, ако сухопътните войски и флотът не бяха направили

---

⁴¹ През 1936 г. Роланд Щрунк е застрелян в дуел от Хорст Кручина, адютант на райхсфюрера на младежта Балдур фон Ширах.

всичко, за да отчуждят работника от народа. Той не можеше нищо да стане: една институция, която трябваше да се изяви унищожително, беше тази на фелдфебел Лейтенантите и на заместник-офицерите.

Всеки полк има неколцина офицери, на които залага. Колко от тях принадлежаха към тази категория, но пътят им беше затворен. Обратното, всеки учител автоматично можеше да стане офицер, а колко от тях след това напълно се провалиха.

Ако някой се докаже, знае се, че е способен да води, и трябва да му се даде чинът, който е свързан с командването от него част. Само капитан трябва да командва рота. Дължим му го дори само заради неговия авторитет. Случваше се заместник-офицерите да водят две години рота или някой старши Лейтенант - батальон. Войската заслужава на техния водач да бъде даден чинът, който е заслужил. Същото важи за полковото командване. Не бива заради чисто формална нагласа майор да командва там, където трябва да води полковник. В мирно време задължително ще се стигне до определен ред. Скептичен съм към всички офицери, работещи според теорията. Въпросът е дали в решителния момент ще действат удовлетворително.

В модерното сражение ротен командир над 40 години е нещо абсурдно. Ротен командир трябва да си на 26, полкови на 30, а дивизионен - на 40.

Един поглед върху нашия списък с генерали показва: всички са престарели. Човек не трябва - справка Англия - да се ръководи от списъка за прослуженото време.

16

22.1.1942, на обяд, „Волфшанце“

Не е изключено след двестагодишно управление да сме решили проблема с националностите. В началото на Тридесетгодишната война вече беше дошъл моментът.

През четиридесетте години на миналия век всеки чех се срамуваше да говори на чешки. Гордостта му беше да говори немски, а върховната гордост - да бъде смятан за виенчанин. Въвеждането на всеобщото, равно, тайно изборително право в Австрия трябваше да доведе до рухването на германците. По принцип социалдемократите бяха с чехите, освен това и висшата аристокрация.

Германският народ е прекалено интелигентен за аристокрацията. Затова на нея са и нужни малките периферни народи. Чехите бяха подобри от унгарците, румънците и поляците. Там се беше образувала трудолюбива градска средна класа, която си знаеше мястото. Те и днес ще ни гледат от долу нагоре с ярост и безгранично възхищение: „Ние, чехите, не сме предопределени да управляваме!“.

Само при владенето на чужди народи човек се учи да ръководи. Чехите щяха да изгубят своето чувство за малоценност, ако с течение на времето бяха изпитали превъзходство над останалите периферни австрийски народи.

Човек не може да си представи положението през март 1939: колко невъзможно беше!

След столетия вглеждане в себе си трябва да се научим да действваме активно. Това ще продължи 50 до 100 години. Ние сме умеели да властваме над други. Австрия е най-добрият пример. Ако Хабсбургите не се бяха съюзили с противната страна, 9-те милиона германци щяха да се справят с 50-те милиона други. Когато се казва: за англичаните се сражават индийци, да, други народи също се сражаваха за германците в Австрия.

В Долна Саксония способността за властване сигурно още си е присъща. Английската господарска класа произхожда от там. С техните методи на събиране СС ще наберат от там резерв фюрери, с които след 100 години ще може да се управлява общността, без много да се замисляш кого къде да сложиш.

Решаващото е да се излезе от този ограничаващ кантонален дух. Затова съм доволен, че стоим в Норвегия и на други места. И швейцарците не са нещо друго, а клон от нашия народ. Изгубихме германи, които сега са бербери в Северна Африка и кюрди в Мала Азия. Един от тях е Кемал Ататюрк, синеок човек, който няма нищо общо с турците.

24.I.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Още в мирно време човек трябва да изгради въоръжението си върху основите, с които ще разполага през войната!

През 1936, когато бе създаден четиригодишният план, нуждата ни принуди да намерим материали заместители. Хората нямат представа, какво изисква въоръжаването на милионна армия само с оптика!

В Англия се засилва течението, което казва: в Европа вече нищо не можем да спечелим. Още от старата война имаме 16 милиарда дълг. Към него се

прибавиха нови 200 милиарда. Консерваторите ще кажат: само ако човек е решен да изостави Индия, би могъл да постигне малък, евтин успех, например в Северна Норвегия. Може ли Австралия и Нова Зеландия да бъдат спасени? Но Индия трябва да бъде удържана.

От капиталистическа гледна точка Англия е най-богатата страна на земята. Ако я настъпиш по кесията, буржоазията става героична. Остават само две възможности: ликвидират Европа и запазват Далечния изток или обратното. И двете не могат да бъдат запазени. Смяната на правителството ще бъде свързана с решението да се ликвидира Европа. Чърчил обаче ще бъде оставен на поста му, докато има воля да продължава тази война независимо от обстоятелствата.

Ако бяха много умни, щяха да сложат край на войната, защото така ще нанесат най-злонамерения удар на Рузвелт⁴². Биха могли да кажат: Англия вече не е в състояние да продължава войната. Вие не можете да ни помогнете, затова сме принудени да заемем друга позиция спрямо Европа! Тогава американската икономика ще рухне, ще рухне и Рузвелт. И Америка би престанала да бъде опасност за Англия.

18

През нощта на 25 срещу 26.1.1942, „Волфсшанце“

За някои лидери е щастие, че не са се оженили: това щеше да е катастрофа. Има момент, в който жената никога не разбира мъжа. Това е, когато в брака мъжът не намира времето, което жената смята, че трябва да изисква за себе си. Когато става дума за чужди мъже, да, всички казват: не разбирам жената, аз нямаше да съм такава! Обаче към своя собствен мъж всяка жена е еднакво неразумна. Това трябва да се разбере: жената, която обича мъжа си, напълно се разтваря в него. Едва когато има деца, разбира, че за нея има и нещо друго: затова изисква от мъжа да живее точно като нея. Обаче мъжът е роб на своите мисли - неговите задачи и задължения го владеят и може да има мигове, когато наистина трябва да каже: какво ме интересува жената, какво ме интересуват децата!

Когато се замисля, през 1932 можях да си бъда вкъщи само малко дни. Но и там едва ли щях да бъда господар на себе си.

„Та ти изобщо не си при мен!“, оплаква се жената, когато мислите неочаквано завладяват мъжа! Разбира се, не е нужно непрекъснато да бъдат заедно! Болката от раздялата също носи на жената един вид задоволство. След

---

⁴² Франклин Делано Рузвелт (1882-1945) - 32 президент на САЩ.

това идва радостта да се видят отново. Когато един моряк се върне у дома, все едно празнуват отново сватбата си! След месеците отсъствие има няколко седмици пълна свобода! Това при мен никога не би било така. Мен жената винаги щеше да посреща е упрека: „А аз!“. Плюс това болката, с която се натоварваш, защото много би искал да изпълниш желанието на жената. За нея ли да мисля, или за задълженията си?

Затова е по-добре човек да не се жени.

На брака това е лошото: създава законни искания! Затова е много по-правилно да имаш любовница. Бременето отпада и всичко е подарък. Разбира се, това се отнася само за изтъкнати мъже.

Не вярвам, че мъж като мен някога ще се ожени. Той си е създал - интелектуално - идеален образ, в който от една е взел фигурата, от друга косата, от трета духа, а от четвърта очите и е този критерий се доближава до всяко ново създание. Такова нещо обаче не съществува. Човек трябва да е доволен, когато някое момиче притежава нещо мило! Няма нищо по-хубаво от това да си възпиташ някое младо девойче: момиче на 18, 20 години е податливо като восък. Мъжът трябва да може да остави своя отпечатък върху всяко момиче. Жената и не иска нещо друго!

Дара, годеницата на моя шофьор Кемпка, е мило момиче. Но не мисля, че Кемпка и тя ще бъдат щастливи. Кемпка се интересува твърде много от техника, а тя е много интелигентна.

Какви хубави жени има! Седяхме в ресторанта под бременското кметство. Тогава влезе една жена: наистина имахме чувството, че Олимп се е отворил! Просто сияеща! Посетителите оставиха ножовете и вилиците. И всички очи се лепнаха на тази жена.

По-късно в Брауншвайг! После най-горчиво се упреквах! Същото се случи с всичките ми господа: едно русо девойче подскочи към мен в колата, за да ми поднесе букет цветя. Всички си спомнях случилото се, но на никого не беше хрумвало да попита момичето за адреса му⁴³, за да му драсна няколко думи за благодарност. Руса, висока и прекрасна! Но както става обикновено: наоколо голяма блъсканица, а и бързахме. Още съжалявам.

Веднъж присъствах в Байришерхоф на някакво тържество, на което много красиви жени придаваха блясък със своите брилянти. Тогава влезе една жена,

---

⁴³ Коженят адресник на Хитлер, погълван на ръка от него, оцеля като ценен източник на информация.

толкова красива, че всичко около нея изчезна. Не носеше бижута. Беше госпожа Ханфценгел⁴⁴. Веднъж ги видях заедно с Мари Щук при Ерна Ханфценгел. Три жени - всяка по-красива от другите. Каква гледка! И по мое време във Виена срещнах много красиви жени.

Аз съм любител на животните и особено обичам кучетата. Обаче към боксер например нямам вътрешно отношение. Ако изобщо някога бих искал да имам куче, то е овчарско. И най-вече женско. Би ми се сторило като предателство, ако се сдобия с друго куче. Какви прекрасни животни са това: зли и привързани към господаря си, смели, дръзки и красиви. Кучето за слепи е едно от най-трогателните неща. То оставя всяко друго куче зад себе си. Само когато кучките са разгонени, не искат да знаят за теб. Привързано е към човека повече, отколкото към себеподобните си. Отива при приятелка, но веднага се връща с угризения на съвестта. През зимата на 1921/22 г. някой ми предложи овчарско куче. Обаче той беше толкова тъжен заради спомена за предишния си господар, че не искаше да привикне. Затова реших да го дам на някой друг. Новият господар едва беше направил няколко крачки, когато се откъсна от него, скочи към мен и сложи предните си лапи на раменете ми. Трябваше да го задържа.

Когато по-късно получих от Граф⁴⁵ Мук, той много по-бързо привикна. Огорчен се качи по стълбите, но когато видя горе Блонди, каква радост беше на другия ден - не може да се опише! Новото куче най-лесно свиква, когато вече има друго куче. Да, дори значи много, когато по миризмата усети, че новият му господар е имал куче. Нали кучето е най-старото домашно животно. Живее при човека от 30 000 години. Само че в своето високомерие човекът не иска да разбере, че между куче и куче, дори от една и съща порода, може да има разлика до небето. Има тъпи кучета, има и кучета, които са толкова умни, че е направо плашещо.

Сега ми попадна в ръцете един труд за възникването на човешките раси. Преди много съм размишлявал за това и трябва да кажа, че когато огледаш по-отблизо старите легенди, приказки и саги, които се появяват навсякъде, стигаши до много странни заключения.

Учудващо е колко кратък е периодът, който човекът може да обхване с поглед. Най-старите писмени свидетелства лежат на 3000 до 4000 години в

---

⁴⁴ Става дума за Хелън Ханфценгел, американската съпруга на Ернст Ханфценгел, пресаташе на НСГРП, неговата сестра Ерна и Мари Щук, съпругата на художника Франц фон Щук. Тъй като Хитлер е естет, има толкова голяма слабост към красивите жени, че им приписва най-прекрасните дарби и характери.

⁴⁵ Касапинът Улрих Граф е постоянният придружител, т.е. телохранил на Хитлер до Бирения пуч през 1923, когато е тежко ранен, защото го предпазва с тялото си по време на престрелката. До края на живота си Хитлер остава свързан с него.

миналото. Сагите нямаше да стигнат до нас, ако носителите им не мислеха като нас. Откъде вземаме правото да смятаме, че хората от праначалото не са били такива като днес? Надничането в природата ни учи, че в областта на растенията и животните се срещат промени и по-нататъшно развитие. Но в никой вид не се вижда развитие с такъв голям скок, какъвто човекът би трябвало да е направил, ако се е развил от маймуноподобно състояние до това, което е.

Ако погледнем гърците, които също са германи, намираме такава красота, която още надвишава онова, което днес можем да покажем. Това важи за великолепието на техния мисловен свят - беше им отказана само техниката, както и за техния външен вид. Трябва само да се сравнят главата на Зевс или Атина с някой средновековен човек, разпънат на кръст, или светец.

Ако погледна още по-назад, египтяните в предходната епоха, това са хора със същото величие. От рождението на Христос едно след друго са минали само четиридесет поколения. Но нашето знание свършва с период, който отстои няколко хилядолетия преди началото на новата ера.

Нали сагата не може да е черпила от нищото. Явлението е винаги предпоставка за понятието. Нищо не ни пречи, дори смятам, че ще постъпим добре, ако предположим, че онова, което митологията може да разкаже, е споменът за някогашната действителност.

Същевременно във всички легенди срещаме разказа за разцепването на небето. Онова, което привежда Библията за случилото се, не е пораснало на еврейска земя, а сигурно е заимствано от вавилонците и асирийците. В нордическите легенди е битката между боговете и великаните. Мога да си го обясня само така, че някакво нордическо природно бедствие е заличило едно човечество, притежавало най-висока култура. Онова, което днес намираме на земята, може да са остатъци от него, които изживяват наново спомена и постепенно намират обратния път към културата. Кой може да каже, че каменната брадва, която намираме по нашите места, е откритие на онези, които са я носили? Струва ми се по-правилно да се предположи, че е копирано в камък онова, което преди са притежавали от друг материал. Между другото, не се знае дали успоредно с каменните уреди не е имало и метални. Продължителността на живота на рудата и бронза е ограничена. Това е причината в различни слоеве на земната кора да се намират само каменни уреди.

Също така не е казано, че културният живот на човечеството преди катастрофата е протичал в нашите територии. Две трети от земята е покрита с вода. Само една осма от нашата земна повърхност е достъпна за изследване. Кой знае до какви открития щяхме да стигнем, ако можехме да изследваме земята, която сега е залята от вода.

Влече ме Учението за световния лед на Хьорбигер⁴⁶. Може би през 10 000-та година преди нашата епоха се е случило пропадане на луната. Не е изключено тогава земята да е пленила луната в сегашната ѝ орбита. Възможно е онова, което луната е имала около себе си като атмосфера, да е дръпнало нашата земя към себе си, след което условията за живот на човечеството на земята напълно да са се изменили. Допустимо е, тогава да е имало създания, които са могли да съществуват на всякаква височина и дълбочина, защото не е съществувало въздействието на атмосферното налягане. Също така е възможно земята да се е разтворила, нахлуването на водата в кратерите да е довело до чудовищни взривове. Това е предизвикало проливни дъждове, от които се е спасила само една човешка двойка, защото е намерила подслон в по-високо разположени пещери. Вярвам, че въпросите ще се решат, когато един ден някой човек интуитивно види взаимовръзките и така ще покаже пътя на точната наука. Иначе няма никога да надникнем зад булото, което катастрофата е спуснала между нас и праисторическия свят.

Ако се проследи нашата религия обратно до нейните начала, се открива, че е по-човешка. Смятам, че религиите са възникнали заради това, че образи от спомени, избледнели до схеми, са обхванати понятийно и са заобиколени интелектуално с представи, които служат на църквата да се задържи на власт. Със сигурност времето от средата на III до средата на XVII век е изобщо най-жестоката епоха на ниско човешко ниво. През това време властват жаждата за кръв, низостта и лъжата. Не съм на мнение, че нещо, което някога е съществувало, трябва да остане. Провидението е дало на човека прозрението, за да действа според него. Прозрението ми казва, че властта на лъжата ще бъде пречупена. Също така ми казва, че сега това не може да се направи. За да не трябва да участвам в лъжата, държах поповете настрана от партията. Не се страхувам от борбата, която ако се наложи, трябва да водя. И ще действам веднага, ако проверката покаже, че може да стане.

Станах политик против волята си. Политиката за мен е само средство. Има хора, които смятат, че един ден ще ми бъде тежко да не бъда активен, както сега. Не! Когато изляза от политическия живот и оставя зад себе си всички тревоги, напрежението и ядовете, това ще стане най-хубавият ден в живота ми. Ще го направя веднага след завършването на войната, когато изпълня политическите си задачи. Така че 5 до 10 години искам да следвам мислите си и да ги записвам. Войните идват и си отиват. Единственото, което остава, са културните ценности.

Оттам и моята любов към изкуството. Музиката, архитектурата - не са ли това силите, които ще покажат пътя на бъдещото човечество? Когато слушам

---

⁴⁶ Ханс Хьорбигер, австрийски инженер и откривател на дисковия вентил, смята, че всички астрономически явления се извършват на основата на леда.

Вагнер, имам чувството, че това са праисторически ритми!

19

27.I.1942, на обяд, „Волфсшанце“

Мнозинството от войниците, които Англия използва за водене на войните си, са с немска кръв. Първото тежко кръвопускане за тях са 1,4 милиона мъртви през Първата световна война. Колко ги засегна това! За да се запазят икономически от щети, тогава трябваше да се откажат от своята капиталистическа система или да се опитат да отхвърлят дълговото бреме от 150 милиарда. Направиха един опит. Но по обичайния начин - като намалиха въоръжаването си на минимум, за да набавят лихвите за военния дълг. Не е било много различно и след Наполеоновите войни. Били са съвсем изтощени и са дошли на себе си едва през Викторианската епоха.

Истинското световно господство може да се основава само на собствената кръв. Римската държава е посегнала към освободенците, когато собствената ѝ кръв е била напълно изтощена. Едва след Третата пуническа война има легиони от освободенци. Ако не беше прието християнството, кой знае как щеше да се развие историята на

Европа. Рим щеше да е завладял Европа изцяло и хунската буря щеше да се разбие в легионите.

Рим беше разрушен чрез християнството, а не от германите и хуните. Онова, което днес болшевизмът инсценира на материалистично-техническа основа, християнството осъществи на теоретично-метафизична.

Когато короната вижда трона да се клати, посяга към защитата на папачта. По-добре би било да се говори за Константин Предателя и Юлиан Верния, вместо единият да бъде наричан Велики, а другият Отстъпник. Онова, което християнството е написало срещу Юлиан, са същите глупости, които еврейската литература изля върху нас, докато писанията на Юлиан са самата истина. Ако човечеството изучаваше история, какви последствия щеше да има! Един ден фашизмът и националсоциализмът ще бъдат чествани за предпазването на Европа от повторението на подобна криза.

Тук виждам една голяма опасност за Англия. Консерваторите може да преживеят ужасни неща, когато пролетарските маси получат власт. Ако Консервативната партия беше направила допитване сред народа след връщането

на Чембърлейн⁴⁷ за война или против, щеше да спечели за себе си огромно мнозинство. Когато бях в Мемел, чрез посредник Чембърлейн ми предаде, че напълно разбира нуждата от това уреждане на сметки, макар да не може да го каже публично. Тогава беше нападнат невъздържано от хората на Чърчил. Ако беше организиран избор, щеше да бъде спасен.

Във всички тези важни моменти веднага правех своя избор. Това има голямо въздействие, както вътре, така и навън. Едва тогава се намеси работническата партия (Лейбъристката партия). Евреинът беше задвижил нещата. Ако днес Хор⁴⁸ дойде на власт, трябва само да освободи фашистите⁴⁹.

Англичаните трябва да решат намерените обществени проблеми. Сега те могат да бъдат уредени от горе надолу с разум. Обаче горко им, ако не стане! Тогава връщаната народна душа ще го направи. Тогава това ще е лудостта, която ще доведе до разрушение. Хора като Мозли⁵⁰ щяха с лекота да решат проблема, да постигнат споразумение между консерватизма и социализма, да открият на широките маси пътя (нагоре) и на тези отгоре да съхранят онова, което им е нужно. Класовите предразсъдъци не могат да се поддържат във време, когато пролетариатът разполага е толкова много висококачествени хора като днес.

За да се наложи, всяко разумно решение трябва предварително да бъде подпомогнато. Чрез училищата - училищата „Адолф Хитлер“ и по-късно чрез националсоциалистическите възпитателни институти - искам да направя възможно дори за най-бедното момче да се изкачи до всеки пост, ако има в себе си предпоставките за това. Освен това партията се грижи някой, чиито убеждения оправдават това, да се издигне в деловия или в чиновническия свят и извън обикновените пътища за развитие. Иначе ще има въстания. Евреинът ще усети напрежението и ще се възползва. Тогава трябва да се появи едно движение, което да отблъсне назад и двете страни: оглупелите консерватори и юдо-болшевишките анархисти.

Англичаните се състоят от различни расови съставки. Оттам опасността класовата борба да се превърне в расова. Няма защо да избухва расова война, ако

---

⁴⁷ Артър Чембърлейн, британски премиер (1937-1940), подписа Мюнхенското споразумение от 29.IX.1938 г. за присъединяването на Судетите към Германия, се връща в Англия с подписана от него и Хитлер декларация от 30.IX.1938, в която се споразумяват за Peace for our Time, посрещната с радост от нежелаещите да воюват британци.

⁴⁸ Сър Семюъл Хор е смятан за възможен наследник на Чърчил, ако развитието на войната наложи преговори с Германия.

⁴⁹ През 1940 британското правителство затваря фашистите в концентрационни лагери.

⁵⁰ Сър Освалд Мозли, внук на превърналия се в символична фигура Джон Бул и водач на британските фашисти.

хората бъдат избирани не заради тяхната външност, а заради техните доказани качества.

Често външният вид и заложибите вървят по различни пътища. Подборът може да се направи според външния вид и може да се направи - както го направи партията - според доказването им в живота. Трябва да оставя разделението на професиите. Лудост е обаче да оставиш човек да строи улици, ако е достоен единствено да ги мете, и да използваш човек, който може да строи улици, като метач.

Националсоциализмът казва: професията няма нищо общо с буржоазната оценка. Това е миролюбивото у него. Най-малкото при децата трябва да се съди по това каква е професията на бащата. В този случай решават изключително заложибите и способностите. Детето може да има способности, каквито родителите не са притежавали. Нали при нас всички са произлезли от селячеството! Трябва да се предотврати задушаването на постоянното издигане. Когато се прави съзнателен, последователен подбор според способностите, тогава някак си външността и надареността се покриват.

Най-силно го видях във Вилхелмсхафен при спускането на вода на „Тирпиц“⁵¹: работническа класа от истински аристократи.

Народът едностранчиво е продължил да се развива според интелектуализма, забравяйки какво означава за живота на нацията активността. За запазването на обществения порядък е важно да имаш не само глава, но и юмрук, защото един ден ще дойде онази, отделена от духа, сила и ще строши главата. Процесът дух срещу сила винаги се решава в полза на силата. Обществената прослойка, която е само глава, се оказва обременена от един вид угризения на съвестта. Когато наистина дойдат революции, тя не смее да излезе напред. Залага на чувала с парите и е страхлива. Аз имах чиста съвест. Посочете ми талантливо момче и аз веднага лично ще стана негов покровител. Не зная нищо по-хубаво от това някой да ми каже: мой Фюрер, ето един много голям талант, един ден той може да стане фюрер на нацията.

Без да се замислям, лично ще застрелям този, който се обръща срещу обществения порядък като такъв. Широките маси не превъзхождат обществения порядък, който изграждам. Могат да си блъскат главите в неговия гранит. Всеки опит да се разклати тази държава със сила, ще бъде удавен в кръв. Обаче всичко, което може да се направи за подпомагане на порядъчните хора, ще бъде направено от гледна точка на върховната отговорност към цялата народна снага. Едните подхождат повече за водачество, другите за изпълнение. Няма полза от

---

⁵¹ 1. IV.1939

водачеството обаче без хора за изпълнение няма полза. Днес състоянието на народния организъм изисква да опазим нашата култура.

Това е проблем на хладнокръвния разум: кой е способен да води? Кой да бъде изпълнител? Двамата са абсолютно нужни за запазване на цялото. Който е доказал способността си да води, получава авторитета. Никъде не бива да има авторитет онзи, който не може да води. На практика при всеки, от една страна, има налагане, а от друга - подчинение. При водачеството тежи бремето на отговорността! Ако англичаните пуснат 9000 фашисти, те ще строят кокалите на плутократите и с това въпросът ще бъде решен. Аз лично смятам, че щом в една държава могат да се намерят 9000 човека, които са готови да идат в затвора заради една идея, делото не е загубено. Всичко е свършено едва когато и последният човек се откаже от нея. Останал ли е един човек, който с вярващо сърце държи високо знамето, нищо не е загубено. И тук съм спокоен: ако немският народ не е съгласен да положи усилия за своето самосъхранение, добре. Да изчезва тогава!

20

28.I.1942, на обяд, „ Волфшанце „

Когато човек си представи, че Фридрих Велики е бил изправен пред дванадесетократно превъзходство, има усещането, че е торба с лайна. Дори този път ние имаме надмощие! Това не е ли направо позор?⁵²

21

28.I.1942, през нощта, във влака⁵³

Често размишлявам защо е загинал античният свят. Властващата прослойка е стигнала до богатството. Сега целта им била да осигурят безгрижен живот на наследниците. Казали си: колкото повече деца имаш, толкова по-малко ще получи всяко от тях. Така се стигнало до ограничаване броя на децата.

Стоката, от чието наличие в изобилие зависела властта на господарите,

---

⁵² Крал Фридрих Велики Пруски е за Хитлер едновременно покровител и символ на издръжливостта. За това поръчва в партийната порцеланова манифактура в Алах, край Мюнхен, сто бели порцеланови фигурки на Стария Фриц на кон, които подарява на своите фелд- маршали и други ръководни лица.

⁵³ В специалния влак на фюрера на път от „Волфшанце“ за Берлин.

били робите. Накрая срещу масата от живеещи в зависимост хора стояла управляваща класа, която по своя брой и вътрешна активност била толкова слаба, че била погълната от нея в мига, когато християнството заличило границите между съсловията.

Франция е изложена на засилваща се стагнация заради системата от две деца. Не че от френското производство има какво още да се желае по отношение на качеството. Обаче липсват импулсите, които дават сигурност, че тенденциите на консервативния живот да упорства няма да спечелят надмощие над стремежа за разработване на нови технически възможности.

Детето ще бъде нашето спасение!

Ако тази война ни струва четвърт милион⁵⁴ убити и 100 000 военноинвалиди, ще минем евтино заради плюса в раждаемостта, която немският народ показва след вземането на властта. Те ще се раждат в селищата, които ще създам за немската кръв на изток.

Бих го сметнал за престъпление, ако бях пожертвал кръвта само заради възможността да разработвам природни богатства по капиталистически. Според вечния природен закон правото върху земята е на този, който я извоюва, защото старите граници не осигуряват достатъчно пространство за растежа на народа. Това, че имаме деца, които искат да живеят, оправдава правото ни върху новопридобитото източно пространство.

Нашето щастие ще бъде в това, че винаги ще имаме деца в плюс.

А те те принуждават да се раздвижиш. Няма да изпаднем в опасността да останем заседнали в етапа на развитие, което осигури превъзходството ни днес. Що се отнася до техническия напредък, нуждата ни принуждава да стоим винаги в челото. Той единствен осигурява преднината. Животът трябва да се извоюва с кръв. Това започва още с раждането. Ако някой каже: такъв живот не ми харесва - да, мога само да го посъветвам да се самоубие. Ако по-късно се откаже, всеки ден ще вижда нови ужаси. Но: защо да си песимист? В живота същевременно има и толкова много хубави неща. Защо да не се държи за тях?

При оптимиста се включват творческите сили. Преди всяко постижение обаче стои вярата.

---

⁵⁴ В действителност войната струва на Германия 6 730 000 убити, от тях 3 250 000 войници от Вермахта и 3 480 000 цивилни. Плюс 2 010 000 инвалиди.

4.II.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Карл Велики е един от най-великите хора в човешката история, защото е съумял да обедини германските твърди глави.

Днес се знае защо нашите предци са се преместили на юг, а не на изток. По онова време цялата област Източна Елба не била и на косъм по-различна от това, което днес за нас е Русия. Ненапразно римляните са изпитвали ужас от преминаването на Алпите, а и германите не са слезли от там без повод.

Гърция е била цялата дъбова и букова дъбрава - маслините са дошли по-късно. Че днес Горна Бавария е по-топла, се дължи на това, че Италия вече няма гори. Унищожаването на южните култури причини промяната на климата. Сега топлите южни ветрове скитат към Алпите и над тях.

Германецът трябваше да иде на слънчев климат, за да развие способностите си. Едва в Гърция и Италия германският дух можа да се разгъне! В течение на много столетия стигна дотам да си уреди достойно човешко съществуване и в северния климат. Затова са му помогнали познанията.

За римлянина преместването в Германия било нещо подобно, както за нас временното преместване в Познан. Представете си: непрекъснат дъждовен сезон и цялата област превърната в мочурище. Екстернщайне⁵⁵ сигурно не са били култово място, а убежище, където хората са се оттегляли, за да се измъкнат от надигащата се кал. Тази страна била студена, влажна и мрачна. По това време, когато другите вече притежавали каменни улици, нашата страна не може да покаже свидетелства за култура. Известен принос към културата имат морските германи. Германите, които останали в Холщайн, след 2000 години още били дръвници, докато техните братя, които се изселили в Гърция, се издигнали до култура.

Над всяко своеобразие се запазва плюскането. Супата, която намерих в Холщайн, според мен е супата на спартанците. При всички открития в нашата област съм скептичен - често тези неща са създадени на съвсем друго място. Германите от крайбрежието са получили тези неща срещу своя кехлибар. Не са били на по-високо културно стъпало от маорите днес, обаче при тях гръцкият профил бил като у дома си, както и римската Цезарова глава: мисля, че сред нашите селяни може да се намерят 2000 с подобни глави.

---

⁵⁵ Група скали от пясъчник в Тевтобургската гора южно от Детмолд.

Ако Хайнрих Лъв⁵⁶ беше застанал зад властта на кайзера, нямаше да му хрумне мисълта за Изтока. Ако зависеше от него, славянството щеше да получи германска водаческа прослойка и нищо повече. Обаче колко германска кръв е славянизирана по този начин! По-скоро бих отишъл пеша до Фландрия, отколкото с колело на Изток. Колко се радвам, когато мога да се махна от Мюнхен около март, за да замина за Райнланд. На връщане всичко свършва при Рауен Алб, около Улм идва още една дружелюбна долина и после ни пипва отново студеният въздух на швабско-баварското плато. Съжалявам всеки, който трябва да търпи това постоянно закаляване върху себе си. Обаче ние се справихме с баварското плато, ще се справим и с това.

На изток има желязо, въглища, зърно и дървесина. Там ще построим хубави ферми и пътища и онези, които ще израснат там, също ще обичат родината и един ден като волжските германци ще бъдат привързани към местността.

Ако днес искам да разпространя на север и на изток истинска култура, за това трябва най-напред да взема хора от юга. Ако исках да привлека един дълбоко пруски правителствен архитект за преустройството на Берлин, Берлин нямаше да може да бъде построен.

Едно е сигурно: ако изобщо искаме да изразим световни претенции, трябва да се позовем на германската кайзерова история. Всичко друго е толкова скорошно и толкова съмнително и само донякъде успешно. Кайзеровата история е най-големият епос, какъвто светът, като изключим Рим, някога е виждал! Тази смелост: когато човек си представи колко пъти са яздили през Алпите.

Тези мъже са имала класа! Управлявали са дори от Сицилия! Имаме нещастие, че досега не сме намерили драматурга, който ще навлезе в германската кайзерова история. Точно Шилер трябваше да възвеличи този швейцарски стрелец⁵⁷ от засада. Англичаните си имат Шекспир, макар в историята им да има само свирепи хора или нули.

Немският филм има една огромна задача: историята на кайзерите е сред най-огромното, което съществува. Това са били 500 години неоспоримо владичество на света.

Когато се срещам с фюрерите на другите племена от германското пространство, чрез родината си съм в прекрасно положение: мога да посоча, че

---

⁵⁶ Херцог на саксонците от рода на Велфите, но изпада в немилост, когато отказва да последва император Фридрих Барбароса на военен поход в Италия. Разширява германското влияние в Остелбия.

⁵⁷ В пиесата „Вилхелм Тел“.

е била голяма и могъща империя с град на кайзера в продължение на 5 столетия, но не съм се поколебал и за миг да пожертвам родината си заради идеята за Райха.

По време на борбата за властта направих партията толкова корава, че се е превърнала в магнит, който придърпва към себе си всичкото желязо, когато го прекараш над страната. За няколко години трябваше да имам в нея всички, които бяха мъже, като бройката вече нямаше значение. Така трябва да действаме и сега при изграждането на новия Райх: където и по света да има германска кръв, ще вземаме онова, което е добро, при нас. С онова, което остане на другите, няма да могат да се изправят срещу Германския райх.

23

7.II.1942, вечерта⁵⁸, „Волфшанце „

Един народ расте много бързо дотогава, докато за вторите, третите и четвъртите синове още има земя. Селянинът е заинтересуван непрекъснато да има работна сила. През времето, докато децата пораснат, обича да се възползва от тях. По-късно, ако могат сами да се заселят, няма да му тежат. Нещата се променят в мига, когато се види принуден да издържа децата през целия си живот: тогава броят на децата веднага намалява! Изтокът най-сетне ще даде на германския народ отново свобода на действията.

Създателите на американската техника са повечето шваби и але- мани.

24

8.II.1942, на обяд, „Волфшанце“

Нашето правосъдие е още недостатъчно гъвкаво. Не разбира сегашната опасност престъпниците да си отворят с взлом един вид вход и да нахлуят в обществото веднага щом им се стори, че е дошъл моментът.

И днес още се наказват със затвор безброй взломни кражби, макар да става дума за хора с много минали присъди. Ако позволим по време на затъмненията изобщо да се случи нещо, след половин година навсякъде ще цари несигурност.

---

⁵⁸ Между гостите на масата бяха райхсминистърът на въоръженията и мунициите Фриц Тот, който на следващия ден при отлитането от ГКФ загива в самолетна катастрофа, и Алберт Шпеер, който го замества.

В Англия положението вече е такова. Днес там се говори, че е крайно време да преминат към германския метод. В някои райони стоките до 40% са крадени. През световната война войникът беше наказван за дезертъорство с един вид крепостен затвор и разжалване в редник. Но какво само трябваше да изтърпи порядъчният войник! Когато вкъщи някой с успех въртеше черна борса, човекът беше добре. Ако не го оправдаеха, в затвора си живееше прекрасно. Обаче окрадените трябваше с труда на ръцете си да възстановят загубата. Такъв тип можеше да намести заграбеното и по рентниерски. Във всеки полк имаше по един такъв негодник. Какво му се случваше? 3 до 4 години затвор! Това озлоби фронта. Когато си представиш колко лесно си отива там, отпред, един човешки живот! А тук един крадец го хранят на разноските на народната общност! Това е такова противоречие!

След 10 години затвор човекът така или иначе е изгубен за народната общност. Кой тогава ще поиска да му даде работа? Такъв тип или се вкарва в концентрационен лагер, или се убива. В това време последното е по-важно заради назиданието. За да се даде пример, трябва да бъдат ударени и всички съучастници!

Вместо това правосъдието рови с цялата си любов и грижливост из делата, за да постанови справедлива присъда в съзвучие с неговия мирен опит. При всички случаи подобни присъди трябва да бъдат отменени.

Юристът не взема под внимание практическото въздействие при прилагането на закона. Престъпникът обаче познава съдебната практика! Върху това познание той гради своите действия.

Когато престъпниците разберат, че за ограбването на влакове със сигурност ще получат няколко години затвор, си казват: ако работата се провали, човек получава редовен живот, не трябва да ходи войник, всичко е хигиенично. Никой с пръст няма да го пипне: затова гарантира министърът на правосъдието. Ако войната бъде изгубена, има изгледи за най-високите държавни постове. Ако бъде спечелена, може да очаква амнистия. При подобни случаи правосъдието трябва да използва Наредбата за народните вредители⁵⁹. Обаче само една част от съдиите схващат това, другите не участват.

Най-голямата вреда за народа са нашите попове от двете вероизповедания. Сега не мога да ви дам отговор, но всичко ще влезе в големия ми бележник. Ще дойде моментът, когато без много церемонии ще се разплатя с тях. В такива

---

⁵⁹ Приета на 5.IX.1939 г. и предвижда за криминални престъпници, подпалвачи, предатели и нарушилите затъмнението процес по бързата процедура пред специални съдилища и бързо изпълнение на присъдите, включително смъртните.

времена няма да се препъвам в юридически конци. Тук решава само представата за целесъобразността. Убеден съм, че след десет години това ще изглежда съвсем различно. Защото няма да можем да заобиколим принципното решение. Ако се смята, че е нужно човешкото общество да се изгради на основата на нещо, разпознато като неистина, то това общество не си заслужава да бъде запазено. Ако се смята, че истината е достатъчна основа, съвестта те задължава да се застъпиш за нея и да унищожис неистината.

Всяко столетие, което продължава да се обременява с този срам за културата, изобщо няма да бъде разбрано от бъдещето. Както лудостта с вещиците трябваше да бъде отстранена, така трябва да бъде отстранен и този остатък! Затова обаче е нужна известна основа.

25

17.II.1942, по обяд, „Волфшанце“

Истинският фашизъм е приятелски настроен към Германия. Напълно враждебна към германския свят е кликата на италианския двор. Веднъж във Флоренция Дучето ми каза: „Моите войници са порядъчни, смели хора, но на офицерите си не мога да имам доверие!“. Последния път, когато се срещнахме, звучеше още по-трагично⁶⁰.

Мен опитът ме е научил, между другото, покрай Фон Пфефер⁶¹: ако определени хора възприемат даден манталитет, той минава в плътта и кръвта им. Моралната етичност, идеализмът потъват в утилитарен идеализъм, при който границата между идеализма и егоизма се размива.

Ако някой е шпионин, той не е първокласен офицер. Този Роата⁶² е шпионин. През юни 1940 той саботира плана да се нахлуе през Рейнската долина.

Положителният подбор няма да се осъществи дотогава, докато тази мафия на висшето общество не бъде отстранена. Тя е също толкова долна като мафията

---

⁶⁰ Посещението на Мусолини на Източния фронт и в ГКФ „Волфшанце“ на 25-29. VIII.1941. Срещата във Флоренция е на 28.X.1940.

⁶¹ Франц Пфефер фон Саломон - капитан от запаса, водач на фрайкорпс Вестфалия, известно време водач на СА. Изключен по нареждане на Хитлер от партията заради караници с Йозеф Вагнер и познанството му с Рудолф Хес.

⁶² Марио Роата - през 1941 началник на италианския генерален щаб, саботира като ръководител на организационния отдел исканото от Хитлер изпращане на 20 италиански дивизии, за да нахлуят през Райнланд в Южна Франция.

на подземния свят: заговор на заинтересуваните, които, колкото и да са глупави, още са запазили животинския инстинкт да разбират талантите. Те са най-безочливите противници на всеки талант!

В Италия няма да стане по-добре, докато не получат чиста водаческа държава! Такива водачески държави могат да просъществуват дълго време. Венецианската конституция е съществувала 966 години. През цялото това време са господствали над цялото Източно Средиземно море заради дожския принцип. При една монархия това никога не би било възможно. Само базата им е била твърде малка, за да постигнат нещо повече. Обаче онова, което е могло да се измъкне, тази система го е извадила!

Нашите ханзейски градове също го доказват! Липсвала им е само кайзеровата власт! Не може 6000 спартански семейства дълго време да се справят с 340 000 илоти и същевременно да владеят Мала Азия и Сицилия. Няколко столетия им се е удавало и това е доказателство за великолепието на тази кръв.

Феноменът на античността - загиването на античния свят - е мобилизирането на папачта под мотото „християнство“, макар по онова време това понятие да е имало толкова малко общо е религията, колкото днес марксистическият социализъм е решаването на социалния въпрос. Юдейското християнство не е разбирало античността: античността се е стремил към яснота, научните изследвания са били свободни. Представата за бога е била закрепена в обичаите, но не е била обвързана. Не знаем дали е съществувала определена представа за живота след смъртта. Може би по-скоро разбирането за вечността на материята сама по себе си: в създанията, които живеят, се въплъщава вечният живот. Вероятно ходът на мислите е бил същият, който срещаме у японците и китайците по времето, когато при тях се появява пречупеният кръст.

При нас се появи евреинът. Той донесе тази зверовита идея, че животът продължава в отвъдното. Животът тук може да бъде изстребен, защото този в отвъдното продължава да цъфти. Макар в действителност човек да свършва, като губи тази своя форма. Под мотото „религия“ евреинът докара нетърпимостта там, където преди това не е имало друго освен търпимост, каквато е истинската религия: прекрасно човешко прозрение. От една страна - независимо поведение, от друга страна - смиреното чувство за ограничеността на човешките умения и знания, които на всичко отгоре строят на непознатия бог олтари! Същият евреин, който някога е вкарал контрабанда християнството в античния свят и е убил това прекрасно нещо, отново е намерил слабо място: разклатената съвест на нашите съвременници. Случило се е чрез смяна на името, както тогава Саул в Павел, така днес Мордохай в Маркс. Вмъкнал се е в цепнатината на социалната конструкция, за да запрати в света няколко революции.

Мирът може да дойде само чрез естествения порядък. Порядъкът предполага нациите така да се свържат помежду си, че да водят способните. Така победеният ще получи повече, отколкото би постигнал сам. Порядъкът се разрушава от еврейството. То подпомага победата на звяра, на подлостта, на глупостта. На християнството му бяха нужни 1400 години, за да се развие в крайно зверство. Затова не бива да казваме, че болшевизмът вече е надвит. Колкото по-радикално бъдат изхвърлени евреите обаче, толкова по-скоро ще бъде премахната опасността. Евреинът е катализаторът, от който се подпалват горими-те материали. На народ, който няма евреи, му се връща естественият порядък. През 1925 писах в „Моята борба“ и в друг, непубликуван труд, че световното еврейство вижда в Япония последния, негоден за ядене, противник. При японците природното и расовото съзнание са толкова силни, че евреинът знае: отвътре не може да го разруши, това трябва да се случи отвън. Всички интереси на Англия и Америка трябва да водят нататък, да се обединят с Япония, но евреинът ще се опита да го предотврати. Не искам да обсъждам дали евреинът го прави от превъзхождащ интелект или просто инстинктивно.

Европейският интелектуален свят, университетските професори, висшите чиновници, на които по този начин са им набити знанията, не са го разбрали. В определени области всяка професорска наука действа разрушително. Тя отклонява от инстинкта. Искат да откажат човека от него.

Джуджето без нищо друго освен познания се страхува от силата. Вместо да си каже, че основа за знанията трябва да е здравето тяло, то отрича силата. Природата се приспособява към житейските навици. Ако светът бъде поверен за няколко столетия на немски професор, то след няколко милиона години тук ще се разхождат разни кретени: огромни глави върху никакви тела.

26

19.II.1942, през нощта, „Волфсшанце“

Още не сме пристигнали в някоя колония, и вече сме построили детски градини и болници за местните. Това може истински да ме вбеси! Всяка бяла жена е изпаднала до прислужница на черните. Последствието от цялото това отглеждане е отхвърлянето на германците. Това е най-лошото! Според разбиранията на местните това е тормоз. Те не го разбират. За благодарност гледат на нас като педанти, които си падат по полицейската палка.

Руснаците не остаряват: живеят 50 до 60 години. За какво да ги имунизираме? Наистина трябва да се употреби насилие срещу нашите юристи и лекари: никаква имунизация, никакво миене! Трябва да имат, колкото искат

ракия и тютюн. Дори у нас имаше противници на имунизацията. Между другото, черните стават мръсни едва когато мисионерите им облекат дрехи. В тяхната природна одежда са си съвсем чисти.

През 1911 г. в клерикалния Бреслау един баварец получи 14 дни затвор, защото се разхождал по къси панталони: скандализиране на общественото мнение. Днес на хората не им прави впечатление, когато са заедно в къпалнята. Духовниците в Рим мерят роклите и ръкавите на момичетата дали са с предписаната дължина и дали главите на жените са покрити е нещо. Ако добрият дядо Боже не беше искал да е така, както е, щеше да даде нещо на хората. Само поповете се ядосват на това, защото заради възпитанието си са перверзни.

Ако не съществуваше опасността болшевизмът да залее Европа, нямаше да сложа край на революцията в Испания: свещениците щяха да бъдат изтребени. Ако вземат да дойдат на власт у нас, Европа ще изпадне в тъмното Средновековие.

Имаме съвсем чувствителен недостиг на театрални сгради. Вярно, че от седемдесетте години насам е строено много, обаче театърът е напълно извън съотношението с броя на населението.

Преди сто години Мюнхен имаше Резиденцтеатер, Националния и при портата Изар Народния театър с капацитет 3500 човека при население 50 000. Днес при почти 900 000 души население местата са само 5000. Затова моята Програма за строеж на театри в Линц не е прекалена. Днес Берлин има 3 опери, но 4 милиона жители. В Дрезден 1 опера са пада на 600 000 души. Берлин с лекота би трябвало да има 4 до 5 опери. Ако са добре разположени, всички ще бъдат пълни. Тогава може да има по един елитен театър за опера, оперета и пиеси с високи цени. Но днес и берлинската Народна опера стои високо над театри като операта в Нюрнберг.

Хубави са представленията в Берлин и на върха - тези на Германския театър. След Първата световна война първото ми посещение беше в държавния театър с Дитрих Екарт⁶³ на „Пер Гинт“. В Берлин винаги играеха неговата постановка, докато в Мюнхен дълго време в основата и́ беше един еврейски превод. За мюнхенското представление нищо не мога да кажа, защото изпитвам неприязън изобщо да влизам там. При Голинг⁶⁴ Държавният театър бил станал много по-добър. Много хвалят и Народния театър. Камерният театър наскоро пак имаше

---

⁶³ Единственият приятел на Хитлер, драматург и публицист, автор на най-поставяната сценична версия на Ибсеновия „Пер Гинт“.

⁶⁴ Театралният директор и актьор Александер Голинг задоволявал вкусовете на публиката и винаги имал пълен сбор.

необикновен успех с „Отело“.

Колко концертни зали би трябвало да има Берлин, след като в Лайпциг на 600 000 души се пада само Гевандхаус! Ако се поддържа добре, и в малкия град можеш да имаш приказен културен живот. Трябва да се лишаваш само от последните постижения. Бих могъл да живея в град като Ваймар или Байройт. Големият град е много неблагоприятен. Жителите му са като децата: първо се облича всичко - и дойде ли нещо ново, се отмества настрана и се зарязва. Който наистина иска да пее, в провинцията ще има повече възможности да го прави, отколкото в Берлин.

Толкова е жалко, че в Дрезден нямаме гаулайтер, който да е по-тясно свързан с изкуството. След Краус и Фуртвенглер Буш щеше да стане най-добрият германски диригент. Но Мучман искаше да напълни оркестъра му със стари партийни другари, за да вкарал там НС дух!

За Дронхайм бих искал да създадат една галерия от германски майстори. Такива институти за изкуство като галериите в Дрезден,

Мюнхен, Виена или Берлин би трябвало да имат по два милиона годишно за откупки и попълване на сбирките. Боден⁶⁵ си помогна по друг начин. Той притежаваше уменията да организира в Берлин богати хора - най-вече евреи, - които бяха направили големи дарения, след което кайзерът им даваше благороднически титли. Това е работа, в която бих искал да въведа ред. На такъв директор би трябвало да се даде възможност бързо да реагира без Сметната палата, ако има вероятност някое произведение да излезе на пазара.

27

22.II.1942, през нощта, „Волфшанце“

Нашият печатен⁶⁶ апарат наистина е нещо прекрасно. Законът за печата се погрижи различията между членовете на правителството да не се решават в битки пред хората. Пресата не е за това.

Разчистихме представата, че всеки може да каже, каквото си иска, и това е

---

⁶⁵ Вилхелм фон Боден - директор на берлинските музеи и историк.

⁶⁶ От 1921 Хитлер е тясно свързан с печата. От 1921 до 1933 е издател и автор на уводните статии във „Фьолкишер беобахтер“, пише седмични обзори за „Илюстрирте беобахтер“. Затова в паспорти и хотелски регистрации често посочва като професия „писател“.

част от държавната и политическата свобода. Повече от половината германски вестници са в ръцете на Аман⁶⁷. Когато повикам Лоренц и с няколко изречения му обясня моята позиция, на другата сутрин в един часа го има във всеки немски вестник.

Телесно толкова дребен, д-р Дитрих е отличен и умел специалист. Не го бива в писането, но често речите му са отлични. Горд съм, че с тези няколко човека ми е възможно да сменя курса на 180 градуса - както се случи на 22 юни 1941. Никоя страна не може да го направи като нас.

Илюстрираните издания постигнаха хубав подем. За да конкурира англосаксонските илюстрирани списания в чужбина, съдържанието на „Лайпцигер илюстриерте“ трябва да стане отново по-увлекателно. Добри са „Берлинер-“, „Мюнхнер-“ и „Винер илюстрирте“ и най-вече „Илюстрирте беобахтер“. Преди години благодарение на репортажите си от архивите напред излезе „Кьолнер илюстрирте“. Най-лесно бихме се лишили от „Дойче илюстрирте“.

Вестникът „Дас райх“ е разкошен. По време на мира трябва да получим един неделен вестник за страната, съответстващ на „Райх“. Ще излиза в събота и в неделя ще е пред селянина. Трябва да съдържа много снимков материал, така да е набран, че лесно да се чете, да има и роман, за да има и за жените нещо.

Англичаните не си дават много труд за снимковия материал и четивата: от цял свят работи за тях. Но сега и ние ще напреднем.

28

24.II.1942, на обяд, „Волфсшанце“

Загинал е синът на стария Ролер⁶⁸. Има десетки хиляди, които не могат да служат на народа си по друг начин, освен да отидат на фронта. Обаче каква работа ще свърши там един художник? И някой руски идиот гръмва такъв човек. Колко са обявени за крайно необходими? И какво значение ще има, ако се освободят още 500-600 таланта? Такъв човек е незаменим. Сега с труд имаме

---

⁶⁷ Макс Аман - старшината на Хитлеровата рота през ПСВ е началник на издателството на НСГРП „Франц Еер и наследници“ в Мюнхен и изгражда най-големия вестникарски гръст в света.

⁶⁸ Става дума за сценографа Удрик Ролер. Хитлер е работил при баща му във Виенската опера като доброволец.

Зиверт, Бено фон Арент и Преториус⁶⁹ за сценографи. Към тях в Остмарк се беше присъединил младият Ролер. Де да беше празен лист!

Защо Ширах⁷⁰ не ми е докладвал това! Гледах неговия „Ден на мира“⁷¹, беше великолепен! Беше смел човек, още по време на борбата трябваше да бяга. Сигурно се е записал доброволец. Аз щях да го върна или да го използвам на друго място, ако поради особени обстоятелства не е искал повече да остава във Виена.

29

26.II.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Румъния! Ако днес се случи нещо на Антонеску, тогава кой ще дойде? Като се замисля за това, ме хваща страх! Кралят⁷² е малка мръсна крастава жаба, този тип дори на майка си не помага да слезе от колата, защото се страхува, че това ще навреди на кралското му достойнство. Изглежда ме много учуден, когато сложих вдясно от мен майка му, а не него. Разбира се, церемониалът изисква нещо друго. Но днес това вече не може да се отстоява.

Румънският селянин е просто едно нещастно добиче. Онова, което иначе се вижда, са без съмнение само най-долните среди. Филмът „Град Анатоли“ добре е разкрил средата на тази балканска разработка на петрола. Хора, които стават собственици на извор за злато само защото под земята им преминава петролна жила, без да работят нещо - че това е против всеки естествен порядък!

Град като Букурещ се гради само на основата на спекулации е парцели. По същия начин навремето успях да обвиня Ерцбергер в безобразна спекула е парцели⁷³: тогава трябваше да се парцелира между Панко и Берлин. Трябваше да се смени уличната основа. Стана предварително известно, че ще се проведе парцелиране. Тогава всички терени, включително обществените, поскъпнаха е няколкостотин процента. Доказах, че парцел, имащ стойност в злато 110 000 до 120 000 марки, Ерцбергер, който поради една недискретност беше разбрал за

---

⁶⁹ Водещи германски сценографи.

⁷⁰ По това време Балдур фон Ширах е гаулайтер на Виена.

⁷¹ Представена за пръв през 1938 г. опера от Рихард Штраус.

⁷² Михай I е с майка си на посещение в Берлин на 7.XI.1941 г.

⁷³ Матиас Ерцбергер, политик от центъра, финансов министър 1919-1920. На 11.XI.1918 г. в Компьен той подписва от името на Германия примирието, върху което се основава Версайският диктат. Убит е през 1921 г.

парцелирането, и един монсиньор бяха продали за 3,7 милиона. Затова включихме в партийната програма точката срещу спекулациите е парцели. Защо да не се даде на въпросните лица малка печалба? Но спекулативни цени само защото обществото планира мероприятие - няма такова нещо!

За магистралата набързо пузнах Закон за отчуждаването, на чиято основа селяните бяха подходящо възмездени. Всички военни пътища са построени от тирани: римските, пруските, френските. Те са прави като конец, докато всички останали следват пътищата на процесите, така че на човек му е нужно три пъти повече време.

Голямата маса от хората иска да бъде управлявана. Затова и тази огромна загриженост у народа, когато се случи нещо. Например смъртта на Тот⁷⁴ предизвика голям потрес. Вижда се, че народът иска най-добрите да го водят.

Унгарците превъзхождат румънците. Ще ми се румънците да бяха на мястото на хърватите и обратното.

Трябва навсякъде да строим пътища, но не бива да ги правим напълно еднакви. Не бива да уеднаквяваме, когато днес влезем на фламандска територия или на холандска. Тези области трябва да запазят своя характер. Това е нужно дори само защото иначе нашите жени ще се лишат от удоволствието, което им доставя да носят нещо, което идва, от друга страна. А най-хубаво е, ако е вкарано контрабанда! Унгарците са най-големите националисти, които има. И колко бързо попиват немското! Вземат всички изтъкнати германци на унгарска служба. Германското може да се запази там за по-дълго време, само ако държавата мине под наша власт или трябва да измъкнем германците от там. Малките немски групи загиват заради родственото размножаване. С изключение на седмоградците. Видях това при народностните групи в Нюрнберг: расово те са малоценни. Всичко добро отива на унгарска държавна служба. Ако подобен подбор се прави в течение на столетие, ще остане само боклукът.

В Източните области искаме да проведем широкомащабно заселване, като преместим там тези народностни групи. Всяка миграция е за наша сметка. Но след като аз отнема земята от някой друг, това се уравнява. Всичко това е проблем на държавната власт, въпрос на власт!

Общо взето, лично аз съм на мнение, че трябва да изведем германците, ако искаме да стигнем до мир с Унгария. Човек го премисля напред-назад. Освен ако не искаме отново да направим Дунав изцяло немска река. Едно от решенията би

---

⁷⁴ Разследването на самолетната катастрофа показва, че по погрешка е било задействано автоматичното саморазрушаване на фронтовия куриерски самолет „Хайнкел 111“.

било да изтеглим всички от германски произход на югоизток от Дунава. Унгарците и румънците никога няма да се помирят. Дори и тогава когато видят в Германия свой общ противник. На банатците би трябвало да им се даде подобна добра земя. Ако успея да закарам тези 1,1/2 милиона души от германски произход на Изток, ще трябва да построя магистрала с дължина хиляда и петстотин километра, да я населя като перлен шнур на всеки 50 до 100 километра, плюс няколко големи града. Ако го погледнем от тази гледна точка, човек стига до извода, че северът е по-важен от юга. Обаче: Дунав си е Дунав, никога няма да можем да го заменим. Трябва да са разположени при Железни врата, за да не може да бъде блокиран. За съжаление, това е много лоша област. Там не можеш да докараш добри германци. Но с миньори на мед ще се насели. Това е една от най-големите възможности да се стигне до мед, особено, ако с югославяните не живеем в добро приятелство. Мангана, който не искам да топя там, долу, мога да изпратя нагоре по Дунав. Дунав осигурява връзката с Турция. Световна политика може да прави онзи, чийто гръб е напълно свободен.

30

27.I.1942, на обяд

Провидението винаги подарява победата на онзи, който правилно използва подарения му мозък. Всички правни въпроси, измислени от юристите, нямат никакво значение за природата. Понякога и в миналото прозира разбирането за висшата законност на света: помогни си сам, за да ти помогне и Господ! Това е предчувствието, че човек е ковач на своето щастие или нещастие. Сътворението или провидението със сигурност са нещо непреходно. Понятието, което хората си изработват за тях, е нещо твърде несигурно. Защо Бог не даде на човека възможността всички да стигнат до правилната представа? Погледнато хоризонтално, образованите днес знаят, че представата на католицизма за бога се споделя от по-малко от 10 процента: в същата епоха хората, създадени от същото провидение, имат хиляди различни вярвания - днес обаче виждаме нещата и вертикално: знаем, че това християнство обхваща само една кратка епоха на човечеството.

Бог създава хората. Чрез първородния грях ние станаме хора. Бог е дал на хората предпоставката за това. 500 000 години седи и гледа как се набъркват в неприятности. И тогава му хрумва да изпрати своя туземен син. Страшно обиколен път, цялата случка е напълно тягостна. Другите не го вярват. Ако добрият дядо Боже е имал интерес от познанието, за какво тогава са били наколенниците и стегите за пръсти? Към това трябва да се добави, че сред католиците по-голямата част сами не го вярват. Само стариците ходят на черква:

защото трябва да се откажат от земната похот. Това е сухо дърво, от него нищо не може да се спечели. В сдружението има една част, която е заинтересувана от цялата история: католическото духовенство. Колко е опасно обаче, когато такова себелюбиво сдружение се подиграва по такъв начин на сътворението. Нима там не се подиграват по най-нахалния начин с Бог? Направо ужасно идолопоклонство.

Онова, с което човекът изпреварва животното, може би най-прекрасното доказателство за човешкото превъзходство, е осъзнаването, че трябва да има творческа сила! Трябва само да погледнеш в телескопа или микроскопа: тогава виждаш, че човек има способността да разбира тези закони. Тогава наистина трябва да изпиташ смирение! Ако тази творческа сила се отъждестви с един фетиш, когато той се провали, рухва представата за бога.

Защо да се бориш, когато може да стане с молитва? В испанския конфликт⁷⁵ църквата трябваше да каже: ние ще се защитаваме само със силата на молитвата. Обаче тя финансира неверниците, мароканците, чрез които светата църква си съхрани живота.

Ако съм някой нещастен човечец и в смъртния си час нямам време да се разкая - край! Ако съм имал преди това 10 р. м. и съм платил предварително на църквата, тогава - да! И това го бил искал творецът на вселената? Когато някоя бедна селска женица го вярва или някой пророк - добре, тогава ще си мълча. Когато хора обаче, които са интелигентни, почитат подобно сатанинско суеверие! За него са измъчвани стотици хиляди! И то с лицемерието на любовта!

Онова, което е лъжа, не трае вечно. Не вярвам, че истината може продължително време да се потиска. Тя трябва да победи! Мога да си представя, че в тази област има епоха на пълна търпимост. Мога само да кажа: всеки да бъде блажен по своя начин⁷⁶! Античният свят е притежавал тази търпимост. Никой не се е опитвал да покръсти останалите в отделните богове.

Не ходя в черквата, за да чуя богослужението. Само разглеждам красотата на сградата. Не искам да бъда завещан на идните поколения като един от онези, които тук са направили отстъпки. Зная, че човек в своята погрешимост ще сбърка хиляди неща. Обаче да сбъркаш нещо противно на собственото си познание - дума да не става! Човек не бива сам да се подчинява на подобна лъжа. Не защото искам да ядосвам другите, а защото в това разпознавам подигравката с вечното провидение. Доволен съм, че нямам вътрешна връзка с тях. Ако има Олимп, се чувствам добре в историческата компания, в която съм. В онзи, в който ще вляза,

---

⁷⁵ Испанската гражданска война 1936 - 1939 г.

⁷⁶ Това изказване се приписва на Фридрих Велики. - Б. пр.

ще се озоват най-просветлените духове на всички времена.

Когато на 21.ІІІ.1933 трябваше да идем на черква, аз отказах. В партията никога не ме е било грижа от какво вероизповедание са хората около мен. И когато ме погребват, не искам да виждам поп наоколо в радиус от 10 км. Бих се отчаял от провидението, ако някой подобен би могъл да ми помогне. Действам в съответствие с онова, което виждам и разбирам. Не мога да предотвратя, че някой такъв все още се моли, обаче проклятие не позволявам.

Отказвам се от тяхната молитва.

Ако съм нужен за нещо, тук съм по причина на висшата сила. Като оставим настрана, че тази, даряваща блаженство, църква ми е прекалено жестока. Никога досега не ми е доставяло удоволствие да измъчвам другите, макар да знам, че без насилие е невъзможно да се наложиш в света.

Животът се дава само на онзи, който най-силно се бори за него. Житейският закон гласи: защитавай се!

Времето, в което живеем, е призракът на рухването му. Може да продължи още 100 или 200 години. Мъчно ми е, че и аз като Мойсей мога само отдалече да видя обетованата земя.

Ние израстваме към слънчев мироглед на търпимост: човекът трябва да има възможност да развие дадените му от Бог способности.

Трябва само да предотвратим създаването на нова лъжа: юдо-болшевишкия свят. Него трябва да срина.

31

Нощта на 28.ІІ. срещу 1.ІІІ.1942, „Волфсшанце“

През 1925 Бехщайн⁷⁷ ме бяха поканили у тях в Байройт. Те живееха на „Лист шрасе“ - струва ми се, че така се казва, - зад ъгъла на „Ванфрид“⁷⁸. Вероятно я имат и днес. Всъщност не исках да ходя. Казах си, че така трудностите за Зигфрид

---

⁷⁷ Семейството на производителя на пиана Карл Бехщайн. Съпругата е една от „майчинските покровителки“ на Хитлер. Лоте е дъщеря им.

⁷⁸ Вилата на Вагнер. - Б. пр.

Вагнер⁷⁹ само ще пораснат - беше малко в ръцете на евреите.

В 11 вечерта пристигнах в Байройт. Лоте още не си беше легнала, а старите Бехщайн вече спяха. На следващата сутрин дойде госпожа Вагнер и ми донесе няколко стръка цветя. Какво оживление беше! От това време съществуват много снимки, които направи Лоте Бехщайн. През деня ходех по къси панталони⁸⁰, а на фестивала - в смокинг и фрак. Свободните дни бяха винаги приятни. Ходихме във Филтелгебирге и Франконска Швейцария.

Изобщо животът беше приятен. Когато ходех в „Ойле“⁸¹, веднага установявах контакт с всички хора на изкуството. От друга страна, още не бях толкова известен, че да нямам спокойствие.

Дитрих Екарт и преди беше идвал в Байройт като критик, той винаги ми разказваше с въодушевление: „Знаеш ли, атмосферата в Байройт е нещо наистина прекрасно!“. Разказваше ми как една сутрин тръгнали от „Ойле“ и отишли на една поляна зад концертната зала, за да изиграят „Вълшебството на Разпети петък“⁸². Било прекрасно.

Първия „Парсифал“, който чух там, беше още Клевинг, отлична фигура и глас. Още от Мюнхен знаех „Парсифал“. След това гледах „Пръстена“ и „Майстерзингерите“. Толкова ме ядоса това, че онзи евреин Шор пя Вотан! За мен това беше расов позор. Защо не бяха повикали Роде от Мюнхен? Разполагаха и с още един човек над средното равнище - камерния певец Браун.

След това години наред не ходих там, за което само по себе си ми беше много мъчно. Госпожа Вагнер беше много нещастна, писа дванадесет пъти, петнадесет пъти се обажда по телефона. Толкова често минавах през Байройт и винаги се отбивах на гости. Но все пак госпожа Вагнер събра Байройт с националсоциализма - това е нейната голяма заслуга. Зигфрид: бяхме лични приятели, но беше политически пасивен. Евреите биха му откъснали главата, но той не можеше другоаче. Сега има пробив: представят се повече негови работи. Мръсните евреи успяха да го съсипят. В младежките си години чух „Безделник“; „Ковачът от Мариенбург“ било най-доброто от него. Вижда се колко много има още да се слуша и гледа. Веднъж в Берлин бях на една от младежките опери на

---

⁷⁹ Синът на Рихард и Козима Вагнер. От 1909 е ръководител на ежегодния фестивал. Също композитор.

⁸ Баварска носия от къси кожени панталони с презрамки, бяла отворена риза, бели чорапи до коленете и туристически обувки.

⁸¹ Заведение в Байройт, където са се събирали хората на изкуството.

⁸² В трето действие на Вагнеровата опера „Парсифал“.

Вагнер - „Послушникът от Палермо“ - тя цъфти в мелодии съвсем в Моцартов стил. Само на няколко места изведнъж започва нещо ново.

32

1.III.1942, вечерта, „Волфсшанце“

За жената и най-хубавата одежда губи своя блясък, щом някоя друга жена е облечена като нея. Веднъж видях една жена да напуска операта - не знаех какво става, толкова бързо се случи - само защото видяла в една от отсрещните ложи да влиза жена в същата рокля: „Какво безочие! Тръгвам си!“.

Когато една жена се разкрасява, често нейното усърдие се окрилява от тайната радост да ядоса някоя друга. Жените имат една способност, която на нас, мъжете, ни липсва да целуне приятелката и едновременно да я убоде с игла. Напълно безполезно е човек да се опитва да поправя жените в това отношение. Нека им оставим тези малки слабости! Ако с това човек може да ощастливи някоя жена - отлично! Ако жената се занимава с това, е хиляда пъти по-добре, отколкото ако се захване е метафизични работи.

Лошо е, когато една жена започне да мисли за нещата от съществуването. О, как могат тогава да ти лазят по нервите! Особено страшни са рисуващите женоря, които не държат на себе си и не се поглеждат. Има и жени, които са направо луди, докато не си намерят мъж. В началото се борят е половин килограм, по-късно и петдесет килограма нямат значение! Всяка жена би могла да ни възрази: а вие защо се бръснете? Ние защо се решим? Защо си правим път? Никой не ходи така, както го е създала природата! Спомням си, че преди 40-50 години само поповете и артистите бяха обръснати. В Леондинг⁸³ само един беше без брада и минаваше за конте! Има глави с бради, които са характерни. Но общо взето, без брада лицето се разпознава по-добре. Между другото, това е просто продължение на едно подготвящо се от милиони години развитие: постепенно човекът е изгубил космите си.

Където има повече жени от мъже, жената винаги трябва да прецака съперницата си: инстинкт за самоутвърждаване! Всичко останало му се подчинява. И най-кротката жена може да се превърне в звяр, ако някоя друга ѝ отнеме приятеля или мъжа. При едната този инстинкт е силен, при другата - по-слабо развит. У най-женствените е най-силен. Говорят за женски недостатъци. А може би е добродетел! Когато някога има мъжка държава, човечеството отново

---

⁸³ В Леондинг, село до Линц, са погребани родителите на Хитлер. Той е живял там от 1899 до 1905 г.

ще западне. В дълбока древност със сигурност е имало повече държави с матриархат: заради загубата на мъжете един народ няма за измре. Само ако не достигат жените! След Тридесетгодишната война до голяма степен отново беше разрешено многоженството: чрез незаконното дете нацията отново се въздигна. Това не може да се уреди законово. Обаче докато имаш два милиона и половина, които трябва да останат стари моми, не бива да се осъжда извънбрачното дете!

За мен момиче, което има дете и се грижи за него, превъзхожда старата мома. Общественият предразсъдък се готви да отстъпи. Природата отново ще се наложи. Още малко остава. От много момичета, най-вече келнерки, често едва после научавах, че имат деца. Трогателно е да видиш как цялото щастие за таква момиче е в това да може да се грижи за деца. Ако момичето не роди, става истерично или се разболява. Прави впечатление, че всички народи имат повече жени, отколкото мъже.

Ако човек не виждаше толкова здрав живот около себе си, би трябвало да стане пълен мизантроп. Ако виждах само „горните десет хиляди“, щях да стана. Затова че не съм станал, трябва да благодаря на общуването ми с много поздравите широки маси. На село се стига до там, че обвинението срещу попа, че общува (интимно), вече изобщо не действа на народа... Когато той „общува“ със своята Катарина, цялото село е спокойно: децата на другите жени имат спокойствие! Не могат да олабят жилата през потните жлези, я! - казват жените.

„Горните десет хиляди“ са най-лъжливите. Преживявал съм най-невероятни неща. Някои обвиняваха другите, че имат извънбрачна връзка, а те самите се женеха за разведени жени! Когато един господин постъпи така, първо му припомних неговата собствена история. Човек трябва да си представи колко малко бракът е изпълнение на онова, което е искала природата: събъдването на големия житейски копнеж. Най-голямото щастие е да се намерят двамата, които според природата са един за друг. Обаче има толкова много мигове, които свързват хората или ги разделят. Колко момичета се намират в манастирите, защото не са получили онзи, когото са искали? Доколкото не са били „обещани“⁴¹, две трети от момичетата в нашите манастири трябва да са били нещастно влюбени. Всъщност на колко малко хора е дадена възможността да наложат житейското си право!

провинции правото да изградят собствена армия или военновъздушни сили.⁸⁴

Пътят на самоуправлението води към самостоятелност! С демократични институции не можем да задържим онова, което някога сме завзели със сила.

Аз съм на мнението на британските тори: Ако подчиня свободна страна само за да ѝ върна свободата, за какво? Който е проливал кръв, има право да упражнява властта. Индийската свобода не би изтраяла и 20 години. Днес англичаните се упрекуват, че не били управлявали правилно страната, защото тя не показвала възторг. Направиха го как-то трябва. Но е глупаво да очакваш възторг. Ако англичаните не бяха господари там, нямаше да има 380 милиона индийци. Англия оцени Индия. Но и Индия е имала полза от английското управление.

Ние не бива да пускаме преди всичко немските даскали в Източните области. Защото тогава ще изгубим, както родителите, така и децата. Ще изгубим целия народ, защото набиваното в главата му е безполезно. Най-добре би било, ако човек ги научи само на един език. Чрез радиото на общината ще се поднася онова, което им понася: музика без ограничения. Само на духовна работа не трябва да се учат, а ние не бива да позволяваме да се печата каквото и да е: защото къде там са се отплащали на европейската култура? Възникна духовен анархизъм! Тези хора живеят най-щастливо, ако по възможност ги оставиш на мира. Иначе ще си отгледаш най-яроствните врагове!

Ако даскалите имаха думата, нашето първо действие би било да открием университет в Киев.

Изобщо човек не бива да бъде учен на повече, отколкото му е нужно! Така само бива обременяван! По-добре да му бъде показано красивото. Изхождам от онова, което е нужно за детето. По време на върха на гръцкия разцвет със сигурност идеалът е бил хората да бъдат възпитани за красотата. Днес ги тъпчат със знания!

Училищното образование трябва да дава само общи познания, върху които да се изгради специализираното знание. Трябва да насочва възпитанието към голямото. Нали събитията се разрастват. Каква глава трябва да има детето, ако иска да възприеме краезнанието, историята на областта плюс историята на Райха! Онова, което ние толкова лесно преживяваме, нашите деца ще трябва да зубрят наизуст. Мозъкът не може да възприеме всичко това. После част отново се забравя. Трябва да се вижда общото в малко, но големи щрихи.

---

⁸⁴ Има предвид обещаните от родителите си на даден манастир.

Няма никакъв смисъл да учиш детето на два езика в средното училище. На 25 процента изобщо не им е нужно. Достатъчно е да се даде обща основа и вместо 4 години уроци по френски, се чака 3 години и през последната не в 3, а в 1 час седмично да им се преподава общото: всяко момче ще разбере дали това е област за него. За какво са му на момче, което иска да се обучава по музика, геометрия, физика, химия? По-късно какво ще знае от тях? Нищо.

Всички тези подробности трябва да бъдат махнати. По мое време беше така, че за да изкара някой изпита, трябваше да има прилична оценка по еди-колко си предмета. И ако някой е високо талантлив по даден предмет, защо искат другото от него? В тази област трябва да продължи работата! Преди 40 години нашето обучение по история се състоеше само от дати на владетели, на войни и на открития. Изобщо не се преподаваше общ поглед върху цялото. И ако преподавателят не е много надарен, настава живо мъчение! Малките главички изобщо не могат да запомнят всичко.

Това е абсурд: защото някой има по някакъв предмет „незадоволителен“, той не може да стане онова, което е искал да стане? Когато човек разгледа повнимателно учебния материал в училищата, трябва да се каже, че някакъв процент от него беше безсмислица: те убиха детската душа. Само неколцина имаха успехи!

Когато човек си представи, че такъв човек като учителя може да сложи точка на цял живот, не бива воденето на една нация да се изгражда върху основата на училищни свидетелства. Трябва да се даде възможност на живота да поправя!

Накрая решаващото са постиженията, никога дипломата!

Ако едно момче е толкова полово съзряло, че не може и миг да остане мирно, то не е разсеяно. Но не иска да слуша. Ученето му е само лудории. Какво друго да прави? Може би по-късно ще постигне повече от послушните ученици. Обаче има учители, които се ядосват на този малък дявол. Разбираемо е. Но на момчето трябва да се остави възможността да се докаже.

Аз съм научавал само 10 процента от онова, което научаваха останалите. Винаги бързо свършвах с подготовката. Въпреки това чатках историята. Често изпитвах съжаление към съучениците си.

„Ще дойдеш ли да играем?“ „Не, имам още работа“. Сега зубри. Изкарва изпита. Успял е! И ако някой влезе до него в асансьора, възмущението е голямо: Как така? Та ние сме учили! - Да, боже мой, ами единият го има у себе си, а другият - не!

7.III.1942, на обяд, „Волфшанце“

Ако сравним английския език с немския и немския с италианския, може да се каже: на английския език му липсва способността да изразява мисли, които надхвърлят общоизвестни факти и представи⁸⁵. Немският език има способността да изяснява още мисълта дори когато някъде се стига до границата на доказаното. Германският народ е народ на мислители, защото езикът ни дава предпоставките да навлизаме в неизследвани области.

При мен на планината (Оберзалцберг) един италиански слепец от войната държа реч: лееше се, фонетично прекрасно, апотеоз! Преведено, беше нищо неказващо, никаква мисъл. Италианският език е на музикантите! Ние не се изкушаваме да говорим само заради езика. При нас не се опиват от звука. Обаче, ставаме вокално бедни и трябва да внимаваме да не се изродим. Днес нямаме поети и се опитваме да помогнем чрез коригиране на думите. Но нали думата е само средство за постигане на целта: важни са мислите и това да можеш правилно да прилагаш думите. Ако оставим нашите коректори да правят, каквото си искат, с времето нашият език ще изгуби цялото си благозвучие и вече няма да е хубав!

За съжаление, още днес сме ограничени главно върху вокалите „а“, „е“, „и“. Това прави езикът немускален и беден! Като добавим съскавите звуци! Когато кажа скоропис вместо стенография - та това е вече полски! При това думата е глупост: откривателят е щял сам да я кръсти така, ако му е харесвало. Скорописецът е човек, който пише бързо! Хора, които препоръчват такова германизиране, са смъртните врагове на немския език. Ако зависеше от тях, скоро няма да можем да излагаме точно мислите си, същевременно ще ставаме все по-бедни и слаби в тоновете, нашият език скоро би станал като японския: чисто грачене, излиза някакво кудкудякане. Не мога да си представя, че това изобщо може да се пее!

Трябва да сме доволни, че разполагаме с възможно най-много изразни средства за нюансиране! Трябва да сме доволни за тоновете на чуждите думи, станали понятия за нас! Представете си, че започнем да унищожаваме чуждите думи - къде ще спрем! Без да вземаме предвид опасността от грешки, що се отнася до корена. Бихме изгубили труда на много поколения преди нас. И накрая би трябвало да се откажем от всичко, което някога е дошло отвън. Стига безумства! По силата на логиката би трябвало да се откажем и от коригирането, което е било възприето с понятието от нас. Повеля на почтеността е заедно с

---

⁸⁵ Авторът твърди, че Хитлер е знаел английски и френски и малко италиански. - Б. пр.

думата театър да отречем и институцията като такава. Би било подло да приемем институцията, но да се преструваме, че ние сме я открили.

Да предприемат езикови промени, са призвани само най-големите мислители на народа! Във времето преди нас само един щеше да има правото: Шопенхауер⁸⁶! Само гений може да претегли доколко точно можем да опишем полета на мисълта с наличните думи! Докато един народ е жив, непрекъснато в него се вливат нови понятия и познания. Невъзможно е да искаш да се съпротивляваш срещу това. От това трябва да изхождаме!

Ако заедно с приетото от чужд език понятие е добила гражданственост и чуждата дума и звучи хубаво, добре е дошла за обогатяване на нашия речник! Само за едно нещо трябва да внимаваме: чуждата дума да се изговаря от всички така, както е правилно. Между изписването и звученето не бива да възниква разминаване, както е днес в английския! Когато за всеки звук имаш буква, изговорът не бива да зависи от това, дали човек знае езика, от който произхожда думата. Ние трябва така да пишем думата, че всеки, който я прочете, да я изговаря правилно. Всичко, което срещаме като явление, има своята причина. Женската ревност е инстинкт за оцеляване: той идва от праисторическото време, когато жената е била напълно зависима от защитата на мъжа. Помислете си само за тромавостта на жената по време на бременност и колко време минава, докато едно дете може само да се обезпечава. Жената била загубена без мъжа. Затова жената обича героя. Той ѝ дава усещането за сигурност. Тя иска героичния мъж: само че веднъж има ли го, неохотно го връща.

Мъжът също познава ревността към любимата жена. Но обсегът на женската ревност е много по-голям: майката ревнува от снахата, сестрата - брат си. Показателна беше една сцена, която една омъжена жена - Ева Чембърлейн⁸⁷, направи на женения си брат. Направо лудост. На сестрите не им беше по кефа, че младата жена⁸⁸ не била там, когато се беше случило нещастие. Че жената беше родила четири деца на мъжа си, това не ѝ се броеше. И колко беше вярна на мъжа си, това вече говори нещо! Вижда се по децата: ако някъде децата имат лице, то тук случаят е такъв!

От моите приятелки, които се държаха майчински към мен, само г-жа директор Хофман⁸⁹ беше цялата блага загриженост. Дори при госпожа Брукман

---

⁸⁶ На масата Хитлер понякога цитира цели пасажии от него наизуст.

⁸⁷ Дъщерята на Рихард Вагнер и съпругата на английския философ Хюстън Стюърт Чембърлейн.

⁸⁸ Става думи за Уинифред Вагнер, съпругата англичанка на Зигфрид, която кланът около Козима Вагнер трудно приема.

⁸⁹ В салоните на директорската вдовица Карола Хофман и на издателската съпруга Елза Брукман Хитлер установява важни за него връзки с хора на изкуството, професори и военни.

ми се случи една дама от мюнхенското общество да не бъде канена повече с мен, след като господарката на дома улови погледа, който ми беше отправила при раздялата в салона, когато ѝ се покланях още веднъж на сбогуване. Тя беше много хубава и аз сигурно ѝ бях интересен - нищо повече. Познавам една жена, чийто глас от вълнение одрезгавяваше, когато разменях няколко думи с някоя друга жена. Светът на мъжа е голям в сравнение с женския. Мъжът е собственост на своя дълг и само от време на време мисълта му се носи към жената.

Светът на жената е мъжът. Тя само от време на време мисли за нещо друго. Това е голямата разлика. Жената може да обича много по-силно от мъжа. При жената интелектът няма значение. В сравнение с образованата жена интелектуалка майка ми, разбира се, беше съвсем обикновена жена. Тя живееше за своя мъж и децата. Вероятно щеше да ѝ е трудно в компанията на нашите образовани жени, обаче тя подари на германския народ един голям син!

Браковете само на сексуална основа лесно се разпадат. Лесно е да се намери замяна. Раздялата става трудна, когато има приятелство и двата живота се разтварят напълно един в друг.

Да се принуди една жена да разказва за интимни неща - това не бива да се случва. Аз го премахнах. Въобще не мога да понасям шпионирането. Разказват една хубава история за Фридрих Велики: един ден повикал шефа на полицията и му направил забележка, че той научавал много по-малко от онова, което става известно в дворовете на други сили. „Да - отговорил служителът, - ако бъда упълномощен да използвам средствата, които се използват по другите места“. „На тази цена - отговорил Фридрих, - не, отказвам се“.

Аз лично не съм използвал разузнавателна служба и никога няма да приема някой шпионин. Има нещо отблъскващо в това! Или пък шпионка! Не само че протитуира, а и симулира чувства пред мъжа, каквито изобщо не изпитва, и след това предава измамения на гибел!

В младостта си бях по-скоро странящ особняк, отколкото да съм имал нужда от компания. А сега вече не мога да бъда сам и намирам, че е най-хубаво да се храня с жена. Предпочитам да седна на маса в „Остерия“, отколкото да ям сам къщи.

Не чета романи и почти никога притурките на вестниците. И защо да го правя, като само би ме ядосало. С „Аугсбургер Абендцйтунг“ (от 1609) имаме най-стария вестник в Европа! Колко хубаво, че Аман го остави да съществува. Жалко, че „Флиегенде Блетер“ не продължи и че „Югенд“ е толкова залинял.

Когато не можеш да задържиш едновременно едно ново и едно старо

предприятие, аз съм за това да се изостави новото, а да се запази съществуващото отдавна. Пред къщата на един нюрнбергски търговец стоеше табела: умоляват се пушачите да не влизат в тази къща.

И аз постъпвах така в жилището си. Наскоро казах на райхсмаршала: Гьоринг, смятате ли, че прави добро впечатление, като ви видят сниман с лула? Какво бихте казали за паметник, който ви представя с пура в устата?

Погрешно е да се мисли, че войникът там, на фронта, не може да живее, без да пуши. Беше грешка, която трябва да се впише в сметката на тогавашното командване на Вермахта, че в началото на войната започнахме ежедневно да даваме на всеки войник толкова и толкова тютюневи изделия. Сега вече няма връщане. Обаче настъпи ли мир, това трябва да престане. Ние имаме нужда от нашата валута за нещо по-добро, отколкото да внасяме отрова у нас.

Искам да започна от младежта. Трябва само да им се каже: не вземайте пример от старите - и така може!

Дълго време бях много зле във Виена! С месеци не съм имал топла храна. Живеех от мляко и сух хляб. Обаче ден след ден давах по тридесет кройцера за цигари. На ден пуших 25 до 40. Един кройцер струваше тогава повече от 10 райхспфенига сега. Един ден ми хрумна: ами ако вместо да си купуваш цигари за 13 кройцера, си вземеш масло за хляба? Това прави 5 кройцера и дори ще ти остане нещо. Скоро хвърлих цигарите си в Дунав и никога повече не посетнах към тях.

Убеден съм, че ако бях пушач, никога нямаше да издържа на грижите, които от толкова време ми тежат. Може би германският народ дължи своето спасение и на това.

Изгубих толкова отлични мъже заради отравянето с тютюн. Като започнем от моя старец, след това Дитрих Екарт, Троост! Заради това ще изгубя и Хофман.

Берлин като световна столица ще може да се сравнява само с Древния Египет, Вавилон или Рим. Какво са Лондон и Париж в сравнение него?

ХИТЛЕРОВИТЕ МОНОЛОЗИ НА МАСА В ГЛАВНАТА КВАРТИРА НА ФЮРЕРА ОТ 21 МАРТ 1942 ДО 31 ЮЛИ

1942⁹⁰

37

21.III.1942, вечерта, „Волфшанце“

Войната трябвало винаги да се води в периферията. Когато парижаните били бомбардирани от английски самолети⁹¹ - това си е тяхна работа и е по-добре, отколкото ако били берлинчаните. В Париж противосамолетните оръдия трябвало да пазят само важните за отбраната фабрики. Между другото, сега парижаните не мръзвели толкова в мазетата, колкото берлинчаните, защото там не е толкова студено. Жалко, че трябвало да се води война заради един пиан тип (Чърчил), вместо да се служи на мирното творчество, например на изкуството.

Обзавеждането на домовете на мюнхенските художници било неповторимо ценно. Жалко, че съкровищата от къщата на Каулбах, където живее Вагнер⁹², днес били разнесени из целия свят. Там се намирал само един много хубав килим. Най-хубавите килими, които някога е виждал, притежава Рибентроп, в чието жилище правело впечатление отсъствието на пердета. Така всеки може да види, че при външния министър всичко било наред. Хубави били и проектираните от проф. Троост маси без плотове⁹³.

В селските къщи се откривали добре лъснати, много, много изящни плотове за маси от явор. Жалко само, че сапунените почистващи препарати били толкова оскъдни.

Кайтел: В родната му къща ядели на сламени рогозки върху масите, които почиствали с пясък.

---

⁹⁰ Оттук започват разговорите от № 37 до 200, стенографирани от Хенри Пикер и възстановявани в непряка реч по ключовите думи веднага след събитието.

⁹¹ На 3 срещу 4 март 1942 английски самолети нападат държавните заводи „Рено“.

⁹² Става дума за гаулайтера на Мюнхен Адолф Вагнер, чието служебно жилище е къщата на Каулбах.

⁹³ Хитлер се възхищава от мебелите на проф. Троост, които са както елегантни, така и функционални.

22.III.1941, „Волфсшанце“

Според едно изказване преди обяда пред генерал Шмунт Шефа си играе с мисълта да въведе във Вермахта немския поздрав на мястото на „поздрава с допиране на ръката до шапката“⁹⁴.

По този въпрос полковник Шерф, началник на Военноисторическия отдел при Върховното командване на Вермахта, му предоставил следните бележки:

В по-старата германска история няма жест с ръка, както днес. Всеобщата формула за поздравление е: „Хайл вие!“. Оттам: „Дано останеш невредим!“⁹⁵, както и поздравлението на Беоулф към крал Рюдигер в англосаксонския „Беоулф“: „Бъди здрав!“. И то като поздрав след свалянето на нападателните оръжия. Значи в основата на поздрава е беззащитността на поздравявания, която той лично си причинява.

Виковете „Хайл“ на избирателите след завършването на тържествата за коронацията се придружават с вдигане на дясната ръка. Подобни поздравителни жестове срещаме при ландскнехтите. От XII в. срещаме доближаването на поздрава „Хайл“ към християнското „Бог да те пази!“. По-късният поздравителен церемониал носи белезите на още по-ясно изразена мисъл за засилване на беззащитността: сваляне на шапката, вземане за почест, поздрав със сабята. А от началото на XVIII в. „допиране на ръката до шапката“. Няма доказателства за някакъв специален римски поздрав. Сигналото до нас вдигане на ръка като молитвен жест през късната римска епоха е включено в императорския култ. По онова време римският военен поздрав е докосване с ръка на шапката - както днес при нас.

Тъй като д-р Порше и Шпеер днес искаха да покажат на Шефа нови танкове, на обяда присъстваха множество генерали.

След обяда, „Волфсшанце“

След обяда залепих лентите на получения телекс и по заповед на Борман го

---

⁹⁴ Хитлеристкият поздрав се въвежда във войската едва след атентата срещу Хитлер.

⁹⁵ Вж. „История на готите“ от Прокоп, около 555 г.

представих на Хитлер. Според телекса днес по заповед на германските епископи от всички амбони ще бъде прочетено пастирско послание, според което националсоциалистическото правителство нарушава споразумението за граждански мир на основата на Конкордата, макар 93% от германското население да са християни и хиляди верни на вярата католици черпят силата за геройство на фронтовата линия от своята вяра, за което са награждавани. Преследват се онези, които отиват в черквата заради религиозната си потребност. Духовниците са под наблюдение, в интернатите (например национално-политическите възпитателни институции) не се допуска църковно влияние, пречи се на религиозното възпитание на децата. Нарушава се заповедта „Не убивай!“ чрез правителственото нареждане за убиване на безнадеждно болните⁹⁶ и с тематично близки филми като „Аз обвинявам“. Собствеността вече не се зачита (конфискацията на манастири), така че завръщащите се от фронта братя, членове на монашеските ордени, не намират своята манастирска обител, и въобще има опасения за по-нататъшни нападения срещу частната собственост.

Хитлер нареди да не се спори с пастирското писмо, по-скоро печатът трябва да изгъкне тясната връзка на тила с Източния фронт и да противодейства чрез честни, реални репортажи. Седях до щандартенфюрер Ратенхубер⁹⁷ и командир Баур⁹⁸. Той спомена, че Фюрера бил много ядосан заради снизходителната присъда срещу убиец на жена, тъй като смята убийството на жени и деца за особено осъдително. Ако от правосъдието продължават да излизат такива присъди, Шефа иска чрез закон на Райхстага да прати правосъдието министерство по дяволите. Баур каза, че очевидно е време да дойде нов правосъден министър⁹⁹.

41

23.III.1942, на обяд, „Волфшанце“

Фюрера: През нощта чел книгата на Боулер¹⁰⁰ „Наполеон“. Много му харесала, стилистично е много хубава и представлява усърдна работа. Добре е, че се изхожда от мисълта как Англия докарва Наполеон до войната. Ако се

---

⁹⁶ Става дума за програмата на Хитлер за евтаназия (таен указ от 1 .IX.1939 г.), която под натиск от църквата е отменена до голяма степен през 1941.

⁹⁷ Ханс Ратенхубер (по-късно групенфюрер) е началник на полицейската команда за безопасност.

⁹⁸ Командир на екипаж Ханс Баур - личният пилот на фюрера. - Б. пр.

⁹⁹ Последният райхсминистър на правосъдието Гюртнер умира още в 1941 г., а новият е назначен едва през 1942 г.

¹⁰⁰ Филип Боулер е началник на Канцеларията на фюрера от 1934 г.

пропусне тази точка, няма да се отдаде дължимото на Наполеон. Книгата ясно показвала едно нещо: ако Наполеон не успява, то не на последно място се дължи на това, че сътрудниците му не отговарят на изискванията. Не може да му се спести упрекът, че си е избрал малоценни сътрудници. „Въпреки това роднините не са хора!“¹⁰¹ Ако се вярва, че кръвната връзка е най-силната, заключението е грешно, както доказва историята на множество германски княжески домове.

Пехотинецът трябва да носи тежестта на борбата. Там, където другите, които имат при себе си моторизирани превозни средства, винаги живеят малко по-добре, той трябва да ходи. Най-много може да носи нещо за ядене, което излапва за един ден. Ако остави нещо настрана, със сигурност няма повече да се върне там. За него най-хубавото откритие е полевата кухня. Между другото, руско изобретение, което изобщо прави възможна подвижната война, защото му осигурява поне веднъж дневно топла храна.

Чел с голям интерес различните годишнини на „Ди Кунст“^{102 103}. Когато се разгледа нивото на изкуството през 1910 г., с уплах се вижда колко ниско е паднало например през 1930. В това отношение еврейското влияние е подействало опустошително. Трябва да се цени това у Сталин, че не допуска евреина до изкуството¹¹⁰.

Чете книга винаги по следния начин: първо разглежда края, после прочита някои места в средата и едва, ако остави положително впечатление у него, я прочита цялата.

42

23.III.1942, понеделник, вечерта, „Волфсишнце“

Когато Фюрера влезе в столовата и поздрави всички, посочи с усмивка към телефонната кабина до вратата, от която се носеше високият, буботещ глас на Борман: „Май има сапунисване!“.

Райхслайтер Борман се ползва с висок авторитет пред Хитлер, представлява пред него целия граждански сектор и често е дълго време при него. Господин Борман е един „железен канцлер“ на партията, с неизтощима работоспособност,

---

¹⁰¹ Подмятане на Шефа за филма „И роднините са хора“.

¹⁰² Списание за модерно изкуство на издателство „Брукман“, Мюнхен.

¹⁰³ На 28.VIII.1939 г. Сталин моли изрично Хитлеровия фотограф проф. Хофман да му предаде това.

удивително уравновесени решения и напълно уверено държане. Единствено с начина си на изразяване и изобщо със своя говор е най-шумен от всички останали тук...

Най-напред имаше дълго обсъждане на постоянните съставки и алкохолното съдържание на бирата. Накрая след яденето и след като поиска да му дадат очилата за четене на Дитриховите новини от пресата, по повод на отделните съобщения Фюрера започна да говори по въпроси на въоръжението и воденето на войната. Особено се зарадва на римувано съобщение за успеха на подводниците¹⁰⁴.

Искаме да съобщим едновременно за потопения от самолетите американски тонаж заедно с тонажа от английския конвой за Малта.

Боденшац подхвърля: Англичаните са наистина морски войни, след като се осмеляват да направят такъв конвой при италианското превъзходство във въздуха, и то без военни кораби!

Хевел добавя: За разлика от холандците, които също са добри моряци, но не са добри войници.

Фюрера: Вече не са. Мило е, че са изпратили римувано съобщение за успеха на подводниците. Потопени са 72 000 тона. Значи повече, отколкото американецът може да построи за месец¹⁰⁵. Сигурно в бъдеще ще започнат да строят стандартизирани кораби. Корпусът може криво-ляво да се сглоби, но не и двигателите. В това е проблемът.

Нали Рузвелт е душевноболен, както още преди години заяви публично един професор. Обявява война¹⁰⁶ и след това се оставя напълно неподготвен да бъде изхвърлен от Източна Азия, оставя и търговските си кораби да плават напред-назад пред американското крайбрежие, както в мирно време - и да бъдат отстрелвани. Заминава объркан от Вашингтон за имението си заради опасност от самолети, връща се обратно и така нататък. И съобщенията му показват, че човекът е душевноболен. Както я е подкарал, ще докара цялата си страна до истерия. Как иначе би било възможно в Чикаго, заради радиопиеса, че са кацнали марсианците, да избухне паника между разумни хора¹⁰⁷?

---

¹⁰⁴ През март 1942 немските подводници потапят 446 000 бруто регистър тона противникови кораби.

¹⁰⁵ Всъщност по това време строят десетократно повече.

¹⁰⁶ Има предвид заповедта за стрелба по германски военни кораби от 11.IX.1941 г.

¹⁰⁷ На 30.X.1938 г. Орсън Уелс стряска американците с драматизация на „Война на световете“ на Х. Уелс, където става дума за марсианско нашествие. - Б. пр.

Очевидно този господин Рузвелт не е очаквал нашето подводно оръжие - подводниците. Нашата преднина е в това, че предварително се спряхме на няколко типа - изискване за всяко серийно производство на подводници. След това може да се промени едно или друго в отделната лодка, но основната конструкция остава същата.

Въобщие нашето подводно оръжие е едно от решаващите за изхода на войната оръжия. Да, ако господин Рузвелт беше успял да превърне Исландия в свое - както обича да се изразява - товарно пристанище, за да държи западното полукълбо настрана от войната, англичаните трябваше да подсиgurяват само малкото разстояние от Исландия до своя остров⁵¹! Както стоят сега нещата обаче, целият Атлантически океан - не само северният маршрут до Англия - е военна зона за нашите подводници. Така че дългите 8-10 часа средиземноморски ноци ще са им от полза във войната из Атлантика.

Скоро след това Хитлер е 24-те господа на неговата маса се отпрати да разреши седмичния преглед. Поправи само, че войната осигурява не само - както беше споменато в една статистика - свободата за прехранване на Германия, но и на Европа, и се зарадва на многото кадри е въодушевени деца.

43

24.III.1942, вечерта, „Волфшанце“

Тази вечер Шефа беше в особено добро настроение. Може би се дължеше на разговора му е цар Борис II Български^{108 109}, който днес беше тук на официално посещение - и тъй като води винаги едни и същи сътрудници и е много учтив, го ценят много. Шефа обядва е него, Кайтел и Борман в шефския бункер.

На вечеря Шефа каза по повод преглежданите чуждестранни комюникета: Демокрациите днес са стигнали дотам, че когато ние обявим някакви мерки за опростяване или нещо подобно, веднага ги копират, макар да смятат, че трябва да ни критикарстват за всичко. Затова вече не е желателно да обявяваме на вражеските сили чрез комюникета или съобщения в печата резултатите от нашия опит и произтичащите от него мерки за опростяване. Днес е препоръчително да се пази пълно мълчание.

---

¹⁰⁸ В началото на април 1941 г. САЩ обявяват 26 градуса западна дължина (Исландия, Азорските острови, Кабовердските острови) за граница на тяхната зона на интереси.

¹⁰⁹ Цар Борис дава възможност на Хитлер да нападне Югославия и Гърция от неговата територия, обявява и война на САЩ, но отказва включване във войната срещу СССР заради проруските чувства на народа.

По време на вечерята генерал Йодъл заговори за набирането на войници за Вермахта в тази война и в ПСВ: Докато по време на ПСВ рибарят е изпращан при етерите, а месарят в канцеларията, днес Вермахтът полага усилия по „възпитателни причини“ да не праща човека в напълно чужда военна област на действие, а да го използва в съответствие с неговите способности и по този начин с най-голяма полза за цялата армия.

По този повод Шефа каза: Извън рамките на Вермахта при военния отчет трябва да имат предвид цялостните интереси на нацията и на наличния ресурс от хора да се гледа като на национален ресурс. Например, ако възрастен господин, който упражнява важна за войната дейност, дойде във военно учреждение и помоли да бъде призован, защото като офицер от резерва му е писнало да седи през цялата война вкъщи и хората да го гледат накриво, трябва да се помисли: ако човекът бъде призован, най-вероятно ще седи през цялата война в администрацията на Вермахта, която излишно се раздува с подобни възрастни офицери от резерва. Така човекът ще бъде загубен за своята важна за войната дейност - пред него, Фюрера, стои подобен случай. Затова е по-добре да се застъпи гледната точка човекът да продължи важната си за войната дейност в някаква униформа, отколкото да се раздува с него военната администрация.

Като лична собственост частната собственост трябва всякак да се защитава! Нещо много естествено и здравословно е, когато някой вложи част от резултата на работата си в семейна собственост. Ако тази семейна собственост е фабрика, докато фамилията има здрава наследственост, тя със сигурност ще се ръководи по-добре от член на фамилията, отколкото от някой държавен чиновник. Заради това той може само енергично да се застъпи за частната инициатива.

Също толкова енергично се обявява срещу анонимната частна собственост в акции. Без лично да прави нещо, акционерът получава дивиденди, ако работниците на акционерното дружество са работливи, а не мързеливи, или начело на предприятието стои гениален инженер. Може дори някой далавераджия да върти работата на акционерното дружество. Ако акционерът излезе по-умен да участва в няколко акционерни дружества, той тегли чисто спекулативни печалби, без да се страхува от загуби, които не би могъл да покрие е едно вложение.

Винаги е отхвърлял и се е борил срещу тези спекулативни доходи без усилие. Ако някому се полагат подобни доходи, това е целият народ, чиито работници и инженери се трудят за повишаване приходите на акционерното дружество - иначе не биха получили отговарящо на усилията им заплащане. Мястото на анонимните капиталови дружества е в ръцете на държавата, която може да издаде ценни книги за онзи, който търси къде да вложи спестяванията си. Те ще бъдат заплащани еднакво и олихвявани от държавата с определен

лихвен процент. Така ще се избегнат спекулациите и основаващите се на тях приходи, без да се работи - впрочем положение, от което в края на краищата живее цяла Англия. От друга страна, подобно отношение към анонимната собственост налага въпреки всички трудности да се поддържат стойността на парите и цените на всички важни стоки. И който тогава си купи персийски килим не за 800, а за 1000 райхсмарки, е говедо! Не можеш да го спреш да бъде тъп!

Не може да спреш човека да си проиграе парите на лотария или в казината и когато се отърве от тях, да си отнеме живота. Напротив, ако някой е проиграл парите си и иска непременно да се самоубие, трябва да се помисли дали държавата, която е направила най-добрата сделка от неговата игра, да не поеме разходите по погребението. Защото държавата печели от играча не само данъка, но и прякото изземване на печалбата. От казиното получава и данък добавена стойност, и т.н. Значи повече от 50 процента са държавен приход. Обаче лотариите, ако ги разглеждаш като философ на живота, имат и нещо хубаво. Защото не можеш да направиш хората щастливи само чрез действителността, а трябва да им оставиш и илюзиите. Нали по-голямата част от хората живеят с планове, от които могат да изпълнят само малка част. Затова най-добрата лотария е онази, която не обявява веднага печалба или загуба, а оставя играчът една година да чака, една година¹¹⁰ да живее с илюзии, една година да кове щастливи планове. Австрийската държава го знаеше и умело го използваше, затова и през лошите времена там имаше толкова щастливи хора.

Лотарията сигурно възниква от частните игри - вероятно в началото на XVIII в., когато някоя хитра лисица си казва, че печалбата трябва да се пада на държавата, а не на частниците. Когато държавата използва правилно спечелените пари, например строи болници с тях, цялата история получава и идеалистичен оттенък. И ощастливява играча не само с това, че може до тегленето да се отдава на илюзии, но и с хубавото чувство, че е свършил едно добро дело. В случая Ваден Ваден обмислил изчерпателно с гаулайтер Рихард Вагнер въпроса за разрешаването на казина, защото онова, което при лотарията е човешки симпатично и вълнува, отпада при казиното. Ако обаче казината бяха затворени, както във Висбаден, баните щяха да изгубят огромни приходи.

А играчите в никакъв случай нямаше да се поправят, по-скоро щяха да продължат да играят някъде другаде - оттатък границата, в полза на французите.

Затова попитал: Колко валута носи казиното? Тогава размислил, че 100 000 райхсмарки във валута не са много, когато ги имаш, но твърде много, когато ти липсват. От това направил извода, че играчът в казиното, главно

---

¹¹⁰ В германското право възможност за санкциониране при незаконно поведение. - Б. пр.

чуждестранният, струва, толкова колкото пари губи - особено валута - там. Опитът потвърдил правилността да се оставят отворени няколко германски казина. Доказали се като истински мухоловки за валута и спасили чрез огромните си печалби курорт като Висбаден за германската народна общност. Разбира се, подобни институции, които реализират огромни печалби не на основата на някакви трудови постижения, а заради монополното си положение, трябва да ги изливат не в частни джобове, а в държавната кесия.

Когато райхслайтер Борман изказал мнението, че този принцип трябва да се въведе и в енергийното стопанство, той може само да каже: Точно така! Енергийният монопол принадлежи на държавата, която издава ценни книжа и така събужда интереса на гражданите към своето монополно предприятие и главно към себе си. Защото ако държавата не е добре икономически, отделният човек може да тури кръст на книжата си и неизбежно ще му бъде пъхнато под носа колко тясно е свързана неговата съдба с тази на държавата. Днес мнозинството е толкова тъпо, че още не иска да разбере тясната връзка между личното му добруване и това на държавата.

Това, което важи за енергийното стопанство, важи за стопанисването и на останалите жизненоважни суровини: петрол, въглища, желязо, както и хидроенергията. В това отношение капиталистическите компании би трябвало да бъдат отстранени. Разбира се, на малкия човек, който отклони някой поток за своето предприятие, за да задвижва воденицата си, не бива да се пречи.

Колко са нечисти стопанските методи на анонимните акционери показва фактът, че бившият баварски вътрешен министър Швайер, станал министър само заради забележителната си глупост, получил от Баварската електрокомпания 38 000 райхсмарки президентска пенсия. Разбира се, той, Шефа, въпреки юридическите опасения наредил пенсията на този човек - който никога не е свършил поне приблизително нужната работа за тези пари - да бъде спряна. За да може да се добие представа за цялото безсрамие да направиш споразумение за такава пенсия, трябва да се знае, че по закон германският канцлер получава 4000 райхсмарки по-малко, а именно 34 000.

Още в младостта си се занимавал с монополното капиталистическо предприятие. Тогава му направило впечатление, че имперската Дунавска параходна компания получава 4 милиона субсидия, от които веднага изсипва една четвърт на 12-те членове на контролния съвет. По-късно установил, че по двама от тези членове са от по-големите партии. Всеки от тях прибирал своите 80 000 крони и се грижел за това партията му да гласува субсидиите. После обаче социалистите се разраснали, а техните хора не били в контролния съвет с останалите. Тогава станал скандал.

Шефа каза: Колко глупав бил отговорният министър и колко ниско оценил политическата стойност на скандала, показва това, че изпратил председателя временно в затвора, вместо или да се присъедини към него, или да го пречупи. След нападите в парламента компанията прекратила превоза на пътници и тъй като добре платените и членове от контролния съвет се били погрижили да не бъде изградена крайбрежната железница, вредата била понесена от населението. Обаче скоро въпросът бил уреден, като броят на членовете на контролния съвет бил увеличен с двама и местата заели двама важни социалисти.

Англия е толкова крехка днес, защото цялата и стопанска система е изградена на основата на подобно капиталистическо мислене. Затова той, Фюрера, навреме заповядал никой, който има място в контролен съвет, не може да бъде член на Райхстага в Германия. Тъй като хората, които заемат места в управителни съвети или подобни постове, не могат да мислят обективно за много неща. Затова заповядал още хората от партията да не бъдат ангажирани нито с частни предприемачи, нито с индустрията, нито с друга икономическа дейност. Може да разреши с чиста съвест на държавния служител, на офицера, на чиновника едва тогава да вложат спестяванията си в ценни книжа, когато са държавни и всички спекулативни и други непочтени моменти са изключени.

44

25.III.1942, „Волфсшанце“

Този ден Хитлер обядва в бункера си с фелдмаршал Лист¹¹¹. По време на обяда в столовата получих от главния адютант досие за спада в народното настроение, за да го предам нататък.

Забележката на Хитлер на фона на тази случка беше следната: „Ако беше определящо онова, което хората винаги говорят, всичко щеше отдавна да е загубено. Истинското отношение на хората лежи много по-дълбоко и се основава на едно много сигурно вътрешно поведение. Ако не беше така, то всички постижения на народа щяха да бъдат необясними“¹¹².

---

¹¹¹ Фелдмаршал Зигмунд Лист докладва за инспекционното си пътуване във Финландия и Норвегия. Хитлер го избира за главнокомандващ на офанзивата от Дон към Кавказ от 26 юли 1942 (Група армии А).

¹¹² Бележка на Фюрера. Бележките на Фюрера върху документи са много редки. За цивилния сектор обикновено диктуваше мнението си на своя секретар Мартин Борман, който след това в негово присъствие я бележеше със син молив „Ф“ - бележка на фюрера. По същия начин Хитлер постъпваше по военните въпроси с Кайтел и по полицейските - с Химлер.

Както стана ясно от днешната справка, директорът на народното училище в Планиц, Саксония, накара учениците си да напишат съчинение на тема „За какво се ругае“. Референтът в съответната служба го намира за безотговорно. Райхслайтерът с право отбелязва: „Ако един учител във Великогерманския райх направи веднъж подобен експеримент - не е страшно. Разбира се, би било погрешно, ако опитът на този учител стане за пример. С деца подобни неща не може да се обсъждат. На тях трябва отново и отново да се изтъква величието на нашето време, и то чрез подходящи примери. При това може да се оцени колко незабележимо малки са дребните житейски тежести в сравнение с борбата за съществуване“.

Прави впечатление, че в ругатните, които децата предават, личността на райхсмаршал Гьоринг се вмъква непрекъснато: „В Германия вече няма нищо, особено сапун и прах за пране. Ще ми се да знам с какво Гьоринг си пере бялата куртка? Дали получава допълнително? Нали трябва да я пере няколко пъти седмично!“ „Вече три дни пуша липов чай. Можеш да си представиш как вони. А Гьоринг, щом го видиш в киното, винаги има дебела пура в човката. А, да, големците!“ „Другите, нали разбирате, министрите, си получават нещата. А руснаците получават много малко за ядене, горките нещастници. От глад ядоха трева!“ „Големците имат достатъчно за ядене. Този Херман Гьоринг, само да можеше, би видял сметката на Фюрера. След това няма повече да се грижат за нас, а само за себе си!“ „Знаете ли кога ще свърши войната? Когато на Гьоринг му стане панталонът на Гьобелс!“

Иначе между другото се говори: „Веднъж попитах една жена дали има вторични суровини. Тя отговори: Ако е вярно, че на изток сме завоювали толкова, няма нужда да събираме вторични суровини. И ми затвори вратата!“ „Мъжът ми не пише нищо хубаво. Много му се иска да зареже пушкалото. Коремът му бил увиснал до пръстите на краката - толкова малко храна получава. Причината е, че когато докарат мунициите, храната вече е свършила.“ „Една жена твърдеше, че точно сега вземали свещениците в армията. Фюрера сигурно ще забрани празнуването на Коледа. Нахалните младежи имат нужда от влизане в черквата.“ „Моят дядо винаги казва: Загубите, загубите. В пощите лежат толкова телеграми, но ежедневно могат да разнасят само по няколко!“ Тези сведения от деца на работници или служители означават, както казва референтът, че са изпуснали пара, но не означават например, че вече не си изпълняват дълга.

За моя първи запис на изказване на масата от Фюрера на 24.11., направен по желание на райхсфюрера, той се изказа много одобрително. След разговор с Хитлер ми го върна за предаване нататък със следната бележка:

Главна квартира на Фюрера, 25.III.1942

Бо/Кю

Във връзка с полученото днес писмо от партийния ни другар, държавния секретар Райнхард¹¹³, за нуждата да се поддържат ниски цените в завзетите Източни области, трябва да се отбележи и следното: след въвеждането на задължителната военна служба нашето въоръжение глътна досега чудовищни непокрити суми. Има само два пътя:

Или това данъчно бреме е времето да бъде стоварено върху германската народна общност в Райха, или да бъде платено от възможните печалби в Източните области.

Последното би трябвало да се разбира от само себе си. Затова Фюрера също е на мнение, че цените, както и заплатите в Източните области трябва непременно да се задържат, естествено, с тях и жизненият стандарт на жителите на окупираните Източни области. Печалбите от разликата в цените между Източните области и областите на Райха трябва да се вливат само в Райха.

Фюрера подчерта още, че Райхът трябва да държи в ръцете си монополите и монополните печалби. Непонятно защо вече се обмисляло да се остави на господин Реемтсма¹¹⁴ тютюневият монопол в Източните области: Фюрера направо го забрани и подчерта, че от самото начало тютюневият монопол може да бъде само на Райха. Между другото, и в Райха, както Фюрера от дълго време иска, трябва да се въведе тютюневият монопол! По същите причини отгатък по-голямата част от земеделската собственост трябва да остане както досега държавна. За да може земеделските печалби от тази огромна държавна собственост да принасят полза само на държавата и да се използват за покриване на дълговете от войната. Независимо от това нужните излишъци на селскостопански продукти могат да се постигнат само с едра земеделска собственост.

подпис: Борман

---

¹¹³ Фриц Райнхард беше държавен секретар на Министерството на финансите.

¹¹⁴ Филип Реемтсма - тютюнев индустриалец от Хамбург.

25.III.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Шефа разказа: Тази вечер видял най-безумното, което досега му е попадало пред очите като снимки от САЩ. Снимката на една гърла, определена да учи офицерския корпус от запаса на добро държане. Такова надуване на култа към гърлите, че човек може само да се хване за главата. Но в Америка е така: там може по-лесно да станеш полковник, отколкото у нас Лайтенант, и назначаването на високи военни постове често било просто протежиране на бизнесмени.

След това Шефа заговори за танцовото изкуство. Не може да им се отрече на американците, че могат да покажат танцорки, които са истински майстори, а ние в момента не можем да покажем! Специално се сеща за Мириам Върн¹¹⁵, която със своя елегантен танц на сцената е истинска естетическа наслада. Било много жалко, че не се удало за тази танцорка, която не само го очаровала в театър „Метропол“ в Берлин, но и на сценичното празненство в райхсканцеларията, да се издейства разрешение за напускане на САЩ. Танцорката, която бързо научила немски, дори след избухването на войната винаги се изказвала положително за него във Франция и САЩ.

И Марион Даниеле, играла в Скалата и по-късно в мюнхенския театър на Гертнерплац във „Веселата вдовица“, също е майсторка, макар да го радва повече гледката на грациозния, отколкото на по-акробатичния танц. Него не можеш да наречеш естетически, а по-скоро достоен за възхищение. Много се зарадва, когато тази актриса, след като ѝ изказал своето признание, го помолила единствено за автограф. Каква тежка тренировка е предпоставката за този танц! Тренировка, която стига до границите на човешката работоспособност, до истинско изпитание за човешкото тяло.

Подобни са нещата при всички акробатични изкуства, особено играта на въже. Той обаче наредил да бъдат забранени атракциите, късащи нервите; каква е тази работа през войната нервите на населението да се късат чрез ненужни представления: ще падне ли човекът или всичко ще мине добре? Обаче и до днес се ядосвал колко лошо плащали по Времето на системата на акробатите¹¹⁶ и на арийските танцорки, например фантастичните Тилергърлс - в края на краищата всички ходели заради тях в кабарето, докато еврейските маймуни вземали като конференсиета по 3000 р.м. на вечер за тъпите си реплики.

---

¹¹⁵ Американска танцорка, която Хитлер е гледал няколко пъти. - Б. пр.

¹¹⁶ Системно време - така пейоративно назовават нацистите Ваймарската република и австрийската съсловна държава по време на астрофашизма. - Б. пр.

Колко често нареждал в Мюнхен да се разпръскват представления, в които подобни устатници си мислели, че могат да се подиграват на пречупения кръст и на други национални символи. Жалко, че това не било възможно в Берлин, тъй като театралните дирекции им продавали най-много 300 места от 3000 и били така разпределени, че при освиркване от страна на хората от СА зелените¹¹⁷ щели веднага да се намесят.

Танцовото изкуство заедно с музиката са най-първичният израз на културата на един народ, а не заекването на някакъв палячо. На първо място, танцьорките трябва да са интуитивно музикални, но не и интелектуалки. От това става разбираемо защо точно две берлинчанки - сестрите Хьопфнер - танцували най-хубавия виенски валс и при това показвали такива тела, че по-хубави и по гръцките вази не може да се видят. Като изключим валса, участието им в сценичното тържество в райхсканцеларията било пародия в сравнение с постиженията на Мириам Върн поради недостатъчното програмно съгласуване. Заради това тогава решил, че ще гледа предварително всяко представление, което иска да покаже на гостите си. И не е съжалявал за това.

Искали да го убедят, че ще бъде обида за Гьоринг, когато в едно от представленията решил да участва само градският балет на Шарлотенбург, обучен от балетмайстор Кьолинг според принципите на гръцкия класически танц, но не и балетът на берлинската Щатсопер. Слава Богу, преди това го бил гледал и установил, че при него става дума - ръководен от високоинтелектуална жена - за танцуващи философи. Повече се разочаровал от танцуването на Палука¹¹⁸, отколкото от нейния „изразителен танц“. При нея вече изобщо не става дума за танц в неговия истински естетически смисъл, а за подскачане наоколо, и то е кълчене. Оставил се Гьобелс, който е движение на ръката подчертал особено оживената си препоръка да посети тази програма да го излъже.

Точно танцуването на Мириам Върн, която играе, сякаш лети и едва докосва пода е крака, показва, че танцът е изкуство и че изкуството идва основно от майсторството.

Хитлер стана със забележката, че трябва отново да се залови за работа. Нали се числи към онези хора, които по отношение на работата са сред най-натоварените.

---

¹¹⁷ Полицайте.

¹¹⁸ През 1925 г. Грет Палука основава в Дрезден Училище за модерен мимически танц, което съществува до днес.

26.III.1942, „Волфсшанце „

При шефа обядваха шестима носители на рицарския кръст. Сред тях един, който днес празнува своя 20-и рожден ден.

Вечерта

Шефа заговори за германо-френските отношения и каза: нали направи впечатление, че по време на процеса в Риом¹¹⁹ французите се отклониха от най-очевидния въпрос към техните подпалвачи на война: „Защо въпреки искрените мирни уверения и предложения на Фюрера, който ги спазвал строго до точката върху „и“-то, започнахте войната?“. И как при пълното изкривяване на въпроса за вината обсъждат този за недостатъчната военна подготовка, без да се съобразяват, че с това поставят възрастния маршал Петен в неблагоприятно положение пред Германия. След това се осведоми за процеса срещу Гринцспан¹²⁰, делото срещу евреина убиец на немския посланик Фон Рат в Париж, „който щял да стане много интересен“.

После по повод мюнхенския атентат в Бюргербройкелер каза, че хванатият човек¹²¹ бил много отракан. Казвал само толкова, колкото вече било установено по друг начин, но било сигурно, че по това време Ото Щрасер¹²² е бил в Швейцария и е дал интервю, че Хитлер и Рибентроп щели да бъдат унищожени. Холандският министър-председател и господин Идън, външният министър на Англия, са знаели - както му става ясно на него, Фюрера, от наличните материали.

След това Шефа говори за Обществото на народите. Създаването на Обществото на народите било най-голямата измама в историята, която са си позволявали срещу германския народ. Той плащал милиони членски внос, докато малките народи, които винаги гласуват срещу Германия, оставали длъжници с вноските си. Предоставените за управлението на тази институция служители получавали заплатите си от Обществото на народите, така че и те,

---

¹¹⁹ Процес в едноименния град, на който правителството във Виши се опитва да осъди ръководството на Третата република, че е виновно за загубата на войната. През април 1942 е отложен и официално прекратен през 1943 г. - Б. пр.

¹²⁰ Гьобелс и Химлер организират в отговор на убийството т.нар. Кристална нощ в Райха.

¹²¹ Георг Елзер. - Б. пр.

¹²² До средата на 1930-те Щрасер е съратник като отговорник за пресата, след това критик на Хитлер. През 1926 основават в Мюнхен Кампфферлаг, който издава 8 нацистки седмичника.

като князете от Рейнския съюз¹²³ или издържаните от Англия през последните 100 години индийски князе, занемарили задълженията си към своя собствен народ заради тези към институцията. Освен това Женева е парче земя, където пролетта и слънцето никога не се сменяли от есента и зимата и заради това всеки се чувствал добре и пленен от атмосферата. Навремето изпратил там като наблюдател един много радикален поет от СА. Обаче, За съжаление, се оказало, че този поет не е мислител. Когато той, Фюрера, наредил излизането на Германия¹²⁴ от Обществото на народите, дошъл при него и се опитал да го убеди с всякакви възможни основания да останем в него.

И Хагският съд бил пълен провал. Когато Германия била без съмнение в правото си по някой международен спор, процесът се отлагал¹²⁵ безкрайно.

47

27.III.1942 г. на обяд, „Волфсшанце“

Днес по време на обяда Шефа се изказа за участието на жената в политиката.

Подчерта, че много исторически примери предоставят недвусмислени доказателства, че жената - колкото и да е интелигентна - в политиката не може да държи отделно нещата, свързани с разума, от тези с чувствата.

Най-опасна била женската омраза, ако въздейства политически. Разказали му, че японците след окупацията на провинция Шанхай направили предложение на правителството на Чан Кайшъ да оттеглят частите си от китайска земя, ако Китай:

- а) им разреши да поддържат военни части в международната част на Шанхай;
- б) се съгласи на сключването на изгодни търговски договори.

Всички генерали обявили, че са съгласни е това предложение и пред Чан Кайшъ се изказали в този смисъл. Обаче когато след това госпожа Чан Кайшъ¹²⁶ говорила на генералите от позицията на своята безгранична омраза срещу

---

¹²³ Сформиран след победата при Аустерлиц от Наполеон съюз от 16 германски държави. - Б. пр.

¹²⁴ 14.X.1933 г.

¹²⁵ Хитлер е много ядосан на присъдата срещу австро-германския митнически съюз, която на 5.IX.1931 г. е обявена с 8:7 гласа за нарушение на мирния договор.

¹²⁶ Сунг Мей Лин. — Б. пр.

японците, повечето се отметнали и отхвърлили великодушното японско предложение.

Спомена и влиянието на танцьорката Лола Монтеc¹²⁷ върху Лудвиг I Баварски, който по рождение наистина бил един много умен и разумен крал. Обаче тя напълно го проваля.

На днешния обяд Шефа спомена, че през последните дни преглеждал томове на списанието „Ди Кунст“.

До 1910 сме имали наистина изключителни постижения в изкуството. Оттогава, За съжаление, то все повече западало. И онова, което от 1922 се пробутва на германския народ за изкуство в областта на живописата, било само осакатено цапотене. От бързото разпадане на изкуството по Времето на системата може еднозначно да се заключи колко опустошително се е отразило влиянието на евреите в тази област. Най-смешното е с какво невероятно нахалство действал евреинът. Чрез художествената критика, с която един евреин очернял другия, се внушава на народа, който вярвал на всичко, което четел черно на бяло, схващане за изкуството, приемащо кича за последния връх на художественото съвършенство.

Дори „горните десет хиляди“, които обикновено смятат, че могат да се гордеят със своя интелект, се оставили да бъдат напълно измамани и поглъщали всичко, което им поднасяли. Нечуваното обаче е, че евреите, както сега излиза от конфискуваните еврейски състояния, с парите, събрани от мошеничествата с този кич, купували изключително добри и скъпи картини. Всеки доклад, който получавал за конфискацията на по-голямо еврейско жилище, говори за някакви наистина скъпи художествени ценности, подредени там.

Може да се благодари на провидението, че през 1933 националсоциализмът дошъл на власт и завинаги сложил край на този кич. При обиколките му из художествените изложби винаги безкомпромисно нареждал да се отстрани всичко, което не е стойностно. Трябва да му се признае, че днес при посещение в Дома на немското изкуство няма да се намери картина, пред която да не изпиташ чувството, че е създадена от сериозен художествен стремеж и е окачена там с чиста съвест.

Нареждал да отстранят от Дома на немското изкуство и картини, наградени от пруската академия с държавни отличия, щом нищо не стрували.

---

¹²⁷ Псевдоним на ирландската танцьорка Елизабет Гилбърт, на която дава титлата графиня Ландсфелд. Заради тази афера през 1848 кралят е принуден да абдикира.

Жалко е, че Пруската академия на изкуствата съвсем не е дорасла за задачите си. С това, че отделните професори и майстори от академията взаимно се възхваляват, нищо не е спечелено. Само културният министър¹²⁸, който стои пред изкуството като същински хипопотам, се хванал на тези писания и се съгласил на нарисуваните боклуци да даде държавни награди. Него сигурно го приспиват по същия начин, както евреите с успех бяха опитали с целия германски народ по време на своето господство в изкуството. Тогава се казвало, че това мацотене било трудно разбираемо, че цялата дълбочина на съдържанието можела да се разбере, ако се потопиш напълно в картината, и така нататък. Още през 1905/1906, когато той дошъл във Виенската академия, с дрънкане се лансирани като работи на „гърсеци“ подобни цапаници.

Изобщо не бил приятел на академиите; тъй като професорите, които работят в тях, са или художници, които не могат да се наложат в свободна борба с живота, или значителни творци, които могат да пожертват само два часа дневно за работата в академията, или гледат на работата там като на чисто старческо занимание. Истинските художници се развиват само като се учат един от друг, или какъвто е случаят с големите майстори - единият учи в ателието на другия. Художници като Рембранд, Рубенс и така нататък трябвало да държат помощници, за да могат да изпълняват масата възложени им поръчки. От назначените помощници оставали като чираци и получавали дългосрочна работа само онези, които наистина усвоявали занаятчийските умения и при които е имало недвусмислени проблясъци на по-големи постижения.

Който не искал да работи, бързо бил уволняван. Глупост е, че на гениите, както невярно се твърди из академиите, всичко им падало отгоре. В началото и геният трябва желязно да се учи и работи, за да може по-късно да бъде продуктивен. Без точни познания по смесване на бои и грундиране и без усърдни упражнения по анатомично рисуване просто не става. Колко дузини скици е направил един благословен от бога художник като Менцел¹²⁹, когато е работил върху картината си „Флейтов концерт в Сан Суси“?

Ние трябва отново да стигнем там начинаещите художници да получават началното си образование в ателиетата на големите майстори и така да се впишат в една традиция, свързана с имена като Рембранд, Рубенс и така нататък. Нали затова в картините на Рембранд и Рубенс било толкова трудно да се установи какво е нарисувал лично майсторът и какво чираците, защото и те с тази работа постепенно израснали до майстори.

Изключителните постижения на нашите графици, които са се образovali

---

¹²⁸ Бернхард Руст - райхсминистър за наука, възпитание и народно образование.

¹²⁹ Адолф фон Менцел - нем. художник, романтик. - Б. пр.

почти само в ателиета, са също толкова изразително свидетелство за качеството на образованието в ателие¹³⁰.

Било истинско нещастие, че държавата е обсебила художественото образование, а броят на съществуващите академии трябва непременно да се сведе до две (в Дюселдорф и Мюнхен) или три (Дюселдорф, Мюнхен и Виена). Макар че ще остави тези академии да съществуват, трябва недвусмислено да заключи, че според него образованието в ателието на голям майстор е много, много по-добро. Ако може след края на войната да осъществи своята голяма строителна програма - възнамерява да извърши строителство за милиарди, - ще обърне внимание само на истинските майстори и онзи, който не принадлежи към този кръг художници, ще оставя без внимание, колкото и да го препоръчват академиите.

48

27.III.1942, следобяд, „Волфсшанце“

Следобед първо посетих главния редактор в Германското новинарско бюро - хауптбанфюрер Лоренц в бункера на печата, разгледах телекса и късовълновата уредба и разговаряхме за неговата работа.

Той дава на шефа пристигналите съобщения (по 30-40) равномерно през целия ден. Фюрера бил особено развънуван от съобщения като „Самовзривяването на крайцера „Граф Шпее“, „Потъването на бойния кораб „Бисмарк“ и „Полетът на Хес“.

За полета на своя заместник Хес до Шотландия Хитлер научава, докато си бърбри с Гьоринг и Рибентроп пред камината и Лоренц го помолва да излезе заради важно съобщение. Той издиктувал първото съобщение на Лоренц, който стенограф прал. След като в полунощ му докладват за първото английско съобщение и след обсъждане с Гьоринг, Борман и Рибентроп, издиктувал и изчерпателното понеделнишко съобщение. То обяснява полета на Хес, заместник на Фюрера, с продължително заболяване, което очевидно се е отразило върху разума му. И Лоренц не можа да ми каже как стоят нещата в действителност, тъй като в подобни мигове лицето на Хитлер може да е твърде умела маска, за да направиш еднозначни заключения. Във всеки случай руснаците са убедени, че полетът на Хес се дължи на Хитлеровата „мечта за англо-германски съюз“. Прави впечатление, че Хитлер отказва опитите да се

---

¹³⁰ По препоръка на проф. Ролер Хитлер се обучава през 1907/1908 г. в ателието на виенския скулптор и график Панхолцер.

привлече семейството на Хес към отговорност, както и предложението да не се дават на жена му неговите писма от Англия. (Г-жа Хес сама обръща внимание на писмата. Заради това Борман критикува остро заспалата цензура на писмата, която не ги е открила в пощенския обмен.) Когато прегледах тези писма, интересното беше, че в своето многообразие от отделни съобщения не показваха следи от душевно разстройство. Хитлер отказва освобождаването от ареста на съучастниците, макар Борман отново и отново да му поднася молбите на близките им.

Лоренц предава и указания на Фюрера за работата на пресата (сега главно за новините от Индия например - англо-американски пазарлък). Статиите на Гьобелс за „Дас райх“ се представят на Фюрера за одобрение чрез Борман.

Лоренц говори с уважение за Кайтел, който става в 8 сутринта и в 9 започва работа, макар като шейсетгодишен вечер често да не си ляга преди 12 часа и след поемането на върховното командване на армията от Фюрера трябва да се грижи и за администрацията на армията.

Началник на Генералния щаб на армията е генерал-полковник Халдер, който трябва да изработва планове за войната на изток според заповедите на Шефа. Общото водене на войната и операциите в Африка и на Балканите са работа на генерал Йодъл, който бил изключително гъвкав, подобно на петнадесетгодишен. Заедно с Кайтел се радва на особеното доверие на Фюрера. Минава за „мозък“¹³¹.

49

27.III.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Отново вечерям заедно с шефа, който толкова добре знае кой ще участва в храненето, че днес погледна с учудване адютанта на райхсфюрера по труда, който не му се беше явил преди това. Фюрера много се развесели от два вица на фоторепортера Хофман от типа на: „Защо шията на лебеда е толкова дълга? За да не се удави!“. На тези вицове Хитлер, комуто е противна цялата двусмисленост на еротичните смешки, се смее толкова силно, че си покрива очите с ръка. Затова прие от смешната страна, когато аз отговорих на въпроса на генерал Йодъл, който, иронизирайки сивосинята ми униформа на Хитлерюгенд, попита:

---

¹³¹ След оставката на Халдер (24.IX.1942) новият началник на Генералния щаб - генерал-полковник Курт Цайцлер, сам поема отговорността за Източния фронт. Йодъл отговаря само за фронтовете на Върховното командване на Вермахта: Африка, Италия, Югоизточна Европа, Западна Европа, Норвегия и Финландия.

„Всъщност до колко години може да се стане хитлерюнге?“, а аз отвърнах с контравъпрос: „Зависи дали има амбиции и иска да бъде покровителстван от Хитлерюгенд“. А когато беше докладвано, че един руски военен, който цяла година карал зад нашия фронт снабдителните ни камиони, сега се бил легитимирал като генерал и поискал повишение, Хитлер реши, включвайки се енергично в общия смях: „Доверете на човека цяла колона камиони“.

По повод заболяване, което му беше докладвано, Хитлер заговори за раковите заболявания. Радият станал излишен при лечението на болестта заради едно-единствено откритие на лъчи. Те били разновидност на рентгеновите и се употребявали 10-15 минути в огнището на заболяването. Характерно за раковите заболявания е, че се срещали особено често сред хора, които са изложени на пушек: работещите със смола, пушачите (и без никотин). За съжаление, не се знае нищо по-точно, макар раковото заболяване да не е случайно, а трябва да се дължи на някакви причини. Някак си и то трябва да представлява текущо отравяне на човешкия организъм, което вероятно не е предизвикано от външна инфекция или инфекция, предавана по дихателен път, а от неправилно хранене. Човекът е толкова глупав, че смята за възможно да се храни само с готвена, т.е. химически лишена от живот храна¹³². И това, след като яденето на белен и небелен ориз със своето различно въздействие те кара да се замислиш. Но това е положението с нашата наука: не знае нищо за произхода на някоя жалка фистула, най-простото и разпространено заболяване не е проучено¹³³! Обаче прекрасното отвъдно с неговото небе и адът с целия му тормоз са проучени.

По повод няколко съобщения за положението в Британската империя, и особено в самата Англия, Фюрера заговори за позицията на министър Крипс и премиера Чърчил. Едно е ясно: че с Крипс Англия е получила втори водещ държавник, който не може да остане незабелязан и чието влияние ще продължи да личи.

Когато наскоро английските профсъюзи се обърнаха към обществеността с програма, която в края на краищата е равнозначна на национализация на земевладението, недвижимата собственост, индустриалната собственост и на транспортните предприятия, то това е силен сигнал за вътрешното положение в Англия. Едва ли може да се предполага обаче, че подобна програма би могла да се осъществи в Англия от днес за утре. Всеки разумен англичанин надали очаква подобно нещо, след като на руснаците им трябваше повече от десетилетие за подобен социален експеримент. Но може би станалото трябва да се оцени като

---

¹³² От 1931 г. Хитлер живее като вегетарианец.

¹³³ Тъй като майка му умира от рак, Хитлер се страхува от наследствеността. Образованията, които проф. Карл фон Ейкен оперира през 1938 и 1944, се оказват доброкачествени полипи на гласните струни.

сигнал за криза, че безстопанствеността, липсата на организация в цивилния сектор, военните неуспехи и гладът на английския бюргер сега се проявяват в съответствие с настроението. В тази връзка е интересно, че бил арестуван дори един родственик на английския крал - херцог Клу¹³⁴. Разбира се, днес не бива да се надценяват подобни признаци на криза. Макар кралят да не влияе върху воденето на английската политика, докато английската армия е непокътната, той остава политически фактор. Защото английската армия е монархистка и се набира от консервативната прослойка на английското общество, която и днес не показва готовност за някакви отстъпки на низините. Само един поглед в британските илюстрирани списания е многото снимки от аристократичния свят го доказва, защото не по-малко от две трети от сниманите личности са в униформа.

Обхванатите в Консервативната партия англичани от висшето, особено аристократичното, общество в никакъв случай не могат да се сравняват с нашите стари бюргери, които преди 1933 се обединяваха в Германската национална народна партия или Германската народна партия. По-скоро консерваторите са представители на Британската империя е установена традиция и обществена форма. Те въобще не са готови да капитулират пред народа, като мъжете от висшето френско общество през 1789. Напротив! С една огромна организация се опитват да внесат сред широките маси своите виждания и заедно с това духа на здравата английска народност, от която се набират толкова храбри летци и моряци. Ако Лайбъристката партия иска да спечели срещу консерваторите, след като Крипс популяризира социалистическите тенденции (като доверено лице на Сталин?) в Англия¹³⁵, първо трябва да намери един Кромюел¹³⁶, за да има успех. Защото консерваторите в никакъв случай няма да отстъпят без борба.

На него, Шефа, една рухнала червена Англия ще му бъде много по-малко симпатична, отколкото консервативната. Тъй като една социалистическа Англия, може би дори със съветски уклон, би била в европейското пространство постоянно взривно огнище, защото ще върви към обедняване, което ще направи 30 милиона англичани да изглеждат сякаш са „в повече“ на Острова.

Затова се надява Крипс да се провали в своята индийска задача¹³⁷, най-тежката задача, която може да се възложи на англичанин. Едва тогава може да се избегне гражданската война в Англия, когато вече няма защо да се страхуваме от

---

¹³⁴ Вероятно става дума за херцог Бъклу.

¹³⁵ Сър Ричард Крипс е посланик в СССР от 1940 до 1942 и е смятан за архитект на съюза между Великобритания и Съветския съюз.

¹³⁶ Кромюел допринася за победата на парламентарните сили над роялистите.

¹³⁷ Възложени са му преговорите с Ганди и Неру за прекратяване на съпротивата и всеобхватно участие на индийците на страната на англичаните, но се проваля.

мобилизирането на масите в духа на новата програма на профсъюзите.

Ако трябва да избира между Крипс и Чърчил - безхарактерната свиня като Чърчил, пиян през половината ден, била хиляда пъти за предпочитане пред Крипс; защото от човек като Чърчил, който заради своята възраст, многото пушене и многото пиене, естествено, се изхабява, няма защо толкова да се страхуваме, колкото от типичния интелектуалец и салонен болшевик като Крипс. При Чърчил е напълно възможно в някой проблясък да види, че империята необратимо ще започне да се разпада, ако войната продължи още 2 до 3 години. Крипс, като лъжлив демагог без корени, никога няма да стигне до това прозрение, че когато империята пука по всички шевове, работата вече не върви. Той не полага и усилия да изтегли английския народ нагоре при себе си освен онази част, организирана в Лейбъристката партия, която се числи към понизшите обществени слоеве. Затова в себе си ще остане лъжлив по всички политически проблеми.

Ако човек иска истински да оцени Крипс и свързаните с неговата личност опасности, не бива да забравя, че торите винаги са били носители на идеята за световна империя и че лицемерните социални програми на един Крипс ще отворят нечувана пропаст между британските острови, канадците католици, Австралия и Южна Африка. Затова трябва много да се надяваме, че Крипс ще се провали в Индия. Той - Шефа - се съмнява, че индийският народ изобщо ще се вслуша в мисията на Крипс. Защото с приближаването на японската мощ към индийските граници след падането на Сингапур и така нататък, индийският свят така се е раздвижил, че готовият за компромиси Неру е сменен като водач на индийците от хора като Бос¹³⁸. Ако Крипс би се опитал да изнуди или измоли съпротива срещу японците, тогава Неру въпреки готовността си за компромис днес не би могъл да му помогне. С Неру ще се случи онова, което стана през 1918 с мнозинството социалисти, които при насочването на политическите събития просто бяха отвлечени от масите в определена посока.

Например Еберт¹³⁹ във всеки случай дойде на събранието в парка Трепто (януари 1918 г.), за да говори срещу оръжейните стачки. Обаче, за да накара масите въобще да го слушат, трябваше да им каже нещо приятно. Аплодисментите го подлъгаха за изявления, които в последвалата половинчасова реч го подхлъзнаха към пълна подкрепа на стачките. В подобна

---

¹³⁸ Субас Бос, кмет на Калкута, организира легиона „Азад Хинд“, който със своите 2000 души първо се числи към дивизията „Бранденбург“, а после към танковия корпус „Велика Германия“. Те служат с немски униформи и тюрбан. Оказват се много успешни като самотни бойци, затова за тях е учреден специален орден - „Азад Хинд“.

¹³⁹ Фридрих Еберт - председател на социалдемократическата партия, първият райхсканцлер на Ваймарската република. - Б. пр.

атмосфера съществува опасност за всеки политически оратор или преговарящ. Една случка през 1926 във Ваймар го научила колко умно, колко бавно трябва да подхожда като наистина голям артист към масите, които очакват противното на онова, което имаш да казваш, за да можеш да ги насочиш в желаната посока. Обаче за индийските маси е сигурно, че искат да се махнат от Англия.

50

28.III.1942, „Волфсшанце“

Онова, което Фюрера излага, докато сме на масата, е толкова впечатляващо с подредбата на мислите и стила, че бездруго може направо да се използва като ръкопис. Човек отново и отново се убеждава колко много е обмислял своята гледна точка за всички проблеми, които се изправят пред него, и колко завършен е резултатът, до който е стигнал в своите разсъждения. Загадката на тази магия до голяма степен се обяснява с това, че в заниманията си с политически и военни въпроси вече многократно е проверявал от всички страни хода на своите мисли, преди да ги подемат неговите другари. Не е за чудене, че по този начин си е изработил удивителен нюх в тези области. Завчера на обяд, следвайки интуицията си, даде заповед за подсилване на една от военните бази за подводници на френския бряг, която днес в 2 сутринта англичаните нападнали с „успех“ според съобщението на Вермахта. Загубили са един разрушител, 4 торпедни катера, 9 моторници и т.н.

Днес кореспондентите публикуват следното указание на Хитлер за полемиката срещу САЩ, което продиктува на Лоренц вчера на масата:

„В последно време се наблюдава многократно как в полемиката срещу САЩ се използват неподходящи доводи. Това, което ние изтъкваме срещу тази нация, е, на първо място, пълната липса на култура. Например всеобщото обожествяване на филмовите звезди е свидетелство за липсата на действително високи идеали. Подчертаната гонитба на сензации, която не се спира и пред най-отвратителните представления като женски бокс, борба в мръсотия и кал, публично излагане на уроди, на роднините на особено подли престъпници, е учудващо доказателство за некултурността на тази страна. Предвид този факт ние отричаме правото на г-н Рузвелт да се държи като съдия на Германия.

Този довод трябва да стои на преден план в разчистването на нашите сметки с този лицемер. Обаче е напълно погрешно да се осмива стремежът в Съединените щати към цивилизоване и развитие на техниката.

Важното е, че прогресът има свое благородно място не в САЩ, а в Райха, където е постигнал своите най-големи успехи.

Най-хубавите автомобилни пътища са в Германия, най-бързите автомобили се правят у нас. Това еднозначно доказаха резултатите от големите международни състезания. Немските изследователи и изобретатели създадоха нови вещества, към които точно в САЩ се отнесоха с презрение. Днес, когато Съединените щати губят своята собственост и стопанска база в източноазиатския регион, тези вещества ни правят независими, докато САЩ са изправени пред недостатъците на сегашната си стопанска форма. По тези причини имаме право енергично да забраним на Съединените щати да бъдат настойник на нас и Европа. САЩ не са доказали, че има какво да дадат на света нито в областта на прогресивното развитие, нито в духовното водачество на американския народ."Тъй като при Шефа се провеждаха големи военни съвещания, на обяд и на вечеря имаше толкова много гости, че трябваше да ям в съседната Зала № 2.

28.III.1942, вечерта, „Волфсшанце“

След вечеря Шефа се разпростря върху това колко е доволен, че холандската кралица Вилхемина е избягала и вече не представлява фактор с присъствието си като белгийския крал Леполд, с когото трябва да се съобразяваш.

Затова сега може да ни е напълно безразлично какво планират японците за холандската колониална империя. Така тя (кралица Вилхемина) няма особено да пречи на обединението на света на германи- те, докато датският и шведският крал¹⁴⁰, се гледат така добре, че ще станат библейски старци и ще забавят всичко.

Относно Дания трябва рано или късно да се потърси решение чрез личността на Клаузен¹⁴¹, след като подкрепата за Мусерт в Холандия и Квислинг в Норвегия се оказва правилна.

След това Шефа цензурира седмичния преглед. Във войнишката столова на офицерския стол се прожектира без звук седмичният преглед с актуалните кадри от фронтите, родината и от целия свят. Предвиденият текст се чете от някой от кандидат-офицерите, обслужващи столовата, така че Хитлер да може да внася различни поправки, за да станат нещата ясни и за последния кинозрител.

При тази възможност много се зарадва на кадрите с подводниците, обаче поправи казаното, че седмично се спускат повече на вода, със „спускат се

---

¹⁴⁰ Кристиан X Датски и Густав V Шведски.

¹⁴¹ Клаузен, Мусерт и Квислинг са водачите на самостоятелните националсоциалистически движения в Дания, Холандия и Норвегия.

непрекъснато на вода”.

С оглед на очаквания съюз с Великобритания Хитлер ограничава толкова предвоенното разширяване на подводния флот, че дори през 1942 новопроизведените подводници вървяха в крак със загубите. През 1939 има само 53 готови за действие немски подводници, но и те бяха само малки апарати, а не истински подводни кораби.

52

29.III.1942, „Волфсшанце „

Денят на Хитлер започва със съобщенията за въздушните нападения през изминалата нощ, които му се изпращат поотделно от Вермахта, полицията и партията¹⁴².

През нощта срещу 29 англичаните нападнали Любек и унищожили 4 черкви, Оръжейната зала на кметството, стари патрициански къщи, 80% от стария град, 2 или 3 музея с голяма част от художествените ценности на града, сред които неповторими ръкописи. Унищожени са или изгорели 50 улици. Фюрерът е много съсипан от съобщението, защото заради използваните 6000 запалителни и 225 взривни бомби, както и 2 въздушни мини, За съжаление, има повече от 200 убити и почти толкова тежко ранени. Очевидно противовъздушната отбрана не е била достатъчна срещу подобно нападение.

53

29.III.1942, вечерта, „Волфсшанце”

По време на вечерята Шефа заговори по въпроси на съдебната практика. Разказа, че навремето бил погледнал по-сериозно на фистулата в гърлото си, отколкото фактически било наложително. Тъй като му минала мисълта за рак, седнал и върху служебна бланка написал на ръка завещанието си (2.V.1938). Това е както всички знаят, особено усилие за него, тъй като от дългогодишната практика е свикнал да диктува мислите си на машинописка или на стенограф. Когато бил готов със завещанието си, му станало известно решение на берлинския Върховен областен съд, чрез който се обявява за неясно завещанието

---

¹⁴² Само в нападението на открития град Дрезден на 13 срещу 14.XI.1945 изгарят 235 000 човека (според данни на д-р Готфрид Неесе, комисар по бедственото положение).

на възрастна жена, тъй като мястото на съставянето му било предварително отпечатано, а не изписано на ръка.

Тогава се хванал за главата и си казал: възможно ли е това да е все още правосъдие, когато дори завещанието на райхсканцлера не задоволява законовите изисквания? И стигнал до извода, че подобно разбиране за правото е пълна правна лъжа, от която непременно трябва да се измъкнем. Затова наредил да повикат министъра на правосъдието Гюртнер и му обърнал внимание на това положение. Трябвало да се издаде закон, за да се отстрани това. Направило му също впечатление, че наследствата, които му завещават в голямо количество, но той по принцип отклонява, най-много понякога да насочи някое към НС народна благотворителност, може да бъдат отклонени законно само ако подписът му под съответната декларация е заверен от адвокат. Според мнението на юристите подписът на Германския райхсканцлер заедно с печата на Райха не е толкова достоверен, колкото този на един адвокат.

Нито един разумен човек не го разбира! Нито един разумен човек не разбира правните теории, които юристите - не на последно място заради еврейското влияние - са измъдрили. В края на краищата цялата днешна правна наука не е нещо друго освен една систематика за прехвърляне на отговорността. Затова той щял да направи всичко възможно, да направи, колкото може по-достойно за презрение изучаването на право, което ще рече изучаването на това схващане за правото. Защото чрез това следване не се обучават хора, които са подходящи за живота и годни да гарантират запазването на естествения правен порядък на държавата. Това следване е чисто възпитание към безотговорност.

Ще се погрижи от управлението на правосъдието да бъдат отстранени всички с изключение на 10 процента наистина отбрани съдии. Ще бъде отстранена цялата тази лъжа със съдебните заседатели. Иска веднъж завинаги да прекрати практиката съдията да се измъква от отговорност за решението си да издаде оправдателна присъда с това, че с гласовете си съдебните заседатели са отхвърлили решението му или нещо подобно. Иска да има съдии само от класа, които тогава, естествено, трябва да бъдат и заплащани добре. За съдии му трябва мъже, които са убедени до дъното на душата си, че правото не трябва да осигурява отделния човек срещу държавата, а на първо място да се погрижи да не пропадне Германия.

Гюртнер не успял да изгради такъв вид съдии. Нали самият той имал големи затруднения да се откъсне от правото и само постепенно у него се установили разумни схващания, след като бил принуден, от една страна, чрез заплахи, а от друга - чрез критики, към решения, отговарящи на практическите житейски нужди.

Не може да става и дума, че направил Гюнтнер министър на правосъдието, защото преди като съдия се отнесъл към него е особено разбиране. Той, Шефа, трябвало да се проникне е извънредна обективност, дори е една разсъдъчна обективност, за да направи човека, който някога го вкарал в затвора, германски министър на правосъдието. Но когато се наложило да отдели зърното на наличните мъже за поста от плявата, не намерил по-добър, тъй като Фрайслер¹⁴³ бил по природа цял болшевик, а другият¹⁴⁴ - такъв, какъвто изглежда, и видиш ли го веднъж, ти стига завинаги.

Той, Шефа, навреме натрупал опит е юристите. Когато през 1920 провеждал първите си големи събрания в Мюнхен, му се поставил в услуга за оратор един юстицрат Вагнер. Тъй като по онова време се оглеждал за всяка изправена яка¹⁴⁵ като мост към прослойката на интелигенцията, бил във възторг от този човек като примамка за юристи и така нататък. Но преди да го остави да говори пред по-голямо събрание, заради своята предпазливост го накарал да изнесе доклад пред 20 членове. Били ужасно учудени да видят как този юстицрат е трепереци ръце и люшкаща се глава пропагандира нова държавна структура, при която върху семейството се изгражда фамилията, върху фамилията - рода, върху родовете - полът, а върху половете - майката на рода.

Оттогава е особено внимателен във връзките си с юристи. Само трима души са били изключение: Фон дер Пфорден¹⁴⁶, Пьонер¹⁴⁷ и Фрик¹⁴⁸.

Фон дер Пфорден бил точната противоположност на Гюнтнер - човек с политическо-революционна жилка. Пьонер се чувствал първо германец, а едва след това служител. Затова по време на тогавашния процес за държавна измяна изрично обяснил: „На първо място съм германец, на второ - служител. Никога не съм бил продажна чиновническа курва. Запомнете това! Ако искате да окачите работата ми срещу узурпаторите като държавна измяна, то нека ви кажа, че като германец вече в продължение на 6 години се чувствам задължен да

---

¹⁴³ Роланд Фрайслер - израства до председател на Народния трибунал и издава много смъртни присъди. По време на ПСВ е в руски плен и става член на РКП (б). - Б. пр.

¹⁴⁴ Има предвид Шлегелбергер. (Франц Шлегелбергер бил нисък и хилав, затова Хитлер не го назначава за министър, а само за и. д. след смъртта на Гюнтнер. - Б. пр.

¹⁴⁵ Т.е. човек, който носи риза и вратовръзка. - Б. пр.

¹⁴⁶ Теодор фон дер Пфорден беше герихтсрат в Баварския върховен съд, почина от раните, получени по време на Хитлеровия пуч на 9.IX.1923.

¹⁴⁷ Ернст Пьонер е полицейски президент на Мюнхен от 1919 до 1921 г. Участник в пуча, осъден като Хитлер на 5 години крепостен затвор.

¹⁴⁸ По време на пуча Вилхелм Фрик е шеф на мюнхенската политическа полиция и става един от първите членове на НСГРП. Райхсминистър на вътрешните работи от 1933 до 1943, а след това райхспротектор (губернатор) на Бохемия и Моравия.

се боря срещу узурпаторите и при това - както вие обичате да се изразявате - да извършвам държавна измяна”.

Тогава Фрик също се държал безупречно и като заместник полицейски президент със своите съвети направил възможна партийната работа в тогавашния ѝ обем. Той винаги покривал движението. Без него той, Шефа, никога нямало да излезе от дрънголника. Но сега...

За съжаление, има националсоциалисти, които някога са направили нещо изключително за движението, но въпреки това не могат да надскочат себе си. След като партийната работа надхвърля много от онова, което са могли да разберат или са си представяли, са се отдръпнали и след като някога са казали „А”, не казват в съответствие с логическото развитие „Б” и „В”. Като човек, следвал няколко семестъра право, Дитрих Екарт винаги имал особено ясна оценка за юристите. Според неговите собствени изказвания прекъснал следването си, „за да не стане и той завършен глупак”. Дитрих Екарт намирал начин даzakлейми най-недвусмислено рака на днешните правни учения пред германския народ. Той, Шефа, вярвал, че е достатъчно, ако на хората тези неща се кажат опростено. С времето обаче стигнал до извода, че от това няма никаква полза.

Затова днес обявява ясно и недвусмислено, че за него всеки, който е юрист, трябва да е или природно увреден, или с времето ще стане. Когато прекара пред очите си всички юристи, които някога са пристъпили в живота му, и най-вече адвокатите и нотариусите, може само отново да установи колко здраво било онова племе от честни, стъпили здраво на земята, хора, с които навремето заедно с Дитрих Екарт започнали политическата си борба.

По време на вечерята Шефа заговори за почтеното занаятчийство и почтената търговия през Средновековието. Ако се сравнят днешното с тогавашното положение, човек може да прецени докъде ни е докарало еврейството.

Например Ханзата ¹⁴⁹ не бива да се оценява само като властови и политически фактор, а трябва да се погледне и от нейната вътрешна, правна страна, ако човек иска да отдаде дължимото на нейното значение. Ханзата не приема стока за транспортиране, за която не може да даде пълна гаранция за теглото и качеството. Стоката, която се превозва от Ханзата, получава чрез печата на ханзейската кантора атестат, който се цени високо в страната и чужбина. Град, чиито тъкачи натоварили ханзейската кантора в Любек с изпращането на бала ленено платно в Берген, което не отговаряло напълно на изискванията на

---

¹⁴⁹ Ханза или Ханзейски съюз е сдружение на търговските лиги в Северна Европа.

Ханзата, е изключен за 10 години от доставката на стоки чрез Ханзата. При това не защото кантората в Берген намерила някакви недостатъци в балата, а защото любекската кантора при по-късната проверка на оставената проба установява, че в един лакът от партидата ленените нишки били с еди-колко си по-малко. Заслугата почтеният търговец да добие такъв престиж се дължи не на последно място на Ханзата, която и до днес е традиция в някои бременски и хамбургски търговски фамилии. Тази почтеност са постигнали чрез своите варварски наказания. Защото, изключвайки един търговец от превоза на стоките, тя го изтласква до търговския минимум или до разрухата заради значението на нейния печат и нейните широко разклонени търговски връзки.

Примерът на Ханзата оказва широко влияние върху целия професионален живот в Средновековието. Като резултат в продължение на 400 години се задържа цената на хляба, а цената на ечемика и от там цената на бирата - 500-600 години във всички валути. Почтеността се превръща в основно понятие не само в търговията, но и в занаятите и дълго се поддържа чрез гилдиите и еснафите.

Например хлебар, който мами с качеството на брашното, използвано за земелите, се заклеява¹⁵⁰, като го поставят в съд и го потапят така във водата, че е на косъм от задушаването или удавянето. Почтеността като основа на занаятчийското стопанство се подрива непрекъснато с пускането на все повече евреи от гетото. Защото еврейството, това най-пропаднало нещо, което трябва да бъде пребито, прави определянето на цената зависимо от предлагането и търсенето. Следователно от критерии, които нямат нищо общо с качеството. Чрез развитието на търговския договор еврейният намери юридическа форма за своите измами, които смъкнаха, с едно две изключения, нашата търговия през последните две столетия до нивото, от което непременно трябва отново да се отгласнем. Първата предпоставка за това е отстраняването на еврейството.

54

30.III.1942, вечерта, „ Волфшанце „

Вечерта разговорите на масата на шефа се въртяха дълго около така наречената „Кьолнска вода“ и около защитата на тази и подобни марки.

Посланик Хевел, който е от Кьолн, изказа мнението, че дълги години напразно се правят опити за защита на марката „Кьолнска вода“, но е правно невъзможно.

---

¹⁵⁰ Stäupen - Хитлер посочва това наказание, което представлява връзване на позорен стълб и бой е камшик, а всъщност говори за Wassertachen - т.е. „потапяне“. - Б. пр.

Ако това е така, отговори Фюрера, той ще въведе защитата на тези марки. Разбира се, тази защита е нужна и заради износа. Фюрера подчерта, че години наред мюнхенската „Льовенброй“ е нашата най-добра експортна бира. Ако например една берлинска фирма произведе „Льовенброй“ с различно или по-ниско качество, търговецът в чужбина ще получи различни бири с една и съща марка. Това във всеки случай ще повлече след себе си намаляване на износа.

Затова Фюрера обяви - райхслайтер Борман веднага е уведомил райхсминистър Ламерс^{151 152}, че желае марките на висококачествените стоки във всички случаи да се защитят от имитация. И то не на основата на многогодишна процедура, а чрез кратък, ясен и несложен процес. В никакъв случай не бива повече да е възможно например берлинска фирма да произвежда „Кьолнска вода“. Марката „Кьолнска вода“ трябва еднозначно да се защити от имитация в други градове. Ако освен двете фирми със световна известност „Йохан Мария Фарина срещу Юлихсплац“ и „4711¹⁵⁹ Фердинанд Мюленс“ няма други фирми в Кьолн, които произвеждат парфюма от дълго време, то на двете споменати фирми трябва да се защити марката „Кьолнска вода“. Още повече, че техните изделия са единствените на козметичния пазар, които превъзхождат френските. Не може други фирми да започнат производството на „Кьолнска вода“ дори в Кьолн. Тази разпоредба е нужна, защото иначе някоя берлинска фирма ще отвори дъщерна под друго име в Кьолн и ще произвежда „Кьолнска вода“ на място.

Фюрера се смя много, много искрено на няколко шеги на Хевел на кьолнски диалект и духовити забележки за изгледите да се ожени във фамилията Мюленс, така че дори трябваше няколко пъти да вдига ръка пред очите си.

След това Шефа заговори за последното посрещане в Кьолн (преди началото на войната), където пред хотела няколкостотин хиляди му устроили най-големите овации в живота. От радост, щом се появявал на балкона на хотела при катедралата, цялата тълпа започвала да се полюлява¹⁵³.

Изобщо местността, климатът и виното са направили от кьолничанина много любезен човек. И неговият хумор е любезен в сравнение с хапливия на берлинчаните и грубия на мюнхенчани.

Обаче най-хубавото било пеенето на Кьолнското мъжко певческо дружество, нали в момента е най-доброто в Германия, в края на неговия митинг.

---

¹⁵¹ От 1933 г. райхсминистър Ханс Ламерс е началник на райхсканцеларията.

¹⁵² Уличен номер в Кьолн.

¹⁵³ Schunkeln. - Б. пр.

Изпълнили „Нидерландската благодарствена молитва“. И когато той, Фюрера, излизал от Рейнската зала, всички къолнски камбани биели. Прекрасно...

След това Шефа се впусна да говори за стойността на рекламата. Фирмата „Одол“ в продължение на почти цяла година облепвала рекламните колони в неговото родно градче със своята реклама - думата „Одол“ - без никакво обяснение. Така че всеки се питал какво е това. След това върху плакатите се появило шишето с думата „Одол“ и едва след като названието „Одол“ и шишето били познати на всички, обяснили: „Одол“ - най-добрата вода за уста“, и така нататък. Продавала се бясно. Такава реклама не бива да се отхвърля като еврейска. Тя икономисва работата на цяло поколение при налагането на полезен артикул. После проф. Хофман описа рекламата за откритата от интерниста на Фюрера проф. Морел пудра против бълхи, реклама: мавър, който пробожда свръхголяма бълха с девиза: „Бълхата трябва да се спихне!“. Когато смехът утихна, Фюрера каза: Ако това нещо го бива, Морел ще е благодетелят на всички войници от идните поколения и ще получи от тях свръхголям паметник как убива бълха със струя от своята пудра.

55

31.III.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда Шефа заговори за германо-българските и германотурските отношения (Хитлер очакваше следобед германския посланик в Турция Фон Папен) и каза, че за нас Турция, като съюзник е значително по-ценна от България. Затова е готов по всяко време да подпише с турците търговски договор на основата, че ние ще им доставяме оръжия и ще гарантираме тяхната и на проливите им непокътнатост.

Като черноморска държава бихме имали от подобен договор изгодата, че не трябва сами да охраняваме проливите.

Освен това режимът в Турция предлага гаранция, че Турция ще бъде стабилен съюзник. Защото преходът на властта от Кемал Ататюрк към Инюню показва, че авторитарната система в Турция е достатъчно укрепнала и че е толкова здраво закотвена сред населението с националистки убеждения и особено сред младежта, че може да се нарече стабилна.

Освен това в своята верска ориентация - мохамеданството - режимът няма фактор, заради който да клони към Русия или някоя друга велика сила. В пълна противоположност на България.

Българската църква показва ясен уклон към Москва. Българското население и днес, значи във времето на съветската система, в основата си е панславистки настроено. Например, когато българският министър-председател се върнал от Германия след заявлението за разумното влизане на България в Тристранния пакт, не той е посрещнат от населението с най-големи аплодисменти, а пристигналите по същото време на гара София футболисти от Съветска Русия. Към това трябва да се добави, че България няма укрепнал режим и цар Борис постоянно седи върху бурето с барут. Затова най-идеалното би било положението с турския съюз от световната война. Защото с него ще сме подсигурени при едно плъзване на България в политическия килватер на Русия.

56

31.III.1942, вечерта, „Волфсшанце“

За следващата по-долу бележка получих от райхслайтер Борман още по време на вечерята картичка с типичното за него нареждане: „Недейте записва бележката за този разговор, чието значение в действителност едва ли разбирате, просто така, а след вечеря седнете на бюрото си и я разработете по-точно“.

Днешната германска източна политика - започна да говори Шефа по време на вечерята, подбуден от една забележка на Борман за Хайнрих I¹⁵⁴ - няма исторически паралели. Макар по източните граници на Райха многократно да е имало огромни битки, те били докарвани до границите на Райха от източните народностни групи и просто го поставяли пред алтернативата: или приемаш борбата, или загиваш. Значи не могат да бъдат определени като съзнателна германска източна политика. И историците бъркат, когато вярват, че могат да открият наченки на германска източна политика при Хайнрих Лъв. Той е движен единствено от съзнанието, че само на изток за него има възможност да си основе алод¹⁵⁵.

Интерес на Райха към Изтока, широкомащабно планиране на колонизация на Изтока или нещо подобно не се разпознават и по времето на кайзера. Политиката на кайзера е расово единна и затова е ориентирана на юг. Изтокът с неговите напълно чужди расово народностни групи, които само от време на време биха имали тънки германски висши слоеве, му е далечен. В сравнение с това Югът, особено Ломбардия, от гледна точка на расовата картина без трудности се вписва в общата картина на Свещената римска империя на

---

¹⁵⁴ Основателят на Първия германски райх. - Б. пр.

¹⁵⁵ Свободен личен имот на васал. - Б. пр.

германската нация и затова е вечно актуален проблем на кайзеровата политика. Колко силно е повлиян расово светът на политическите идеи още тогава, показва фактът, че чак до XIV в. във Флоренция съществува германска кайзерова партия. И кой знае дали Ломбардия не би била и днес още здраво в нашите ръце, ако ленни князе като Хайнрих Лъв не бяха пресичали отново и отново пътя на райхсполитиката със своето нарушаване на верността и не бяха принудили кайзера да се върне по най-бърз начин от предприятието си на юг, за да потуши първо пожара в собствения си дом. Целият успех се основава на единството на райхсполитиката.

Затова трябва да отдадем на швабите, които били най-верните по смисъла на кайзеровата идея, нашата най-висока почит. Според него не е правилно да се величат ленни владетели като Хайнрих Лъв заради тяхното непостоянно поведение, защото те водят „своя“ политика, която е недвусмислено срещу Райха. Точно затова предупредил Розенберг¹⁵⁶ да не оставя великите германски кайзери да избледняват за сметка на клетвопрестъпници и да нарича герой като Карл Велики „изстребител на саксите“.

Историята винаги трябва да се разбира в контекста на нейното време. Кой може да гарантира, че след 1000 години, ако Райхът по някаква причина трябва отново да води южна политика, някой луд гимназиален учител няма да обяви: „Онова, което Хитлер направи на изток, беше с добри намерения, но в крайна сметка излезе глупост. Трябваше да тръгне на юг!“. Може би дори такъв наивник ще стигне дотам да го обяви за „изстребител на австрийците“, защото при връщането у дома на германска Австрия наредил всички, които биха се опитали да попречат на това начинание, да бъдат изправени до стената. Без насилие германските племена с техните дебели глави и саможивост не могат да бъдат обединени. Нито по времето на Карл, нито по негово, на Шефа, време.

Германският народ не е възникнал като продукт изключително на античната идея и християнството, а като продукт от насилие, античната идея и християнството. За пръв път по времето на кайзера германският народ бил споен само с помощта на насилието като огледален образ на староримските държавни образувания и на основата на едно християнство, застъпвано от вселенската църква.

Човек като Карл Велики едва ли се е водил толкова от властови и политически съображения, а по-скоро от стремежа, присъщ на античната идея,

---

¹⁵⁶ Алфред Розенберг - един от ветераните и основните идеолози на националсоциализма. Роден в Ревал, учи в Рига и Москва. Говори руски. През 1941 г. е назначен за райхсминистър на Източните области. От 1934 е пълномощник по „възпитание на светогледа“. Той е автор на идеята, която Хитлер приема, че большевишката революция не е руска, а еврейска.

към културно развитие и културно творчество. Обаче, както показва античността, най-голямата възможна степен на културно творчество се постига при регламентирано обединение в държавна организация. Защото работата в областта на културата е сътрудничество, а сътрудничеството изисква организация. Какво би станало с една фабрика, ако тя няма строга организация, когато всеки работник идва, щом му скимне, и се занимава с работата, която му доставя удоволствие?

Без организация означава без принуда. При това без отказ на отделния човек не може. Целият живот е един непрекъснат отказ от личната свобода. Колкото по-високо се изкачва човек, толкова по-лесно трябва да му се отдава този отказ! Заради разширения му кръгзор той трябва да разбира още по-добре нуждата от отказ. Нали това отличава човека, който се издига в една здрава държава, от човека, който остава винаги сред голямата маса: че расте със своите постижения и неговото разбиране узрява заедно с постиженията му.

Ако метачът не може или не иска да се откаже от своята лула тютюн или от своята бира, той. Фюрера, казва: „Добре, тъй като, приятелю, ти липсва разбирането за по-висшата необходимост на подобен отказ, затова ти си метач, а не си станал някоя от водещите държавата личности!“. Правилно е, че това е така, защото трябва да има и метачи. Трябва да се уважава и метачът според това какви постижения има сред и за общността в рамките на неговите заложби и способности.

Карл Велики създава Райх, ръководейки се от тези прости, естествени житейски мъдрости, и обхваща германците в стегната държавна организация, която дори след като той вече не съществува, продължава да бъде наричана Райх. Той дава на Райха толкова много от най- хубавата политическа същност на старата римска империя по историческия му път, че хората от европейския континент столетия наред го смятат за нейно продължение. Като продължител на този свят сам по себе си, защото всички политически стремления по онова време са насочени към неговото запазване или пресъздаване. Заради това наричат тогава Германския Райх „Свещена“ римска империя на германската нация и това няма, наистина няма, нищо общо с църквата или с църковни съображения.

За съжаление, в течение на столетията, за разлика от понятието „Райх“, понятието „Райхсканцлер“ е съвсем изтъркано и след като беше издигнато отново от един великан¹⁵⁷, изгуби напълно доброто си име от недъгави като

---

¹⁵⁷ Княз Ото фон Бисмарк.

Вирт¹⁵⁸, Брюнинг¹⁵⁹ и така нататък. При авторитарната държавна форма, която днес сме направили основа на нашия политически живот, можем да минем и без него. Дори днес е направо неправилно да се използва като название на държавния глава, тъй като исторически е свързано с представата, че над канцлера има още някой, който представлява държавата като върховен глава, независимо как се казва: кайзер, президент или нещо друго.

За днешното ни държавно устройство названието „фюрер“ за държавния глава е най-доброто. То също така изтъква, че държавният глава е избран за вожд на германския народ. Ако днес се появява застъпване на понятия, например, когато под снимките пише „До Фюрера оберфюрер еди-кой си, негов адютант“, а се говори и за водачи на трамваи, влакове и така нататък, докато той, Шефа, е жив, това няма значение. Когато обаче вече няма да е сред живите, това трябва да се промени и изразът „фюрер“ да се издигне в едно неповторимо понятие. В края на краищата нали на никого не му хрумва да назовава ватмана „кайзер на трамвая“ и когато фюрерът на местната група се нарича „ръководител“ вместо фюрер на местната група, никой няма да сметне, че не отговаря смислово.

Напълно неправилно е да се иска промяна в названието на държавния глава, свързано с дадена форма на управление. Освен вкарването на семействеността в политиката това е най-голямата грешка на Наполеон: че има нетактичността да се откаже от титлата „първи консул“, за да се нарече император. Защото революцията, която разтърси света, го издигна под тази титла над директорията, това събрание, ала Щернекеброй¹⁶⁰.

Като се отказва от тази титла и се назовава „император“, се отрича и губи яacobинците, неговите стари бойни другари. И отблъсква хиляди привърженици в страната и чужбина, които виждат в него възплъщение на обещаваното от Френската революция духовно обновление. Човек, за да си онагледни напълно въздействието на тази мярка, трябва само веднъж да си представи как би подействало върху мюнхенчани, че и върху целия свят, ако той, Шефа, изведнъж се понесе из мюнхенските улици в златна каляска като кайзер.

Наполеон дори нищо не печели от тази безвкусица. Защото старите монархии, естествено, го отхвърлят като парвеню. Единственото, което получава от това, била хабсбургката¹⁶¹, която му обесили. С нейната поява националната

---

¹⁵⁸ Йозеф Вирт е канцлер от 1921 до 1922 г.

¹⁵⁹ Хайнрих Брюнинг е канцлер от 1930 до 1932 г.

¹⁶⁰ В това заведение Хитлер за пръв път попада на Германската работническа партия, в която се водят безкрайни дискусии.

¹⁶¹ Мария Луиза, дъщеря на австрийския император Франц II.

гордост на французите завинаги е най- дълбоко накърнена. Защото хубавата Жозефин¹⁶², която тогава трябва да се оттегли в полза на хабсбургката, е пример за французите като фанатична републиканка. А освен това е жената, която се издига заедно с него до най-високия държавен пост. Потресът, който предизвиква в Европа приемането на императорската титла от Наполеон, се характеризира най-добре е факта, че Бетховен разкъсал посветената на Наполеон симфония, стъпнал я е крака и извикал: „Той не е световно явление, а само човек“¹⁶³.

Цялата трагичност в съдбата на Наполеон е липсата на усет, че с приемането на императорската титла, с въвеждането на императорския двор и императорския дворцов церемониал се изравнява с дегенератите и се сдобива с маймунска клетка. Той, Шефа, би го усетил като лудост, ако му предложат да се нарече например херцог и да се постави на равна нога с многото душевноболни носители на тази титла.

Наполеоновата протекция на роднините говори за една невероятна човешка слабост. Когато някой заема пост като неговия, трябва да изключи семейното си чувство. Вместо това издига братя и сестри на ръководни постове и им ги оставя, дори след като отдавна е разбрал тяхната неспособност. Тази непоследователност може да бъде разбрана единствено, изхождайки от неговото корсиканско, много напомнящо шотландското, семейно чувство. Вместо да изхвърли цялата тази тълпа роднини заради очевидната им малоценност, което било единствено възможното, всеки месец пише писма на братята и сестрите си с предупреждения да направят това, а другото да оставят, и вярва, че с обещанието на пари или отнемането им ще може да поправи липсата на способности.

С първото назначение заради този вид семейно чувство в живота му се появява пукнатина. Защото семействеността е най-силната протекция, която може да се измисли: защитата на собственото „аз“.

Навсякъде, където се появява в държавния живот - монархиите са най-добрият пример за това, - последиците са слабости и упадък. С нейната поява се заличава принципът на постиженията.

В това отношение Фридрих Велики се оказва по-корав от Наполеон, защото и при най-тежките решения, и в най-тежките мигове никога не изпуска от внимание трайността на дадено нещо. Наполеон обаче капитулира пред

---

¹⁶² Жозефин, императрица на Франция от 1804 до 1809 г.

¹⁶³ Хитлер има предвид Симфония № 3 („Ероика“), но Бетховен скъсва само титулната страница с посвещението на Наполеон.

подобни положения. Оттам обяснението, че Фридрих Велики можел да се облекне на повече добри сътрудници в делото на своя живот, отколкото Наполеон. Защото там, където Наполеон поставя интересите на семейната си клика на преден план, Фридрих Велики взема мъже и ги готви за майстори.

При цялата гениалност на Наполеон, големият ум на XVIII в. е Фридрих Велики. Избягвал всяка непоследователност при решаването на основни проблеми на държавното ръководство. Защото получава основен и железен урок точно в тази област от своя баща Фридрих Вилхелм - този великан на абсолютизма.

Петър Велики също ясно е разбрал нуждата да се изключи семейното чувство от държавния живот. В едно писмо до неговия син, което той, Шефа, прочел отново през последните дни, казва ясно и недвусмислено: ще го лиши от наследство и изключи от престолонаследие; струва му се прекалено жалък, за да получи някога ръководството на Русия, ако не се подготвя с желязно трудолюбие за държавното управление, не си закали волята и не укрепи здравето си!

Да се изведе начело на държавното ръководство най-добрият, е голям проблем, при който не се вижда решение без установяване на източници на грешки.

Ако се направи република, в която целият народ избира ръководителя на държавата, възможно е с пари, реклама и така нататък начело да се изведе някой пълен глупак.

Ако се направи република, където една клика от малко фамилии държи юздите в ръце, тя ще е като концерн, в който съдружниците избират слабак за ръководител, за да могат те самите да оказват влияние.

Ако се направи монархия и правото на наследяване се уреди по смисъла на наследствеността, то това е биологически погрешно, защото човек на действието редовно се кръстосва с жена с ясно изразени женствени качества и след това синът наследява женствения, пасивен характер на майката.

Направи ли се република и се избере държавният глава до живот, съществува опасността той да води егоистична силова политика.

Ако се направи република със сменящ се на всеки 5 или 10 години държавен глава, не се осигурява стабилност в ръководството на държавата и осъществяването на дългосрочни, надхвърлящи един човешки живот планове, се поставя под въпрос. Ако начело на държавата се постави отчужден старец, той би могъл само да я представлява, а други хора ще ръководят правителството от

негово име.

След всички тези размишления е стигнал до следния извод:

1. При свободния избор вероятността да не получиш пълен идиот за държавен глава е по-голяма, отколкото обратното. Най-доброто доказателство за това са Великанските фигури на германските изборни императори. Между тях няма нито един пълен глупак, докато при наследствените монархии на 10 наследници, се падат поне 8, които в гражданския живот не биха могли да се оправят дори с някой смесен магазин.

2. При избора на държавен глава трябва да се потърси личност, която доколкото може да се прецени, гарантира за по-дълго време относителна стабилност в ръководството на държавата. Това е не само предпоставка за успешното ѝ управление, а и за провеждането на всяко по-голямо държавно планиране.

3. Трябва да се положат усилия държавният глава да е независим от влиянията на стопанството и да не може да бъде принуждаван да взема решения под икономически натиск. Затова трябва да бъде подкрепян от политическа организация, чиято сила се крие в нейната здрава връзка с народа и която е над икономическите интереси.

В хода на историята се били доказали две конституции:

А) Папството, и то въпреки многото кризи, от които най-сериозните били отстранени точно от германски императори, и въпреки безумната духовна основа, изключително заради величествената организация на църквата.

Б) Конституцията на Венеция, която чрез своята фюрерска организация позволила на малкия град държава да владее цялото Източно Средиземно море. Конституцията на Венеция съществува 960 години, а заедно с нея и Република Венеция.

Това, че водачът на Република Венеция се избирал само от 300 до 500 държавотворни семейства, не е жалко. Защото по този начин из семействата, които се чувствали най-тясно свързани с държавата, е определян най-добрият. Разликата между тази система и наследствената монархия е очевидна. Не някой глупак или дори някой дванадесетгодишен, както толкова често се случва с наследствената монархия, а само онзи, който вече много пъти се е доказвал в живота.

Да се предполага, че един дванадесетгодишен или осемнадесетгодишен

може да ръководи държавата, било смешно. Там, където има малолетен монарх, властта естествено е в ръцете на други, например в някое регентство. Ако обаче неговите членове не са единни, в държавния живот проблемите постоянно и осезаемо ще се застъпват. Колко-то по-способни са съветниците - толкова повече проличава липсата на личност, която да определя, че ще се прави така или иначе. Подобно решение не може да вземе един осемнадесетгодишен, дори зрелият човек трябва да го обмисли внимателно. Само като си помисли човек, какво щеше да прави крал Михай Румънски¹⁶⁴ без изтъкнатия маршал Антонеску. Момчето е глупаво като цървул и крайно разглезено, тъй като през главните за развитието му години баща му го оставил на жените.

Или да вземем Петър Югославски: когато дошъл на власт¹⁶⁵, значи в най-решителния час от живота си, седнал в мазето и заревал.

Човек трябва само да си представи развитието на един обикновен човек, който иска да постигне нещо в живота, и това на подобен наследник на трона, за да види ужасната пропаст. Колко трябва да научи обикновеният човек, как трябва да зубри до посред нощ и с чудовищна сериозност и трудолюбие отново и отново да успява, за да може да се наложи в действителния живот. Смята се обаче, че на бъдещите крале с лекота могат да бъдат дадени нужните знания и способности за задачата на техния живот. През една трета от учебното им време ги оставят да дрънкат на чужди езици, останалите две трети се пълнят с обществени дреболии, езда, тенис и подобни. Съвсем накрая в учебния план се появява ученето за държавата. Вместо да бъдат подхванати здраво, по правило ги разглезват. Всеки възпитател се страхува, че с раздаването на няколко заслужени шамара ще си навлече вечната немилост на бъдещия монарх. И после резултатът са типове като Ми-хай от Румъния и Петър от Югославия.

От тези разсъждения е извадил следните заключения за държавното управление на Германия:

1. Германският райх трябва да е република. Фюрерът трябва да се избира. Трябва да му се даде абсолютна власт.

2. Като колективен орган трябва да остане един парламент, за да подкрепя Фюрера и когато е необходимо да се намесва в държавното управление.

3. Изборът на Фюрера трябва да става чрез сената¹⁶⁶, а не чрез парламента.

---

¹⁶⁴ На 20 години се качва на трона.

¹⁶⁵ По това време цар Петър II е на 17 години.

¹⁶⁶ Хитлер обявява създаването на сенат в речта си пред Райхстага на 1.IX.1939 г., а още в края на 1930 нарежда на проф. Троост вграждането на сенатска зала в мюнхенската Кафява къща.

На сената трябва да се дадат ограничени правомощия. Членството в него не трябва да е постоянно, а да е свързано със заемането на определени най-високи длъжности и хората, които ги заемат, също трябва да се сменят. Членовете на сената в резултат на своето възпитание и своята кариера трябва да са пропити с идеята, че за фюрер не може да бъде избран слабак, а само най-добрият.

4. Изборът на фюрер трябва да се провежда не пред очите на народа, а зад затворени врата. И при избора на папа народът не знае какво се случва зад сцената. Веднъж кардиналите стигнали толкова далеч, че се сбили. Заради това за времето на избора просто ги зазиждат. При избора на фюрер също трябва да е принцип, че по това време трябва да бъде осуетена всяка дискусия сред избирателите.

5. В рамките на 3 часа след извършване на избора членовете на партията, армейските чинове и държавните служители трябва да се закълнат в новия фюрер.

6. Върховна повеля за новия фюрер трябва да е най-точното разделение между законодателната и изпълнителната власт. Точно както в движението СА и СС бяха само мечът за налагане на политическите указания на партията, така изпълнителната власт не трябва да се занимава с политика, а само да изпълнява, ако трябва с меч, политическите указания на законодателните органи.

Ако една форма на управление, която спазва тези принципи, не може да се удържи вечно, със сигурност ще изкара 200 до 300 години. Защото е изградена върху преценката на разума, докато хилядо-годишната организация на църквата е изградена върху глупостта като основа.

57

1.IV.1942, на обяд, „Волфсшанце“

Фюрерът е много добре здравословно, въпреки че работи много и е много потиснат от Любекската катастрофа.

По време на обяда, както ми разказаха, Шефа обяснил как трябва да се опази за следващите поколения картината на нашата борба. Затова още през 1932 г. купил сбирката „Резе“¹⁶⁷ в Мюнхен, защото само в нея е събран целият

---

¹⁶⁷ Става дума за „Мюнхенския архив за съвременна история и публицистика Фридрих Резе“. Започващата с ПСВ сбирка заема 50 помещения в Мюнхенската резиденция. Резе по професия е фотограф.

материал за пътя на движението още от първия НС плакат. Обединена е Централния архив на партията, ще я развие под старото име: Музей на партията.

Също така ще положи усилия да върне лицата на германските музеи и да ги освободи от характера на прости сбирки на картини и подобни колекции. Има намерение да извади от берлинската галерия картините на испанците и така нататък и да ги премести в музея „Кайзер Фридрих“, където иска да събере романското и подчертано християнското изкуство.

В бъдеще националната галерия трябва да показва само творбите на художници германи и германци. Иска да събере отново в една специална галерия за модерни майстори модерното изкуство на XIX и XX век.1.IV.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа се изказа по проблема Германия - Франция.

Винаги се опитват да му втъпят, че ние трябва да привлечем французите към нас, да ги спечелим за нас и така нататък. Поотделно французите са любезни с нашите хора. Обаче трима французи заедно - ето ти ги национализма и нагласата срещу Германия. На 5.IV. е наредил на проф. Морел да се погрижи французите да не продават произведения след десетгодишно германско изследване „Германия“¹⁶⁸ като „Моралин“ на основата на патентите, станали им известни покрай Версайския диктат¹⁶⁹. Винаги се е оставял да го убедят да бъде снизходителен и при убийствата на войници от германските окупационни сили да не разстрелва обявената бройка заложници. Сега отново са убили в гръб двама германски офицери. Французите просто не знаят как да покажат, че заслужават едно приятелско отношение от наша страна. И на американците се докарват, макар че познават много добре неговото мнение за френско-американските отношения¹⁷⁰. Веднага след края на руската акция, обаче когато гърбът му е свободен, той ще каже ясно на правителството във Виши какво мисли.

Дотогава ще чака, а до този момент работа на дипломатите е да наблюдават всичко, както трябва и да съобщават вкъщи.

За съжаление, нашите дипломати твърде много пляскат по повърхността. Как иначе би било възможно посланик От в Япония да съобщава, че населението е раздразнено, макар сега, след 4 години война в Китай, японският народ да печели своите най-големи световноисторически победи.

Днес посланикът не бива да свежда общуването си само до

---

¹⁶⁸ Лекарство срещу сънната болест.

¹⁶⁹ Едно от условията на мирния договор.

¹⁷⁰ Въпреки недоволството на Хитлер правителството във Виши поддържа дипломатически отношения със САЩ и след началото на войната с Германия.

дипломатическите кръгове и няколко големи търговски къщи, защото в Япония точно както у нас бакалските души оценяват всичко от гледна точка на опасностите или рисковете, които заплашват тяхното портмоне.

Посланикът трябва да изучи манталитета на народа, трябва да добие впечатление за вътрешните му пориви, енергийните потоци у него, неговите слоеве (здроо селячество, страхлива буржоазия, прогнила аристокрация и така нататък). Немската дипломация обаче е толкова откъсната от действителността, че не се грижи дори за германците в чужбина, нито ги подковава и ръководи. На кой човек от германски произход в чужбина ще помогне германското консулство? Затова трябвало да създаде, за яд на външното министерство, чуждестранната организация¹⁷¹.

Забележка:

Интересно беше онова, което на 4-ти същия месец ми каза във връзка с това посланик Хевел. Подобно на Фюрера външният министър Рибентроп не държи само на докладите, а и на въздействието върху политиката на страната чрез германския дипломатически представител, и иска активно да въздейства върху пресата на народа домакин и чрез изложби на културното творчество. За съжаление, между нашите около 50 дипломати мозъците са само 5 или 6, така че останалите повече или по-малко се смъкват до нивото на пощальони. Така например нашият посланик в Москва Фон дер Шуленбург и тамошното ни военно аташе генерал Кьостринг са позволили да бъдат напълно заблудени за руското съсредоточаване на нашата граница¹⁷².

Можем да говорим за късмет, че Рибентроп никога не е градил външната си политика с идеята за Русия като сигурен съюзник, а след мисията си като посланик в Лондон¹⁷³ също като него упорито се застъпвал за война срещу Англия. Подкрепял най-тясното свързване с

Япония и го осъществява. Що се отнася до Англия, Рибентроп знае, че поради начина си на живот в империята английският народ се смята за не толкова несимпатичен като германския например, а се признава за наистина полезен. Освен това знае и винаги е застъпвал мнението, че Англия, която с 60 000 души управлява 300 милиона индийци, няма да се примири с второстепенно

---

¹⁷¹ Чуждестранната организация на НСГРП е създадена на 1.V.1931 г. и през 1937 е включена в Министерството на външните работи, където нейният гаулайтер Ернст Боле е държавен секретар.

¹⁷² Хитлер смята, че данните от германското въздушно разузнаване в средата на 1941 сочат като „нападателно“ съсредоточаването на 246 съветски дивизии срещу 145 германски, докато посланикът и военното аташе твърдят, че то е „отбранително“.

¹⁷³ 1936-1938 г.

положение в света. Ако сега не издържим битката с Англия, Германия няма да излезе от големия сблъсък като победоносна световна сила, което значи, че следващото ни поколение трябва да я проведе.

Колко добре подбран бил сега моментът, показва недостатъчното ниво на въоръжение на Франция¹⁷⁴, което позволява да се предположи, че и английското не е по-добро. Затова говорят и вялите въздушни нападения на англичаните, макар че сега за тях би било най-удобно, тъй като почти всички наши машини са на изток след голямото ни разочарование от италианците на юг. Той, Хевел, съжалявал, че Рибентроп е толкова безмерно подозрителен и така пилее одобренията с негова помощ от Фюрера средства (непрекъснато нови къщи, обзавеждания и така нататък).

59

2.IV.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа заговори за характера на българския цар и подчерта, че за него Борис е истински мъж. Той изкарал добра школа при баща си Фердинанд. Защото цар Фердинанд е най-умният монарх, когото той. Шефа, е срещал.

Макар у цар Фердинанд да прави неприятно впечатление, че повече от еврейин гони парата, не може да не се каже, че заслужава възхищение заради своята смелост и готовност да взема решения. Ако той седеше на кайзеровия трон вместо Вилхелм II, със сигурност нямаше да чакаме до 1914 г. със световната война, а щяхме да нанесем удар още през 1905. И както сред всеобщата катастрофа през 1918 г. намери като хитра лисица начини и средства да запази трона за своя син¹⁷⁵, така щеше на намери начини и средства да спаси Германия от катастрофата.

При това е един от рядко образованите, така че във всички области на знанието е подкован над средното равнище. И от години не е пропускал нито едно представление на „Пръстена“¹⁷⁶ в Байройт.

За разлика от държането на другите царе към своите синове, цар Фердинанд

---

¹⁷⁴ Процесът в Риом - съдебен процес, в който правителството във Виши се опитва да докаже, че водачите на Третата република са виновни за френското поражение през 1940 г.

¹⁷⁵ Цар Фердинанд I абдикира в полза на цар Борис III на 3.X.1918 г.

¹⁷⁶ „Пръстенът на нибелунга“ - Б. пр.

подхванал здраво Борис и го прекарал през всички области на държавническата и военната работа. Така Борис израснал под камшика на цар Фердинанд, тази стара лисица, като малко лисиче, което знае да се налага дори при тези неспокойни обстоятелства на Балканите. Познава точно всяко българско бойно поле от световната война и поддържа чрез кореспонденция отлични връзки с всички политически и военни личности.

Както през 1919 г. Борис запазил своето положение, отивайки в София начело на една дивизия, така и през 1934 се справил по войнишки с държавната криза. Той самият разказал как една нощ го предупредили, че в софийската казарма в 11 светнало отново изгасеното в 10 осветление, а в 12 продължавало да свети. След това съобщение знаел, че заплашват живота му, и помислил, че обичайните за Балканите атентати намирали предвидения за убийство държавник винаги по нощница. Затова си облякъл униформата и със сабя в ръка зачакал атентаторите, поздравявайки водача им е думите: „Вие искате да ме убиете. Какво имате против мен? Смятате, че може да се справите по-добре?“. Атентаторите загледали объркано и помолили да им разреши да се върнат в казармата, за да се посъветват. Тогава той задържал водача им¹⁷⁷ и му казал, че още сега ще го направи министър-председател. Така ще може да покаже дали разбира повече от политика. Естествено, след година този човек се провалил.

За съжаление, цар Борис няма друга възможност, според неговото изложение, да сваля узрели за отзоваване министри и генерали, освен като първо да ги изпрати в отпуска, за да си починат, и малко по малко да ги свиква с новото положение. При това трябва да печели благоразположението им с подаръци и така нататък. Накрая Борис казал нещо много умно за случая с атентата. Посочил, че при подобен опит за атентат най-опасното е да се уведоми полицията. Атентатори, които чрез присъствие на духа могат да бъдат отклонени от намерението си, при едно непредпазливо уведомяване на полицията ще бъдат докарани до изпълнение на плана им под въздействието на афекта. За съжаление, и днес трябва да имаме предвид атентата като средство на политическата борба. Това показва атентатът срещу нашия посланик в Турция Фон Папен. Този атентат е много поучителен, защото заговорниците се почувствали предадени от своите руски подбудители. За да улеснят бягството на главния атентатор¹⁷⁸, му дали уж уред за мъгла, който след това се оказал силен взривен заряд за собственото му унищожение. Сега атентаторите дават показания без каквото и да е съобразяване със съветските политически интереси.

Той, Шефа, още преди поемането на властта винаги е отхвърлял атентата като средство за политическа борба. В много редки случаи е препоръчителен от

---

¹⁷⁷ Кимон Георгиев, който става министър-председател през 1934 и 1944.

¹⁷⁸ Гръцкият атентатор първо задейства машината за мъгла и взривът го разкъсва на място.

гледна точка на целесъобразността. Защото може да доведе до по-голям политически успех, ако служи на целта да се отстрани човекът, на чиито очи и рамене се крепи цялата организация и сила на противника. Обаче дори при подобни целесъобразни случаи той, Шефа, никога не се съгласявал на атентати.

На Балканите атентатите като средство за политическа борба са изключително опасни, защото у населението дори днес още съществува мисълта за кръвното отмъщение. Затова Кемал паша Ататюрк постъпил умно, като веднага след поемането на властта в Турция си построява нова столица, където можел чрез полицията да контролира прииждането на хората.

59

2.IV.1942, вечерта, „Волфшанце „

По време на вечерята Шефа каза, че протоколът е отделът в Министерството на външните работи, с който е най-малко съгласен.

Когато има държавно посещение в Берлин, протоколът го ангажира от 6 сутринта до късно през нощта.

Изпращат балканците, чиято единствена цел е да гледат някоя весела пиеса, например оперета, представление на „Фуст“ или „Тристан“. Изпращат възрастни господа, които ако в рамките на официалното посещение има да провеждат политически разговори, се нуждаят най-малко от половин ден за почивка, от прием на прием и от вечеря на вечеря, обаче там срещат все същите хора.

За повечето от тях принудата на протокола е истинска мъка. Ако протоколът проявяваше поне толкова разум, по принцип да осигурява на чуждестранните гости дами за компания на масата. Обаче да са наистина чаровни и да говорят съответния език. Точно в Берлин сме много щастливи, че между дамите актриси от този вид разполагаме с Лил Драговер, Олга Чехова и Тиана Лемнинц¹⁷⁹. Цар Борис от България отново доказал, че е хитра лисица. Когато му предложили да се погрижат за него в Берлин, той помолил престоят му там да бъде съвсем неофициален, не искал никого да затруднява. В действителност просто искал да заобиколи мъчението на протокола. След това не гледал „Фауст“ или някоя опера, а отишъл на „Студентът просяк“¹⁸⁰ и „Граф

---

¹⁷⁹ Актриси и певици.

¹⁸⁰ Оперета от Карл Милбокер по либрето на Камило Валцел. - Б. пр.

Люксембург¹⁸¹ и се забавлявал царски. Точно при балканските князе трябва да се има предвид, че могат - както изрично го уверил цар Борис - да напускат страната само за 8 дни, ако не искат междуременно да си загубят трона.

При бременната с атентати, революции и подобни, атмосфера на Балканите, меродавните държавници са доволни, ако при нас могат да гледат пиеса като „Веселата вдовица“, а не стоварените им от протокола театрални представления, в които точно както у дома им показват проблясащи кинжали.

Единственият балкански княз, който без да има трудности, си позволява да излезе от страната за повече от 8 дни, е старият шах на персите¹⁸², който преди световната война всяка година пътувал в чужбина. Обаче той е изключително явление.

Ако освен това протоколът смята да влачи всеки чужденец в толкова и толкова музеи и че трябва да определи за разглеждането на всяка картина точно време, като след изтичането му придружителят без оглед желанията на госта блъска по пода е дълъг жезъл със златна топка и така го подканва да върви нататък - дълбоко се лъже.

Докато протоколът не приспособи програмата си за официалните посещения към естествените човешки пориви, само вгорчава живота на гостите.

Колко различно работи протоколът на парижкото външно министерство! При пристигането на официалния гост се организира величествено влизане между шпалир от много войници в блестящи униформи и прием в Елисейкия дворец, след това гостът има 6 свободни дни. Затова как прекарва свободното си време, парижката преса, която иначе е толкова бърлива, знае как да бъде дискретна по начин, който може да предизвика само симпатия у чуждестранния гост.

Балканецът, прекарал по този начин хубаво в Париж, след връщането си непрестанно се стреми да измъкне отново поне 8 дни командировка в Париж. Тъй като за подобна командировка той, естествено, има нужда и от служебна причина, Франция винаги печели големи предимства от това умело отнасяне е чужденците.

Преди да използват дипломатическите си „умения“, нашите дипломати би трябвало да се поставят на мястото на някой от тези балкански държавници.

---

¹⁸¹ Оперета от Франц Лехар по либрето на А. Вилнер, Р. Боданцки, Лео Щайн. - Б. пр.

¹⁸² Шах Реза Хан Пахлеви, от чиито способности Хитлер се възхищава. (Може би твърдението „балкански княз“ е изказано в смисъл „княз от дива страна“. - Б. пр.)

Градът, откъдето идва, обикновено е толкова голям, че познава много добре всеки носач. Както индийските князе, е свързан с жена си от младежките години подобно на вол и крава. Такъв човек буквално си отдъхва, когато, уверен, че пресата ще бъде дискретна, може да свали някое хубаво момиче. Затова чуждите гости спокойно могат да бъдат оставяни сами няколко дни във Виена или Берлин. Това носи добри политически връзки и голяма купчина валута. След като при неговото посещение Дуче се погрижил с такова разбиране да има достатъчно време да разгледа спокойно всички интересувачи го произведения на изкуството, че той винаги следи, когато италиански държавници дойдат у нас, протоколът да ги обслужва съвсем ограничено. Резултатът е удивителен. Италианец след италианец идват при нас на посещение с голям възторг. Затова казал на Гьоринг, че двамата трябва да се освобождават за по час или час и половина за разговори с тези италианци, за да им осигуряват причина да идват в Германия. През останалото време могат да се подложат на така нареченото лечение при берлинските зъболекари, интернисти и други специалисти.

61

3.IV.1942, на обяд, „ Волфшанце „

По време на обяда се разказваха главно смешки, на които Шефа се смееше сърдечно, като няколко пъти си поставяше ръката напъряко пред носа и лицето. При това каза няколко лични неща и между другото, разказа, че преди карал много добре ски, но с все по-честото излизане пред обществеността, под светлините на прожекторите, се отказал. Защото като фюрер можеш да се проявяваш само в области, където си особено вещ, тъй като иначе всички зле настроени ще използват всеки малък неуспех като повод да разпространяват клевети.

Изобщо популярността си е едно мъчение, човек може само да я проклина. Четири години успявал да не допусне негова снимка да попадне сред обществеността. На един италианец, който искал да го снима, неговите хора от СА счупили апарата, така че след това трябвало да отговаря пред съда за заплаха срещу чужденец. Той обаче заявил на съдията, че неговите хора просто искали да му попречат да снима униформени, защото според Версайския диктат всяка военна организация ни е забранена. Ако е готов да поеме отговорността, че заради този процес ще има държавноправни главоболия, той оставя всичко на неговата преценка. След това процесът бил прекратен заради „невъзможност да се установят извършителите“. При това решение италианецът направо зинал от изненада.

Така се запознал и е „Фото Хофман“. Неговите хора искали да му попречат

да снима, което тогава било по-лесно от сега, защото вместо джобни апарати имало фотографски апарати е тринога и размерите на малък сандък. Хофман обаче се позовал на Дитрих Екарт и обещал да не публикува снимката. Той изпълнил честно това обещание.

След освобождаването му от затвора вече не може да спре снимането. Оттогава неговият частен живот свършил. Но полицията вгорчава останалото от него, тъй като от 1933 трябва да я преглъща като необходимо зло. Обаче тя често привлича вниманието на атентаторите със своето прилежание. Когато се обяви, че ще отиде някъде, полицаят, когото всички познават в затътеното място, пристига е парадна униформа, придава си важност, часове по-рано „разчиства“ улицата, и накрая улиците са толкова пълни е народ, че с колата напредва едва-едва, и той не може да се освободи от страха, че някой може да бъде бутнат и ранен. Освен това пристига със закъснение за събранието или нещо подобно. И веднага се чува: „И Фюрера е небрежен!“

За него пътуването е кола сега е възможно само по аутобаните, където на участъковите надзиратели най-строго им е забранено да вдигат по тревога участъка и съседните селища. Иначе може да се спаси само е летене и пътуване е влака. Да посети частно например някоя дама в Мюнхен или някъде другаде, е напълно невъзможно. Час преди това пред входната врата ще стоят 12 полицаи, а зад тях малко по малко ще се гълпят хората. Щастлив е, че поне терасата на Дома на германското изкуство е толкова висока, че през лятото може да седне там на спокойствие, без непрекъснато към него да се вдигат ръце и молби за автографи.

62

3.IV.1942, вечерта, „Волфсшанце“

След вечеря Шефа заговори за расовата картина в Англия и Германия. Във висшите класи на Англия е избрано най-доброто. Низши - те класи обаче са боклук. Съвсем различно е при нас, където точно напречния разрез на низшите слоеве на населението е двацац.

Човек само трябва да види работниците в корабостроителницата във Вилхелмсхафен, а след това работниците от другите европейски страни при вход 4 на пристанището, за да го установи.

И разрезът на нашата Хитлерюгенд е много по-добър от разреза на цялата английска младеж. Но в английската висша класа, както и в издръжливата,

пъргава, но лишена от очарование жена от тази класа, се вижда хилядолетният подбор.

Заради това той с удоволствие щеше да води войната срещу болшевиизма с английския флот и военновъздушните сили като партньори.

Историята обаче върви неумолимо по своя път и винаги така подрежда нещата, че проблемът със съвместното съществуване и при сродна кръв се решава така, че по-силният чрез борба поставя по-слабия под своето крило, защото не се допуска дуализъм.

Така било преди 80 години с Прусия и Австрия. И така е днес с Англия и Германия.

63

4.IV.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на днешния обяд Шефа заговори за държавната религия, или по-точно държавната философия, на японците¹⁸³. Той обясни, че държавната философия на японците, която днес е една от съществените отправни точки за техния успех, се е запазила като основа на живота на японския народ само защото са я спасили навреме от отровата на християнството. Както за мохамеданството, така и за японската държавна религия верската догма не е тероризъм, а надеждата за блаженство. Изобщо тероризмът е една разпространена от християнството еврейска верска догма и при нас само е объркала духовете. Защото всички терористични представи в областта на вярата са годни само да отблъснат хората от оптимизма и да ги възпитат в безгранична страхливост.

След като в Германия се постигна отново изключването на евреите и християнството от политическия живот, от развитието на Англия и Америка се вижда докъде тези елементи могат да доведат един народ. Само един пример: целият недъгав еврейски боклук в изкуството, който той унищожил в Германия в рамките на своята акция „Изроденото изкуство“, днес се търгува в Англия и САЩ на най-високи цени. И там целият буржоазен свят заедно с неговите познавачи на изкуството не смеят да се противопоставят на това. Може само да кажем: страх, твоето име е буржоазия. Макар еврейството да е добило съществени властови позиции в пресата, филмите, радиото и стопанството, а в САЩ до голяма степен е подчинило организационно хората второ качество, най-

---

¹⁸³ Шинтоизмът, който почита природните сили като израз на божественото всемогъщество, а предците като носители на благодат.

вече негрите, и вече е метнало примката на буржоазията, както в Англия, така и в САЩ смелите буржоа треперят само от мисълта да кажа и една-едничка „тежка дума“ срещу евреите.

Онова, което днес се вижда като вътрешнополитическо развитие в Англия и САЩ, е същото, което имахме у нас през 1918 г.: евреинът, който с нахалството си не знае къде още да се набърка; попове, които се опитват за сметка на народа да уредят подлите си изгоди, и над всичко това един заслепен крал. Днешният английски крал¹⁸⁴ с цялото си поведение не е по-различен от Вилхелм II, който през 1918 трепери от страх и се плаши от всяко решение, готов да се предаде на мига.

При такъв монарх евреинът наистина може да се разпростира и разширява колкото иска, и да пръска духовната си отрова в буржоазния свят. Най-смешното обаче е, че идиотите еснафи в Англия и САЩ са на мнение, точно както у нас по онова време, че без евреите няма икономика, защото без евреите паричните потоци ще спрат. Все едно преди голямото включване на евреите в нашия стопански живот не е имало разцвет, например през Средновековието.

Затова той, Шефа, е на мнение, че трябва да възпитаеме нашата бъдеща класа фюрери толкова сурово, че веднъж завинаги да бъдат освободени от подобен страх.

Затова той е изцяло за сурово наследствено право: едното дете наследява всичко, а другите ще бъдат хвърлени в живота и така ще са принудени сами да си печелят парите. Ако един баща наистина обича детето си, трябва да се погрижи освен добро наследство да му даде и добро възпитание¹⁸⁵. Доброто възпитание трябва:

- А) да изгражда добър характер у детето;
- Б) да дава солидни познания;
- В) да следва постоянно своите цели и методи .

Освен това, ако бащата има много пари, трябва да дава на детето си, колкото може по-малко. Който иска да възпита детето си както трябва, не бива да забравя, че природата с нищо не се съобразява.

Доколкото селското право за наследяване се е съобразило с този опит, селската класа е здрава. Един е наследил чифлика, останалите са получили малко или нищо. Точно така е в английската конституция за благородниците: само

---

¹⁸⁴ Джордж VI.

¹⁸⁵ Реализирано в Хитлеровия закон за наследяването на райхсчифлици на 29.IX.1933.

един наследник наследява благородническата титла, всички останали нищо не получават.

Само ако младият човек не е глезен излишно, го предпазваме да не стане страхлив и ленив. Затова той, Шефа, се е разпоредил и източните чифлици да бъдат неделими. Само най-способният син може да наследи райхсчифлика от своите родители; останалите сами трябва да си пробият път в живота.

Това е добре и за семейството. Защото и в него може да има само един господар, ако родът иска с придобитата собственост да оцелее поколения наред с всичките си колена. Райхслайтер Борман е прав, когато нарича суровото възпитание в нашите интернати образцово, тъй като не може цял живот да опаковаш човек в памук.

За държавна служба могат да се използват само смели и способни хора. Само най-смелите могат да получат място в държавното ръководство. Защото в долните слоеве на народа животът върши своя суров подбор, затова тези слоеве могат да бъдат стоманено безцеремонни със слоя страхливи водачи. Единствено така може да се обясни защо движението отдолу отнесе гнилата монархическа къщичка от карти през 1918.

Ако само един немски монарх беше останал като Борис Български при своите дивизии и беше обяснил, че не мисли да отстъпва, катастрофата щеше да ни бъде спестена.

Защото съдбата е много снизходителна и нежна и позволява само на онова да рухне, което е изгнило изцяло. Ако се покаже дори само една здрава издънка, съдбата я оставя да живее. Обаче тези слабаци, германските князе, бяха изгубили от страх до такава степен способността да разсъждават, че не са могли да схванат глупостта на съобщение като това за капитулацията на 2-ра гвардейска дивизия. Колко са подобни нещата в Англия, колко всичко е прогнило до костите, доказва фактът, че архиепископът на Кентърбъри окачва на амвона съветското знаме¹⁸⁶.

Човек не трябва да изпитва съчувствие към хора, които съдбата е определила да загинат. Също така, когато толкова разглезен човек като днешния английски крал е тласкан от евреите, поповете и страхливата буржоазия към пропастта, трябва да се радваме, че нашите гнили властници бяха бутнати навремето по същия път. Да се съчувства на нашите предишни князе, е напълно погрешно. Напротив, трябва да сме доволни, че заедно с тях беше отстранен най-силният фактор срещу германското единство. Изобщо не бива да се изпитва

---

¹⁸⁶ Не Кентърбърийският архиепископ, а деканът на Кентърбърийската катедрала д-р Джонсън открито симпатизира на Съветите.

съчувствие към този, на когото липсва нужната житейска суровост. Само мускетарят на фронта и честно работещият изобретател, който никъде не може да се задържи, заслужават съчувствие. Разбира се, и за тях съчувствието трябва да е ограничено и само спрямо принадлежащите към собствената нация. Както природата е най-добрата учителка във всички области, така е и най-добрата учителка в областта на подбора. Човек не може да си представи по-добра конструкция на природата от обусловеното от нея израстване на живите същества - само в тежка битка. Затова е показателно, че висшите класи, които никога не са се интересували от хилядите германски емигранти и техните страдания, сега изпитват съчувствие към евреите, макар евреите да имат съучастници из целия свят и да са най-издръжливите създания, които съществуват. Евреите навсякъде преуспяват, дори в Лапландия и Сибир.

Цялата любов, която се изразява в съчувствието, при един неразвалена от образованието водаческа прослойка трябва да бъде насочена изцяло към съотечествениците. В това отношение християнството е добър учител. Защото в насочването на любовта към единия припознат от него Бог, то е най-фанатично, нетолерантно и прекалено. Също толкова фанатична, нетолерантна и прекадена трябва да бъде привързаността на ръководния слой на Германия към работливия германски съотечественик, който изпълнява дълга си към общността вярно и смело.

Неговата любов и симпатия на първо място принадлежат на германския мускетар, който тази зима трябваше да издържи най-отпред на фронта¹⁸⁷. Трябва да се има и предвид при подбора на фюрери, че войната е и живот, че дори е най-силният и класически израз на живота. Затова фюрери могат да станат само онези, които упорито и смело не отстъпват във войната. За него. Шефа, коравият характер е по-ценен от всичко друго.

И с най-оскъдни познания коравият характер ще се наложи. На най-коравите, смелите и дръзките, и най-вече упоритите и издръжливите мъже мястото им е в ръководството на Вермахта. И държавното ръководство се нуждае от подобни характери. Защото иначе перото ще развали онова, което мечът е спечелил.

Дори може да се каже, че в своята област политикът трябва да е по-смел от войника, който действа срещу врага от окопа си. Защото смелото решение на един-единствен политик може да спаси много войнишки животи. Заради това политиците не бива никога да са песимисти. Въобще най-добре би било, ако

---

¹⁸⁷ За войниците на Източния фронт на 26.V.1942 Хитлер учредява проектирания от подофициера Ернст Краузе източен медал „Зимна битка 1941/42“, който се връчва само на хора, изкарали 60 дни на фронта от 15.XI.1941 до 15.IV.1942 г.

можеше всички песимисти да бъдат убити. Защото в решителния момент техните знания винаги ще водят само до неправилни изводи¹⁸⁸. Точно тази зима даде урок, че човек трябва да е голям оптимист, ако при обширните си познания не иска да се провали. Защото точно през тази зима на многознайковците им се струпа такова изобилие от аналогии и места, където нещата са се провалили, че човек трябва еднозначно да стигне до заключението: при криза знаещите твърде лесно завъртат крана от положителното към отрицателното и често в своето непостоянство са подкрепяни от общественото мнение. За разлика от тях на смелия и деен оптимист дори ако той не разполага с толкова обширни познания, подсъзнанието или здравият разум винаги ще му подскажат изход.

Слава богу, оптимистите сред нашия народ са мнозинство. На това и църквата е изградила своя бизнес. Защото в края на краищата нейното учение не е нищо друго освен указание за оптимиста, че след този живот идва друг, още по-пълнен с надежда живот, стига, разбира се, да избереш правилната вяра (замалко щях да кажа фракция). Преди всичко жените са носители на оптимизма в сравнение с вечния обекти-визъм на мъжа, защото още през първата седмица откриват у детето всевъзможни способности и никога не престават да вярват в това.

64

4.IV.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа посочи, че на германския изток трябва да се дадат поредица нови, красиви градове. Защото не може само Западна или Южна Германия да са наистина притегателни средища. Например колко далече е Източна Прусия в съзнанието на населението от Западна, Средна и Южна Германия дори през 1914 г., се вижда по това, че тези хора изобщо не осъзнават предизвиканата от нахлуването на руснаците криза и нищо не им става известно с изключение на победата при Таненберг. Дори днес е още така: пътуването от Мюнхен до Берлин не прави впечатление на никого, но на пътуването от Берлин до Кьонигсберг се гледа като на цяло приключение.

Затова германският изток трябва да се доближи до Райха чрез строителството на хубави аутобани. А аутобаните трябва да се прекарат така, че в края на пътя да има представителни цели като балтийските градове Рига и Ревал или Новгород. Също така трябва да се сложи край на това, че Изтокът е

---

¹⁸⁸ Както ми прошепна моят съсед по маса, тази забележка била срещу Фон Браухич и Халдер! Браухич е назначен за върховен главнокомандващ на Вермахта на 4.XI.1938 г. Халдер е освободен на 24.IX.1942 като началник на Генералния щаб.

наказателна колония за офицери и служители.

65

5.IV.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда Шефа нареди на проф. Морел да се погрижи отново французите да не използват нашия „Германин“, разработен след дълги години изследвания, продавайки го под друга марка като френско изделие.

В мирния договор непременно трябва да влезе разпореждане, което да забранява на французите използването на съобщените им по силата на Версайския диктат немски патенти. Въобще било глупаво да се продължава е разкриването на немски патенти в чужбина по пътя на лицензирането. Дори Бразилия, която никога не е показвала особени собствени изобретения, вярва, че при днешните обстоятелства може да отмени патентната защита и сама да използва нашите патенти.

Затова иска в бъдеще германските патенти веднъж завинаги да бъдат пазени в тайна.

На него отдавна му е направило впечатление, че различните народи, например руснаците и японците, които сами не създават добри патенти, ако искат да произведат дадено изделие - например металообработваща машина, - си поръчват по една от Америка, от Англия и от Германия, може би си набавят и фабричните чертежи, и след това от трите машини сглобяват четвърта, която, естествено, е и най-добрата.

Докъде може да стигне наглостта в тази област, му показало едногодишното сътрудничество със Съветите. Възползвайки се безогледно от затрудненото му положение, накрая Съветите изисквали да купят уреди за наблюдение на артилерийския огън, крайцери, дори искали да купят цели бойни кораби заедно с плановете. Тъй като за него всичко било на ръба, трябвало да им достави и един тежък крайцер¹⁹⁶.

Слава богу, успял чрез забавяне на доставката на отделните части да не им даде артилерията. По онова време обаче натрупал опит, който ще му служи за урок. Когато руските специалисти идвали, за да купят някоя машина, и в съответните фабрики им показвали всичко, казвали, че искат да видят поставения в определено хале в еди-кой си тъгъл образец на машина, която описвали точно.

Чрез комунистическата организация Съветите създали система от шпиони, която и днес работи отлично.

По време на обяда Шефа се изказа за героичната борба на финландците¹⁸⁹.

След първата им война с руснаците финландците дошли при него и му предложили да станат германски протекторат. Той не съжалява, че тогава отклонил предложението. Защото героичното държане на този народ, който от 600 години 100 е прекарал във война, заслужава най-високо признание.

Много по-правилно е да запазиш такъв народ като съюзник, вместо да се опитваш да го включиш в Германския райх, защото това ще доведе само до трудности. Финландците като единия ни фланг и Турция като другия - за него били идеалното решение за политическото осигуряване на нашите флангове.

Като оставим настрана тези съображения, за нас, германците, Карелия и така нататък не са подходящи климатично. Ако на него, Шефа, някога се наложи да посети там нашите храбри войници и те го попитат какво мисли за тази неплодородна земя, която дори руснаците не са се опитали да заселят, той може само да се присъедини към войнишките оплаквания.

Норвегия заслужава друга оценка, тъй като заради Гълфстрийма има по-добри климатични условия. Затова райхсфюрерът на СС не¹⁹⁰ трябва да се надява да замени е обитателите на неговите концентрационни лагери руските наказателни колонии на Мурманския канал¹⁹¹. Той, Шефа, има много по-спешна нужда от работната сила на тези хора, за да построи в огромните руски простори нужните оръжейни заводи.

Между другото, руската територия, която ще дойде под наш суверенитет, е толкова проблеми, че ще имаме достатъчно работа през следващите столетия.

В средния участък чрез засаждане е тръстика и др. първо трябва да се култивират безкрайните мочурища, за да се ограничат внезапните и изключителни руски застудявания през идващите зими. Също така трябва да се засадят плантации със селектирана коприва, защото според изследванията

---

¹⁸⁹ Руско-финландската война от 30.XI.1939 до 12.III.1940 убеждава Хитлер, че по това време съветската армия е твърде слаба по отношение на командването и технически демодирана, за да устои на германския Вермахт. Доставените от армейския му адютант чрез Швеция кадри от войната карат него и военните му сътрудници да повярват, че блицкриг е възможен и срещу СССР.

¹⁹⁰ Тежкият крайцер „Люцов“.

¹⁹¹ Вероятно става дума за Беломорско-Балтийския канал. - Б. пр.

на една хамбургска фирма от жилките и ще се произвежда целволе, което по качества многократно надминава памука.

Накрая, Украйна спешно трябва да се залеси, за да се предотвратят поройните дъждове, които там са истинско бедствие. Той отдава високо признание на ловците, които заради своята страст са се погрижили 37 процента от германската земя да бъде покрита с гори. Докато например из цялото Средиземноморие горите били изсечени, без да се замислят за нуждата от тях и според тези нужди да се провежда разумно лесовъдство.

На въпроса какво ще стане с Ленинград, Шефа обясни: Ленинград трябва да западне. Както разказа единият от тримата наградени с Дъбовите листа към Рицарския кръст днешни гости, заради глада числеността на населението вече е спаднала до 2 милиона души. Като се вземе под внимание, че според доклада на турския посланик в Русия дори в дипломатическия град¹⁹² вече няма нищо свястно за ядене, като се вземе още под внимание, че руснаците все повече живеят от месото на пукнали коне, човек може да си представи как населението на Ленинград ще продължи да намалява. Разрушението на града чрез бомбардировки и артилерийски обстрел е допринесло също за унищожението.

В бъдеще границата между Финландия и нас ще бъде Нева. И ленинградските корабостроителници и пристанищни съоръжения могат да западнат. Защото Балтийско море, като германско вътрешно море, трябва да има само един господар. Затова трябва веднъж завинаги да се погрижим в периферията на нашия Райх да не останат по-големи пристанища. Освен това морските ни нужди ще бъдат напълно задоволени чрез разширяването на нашите пристанища и пристанищата в Балтика, така че изобщо нямаме нужда от замръзалото през половината година ленинградско пристанище.

66

5.IV.1942, вечерта, „Волфсшанце“

След вечеря Шефа се изказа много негативно за поведението на централните служби след краха през 1918/1919 г.

По онова време много индустриалци полагат усилия враговете да не научават за оръжия, разработени след дълги и трудни германски проучвания. Обаче централните власти не им оказват никаква подкрепа в това. Дори ги поставят в най-затруднено положение и ги излагат на обвинение в национално

---

¹⁹² Куйбишев.

предателство.

При това при изпълнението на Версайския диктат било невъзможно да се провери дали са посочени като налични 50 000 или само 30 000 оръдия. Той признава, че по това време предателството в Германия било голямо. Държавните служби обаче са могли да се отнасят към предателите така, както са го направили в Мюнхен Пьонер и Фрик. Ако от монтираните в квартирата на вражеската Комисия по разоръжаването подслушвателни уредби научавали, че някой предател се опитва да сподели с чужденците своята мъдрост, веднага го молели да излезе чрез представящи се за французи служители на криминалната полиция и го арестували.

Ако е имало сериозно желание да се прекъсне тенденцията за разоръжаване на Германия, и Версайският договор оставял достатъчно възможности. Кой можеше да ни попречи да строим торпедни катери в големи количества, още повече, че техният тонаж не беше ограничен от диктата. При всички други военни кораби можеше да се строи много по-голям тонаж от този, който сме били задължени официално да посочим.

Никой нямаше да забележи, че неговите тежки крайцери съвсем не отговарят на официалните размери, особено в газенето. Също така 100 000-та армия можеше да бъде преустроена в училище за подофицери и офицери, а чрез сваляне на прослуженото време през нея щяха да минат толкова хора, че в случай на нужда винаги щеше да има на разположение войска от 800 000-900 000 човека.

Разбира се, с тези неща не трябваше да се обременяват страхливци. Когато дал първата поръчка отново да се строят 21-сантиметрови оръдия, някакъв страхливец нататък по веригата поръчал 6 вместо заповяданите от него 60 оръдия. Тогаво трябвало първо да изясни на тези господа, че щом заобикаляш договорните изисквания, няма никакво значение в какъв обем ги нарушаваш. Никой не можеше да ни попречи да построим бетонни бункери на френско-германската граница и да ги маскираме като мазета на сиропиталища, болници и подобни. При избухването на герmano-френска война щяхме да имаме на разположение система от бункери като нашия Западен вал.

Днес задачата на нашите служби във Вермахта е да внимават французите да не направят нещо подобно. На него му направило впечатление, че адмирал Дарлан ¹⁹³, френският заместник държавен глава, в обръщението си към

---

¹⁹³ Адмирал Дарлан избягва при съюзниците, след като претенциите на германците към съвместната политика нарастват прекалено много и той вече не вижда полза за Франция. По негова заповед френският флот преминава към съюзниците или се самопотопява, където това е неосъществимо.

французите под куп безобидни неща представил като цел на своята политика бъдещите превантивни мерки.

За съжаление, той, Шефа, още не е намерил възможност да го разпита за значението на това тайнствено изявление. Защото при случай ще му посочи, че очевидно размишлява за неща, които той, Шефа, е обмислял в началото на своята борба. Доста дръзко е да се опитваш на краставичар краставици да продаваш. На първо време задачата на Франция през следващите 50 години е да изкупи вината за Версай.

По време на вечерята райхсфюрерът на СС обясни, че според него с френския проблем можем да се справим възможно по-скоро, като сред френското население ежегодно се провежда подбор на лицата с германска кръв. Трябва да се опитаме да вкараме децата на този слой от населението в германски интернати от най-ранна възраст, за да ги отклоним там от случайната им френска националност, да ги насочим към германската им кръв и с това към принадлежността им към великия германски народ.

Шефа забеляза, че не е голям приятел на всички опити за погерманчване, докато то не се подsigури мирогледно.

При Франция обаче трябва да се вземе предвид, че нейното военно реноме не се дължи на духовното отношение на по-голямата част от населението, а единствено на факта, че французите се възползваха от няколко изгодни за тях стечения на обстоятелствата на континента (например при влизането в Тридесетгодишната война). Навсякъде, където срещу тях са стояли самоуверени германци, са отнасяли пердаха. Например при Фридрих Велики, през 1940 г. и така нататък. Това, че са били водени от неповторим военен гений като корсиканеца Наполеон към световноисторически победи, няма значение. Мнозинството от французите клони към еснафщината, така че за Франция ще бъде тежък удар, когато се изземат от ръководното и ниво германските подрастващи.

След това райхсфюрерът на СС насочи разговора към своя опит с холандския водач на националистите Мусерт. Направило му впечатление, че Мусерт се опитва да си върне легиона. Опитал се да обясни на Химлер, че намиращият се сега на изток холандски легион, му трябва, за да подкрепи военно завземането на властта в Холандия. Обаче той, Химлер, не му дал надежда, вместо това му посочил, че след края на войната ще може да му се разрешат само толкова войници за Холандия, колкото легионери сега се бият на Източния фронт. А за защита на страната няма нужда от холандска национална армия, защото след войната това ще бъде изключително наша задача. Поддръжката на голяма национална армия за представителни цели също е ненужно.

Във връзка с това Шефа разказа, че и пред него Мусерт също се изразил малко странно по въпроса за клетвата на легионерите. Затова попитал Мусерт дали мисли, че на него, Шефа, му е било лесно да раздели родината си на много малки области, за да я освободи от сепаратистките склонности и да може по-лесно да я включи в Германския Райх? В края на краищата Австрия има повече от 500 години собствена история, в която наистина има върхове. Разбира се, при изложението на тези въпроси пред холандците и норвежците трябва да се подхожда много внимателно. Човек трябва да си припомни, че и Бавария през 1871 г. никога нямаше да бъде готова да дойде в Прусия; позволи само на Бисмарк да я убеди да приеме включването в по-големия кръвен съюз „Германия“. И той, Шефа, не обяснил на австрийците през 1938 г., че иска да ги включи в Германия. Вместо това винаги посочвал, че иска да ги обедини с Германия във Великогермански райх. Така трябва и на германите от северозапада и севера винаги да се казва, че става дума за Германския райх, просто за Райха, който има в Германия своя най-могъщ мирогледен и военен източник.

Райхсфюрерът на СС подчерта това със забележката, че не може и дума да става за недвусмислено чувство на солидарност между обединените днес в Холандия хора. Например при холандските фризландци установил, че съвсем не се чувстват кръвно привлечени към останалите жители на Холандия и че при тях не може да се установи холандско национално съзнание, което се основава върху убедителна холандска национална идея. Според него холандските фризландци биха предпочели да бъдат обединени с фризландците от другата страна на Емс, към които принадлежат по кръв. Фелдмаршал Кайтел потвърди на основата на личния си опит, че желанието на фризландците от тази страна на Емс е да се обединят с тези от другата страна в единна административно-териториална общност. Шефа обмисли това за малко и после каза, че щом е така, трябва фризландците от тази и от другата страна на Емс да бъдат обединени в една провинция. Трябва това да се каже на Зайс-Инкварт¹⁹⁴.

След това райхсфюрерът на СС разказа за създаването на две националполитически възпитателни заведения за момчета и едно за момичета, които ще бъдат открити в Холандия под одобреното от Фюрера наименование „Райхсучилища“. Една трета от учениците ще бъдат холандци, а две трети германци. След известно време на обучение холандците ще дойдат и в германските Напола¹⁹⁵. За да е сигурен, че възпитанието на децата в тези училища е недвусмислено насочено към мисълта за Германския райх, той, райхсфюрерът, е отказал използването на холандски пари за създаването на тези

---

¹⁹⁴ Д-р Артур Зайс-Инкварт - австрийски държавен съветник, вътрешен министър и канцлер, след Аншлуса става заместник на Райха в Австрия, по-късно Райхскомисар на окупирана Нидерландия.

¹⁹⁵ Национална политическа академия. - Б. пр.

училища и оставя на райхсковчежника Шварц ¹⁹⁶ изключителното им финансиране. Планира за Норвегия подобни училища, които също ще бъдат финансирани изключително от райхсковчежника на НСГРП. Ако искаме да предотвратим вливането на германска кръв в ръководните елити на владенията от нас народи и след време да се обърнат срещу нас, трябва навреме всички ценни германски подрастващи да бъдат поставени под влиянието на подобно възпитание.

Шефа потвърди правилността на подобен възглед. При никакви обстоятелства не бива да се допуска грешката да образуваме само в германския Вермахт членовете на други нации, които ни се струват ценни, ако преди това не е осигурено мирогледното насочване на тези елементи към Германския райх. Затова той е скептично настроен към цялото това участие на разни чуждестранни легиони на Източния фронт. Не бива да се забравя, че ако човек не е по кръв пропит с принадлежността си към Германския райх и по-голямата общност Европа, която трябва да се създаде, ще се чувства като предател на своя народ. Какви опасности носи това, показва разпадането на Дунавската монархия. Нали и Дунавската монархия вярва, че може да спечели другите народи, например поляците, чехите и така нататък, ако проведе военно обучение в австрийската армия. В решителния миг обаче установява, че точно тези хора са станали знаменосци срещу нея. Значи не може под старото германско знаме да се опитваме да издигнем Германски райх. Точно както не можеха да бъдат вкарани баварците в Германския райх през 1871 г. под пруското знаме, така не може да бъдат обединени германските народи под черно-червено-бялото знаме на старата Германска империя. Затова той дал на НСГРП, като носител на обединението на всички германи, още преди това нов символ, който ще стане и символ на германите - знамето с пречупен кръст. Шефа предупреди специално да не се предприема широко германизиране на чехи и поляци.

По този повод райхсфюрерът на СС разказа, че се опитва да омаломощи поляците - исторически най-издръжливия народ - като ги обхване в железните клещи на германския народ. Уговорил се с Франк, генерал-губернатора на окупирана Полша, че област Краков с нейната чисто германска едноименна столица и област Люблин ще бъдат населени с германци. От тези две изходни позиции поляците бавно ще бъдат изтласквани.

Във връзка с това Шефа каза, че снизходителното отношение към поляците в никакъв случай не е уместно. Защото ще преживеем същото, което преживявахме след всяко разделяне на Полша в историята. Нали поляците останаха живи затова, защото не трябваше да вземат насериозно руснаците като владетели, защото успяха с маневри да заемат политическа позиция при

---

¹⁹⁶ Франц Ксавер Шварц - от 1925 г. ковчежник на НСГРП, семеен приятел на Хитлер и Ева Браун.

германците и ухажванията на политическия католицизъм ги направи решаващ фактор в германската вътрешна политика.

Преди всичко трябва да се внимава да не се смесват германци с поляци и така да се влива нова германска кръв в полското ръководство. райхсфюрерът на СС е напълно прав, когато казва, че през 1939 г. от полска страна оказаха съпротива почти изключително генерали с германска кръв. Защото от опит се знае, че точно най-ценните германски потомци проникват в ръководните слоеве на страната домакин и са загубени за своя германски народ. През това време в останалите германски народностни групи се събират само малоценните и както преди се обявяват за германци.

Между другото, също толкова, колкото с поляците, трябва да се внимава и с чехите, които вече притежават петстотингодишен опит как най-добре да играят ролята на поданик, без да будят подозрение. През неговата младост из Виена се мотаели много чехи, които скоро научавали виенския диалект и след това умело се промъквали на решаващи постове в държавата, икономиката и така нататък.

Никога не бива да се забравя, че тази война ще бъде спечелена в мирно време, ако се запази Райхът расово благороден и чист. Защото нашата сила, например срещу само малко по-многобройните по население САЩ, е в това, че германското ни расово ядро е значително по-голямо и обхваща 4/5 от всички германи.

67

6.IV.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда шефа се оплака от малкия избор между нашите почетни консули. В повечето случаи със защитата на немските интереси в чужбина са натоварени изборни (нешатни) консули, които се интересуват само от титлата и определени сделки, но в никакъв случай от немските интереси или от грижата за германците в чужбина.

Затова след войната трябва напълно да преустроим нашия апарат в чужбина и до голяма степен да се откажем от системата с нещатните консули.

Макар да е по-скъпо да се следва английският пример и в чужбина да се създават дипломатически представителства с подготвен и добре платен работлив персонал, успехът го оправдава. Защото нали задачата на дипломатите е да поставят в правилно съотношение германските интереси и страната домакин и чрез съответните доклади да позволят на ръководството у дома да вземе нужните

мерки. Ако представителствата работят както трябва, в Берлин няма нужда от голям централен апарат и там може да се мине с малко хора.

След това се осведоми дали удостояването на чужденци с германски ордени се е оправдало и когато посланик Хевел не можа да го потвърди напълно, той каза, че навремето много е мислил по проблема. Но в края на краищата нещата стоят така: ордени, като се изключат тези с брилянти, струват само 2,50 до 25 райхсмарки, за разлика от досега подаряваните от нас златни табакери, които струват 670 марки. Тези разходи при всички случаи се избиват с успехите, постигнати от удостояването с ордени. Защото както хората се стремят към титли, така преследват и ордени. Дори на човек да не му харесва, това трябва да се вземе под внимание.

Той обаче не е привърженик на идеята да се търгува с титли и да се казва, че за 100 000 марки ще станеш заместник-консул, за 500 000 консул, а за 1 милион - генерален консул. Кайзерова Германия смятала, че с титлата търговски съветник трябва да си осигури допълнителни приходи. Трябва обаче да се действа много внимателно с титлите и ордени, ако човек иска да запази стойността им. Затова старият Фриц, ако беше видял това бездейно събрание, щеше здраво да раздруса Пруския държавен съвет¹⁹⁷ - този жалък опит за пруски ренесанс.

68

7.IV.1942, „Волфсшанце“

...Вчера на обяд райхслайтер Борман отлетя за Берхтесгаден, защото жена му беше родила 9^{-то} дете - момче. Фюрера му даде отпуск с думите, че „той (Борман) трябва да отиде да честити!“. Една потайна сълза в окото показва колко му тежи отказът от бащино щастие¹⁹⁸.

Изобщо за Великден заминаха доста господа и като се изключи външният министър, нямахме никакви особени гости. Вчера вечерта Шефа вечеря сам с външния министър в своя бункер...

Вечерта

По време на вечерята Шефа насочи разговора към революцията през

---

¹⁹⁷ Пруският държавен съвет е създаден от Гьоринг в качеството му на пруски министър-председател. В него влизат сановници и известни имена от всички сфери.

¹⁹⁸ Пред нас Хитлер твърдеше, че брак, семейство и дете са несъвместими с неговата „историческа мисия“, защото щели да го принудят да разпилява своите духовни, душевни и физически сили.

1918/1919 г.

Когато човек се занимае по-задълбочено с тази революция, ще стигне до извода, че не е движена от мирогледни разбирания, а главно от папачта, излязла малко преди това от някакви затвори или тъмници. Ако човек чете съобщенията за хода на революцията в Кьолн, Хамбург, или в който и да е град, установява отново и отново, че така нареченото народно движение се изражда в най-обикновено крадене и плячкосване. Заради това човек може да изпитва само презрение към слабаците, които са избягали от тази стан. Ако днес някъде в Райха избухне метеж, той ще му отговори със спешни мерки. Първо:

- а) Още в деня на първото съобщение ще заповяда да се арестуват в жилищата им всички ръководители на противниковите течения, включително политическия католицизъм и да се екзекутират;
- б) Ще нареди в течение на три дни да бъдат разстреляни всички затворени в концентрационни лагери;
- в) Ще заповяда на основата на наличните списъци за три дни да бъдат екзекутирани всички криминални елементи, независимо дали в момента са по затворите, или на свобода.

Разстрелът на тази стан от няколкостотин хиляди души ще направи следващите мерки излишни, защото метежът ще рухне сам поради липса на бунтуващи се елементи и поддръжници.

Етичността на тези разстрели той извежда от факта, че всички германски идеалисти или рискуват живота си на фронта, или отдават всички свои сили за победата на Германия в оръжейните фабрики или на други работни места в родината.

По време на вечерята Шефа каза: Всъщност е скандал, че църквите в Германския райх, за разлика от всички изключително католически страни с изключение на Испания, получават големи държавни субсидии. Ако не се лъже, и днес още църквите получават 900 милиона райхсмарки. При това основната част от работата на поповете се състои в подкопаване на националсоциалистическата политика. Нали католическата църква винаги е опитвала във времена на национално усилие безскрупулно да печели властови позиции за сметка на германската общност.

Затрудненията на германските кайзери и Райха никога не са били повод за поповете да докажат своите германски убеждения, а единствено да въртят своите егоистични гешефти. Затова наистина трябва да се съжالياва, че такъв силен човек като Лутер, разтърсил толкова силно устоите на католическата църква, получава като последователи само епигони. Иначе щеше да е невъзможно да се

върне католическата църква в Германия на поне донякъде солидна основа и с това да се осигури оцеляването ѝ до днес.

Той сериозно обмисля дали не е по-добре да се използва по-голямата част от плащаните на църквата милиони за изграждането на военизирани селски стопанства на изток. Химлер му казал, че за 23 000 р.м. такава ферма може да се направи и оборудва с нужния инвентар. По този начин може да се предадат в ръцете на подофицерите, които след изтичане на 12-те години служба искат да се посветят на професията на селянина, повече от 3000 ферми с инвентар и всичко друго. Само трябва преди това тези подофицери да бъдат посъветвани да се оженят за дъщери на селяни или други момичета от село. Освен това през 12-ата година на тяхната служба трябва да бъдат изпратени в земеделско училище в района, където ще се заселят, и там да бъдат основно обучени. При създаването на военизирани селски стопанства не може да се избегне основаването на много земеделски училища, защото в бъдещия Райх селскостопанските условия в отделните части са толкова различни, че на бъдещите военизирани земеделци обучението ще им е от полза само в района, където ще бъдат заселени.

Всъщност иска да отпусне субсидия на католическата църква най-много от 50 милиона. Най-добре ще бъде да се изплати на църковните князе, на които може да се възложи разпределението, тъй като „справедливото“ разпределение от църквата „официално“ може да се счита за гарантирано. С тези 50 милиона ще се постигне повече, отколкото с досега плащаните 900. Защото църковните князе ще могат да разполагат с тях по свое желание и според историческия опит заради тази сума ще му оближат ботушите. И ако може църковните князе да бъдат купени с пари, човек трябва да го направи. Също така е на мнение, че всеки църковен княз, който иска да се наслаждава на живота си, не бива в никакъв случай да бъде безпокоен. Опасни са само фанатичните аскети.

След тази война ще вземе мерки, които ще утежнят твърде много набирането на млади кадри от католическата църква. Защото няма да позволи десетгодишни деца да решават да встъпят в духовни ордени, когато още не знаят с какво се натоварват: безбрачието и така нататък. След войната само онзи, който е навършил 24 години и е изкарал военната и трудовата си служба, може да избере професията на духовник. Който тогава още иска да поеме върху себе си безбрачието, може во Христе да стане свещеник. Има луди, които му предложили глупостта на безбрачието и за ръководството на партията.

В тази връзка би било интересно да се разбере, как са се пълнили манастирите досега. При жените важат особени моменти, преобладаващо от сърдечен характер, като повод за влизането им в манастир.

При мъжете обаче чувствата или разумът не преобладават като причина, а

бедственото положение навън, и така нататък.

По време на манастирските процеси в много случаи е установявал, че безработните в своята нужда са постъпвали в манастирите и когато по-късно се опитвали да избягат от манастира, били залавяни от поповете и връщани обратно. Затова е радостно, че с разпускането на манастирите успяхме да върнем личната свобода на много работоспособни и готови да работят мъже. Разпускането на манастирите не създава големи трудности, защото повечето са юридически лица, затова могат да бъдат ликвидирани чрез частни договори с игумена. На игумена просто се дава месечна пенсия 500 р.м., а на най-близките му сътрудници - 200 или 100 р.м., и в много случаи вече са готови за отказ от манастирския живот. По този начин в бивша Австрия са затворени повече от 1000 манастира.

Трябва да се съжالياва, че при разпратата с католическата църква протестантската не може да се оцени като противник от класа.

По време на ежегодния дипломатически прием му го показали дори външните признаци. Нунцият и епископът били толкова разкошно облечени, че наистина представили достойно католическата църква.

Представителите на евангелската църква носили нечисти яки и пръсни раса и в това облекло толкова развалили общата картина, че наредил да им кажат, че е готов за следващия дипломатически прием да им предостави прилично облекло на държавни разноски.

Нейните представители са такива еснафи, че навремето се опитали пред него да наклепат райхсепископа¹⁹⁹, защото си бил купил нова спалня и чакалня за 1400 р.м. Могъл само да отвърне на господата, че ако се бяха оплакали, че райхсепископът, а това е папата на евангелската църква, е платил за покупката 30 000 р.м., нямало да може нищо да възрази и държавата щяла да поеме разходите. Обаче така сами са си произнесли присъдата.

Този тип мъже изобщо нямат класата да направят евангелската църква такъв противник на католическата, който не трябва да се подценява. Та те дори не са честни. Навремето, когато е в ход битката за свалянето на райхсепископа, райхсмаршал Гьоринг наредил да се запише едно телефонно обаждане на пастор Нимьолер²⁰⁰, в което с оглед на разговор при Хинденбург се казва: „На стария му

---

¹⁹⁹ Райхсепископ на евангелската църква през 1933 г. е някогашният военен вещеник във Вилхелсхафен и Кьонигсберг Лудвиг Мюлер. Самоубива се през 1945.

²⁰⁰ Мартин Нимьолер, капитан на подводница през ПСВ, от 1931 пастор в Бе] лин-Далем. От 1937 до 1945 е в Саксенхаузен и Дахау, а през 1947 - църковен пр< зидент в Хесен.

светихме маслото. Така сме го омазали, че сега ще изхвърли стария курвар”.

Когато същия ден при едно посещение при него с голямо лицемерие и много цитати от библията се опитал да убеди него, Фюрера, да се намеси, наредил да му се прочете съдържанието на този телефонен разговор от Гьоринг, който стоял там широко разкрячен, както някой Бисмарк при коронацията на императора във Версай. Тогава пратениците на евангелската църква от страх толкова се свили, че вече почти не се виждали.

Райхспрезидентът Хинденбург, комуто разказал това произшествие, теглил след това чертата под цялата тази разправия: „Действително на всяко попче му се струва, че е папа”.

69

8.IV.1942, на обяд, „Волфсшанце „

По време на днешния обяд Шефа разказа за своята политическа борба. В началото на политическата си работа издал указание, че не става дума да се спечелят бюргерите, които копнеят за спокойствие ред и са страхливци в политическото си поведение, а да въодушевя работниците за неговия мисловен свят. Всички първи години на борбата били насочени към това, да се спечелят работниците за НСГРП

Затова си послужили със следните средства:

1. Подобно на марксистическите партии той разпространява плакат в най-крещящо червено.
2. Организира пропаганда с камиони, облепени догоре с червен плакати, оборудвани с червени знамена и натъпкани с говорещи хорое.
3. Погрижва се всички привърженици на движението да идват на събранията без вратовръзки и яки - без да са се издокарали - и така да събудят доверието на работещото с ръцете си население.
4. Опитва се да обезкуражи буржоазните елементи, които искали да се присъединят към НСГРП чрез крещяща пропаганда, неподходящо облекло на участниците в събранията и подобни, за да държи още от самото начало страхливците настрана от редиците на движението.

5. Нарезда политическите противници да се извеждат от залите толкова грубо, че противниковата преса, която иначе и дума не би казала за събранията, да пише за телесните повреди на нашите събрания и така да насочва вниманието към събранията на НСГРП.
6. Праца няколко оратори на ораторските курсове на другите партии, за да научи по този начин темите на дискутиращите и да им осигури поражение, когато на нашите събрания излизат с тези теми. Винаги се е оправял с жените от марксисткия лагер, излизаци да дискутират, правейки ги смешни със забележка, че имат дупки в чорапите, или с твърдението, че децата им са въшлясали, или нещо подобно. Тъй като жените не могат да бъдат убедени с аргументи, а от друга страна, не може, без да настроиш залата срещу себе си, да накараш охраната да ги отстрани, това е най-добрият метод за третиране.
7. Винаги, когато участвал в дискусия, говорел свободно и карал партийни членове да го прекъсват с викове - маскирани като мнение на слушателите, - за да подкрепят неговото изложение.
8. Когато идвала полицейската команда за опразване на залата, карал жените да насочват вниманието на полицаите към противници около входа или към непознати, защото в такива случаи полицията действа без мисъл и разум, и се впуска като отвързан ротвайлер да действа. По този начин най-лесно можело да им се отвлече вниманието и дори да се отървеш от тях.
9. Развалял събранията на други партии, като пускал там партийни членове да действат като пазители на реда и под тази маска да предизвикват сбивания и така нататък. С тези средства му се удало да спечели толкова добри елементи от работническото население за движението, че по време на последната предизборна борба можел да нареди провеждането на не по-малко от 180 000 събрания.

За спечелването на работниците за движението особени заслуги има Юлиус Щрайхер²⁰¹. До днес трябва да сме му благодарни, че е завоювал крепостта на марксизма Нюрнберг, макар населението - доколкото изобщо се интересувало от политика - се състояло само от евреи и работници, организирани в СДПГ²⁰² или

---

²⁰¹ Издател на в. „Шурмовак“, гаулайтер на Франкония, през 1940 свален от всички постове, след като е обвинен, че е задигнал дарено злато за любовницата си, а през 1946 г. осъден на смърт в Нюрнберг. Автор на лозунга „Евреите са нашето нещастие“. - Б. пр.

²⁰² Социалдемократическа партия на Германия. - Б. пр.

КПГ²⁰³. Заради това, че Щрайхер упорито ругал срещу евреина, успял да отдели работниците от техните еврейски водачи. Макар че нюрнбергското работничество се състояло предимно от металоработници, което значи интелигентни и здраво вкопчени в марксизма хора. Тези заслуги на Щрайхер не бива никога да се забравят.

Освен това Щрайхер бил майстор на тактиката на събранията, на които правел дискутиращите профсъюзни секретари смешни и непопулярни, направо невъзможни. А дискутиращите работници се опитвал да убеждава.

70

9.IV.1942, „Волфшанце“

Най-сетне снегът започна да се топи. Шефа не може да гледа вечния сняг и от време на време казваше, че след войната ще помоли Мусолини за местенце в пустинята, където е топло и той може да разпъне палатката си през зимата. Днешния обяд Шефа откри със забележката: „Господа, отново е пролет!“. Заради това беше в най-добро настроение. (Пред Москва през декември 1941 температурите бяха паднали от 40 до 50 градуса под нулата!)

9.IV.1942, на обяд

По време на обяда Шефа отбеляза, че и тази война, както ПСВ, е довела до значително техническо стандартизиране. Както във времето след ПСВ, така и след тази ще възникне опасността тази стандартизация отново да бъде премахната. Това е нежелателно, както по икономически, така и по военни причини. По отношение на икономическите трябва само да се посочи примерът на Съединените американски щати. Там големите автомобилни фабрики са произвели малко модели и чрез широко стандартизиране са поевтинени толкова, че фабричните работници могат да си купят коли от своите собствени спестявания.

За разлика от тях, ние разработваме един модел след друг и чрез непрекъснати отстъпки на моментното търсене на автомобилния пазар променяме нашите налични модели. Това е причината да имаме нужда от най-различни резервни части за двигателите на множеството модели, докато в САЩ тези части са до голяма степен стандартизирани.

---

²¹⁰ Комунистическа партия на Германия. - Б. пр.

От военна гледна точка след войната е нужно германското автомобилно производство да се ограничи до 10-12 модела, за да може да насочим гения на нашите изобретатели към опростяването на мотора. След войната повишаването на мощността не трябва да става чрез изработването на различни видове цилиндри, а чрез увеличаване на броя на стандартизираните цилиндри.

И при арматурното табло трябва да има стремеж към значително опростяване. Най-важното обаче е да се създаде единен двигател, който може да се монтира както в полевите кухни, така и в линейките, в разузнавателните коли, тракторите и влекачите за тежките оръдия на пехотата. Двигателят на „Фолксваген“ с 28 к.с. ще е напълно достатъчен за тези военни цели.

Точно тази война е най-доброто доказателство, че във войната от високите скорости няма полза. Затова непременно трябва да се отървем от цялото това бясно шофиране. Когато споменатите военни коли, значи полевите кухни, линейките и така нататък, имат бързина 10 до 20 километра в час, това е напълно достатъчно.

Търсеният общ двигател трябва да отговаря на две условия:

1. да е с въздушно охлаждане;
2. трябва лесно да се сменя.

Лесната смяна е нужна, защото - както показва тази война - набавянето на резервни части създава повече трудности, отколкото да се вземе здравият двигател от превозно средство, на което е счупено само шасито.

Разбира се, от само себе си, че при производството на този общ двигател трябва да има стремеж към опростяване на производствените методи.

За кратко Шефа се докосна и до темата лов. Ловната страст е страст, която свързва тясно ловците като едно модерно масонство. Индустриалните предприятия са се сдобили вече с големи ловни участъци, за да може с политиците, които са страстни ловци, по-добре да си уреждат бизнеса. Защото както веднъж призна някогашният главен кмет на Виена Нойбахер, от ловци, които са обхванати истински от ловната страст заради изгледите за голям дивеч, можеш всичко да получиш.

9.IV.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По повод забележка на посланик Хевел, че в Берлин не смятат посланик Алфиери²⁰⁴ за особено работлив, Шефа каза, че неповторимите заслуги на този човек за германо-италианското приятелство трябва да бъдат толкова високо оценени, че на този фон слабостите му нямат значение.

В критичния момент, по време на националсоциалистическото въстание²⁰⁵ в Австрия през 1934, когато Мусолини взе единственото погрешно решение в живота си да мобилизира армията срещу Германия, Алфиери избра Германия. Тогава много малко хора предупредиха Мусолини за лъжливото приятелство и сплетните на французите и техните италиански приятели, за да го откажат от по-сериозни мерки²⁰⁶. С това направи неоценима услуга не само на Италия, но и на Германия. Защото разоръжената тогава Германия щеше да бъде бойно поле за обединените военни сили на Италия, Франция и Англия и след края на сблъсъците по нищо нямаше да се отличава от Германия след Тридесетгодишната война.

Затова политикът трябва да подрежда другите политици на първо място по положителните им качества и да не забравя извършеното.

В политиката може да се изхожда само от действителните събития и никога не бива да се казва, че това е щяло да стане така, а другото иначе, „ако“ отговорните хора бяха взели друго решение или войната беше завършила другояче. Например, ако сражението на Каталанските полета²⁰⁷ не беше донесло победа на Рим над хуните, културният възход на Запада нямаше да бъде възможен. На тогавашния цивилизован свят щеше да бъде отредена гибел, каквато ни предстоеше от страна на Съветите.

Изобщо в политиката трябва да се отвикне от използването на думичката „ако“. Защото къде щяхме да сме днес, ако чехите бяха надарени с малко фантазия, а поляците с по-голям усет за действителността и бяха малко по-

---

²⁰⁴ Дино Алфиери - посланик в Берлин от 1940 до 1943, доверен приятел на Мусолини.

²⁰⁵ Въстанието на австрийските националсоциалисти през юли 1934 започва без съгласието на Хитлер. 73 души са осъдени на смърт и 13 националсоциалисти са обесени, без Хитлер да се намеси.

²⁰⁶ След убийството на австрийския канцлер Енгелберт Долфус, който му е приятел и близък политически, Мусолини мобилизира два армейски корпуса и ги праща на границата с Австрия като сигнал, че няма да приеме аншлуса на Австрия към Германия.

²⁰⁷ 451 г. сл. Хр.

съвестни в работата си. Точно защото полякът е фантазьор, а чехът човек, който мисли изключително в действителността, ни позволи бързо да уредим положението в бившата Чехия и бившата Полша.

Наистина щеше да е много лошо, ако италианският фронт в Албания²⁰⁸ не беше задържан след намесата на Мусолини. Иначе целите

Балкани щяха да пламнат по време, когато нашето съсредоточаване на югоизток още не беше достатъчно разгърнато. Най-лошото беше, че не можеше да се вярва на руските уверения в приятелство. Тогава вероятно нямаше да се удаде българският цар да бъде накаран да пусне германски цивилни команди²⁰⁹ за подготовка на германското нахлуване, тъй като по своята природа той не е вълк, а лисица и неохотно би се изложил на подобна огромна опасност. Както е известно, лисицата най-обича да избира пътища, на които ако се наложи, може да заличи следите си.

От време на време заради трудностите на албанския фронт и той е размишлявал какво да се направи, когато военни части отстъпват без заповед и не могат да бъдат спрени. Стигнал е до извода, че няма друг начин, освен да се пристъпи енергично към разстрели. Не трябва обаче да се разстрелва малкият пехотинец, този нещастен червей, който трябва да носи цялата тежест на войната и освен това трябва да се примирява с трудностите в снабдяването, бича на българите и така нататък. Трябва да се разстреля най-висшият командир на отстъпващата част, като не бива да се спира и пред личността на най-висшия генерал²¹⁰.

По време на вечерята Фюрера каза, че е странно толкова християнски народи като англичаните и американците въпреки всичките си молитви да получат толкова силни удари от японците като някакви големи езичници. Очевидно църковният господ е не толкова с прекалено набожните в Англия и САЩ, а е японските герои.

Не е за чудене, че японците измъкват по-големи успехи от религиозните си възгледи от християните англичани и американци. Защото при тях най-голямата почит е за героите, които с живота си правят най-големия залог за

---

²⁰⁸ Става дума за италианското отстъпление в Албания, след като офанзивата на Мусолини, която не е съгласувана с Хитлер, срещу Гърция (28.X.1940) е отблъсната.

²⁰⁹ В края на януари 1941 г. Борис разрешава на германски цивилни команди да влязат в България за подготовка на влизането на германските части в страната на 2.III.1941 преди нахлуването в Гърция.

²¹⁰ Пример за Хитлер е Сталин, който нарежда да се разстрелят командващият на Западния фронт, попаднал в обкръжение край Бялисток, и други висши офицери.

съществуването и величието на тяхната нация. А в християнските църкви най-голямата почит е за така наречените светни, например хора, които са успели няколко години да стоят на един крак или вместо през живота си да свалят някое хубаво момиче, са спали на тръни. Тук явно, както при толкова други неща, сметката на църквата не излиза.

Тогава не е за чудене, че разпространяването от католическата църква християнство проповядва не оптимизъм, а песимизъм и за разлика от японската държавна философия, не въздига хората чрез постоянното посочване на блаженството в отвъдното, а ги потиска чрез непрекъснатото рисуване на адските мъки.

Може и на тригодишно дете да се внушат въображаеми страхове, от които няма да се отърве до края на живота си. Колко хора и като възрастни изпитват страх от тъмни помещения или изобщо от тъмното, защото като малки деца са плашени с това, че в тъмната стая има таласъм, циганин или нещо подобно. Да се освободят хората от тези въображаеми страхове, е също толкова трудно, колкото да се освободи човекът от болезнените мисли, които църквата му е набила в главата с течение на годините. Всеки разумен човек, който веднъж стигне до дъното на нещата, ще установи, че всички тези църковни учения са големи глупости. Защото как е възможно в ада да бодат, пържат и измъчват по всякакви начини човека, макар тялото поради естествения процес на гниене да не може да участва във възкресението? Каква глупост е да се представя небето като достойно за домогване, след като според църковната гледна точка в него ще влязат само онези, които не са се доказали в живота, например умствено изостанали и подобни. Не може да е забавно да срещнеш там всички, на чиято глупост още приживе си се ядосвал въпреки библейските слова „блажени са бедните духом“. И как може човек да бъде привлечен от това на небето да намери само невзрачни и духовно скучни жени. Освен това се казва, че само този ще отиде на небето, който има най-малко грехове. Макар с годините броят на греховете да се увеличава много, нито един духовник не е готов да напусне живота на младина. Вместо това дори 60-годишни кардинали се опитват, колкото може повече да удължат живота си тук, на земята.

Въпреки цялата църковна вяра човек трябва да установи, че става дума за невероятно хитра смес от лицемерие и бизнес чрез използване на човешкото вкопчване в унаследения навик. Защото един образован духовник не може да вярва на глупостите, които църквата пръска. Най-доброто доказателство за това е, че днес католическата църква не иска да признае измамата с опрощаването на греховете и се прави, че никога не се е случвало.

Днес много разумни хора държат на църквата само за това, защото са на мнението, че човек има нужда от опора в живота и преди да се появи заместител

за църквата - въпреки всички нейни недостатъци, - тя е по-добра от нищо. Хората, които мислят по този начин, За съжаление, забравят, че моралът не се налага сред народа от възпитателната работа на църквата, а от влиянието на властта. Ако църквата, следвайки закона на любовта, беше проповядвала само любов, за да осъществи своите нравствени разбирания, със сигурност нямаше да стигне далече. Затова е прокарала, според стария църковен принцип лявата да не знае какво прави дясната, своите нравствени закони с голяма жестокост - между другото, с хиляди изгаряния на ценни хора. Ние днес сме много по-човечни от църквата. Прокарваме заповедта „Не убивай!“, като езекутираме убийците, а докато църквата имаше изпълнителната власт, по най-ужасен начин ги измъчваше до смърт, разчетворяваше и други подобни.

Да се запази моралът на един народ, е задача, която държавникът може да реши толкова добре, колкото всяка църква. Трябва просто да издигне в закони нравствените схващания, живеещи сред най-здравата прослойка, и да постави ясно и открито властта зад тях.

72

10.IV.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа обясни разликите, които трябва да се правят между пропагандата в страната и тази в чужбина.

Радиопредаванията, които са за Англия, трябва да съдържат много музикални изпълнения, които отговарят на английския вкус, за да свикват англичаните все повече да включват на нашите станции, когато не могат да получат желаното музикално изпълнение по техните собствени. Новинарската част на нашите предавания за Англия трябва да съобщава само факти и да се въздържа от всякакви оценки.

Например съобщенията за бизнес интересите на английските висши финансисти към определени оръжейни производства, за самите военни действия и за начина на водене на войната трябва така да се поднесат, че английският слушател сам да си направи заключенията.

Чисто фактологическите съобщения ще подействат според поговорката „капка по капка камък пробива“. На собствения народ в новините по радиото, естествено, не трябва да се съобщават само факти, а да му се представи и недвусмислена оценка на нещата за по-лесно разбиране. Защото собственият народ може да бъде увлечен за върхови постижения чрез еднозначни, много

точни оценки. Затова той препоръчва в нашите собствени новинарски служби винаги да се говори за „пияницата Чърчил“ и „престъпника Рузвелт“.

Днес участвах само в обяда на шефа. По повод телеграмите той заключи, че Крипс наистина се е провалил със своята мисия, тъй като Индийският национален конгрес е отклонил предложенията му, както той винаги е очаквал, а английските му противници винаги са искали. Интересна била речта, която Крисп държал след това, в която се оказал майстор в изкуството „да говори, без да каже нещо“, изкуство, което трябва горещо да се препоръча на всеки политик.

Когато с времето Англия изгуби Индия, английските плутократи също ще трябва да затегнат коланите. Не бива тези заключения да се разбират погрешно, че той има нещо против богатите хора. Когато политическото им влияние се държи в определени граници, тяхното присъствие не трябва да се отказва. Тъй като богатият не може да изяде десет пъти повече от бедния, в тежки времена 100 000 богати не могат толкова да застрашат прехраната на 70 милиона, колкото ако всички бедни минат в средната класа и започнат да консумират три пъти повече хранителни продукти от досега. Значи богатият не е сам по себе си вредно социално явление.

По повод на един кратък разказ на посланик Хевел, че е оставил една хубавка американка, която обиколила за 14 дни Европа, на купола на черквата „Св. Петър“ в Рим, защото отгоре ѝ направило впечатление единствено, че улиците в Рим са по-тесни и мръсни от тези във Вашингтон, Шефа каза:

С това не е направил услуга на доброто име на Германия в чужбина. Очевидно германецът още не се е научил да се държи винаги учтиво към чужденките. Освен това не бива да очаква от една хубава жена - с някои изключения - интерес към остроумни разговори, а единствено горещото желание всички симпатични мъже да ѝ се възхищават.

73

10.IV.1942, вечерта, „ Волфсшанце“

Вечерта Шефа, както ми разказаха, говорил подробно за малките германски държави. Създаването на областни парламенти повече поощрило интересите на малките държави от съществуването на местни князе. Защото сега със съществуването на малката държава не бил свързан интересът на един човек, а на много (депутатските дневни). С това, че махнал местните парламенти²¹¹, в

---

²¹¹ Германските областни парламенти са разпуснати на 12.XI.1933 и напълно премахнати със

Германския райх се установило, нещо невиджано досега, период на 9 години германско единство.

74

11.IV.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа подчерта, че „Митът“²¹² на Розенберг не може да се смята за партийнополитическо дело. Той, Шефа, навремето изрично отказал да се придаде на тази книга партийнополитически характер, тъй като още заглавието и е погрешно. Защото не може да се каже, че се изправя „Митът на XX век“, значи нещо мистично, срещу духовните разбирания на XIX век. Като националсоциалист трябва да каже, че се изправят вярата и знанията на XX век срещу мита на XIX век. Забележителното е, че основните читатели на тази творба на Розенберг не бива да се търсят сред старите партийци. Дори на първо време след излизането и са имали големи затруднения изобщо да продадат първото издание. Едва когато произведението било споменато в едно епископско послание, успяват да се отърват от първите 10 000 екземпляра. Това, че мюнхенският кардинал Фаулхабер²¹³ се оказал толкова глупав да използва цитати от „Митът“ на една епископска конференция, направило възможно второто издание. Когато по-късно книгата е включена в индекса²¹⁴, защото приписват еретизъм на партията, търсенето и нараства още. А след това, когато излезли всички католическите студии срещу начина на мислене на Розенберг и всички техни отговори, тиражът се увеличил на 170 000 и съответно 200 000. Той, Шефа, се радвал винаги, когато установявал, че всъщност само нашите противници са истински запознати с книгата. Подобно на много гаулайтери и той е прочел само малка част, защото според него е написана прекалено тежко.

По време на вечерята Шефа обясни, че не индивидуалната свобода е признак на особено високо културно стъпало, а ограниченията на индивидуалната свобода от организация, обхващаща възможно най- много еднакви по раса индивиди. Ако на хората се оставят техните индивидуални свободи, започват да се държат като маймуни. Никой не иска да търпи другият да има повече от него. И колкото по-близо живеят, толкова по-голяма е враждата между тях. Колкото повече се отпускат стегнатите юзди на държавната

Закона за изграждане наново на Райха от 30.1.1934 г.

²¹² „Митът на XX век“. - Б. пр.

²¹³ Кардинал Михаел фон Фаулхабер, от 1917 до 1953 архиепископ на Мюнхен, е енергичен противник на националсоциализма като „мироглед и ерзацрелигия“.

²¹⁴ Индекс на забранените книги на католическата църква за 1934 г.

организация и се дава простор на индивидуалната свобода, толкова повече се насочва участта на народа по пътя на културното отстъпление.

На вечното говорене за общност може само да се усмихне, защото големите дърдорковци смятат, че общността може да се създаде с приказки. Когато в родината му селските синове и селските ратаи от околните ферми се събирали в кръчмата, този израз на чувството за другарство с увеличаването на изпития алкохол се изразявал все повече в побоища и ръгане с ножове. Едва идването на жандарма споявало цялата компания в една общност. Защото общността може да се създаде и удържи само с насилие.

Затова не бива да се осъжда Карл Велики, че обединил със сила германския народ в държавна организация, смятана от него за нужна. И когато през последните години заради сегашното културно състояние на руснаците Сталин е използвал върху руския народ методи, каквито навремето Карл Велики е използвал за германския, не бива да го осъждаме. И Сталин е действал от разбирането, че руснаците трябва да бъдат обхванати в стегната държавна организация, ако човек иска да осигури политически борбата за съществуване на обединените в СССР народи и да даде на отделния човек възможност за постижения, каквито той със собствени сили не може да добие - например познания в медицинските науки.

Затова при владенето на покорените от нас народи в източната част на Райха висш принцип трябва да е задоволяването в най-голяма степен на желанията за индивидуална свобода. Да се избягва всякаква държавна организация, за да се държат тези народи на възможно най-ниско културно равнище.

Трябва винаги да се изхожда от това, че тези народи имат основната задача да ни служат икономически. Затова нашият стремеж трябва да е да се извади икономически всичко, което може да се измъкне от окупираните руски области. Може да им се създадат в достатъчна степен стимули да ни доставят земеделските си продукти и работната си сила в мините и в оръжейното производство, като им се предлагат при желание за покупка индустриалните стоки, които са на разположение в магазините.

Ако извън това човек иска да се грижи за доброто на отделния човек, няма да се мине без държавна организация по образеца на нашето държавно управление и с това само ще предизвикаме омраза срещу нас. Защото колкото по-примитивни са хората, толкова повече усещат всяко ограничение на личната им свобода като принуда. Към това трябва да се добави, че с държавна управленска организация им се дава възможност да се съберат в голямо обединение и накрая да го използват дори срещу нас. Затова най-високото, което

може да им се разреши като управленска организация, е общинското управление. И него само дотолкова, колкото е нужно за опазването на работната сила, което означава задоволяване на ежедневните нужди на отделния човек. Също и образуването на селските общности трябва така да се оформи, че да не се получава обединение на две съседни селски общини. На всяка цена трябва да се пречи на създаването на общи църкви за по-големи руски територии. В наш интерес е всяка селска община да има своя секта, която развива свои представи за бога. Ако по този начин се създадат магьоснически култове като при негрите и индианците, ние можем само да приветстваме това, защото то ще увеличи разделителните елементи в руското пространство.

Когато преди малко казал, че изграждането на голямо държавно управление не трябва да се предприема и че нашите комисари там трябва да се занимават само с надзираване и управление на стопанството, с това, разбира се, се отхвърля и всяка друга организационна форма на покорените народи.

Да не вземе там да пристигне учител и изведнъж да поиска училището да стане задължително за покорените народи. Познанията по писане на руснаците, украинците, киргизите могат само да ни навредят. Защото позволяват на поумните глави да си изработят известни исторически познания и с това да стигнат до политически мисли, които винаги ще са насочени с остриетата си срещу нас. Много по-добре ще бъде във всяко село да се инсталира високоговорител и по този начин хората да се разказват новостите и да им се предлагат развлечения, вместо да ги подготвяме самостоятелно да придобиват политически, стопански и така нататък познания. Също така не бива на човек да му хрумва да разказва по радиото на покорените народи за тяхната предистория. Чрез радиото трябва да им се предава музика и пак музика. Защото веселата музика подпомага радостта от работата. И ако хората могат много да танцуват, според нашия опит от Времето на системата, това ще бъде прието от всички с радост.

Единственото, което трябва да се организира в окупираните руски области, е транспортът. Защото отварянето на страната от транспортна гледна точка е една от съществените подготовки за нейното владение и икономическо използване. Затова и покорените народи трябва да научат системата на транспортните възли. Това обаче е единствената област, в която ние трябва да ги обучим.

Що се отнася до хигиената на покорените народи, ние нямаме интерес да им предадем нашите познания и чрез това да им осигурим основа за един нежелан от тях чудовищен прираст на населението. Затова той, Фюрера, забранява в тези области да се провеждат акции по чистотата като у нас. В тях задължителното ваксиниране също трябва да важи само за германците. Германските лекари трябва да се използват в германските селища само за

лечение на германци. Също така е глупост да искаме да ошастливим покорените народи с нашите познания по зъболечение. Трябва обаче да се действа внимателно, за да не направи впечатление нашата тенденциозност. Ако човек с болни зъби държи да бъде лекуван от зъболекар, добре, тогава ще трябва да се направи изключение.

Най-голямата глупост, която може да се направи в окупираните Източни области, е да се дадат на покорените народи оръжия. Историята учи, че всички господстващи народи са загинали, когато са дали на покорените народи оръжия.

Да, дори може да се каже, че доставянето на оръжия на покорените народи е *conditio sine qua non* за гибелта на господстващите народи. Затова е нужно да осигуряваме поддържането на сигурност и порядък със собствени части в цялата завзета руска територия. Завзетите Източни области трябва да бъдат покрити с мрежа от военни бази. Всички германци, които живеят в този район, трябва да поддържат лична връзка с тях, което значи да се чувстват лично свързани с тях. Между другото, трябва да бъдат толкова строго организирани, че дългосрочно планираната германска заселническа политика постоянно да усилва увеличаващия се дял на германците в покореното пространство.

75

12.IV.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа разказа за строежа на Олимпийския стадион.

Когато трябвало да се проведат Олимпийските игри в Германия, от Вътрешното министерство на Райха му представили два проекта за разширяване на един берлински стадион. Единият щял да струва 1,1 милиона, а другият - 1,4 милиона. На никого от отговорниците не му хрумвало, че при провеждането на олимпийските игри става дума за неповторима за нас възможност да получим валута и да повишим престижа си в чужбина. И днес още се усмихва, щом се сети за изумените им лица, когато обявил на тези хора, че предлага за проекта на нов олимпийски стадион като първа вноска 28 милиона. След това стадионът струвал общо 77 милиона и ни донесъл $\frac{1}{2}$ милиард чужда валута. Точно този пример показва, че ние, германците, трябва да се научим да се освобождаваме от половинчатите работи и винаги да търсим цялостни решения, насочени към възможно най-големия успех. Валенщайн се оказва прав, когато отказва задачата да създаде войска с 5000 души със забележката, че той може да създаде войска само от 50 000 човека. Пълна лудост е да се похарчи и стотинка за войска, която не е достатъчно силна, за да воюва при случай и да победи.

Точно за воденето на война е решаващо въоръжаването още в мирно време да съответства на нужните военни постижения и военния успех, към който трябва да се стремим. За съжаление, човек като Шахт напълно недооценил и затова безкрайно му усложнил на него, Шефа, работата по въоръжаването. Шахт всеки ден идвал при него с твърдението, че от германската икономика може годишно да се вадят суми за въоръжение от порядъка най-много на 1,5 милиарда годишно, ако не искаме стопанството да рухне.

Днес, след като на икономиката беше отнето сто пъти повече, тя работи, както и преди на пълни обороти. Точно в тази война човек никога не бива да забравя, че при изгубването и така или иначе всичко отива по дяволите. Затова трябва безогледно да заложим всички наши усилия на призива „победа“. Ако победим, похарчените за Вермахта милиарди няма да играят никаква роля. Защото ще бъдат компенсирани само от рудните запаси, които тази година попаднаха в ръцете ни в руските територии.

По време на обяда Шефа заговори за училищното възпитание. За съжаление, учител става определен човешки тип, който не е подходящ за борбата в свободните професии. Хората, които се чувстват способни да постигнат нещо със собствени сили, не биха станали учители или поне не в начално училище.

За учителите, които са минали през неговия живот, има преобладаващо неприятни спомени. На външен вид били мръсни и се набивали на очи с мръсни яки, неподдържани бради и подобни.

В Междинния райх²¹⁵ социалдемократите се заели с тази група хора и чрез всевъзможни неделни курсове ги докарали до образователно самомнение, което било напълно неоправдано.

Когато човек чете духовните продукти на учителите от началните училища, когато чуе техните политически възгледи или техните оплаквания, може единствено за пореден път да установи, че при тях става дума за един особено глупав и несамостоятелен пролетариат. Наистина създаден като опора на, слава Богу, преодоляната система. И когато тези хора на всичко отгоре си въобразяват, че държавата не им плаща достатъчно добре, трябва да им се възрази, че всеки фелдфебел във Вермахта върши по-добра възпитателна работа от тях. Защото да научиш малките момченца и момиченца на азбуката, наистина не е голям фокус. При това човек трябва да се чуди как тези начални учители изобщо издържат целогодишно да учат учениците си на едно и също нещо. За тези постоянни повторения по същество физически и психически е подходяща само жената.

---

²¹⁵ Има предвид Ваймарската република от 1919 до 1933 г., наричана и Ваймарската система или Времето на системата.

Като майка жената не го намира за бреме да ражда и възпитава по един и същи начин едно дете след друго. Като машинописка жената се примирява с постоянните повторения на една преобладаващо механична работа. Затова жената е най-подходяща да научи първолаците на основите на четенето и писането. Ето защо човек трябва да се погрижи от тези 2 милиона жени, на които в Германия животът минава като неомъжени, възможно най-много от тях да имат възможността като учителки да получат житейско призвание, отговарящо на майчинските им чувства.

Преди няколко години началните учители се обърнаха към него да им бъде възложено освен работата по училищното възпитание и общочовешкото възпитание. Когато днес човек погледне успехите на Хитлерюгенд, може да е доволен, че тогава направо е отклонил тази молба. Тъй като учителите в много малко случаи знаят как да направляват учениците с пълен авторитет, той смята за правилно за напредналите начални класове да се подготвят капитуланти²¹⁶ за техни учители. Тъй като нашите капитуланти, преди да влязат в армията, са минали през Хитлерюгенд и трудовата повинност и поради това познават от личен опит възпитателната работа на движението, още от началото ще се заемат с правилна нагласа за училищните възпитателни задачи. Трябва само да бъдат изпратени през последните им две години в подготвителни институции²¹⁷, за да им се дадат и добри училищни познания за бъдещата им преподавателска дейност. Ако се действа така с капитулантите и ни се удаде да бъдат спечелени достатъчно от тях за подобна дейност, ще получим такива възпитатели за нашите начални училища, които на основата на своята дванадесетгодишна военна служба имат не само опит в обучението на хора, но и ще стоят пред учениците като личности, а не като някакви мърльовци.

Веднъж началните учители опитали да си правят реклама с тезата, че войната през 1866 е спечелена за Прусия от началните учители. Чисти глупости. Това, че тогава прусаците са спечелили, се дължи на превъзходството на иглените пушки²¹⁸ и на други неща, върху които началните учители не са имали никакво влияние. Единственото вярно нещо е, че в сравнение с чужбина състоянието на германското училищно образование през цялото последно столетие е много добро. Ако човек поиска да отрече това с посочване на английските колежи, ще направи голяма грешка, тъй като резултатите от преподаването в английските колежи се обуславят от това, че колежа изтеглят ученическия си материал само от управляващата класа на английския народ. За разлика от тях, германските училища са се грижили за всички слоеве от населението и средните им

---

²¹⁶ Служещи 12 години професионални подофицери. (Наименованието идва от това, че доброволно се задължават да останат (капитулират) на свръхсрочна служба. - Б. пр.)

²¹⁷ Специализирани висши училища за професионална подготовка на начални учители.

²¹⁸ Първата пушка със задно зареждане, изобретена през 1838 г. от Йохан Николаус фон Дрейзе.

постижения не може в никакъв случай да се сравняват със средните постижения на елита на учениците в коледжите. Въпреки това трябва чрез преобразуване на германското образователно дело да се постигнат резултати в училищното възпитание, които далече да надхвърлят тези на английските колежи. За тази цел наредил да се създадат националполитическите възпитателни учреждения, които сега се наричат райхсучилища.

На райхсучилищата е дал за основно правило по техния път указанието да извадят от всички слоеве елита на немските момчета и момичета, и да ги образуват. Целта на това образование трябва да бъде да станат корави физически, с устойчиви характери и гъвкави умове. Надява се тези цели да постигне чрез учебния материал, който наредил да се подготви за райхсучилищата. Защото тези учители делели с момчетата и най-трудните моменти от обучението и не се изключвали нито от парашутните скокове, нито от упражненията по двигатели.

От резултатите на Олимпийските игри в Берлин му станало ясно, че може да се стигне до изключителен възпитателен резултат на германската младеж чрез райхсучилищата. Докато англичаните въпреки колежанското си образование спечелили само 8 златни медала, германската спортна младеж спечелила там 33. Как само ще напредне германската младеж в спорта, след като получи всеобщо образование в райхсучилището, което стопроцентово одобрява спортния дух!

76

12.IV.1942, вечерта, „Волфшанце „

При преглеждането на списъка с новите български министри²¹⁹ Фюрера отбеляза, че много български авторитетни личности са придобили в Германия докторска степен или инженерско звание. Затова той би сметнал за целесъобразно да се улесни получаването на тези степени и звания за чужденците. Всеки чужденец, който следва в германски университет и си тръгне с придобити в Германия степен доктор или звание инженер, през целия си останал житейски път полага усилия да не ни пакости.

В бъдеще на редица университети като този в Ерланген, Гизен, а може би и Вюрцбург, ще им бъде трудно да се задържат на вода. Спечелването на чуждестранни студенти няма да навреди. Преди всичко трябва да се положат усилия около грижите за чуждестранните студенти в Хайделберг, защото Хайделберг се радва на особено добро име в целия англосаксонски свят.

---

²¹⁹ Правителството на министър-председателя Богдан Филов.

По време на вечерята Шефа каза, че трябва много да се внимава с неговите съобщения за съюзниците. За съжаление, и за италианците е трябвало да направи заключението, че по отношение на неговите съобщения не спазвали достатъчна дискретност, ако от характера на съответното съобщение не са засегнати непосредствено техни интереси. В подобни случаи и италианците не показали никакви колебания дори в пресата да правят намеци за бъдещи планове. Затова само тогава разказва на съюзниците неща, когато непременно трябва да ги знаят²²⁰. Между другото, оставя ги напълно в неведение и когато се опитват чрез въпроси да го накарат да вземе определено отношение, им отговаря уклончиво.

В тази област човек може да се учи от англичаните как не бива да се прави. Защото едва ли има другаде по света преса, която със своите намеци „от добре информирани източници“ издава толкова много, колкото английската. Да, в Англия дрънкането на вестниците стига дори дотам, че правителството под влияние на това дрънкане върху общественото мнение се изкушава за акции, като например тази в Норвегия, макар изобщо да не се вписват във военните планове на Англия. В това отношение руснаците са много по-умели. Като оставим настрана, че в печата си не съобщават нищо за своите военни планове, са обградили всичко, което се отнася до армията им, с маскировка. Цялата Финландска война през 1940 г., както и влизането на руснаците в Полша, което се извърши е прастари танкове и оръжия и лошо облечени войници, бяха голяма хитрост, защото по това време Русия вече разполага с въоръжение, което я прави заедно с Германия и Япония световна сила.

След вечерята Шефа каза, че трябва да благодари само на поредица от случайности и щастливи обстоятелства, че е успял да откупи обратно за нашия народ множество значителни творби на изкуството. Само за музея в Линц е успял да купи 1000 произведения на старите майстори. Преди всичко холандци, фламандци, но и Леонардо да Винчи, няколко Швинд, няколко Фойербах и така нататък.

Освен това по време, когато никой не е мислил за купуване на майстори от XIX век, той купувал, така че ще може в Линцкия музей да ги подрежда по движения в изкуството. Например един Хауптман с картини на Дефрегер, а в страничните помещения някои особено сполучливи работи на неговите ученици или на онези художници, които са рисували върху основата на неговото разбиране за изкуството. Така всеки, който иска да изучава изкуството на XIX век, ще трябва по-късно да отиде в Линцката галерия, защото само там ще намери пълни колекции.

---

²²⁰ Хитлер спазваше този принцип по отношение на нас, своите генерали и министри и партийните ръководители.

Старите майстори е получил предимно при конфискуване на еврейски богатства на територията на Райха или чрез купуване на еврейска собственост. Дори неоченимите съкровища от Ермитажа били купени от него като еврейска собственост, след като руски евреи ги занесли в Ню Йорк, а американски евреи ги шитнали в Холандия. За съжаление, от 60 Рембранд-а били останали само 7. Купил ги за 9 милиона райхсмарки като компенсация на кредиторите на фалирала еврейска фирма.

Трудно е да се регистрират притежаваните от евреите произведения на изкуството, тъй като евреите държат всичко за себе си и купените произведения не искат да предоставят, като например в галерията Шак²²¹, за наслаждение на обществеността. Сред конфискуваната собственост на евреите в Германия не е открито и едно-единствено произведение на дегенериралото изкуство. При това с пресата си евреите така основно са развалили художествения вкус на останалото човечество, че той, Шефа, с продажбата в чужбина на картините от изложбата „Дегенерирало изкуство“ направил страхотна сделка и срещу едно самото мацотене получил 5 картини на италиански майстори.

Евреите не биха успели така да изкупят художествените съкровища в Германия, ако преди се беше проявявало по-голямо разбиране към художниците. Шинкел получил за дългогодишната си работа по проекти за двореца на Хоенцолерите на Крим, които по-късно поискали друга сграда, само една табакера. Проектът за паметник на Бис-марк, който се родил след дългогодишната работа на друг художник, не бил приет. Заради това художниците се принудили с договори да предоставят на еврейските галерии цялото си творчество. Слава богу, днес има друго отношение към художниците. Например той, Шефа, се погрижил годишният приход на Арно Брекер да не бъде намаляван от данъците с повече от 15 процента.

77

13.IV.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Днес при шефа беше гросадмирал Редер, така че обядвахме без него, а вечерята се забави до 22 часа.

По време на вечерята накратко изказа мнението си по проблема самолетостроене и подчерта, че нашите изтребители превъзхождат английските по изработката на кабината, но моторите ни са по-лоши. Тъй като сега в Украйна

---

²²¹ Колекцията от картини на граф Адолф Фридрих фон Шак в Мюнхен с произведения на Швинд, Шпицвег, Бьоклин и др.

(Никопол) имаме достатъчно количество манганова руда, легираните стомани за двигателите би трябвало да могат да се подобрят, за да станат равностойни на английските.

Глупаво е обаче да се копира конструкцията на английския двигател с 1800 к.с. По-добре още отначало да се създаде двигател с 3000 к.с. и в течение на година да се преодолеят всички неизбежни детски болести за всяка нова конструкция на мотор. Големият скок си заслужава и икономисва обемната конструкторска работа по 4 или 5 междинни етапа за постепенно увеличаване на мощността от 1400 на 1800 к.с. и така нататък до 3000 к.с.

Разбира се, при такъв скок конструирането на двигателя има нужда от време. Нали и разработката на „Фолксваген“ отне 4 години. Чрез изпитателни пътувания от 40 000, дори 80 000 километра по \$10р и при постоянно изпробване на мощността. Проверяван е и при претоварване. След използване и на военния опит с това превозно средство ще подарим на германския народ автомобил, който е ненадминат.

Накрая Шефа нареди да бъде показан седмичният кинопреглед, който разреши без забележки.

17.IV.1942, „Волфсшанце“

Тук, е Главната квартира на Фюрера, се държи не като активен събеседник, а твърде сдържано, и причината за това е не на последно място, за да мога да уловя една завършена картина на целия тукашен живот. Защото броят на интересните хора около Фюрера е значителен: впечатляващият с външния си вид маршал Кайтел, селянин в генералска униформа със свършените маниери на дипломат; след това началникът на оперативния щаб генерал Иодъл, който въпреки своите признати военни умения се държи също така просто като Фюрера и със своите духовити забележки често освежава разговора; посланик Хевел, един весел райнландец, който е лежал с Фюрера в крепостта и - въпреки лошите отношения с външния министър на Райха - знае множество нови мили шеги и истории от Индия и винаги ги разказва. Освен това професор Хофман, който аранжира за Хитлер изложбите в Дома на германското изкуство. Той често ми показваше снимки. За съжаление, - както ми каза, - сред днешните художници, въпреки цялото подпомагане, още не се е проявил гений като Менцел, Каулбах, Швинд и така нататък. Само сред скулпторите има двама отлични майстори. Арно Брекер в Берлин и Торак в Мюнхен, които са получили държавни ателиета.

Алфред Иодъл, най-важният съветник на Хитлер по оперативните въпроси, ни впечатлява силно в ГКФ особено с това, че пред Хитлер съвсем не се държи раболепно, а при спорове контрира по своя ясен баварски маниер с умни аргументи. Иодъл е този,

който постоянно се застъпва пред Хитлер за спазване на Женевската конвенция и за подобряване на условията в лагерите за съветските военнопленници. Защото подготвените лагери просто не бяха достатъчни за масовото приемане (само през първите 14 седмици война в 1941 два милиона пленници). Заради неговия уж провал в операцията „Кавказ“ през 1942 г. Хитлер му отказа многократно заслуженото отличие Рицарски кръст на Железния кръст. Йодъл го получи, и то с дъбови листа, едва след капитулацията от президента на Райха гросадмирал Дьониц, защото чрез неговите преговори за капитулацията в Реймс успя да забави примирието от 7 май 1945 г. до ранните часове на 9 май. Така Дьониц можа да спаси по приблизителна оценка 2,5 милиона жени, деца, ранени и войници от отмъщението на Червената армия.

78

18.IV.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа заговори за Англия. Каза, че Англия е спряла във Викторианската епоха и не може да направи политическа връзка с действителността. Единственият, който преди Първата световна война позна какви са историческите предпоставки за запазването на английското положение в света, беше Сесил Родс²²². Тъй като не послушаха неговите предложения и отказаха съюз с Германия, Англия влезе в световната война за „запазване на флотското си надмощие“ и постигна това, че в лицето на САЩ имат конкурент (10:10), а японецът също е строител на силна флота (10:6)²²³.

Днес англичанинът заради същия инат влезе във война с Германия, за да изгуби окончателно положението си в света. При това никой друг народ не е имал такава възможност да се информира за нова Германия, както обичашите да пътуват англичани. От 60 000 чужденци, които са пътували из Бавария преди войната, три четвърти са англичани. Доказателство за лицемерието на англичаните, които по време на мира пълнеха с хора нашия Байройтски фестивал и нашите опери и театри, е, че сега по целия свят ни клеветят като варвари. Когато става дума за политика, англичаните лъжат и лицемерят, както никоя друга раса на света. С несравнима искреност лъгаха за религията, макар да им е напълно безразлична, и само ние да даваме по 900 милиона за църквите. Дори техният кентърбърийски архиепископ не е на първо място божи служител, а политик.

---

²²² Сър Сесил Родс - английски държавник и политик, създател на държавата Родезия в Южна Африка, кръстена на него.

²²³ Хитлер има предвид Вашингтонската военноморска конвенция (1922 г.), в която се определят квоти за военните флоти за Великобритания, САЩ и Япония в съотношение 10:10:6.-Б. пр.

Но как иначе англичаните биха владели своята световна империя с 50 милиона души, без да са майстори в лъгането. Ако наистина искат да донесат на индийците свобода и една индийска култура, както винаги обясняват, трябва да излязат от Индия. Като „Лисицата Райнеке“ на Гьоте лицемериха до последния миг. Смелостта за това черпят от своето невъобразимо самочувствие, с което смятат английския народ за кормчията на световния кораб. Трябва и германският народ, ако иска и трябва да заеме достойно място в света, да бъде научен първо да бъде откровен само пред себе си, а спрямо другите народи, например чехите, да лицемери също така искрено като англичаните, вместо заради честността си да бъде навсякъде недолюбван.

Ако сред англичаните, които пленихме наскоро при английското нападение срещу базата на нашите подводници в Сен Назар, има известно разединение, то не е заради различията в мненията на прогермански настроените и проруски настроените. По-скоро клинът трябва да се търси в антисемитска посока, което значи у хората, които са прозрели скритите причини за тази война, но въпреки това са мълчали и са участвали. Тук трябва да се съсредоточи нашата пропаганда и да посочи, че и из родословното дърво на министър Крипс са се „тътрили“ евреи.

79

19.IV.1942, „Волфсшанце“

Тъй като Химлер с неговите сътрудници и Шпеер с така наречената съпровождаща команда от 10 до 20 инженери и индустриалци бяха „населили“ масата на шефа, интересното беше малко. По време на разходката д-р Кьопен ми разказа за прелюдията на 19 декември 1941²²⁴: Браухич и неколцина генерали препоръчали на Хитлер спиране на линията Днепър и му отправили упреци за по-нататъшното напредване към Москва. Караницата се чувала чак в офицерската столова, когато на това Хитлер отговорил с посочване на големите успехи от тази страна на Днепър и на своята вяра, че германският войник ще издържи въпреки студа.

---

²²⁴ Отстраняването на генерал-фелдмаршал Валтер фон Браухич от командването на сухопътните войски. Причината е поражението на германската армия пред Москва по вина на Хитлер, който отказва да изтегли армията на зимни позиции, въпреки съветите на Браухич, Халдер, Фон Бок и Гудериан. - Б. пр.

Полунощ, на 19 срещу 20.IV.11942, „Волфшанце“

В полунощ тържество в чест на рождения ден на Шефа. За пръв път виждам тук шампанско. Шефа не присъства. След като е работил цяла вечер, се е оттеглил към 23 часа.

Маршал Кайтел държа поздравителна реч, според която всички ние със слабите си сили ще подкрепяме „гениалния пълководец“. За мен най-интересното беше, че членът на Генералния щаб и историк на войната от Върховното командване на Вермахта в Главната квартира на Фюрера полковник Шерф²²⁵ подари на всички книгата „Съпреживян гений“, сборник от цитати за същността на гения: ласкателен намек за Фюрера.

Капитан фон Путкамер, военноморският адютант на Хитлер, разказа, че Редер (от 14 години главнокомандващ на флота) иска да подаде оставка²²⁶, защото постоянно му се бъркат в морския транспорт и не искат да му назначат силен човек в Транспортното министерство на Райха. Осланят се на неточни доклади на човек като директор Блом²²⁷ (вграждане на нови двигатели в бойния кораб „Гнайсенану“), искат кораби ту в Черно море, ту в Ладожкото езеро, наричат отново и отново извършените от подводниците потапяния маловажни, искат да има подводници по маршрута в Ледовития океан и така нататък. Като наследници трябва да се имат предвид само лудата глава адмирал Карле и командващият подводниците адмирал Дьониц. Поради липса на подходящ заместник обаче той не може да бъде сменен от поста.

На друга маса недоволстваха СС унтерщурмфюрери от автотранспорта, че не били вземани достатъчно под внимание при повишенията, макар че трябва да возят цар Борис и подобни личности и поради това трябва да носят по-голяма отговорност.

Направи ми впечатление как групенфюрер Шауб, макар вече да беше изпил няколко чаши, обясни със сияещо лице на мъжете заради нетактичните им

---

²²⁵ Генерал-полковник Валтер Шерф е летописец на войната и по желание на Хитлер присъства на всички обсъждания на положението, но, За съжаление, в края на войната нарежда да бъдат изгорени всички документи. Самоубива се в американски плен.

²²⁶ Болнавият 67-годишен гросадмирал Ерих Редер оглавява военния флот от 1928 и е създател на новия германски военен флот, и най-вече на големите надводни кораби като „Тирпиц“, които се оказват безполезни именно заради големината си в борбата с американските конвои за Англия, Русия и Персийския залив.

²²⁷ Съсобственик на известната корабостроителница в Хамбург „Блом & Фос“.

приказки, че така също не може да се обосновават повишения. Нали всеки шофьор носи отговорност за пътниците и от всеки шофьор се очаква като нещо подразбиращо се да умее да кара.

Беше интересно онова, което разказваха за висшата политика Шулце (ординарец на Хитлер), Габриел (адютант на Кайтел) и Лоренц:

а) бившият японски външен министър Мацуока обяснил на Шефа при гостуването си в Берлин, че може да разчита на Япония;

б) чрез многократните си предложения да подаде оставка посланик Ошима има решителен принос на 7.XII.1941, когато ние попаднахме в зимните руски бури, с една дума, бяхме до шия в лайната, Япония да влезе във войната и с това облекчи положението. При предаване на новината Шефа от радост се плеснал по бедрата, бил като освободен от тежко бреме и с плам започнал да обяснява на присъстващите новото световно положение;

в) Шефа научил от Лоренц новината за полета на Хес по време на чая пред камината и веднага лично продиктувал първите съобщения. И днес още се изказва гневно, че нищо не му било докладвано за своенравните пробни полети на Хес. Шефа смята връщането на Хес в Германия за изключено, защото за него имало само алтернативата „лудница или разстрел“, така че Хес ще трябва да си изгради нов живот в чужбина.

81

20.IV.1942, през деня, „Волфшанце“

Денят е под знака на рождения ден на шефа. В офицерския стол и съседните помещения е сервирано много хубаво с покривки и цветя. Днес има котлети, червено зеле, картофи и сос, след това плодова салата. Към това - и за военния ескорт и така нататък - едно и също вино навсякъде (Piesporter Goldtröpfchen) и чаша истинско кафе след обяда.

За вечеря: пържени картофи е шунка и салата от аспержи. Прекрасно за всички с изключение на Хитлер, който не докосва нито месо, нито вино.

Когато на сутринта Хитлер излезе от своя бункер, господата от неговия ескорт се бяха строили от двете страни на входа, за да го поздравят. След това дойдоха деца от близката околност, които се бяха промъкнали през всички заграждения със своите букети: огромна радост за Хитлер да погледне всички в сияещите очи. Децата бяха дошли рано и по нареждане на Шулце ги разхождаха

нагоре-надолу в бронирана кола за развлечение, за да не обърнат със своята любознателност околността с главата надолу. Щом откриха Хитлер, се втурнаха толкова стремително към него, че малките трябваше да се хванат за крачолите на панталоните му, за да не паднат. Изобщо не искаха да го пуснат - толкова оживено му разказваха своите кукленски и момчешки истории.

Появиха се Гьоринг, Робентроп, Ламерс и т.н., за да поднесат поздравления, също така неколцина момченца и момиченца от Хитлерюгенд и Съюза на германските момчета, които със стегнатите си рапорти и поздравите с цветя - водени от Шулце - направиха отлично впечатление.

Вечерта Шефа разреши седмичния преглед, в който за пръв път се показват бункери за подводници. По случай раждането на неговото девето дете райхслайтер Борман получи многобройни поздравления, между другото, и от бащата на четири горди момчета. Трябва отново да се стремим - както казва Хитлер - семействата да имат най-малко четири деца, защото на никое наше поколение не му се спестява войната и е много болезнено, човек отново и отново да трябва да чете във вестниците, че е „загинал единственият син“.

83

22.IV.1942, по обяд, „Волфшанце“

По време на днешния обяд Шефа обърна внимание на културния срив, който според съобщенията в американските медии започва да се очертава във всички области на културния живот в САЩ.

В тази връзка посочи затварянето на операта Метрополитън и отбеляза, че би било погрешно да се приеме, че затварянето на тази най-голяма американска опера е единствено по финансови причини. Същинската причина е, че просто и липсват сили за поддържането на приличен оперен репертоар. Който познава областта на оперното изкуство, знае, че главните опери са от германски, италиански и френски произход и че за тяхното изпълнение са достатъчно обучени главно германски и италиански певци. Тъй като сега германските и италианските певци отпадат, очевидно американската културна администрация не е в състояние с наличните американски певци да поддържа способен да играе състав.

Смята за правилно, че пресата се занимава специално с този въпрос, защото той е знак за духовното състояние и културните възможности на САЩ. Културата не е - както се надяваха американците - нещо дадено на човека по рождение или

лесно за копиране, а продукт на творещия човек, научено от много поколения и е мъчително стремление усъвършенствано. Тя е завещанието на гениалните хора, пазено и поддържано от голям брой хора е вкус и образование.

По време на обяда Шефа се изказа и за финансовите трудности при германското въоръжаване.

Един от първите му разговори в областта на въоръжаването през 1933 е е тогавашния президент на Райхсбанката д-р Лутер²²⁸, защото без средствата на Райхсбанката при дефицит на бюджета 2,7 милиарда и съответните дефицити на областите да се започне с въоръжаването, щяло да бъде напълно невъзможно. При този разговор обяснил на д-р Лутер, че Германия без въоръжаване, което да ѝ върне старата военна сила, ще бъде напълно задушена. След като изложил на д-р Лутер в двучасов разговор своите планове за въоръжаване, той го уверил, че като човек е националистични разбирания иска да му помогне, затова ще предостави 100 милиона от средствата на Райхсбанката.

В първия момент решил, че не е чул правилно, защото предполагал, че човек от финансите трябва да има представа за разходите за въоръжаване. Когато след запитване Лутер повтори същата сума, помолил райхспрезидента да нареди да бъде освободен. Обаче това не можело да стане лесно, защото по онова време германската Райхсбанка още е международен банков институт.

Затова обяснил на Лутер по време на приятелска обмяна на мнения, че той има правната възможност да се задържи на поста президент на Райхсбанката, въпреки че липсва всяка основа за сътрудничество между тях двамата. Обаче зад него, Шефа, стои властта и той, когато го налага държавният интерес, ще я използва безогледно срещу него, Лутер. Следвайки след това хитрия съвет на Майснер, предложил на Лутер в случай на доброволното му оттегляне посланическото място във Вашингтон, защото там така или иначе не можел нищо да развали. След като на Лутер били обещани допълнително 50 000 марки годишно към пенсията, той се съгласил да приеме това предложение и е благочестиво премигване уверил, че само от чист патриотизъм отговаря на желанието на Шефа. Така той, Шефа, с пари извоювал възможността да постави на поста президент на Райхсбанката човек с международен ранг. Този човек е Шахт²²⁹.

---

²²⁸ Д-р Ханс Лутер е финансов министър през 1923, 1925/26 г. е райхсканцлер, 1930/33 г. е президент на Райхсбанката, посланик в САЩ от април 1933 до 1937 г.

²²⁹ Хорас Хялмар Шахт успява през 1923 г. да стабилизира германската марка. От 1924 до 1929 и от 1933 до 1939 г. Шахт е президент на Райхсбанката, от 1934 до 1937 министър на икономиката на Райха, а от 1939 г. министър за специални поръчения.

Шахт разбрал, че без милиарди всеки опит за германско въоръжаване бил смешен. Затова участвал до суми от 8 милиарда, дори когато финансовият министър Шверин-Кросиг²³⁰ започвал да се колебае при назоваването на подобни суми. За съжаление, тогавашният генерал-полковник Бломберг излязъл толкова несъобразителен да издрънка, че за първия етап на въоръжаването извън тези 8 милиарда са нужни още 12 милиарда. Той упрекнал Бломберг за тази бързивост. Тъй като в края на краищата при финансовите специалисти става дума за мошеници, не е имало и най-малка причина да бъдат безгранично честни в данните си пред тях. Напротив, намирането на още милиарди щеше да е по-лесно, ако им се искат само частични суми. Защото тогава биха могли пред самите себе си и в случай, че нещата се провалят, да се оправдаят пред обществеността, че са излъгани. В личността на Шахт забележителното е, че от 8 милиарда задържал предварително половин милиард за лихви. Той е невероятно интелигентен човек в измамите²³¹. Именно защото е великолепен в лъгането на хората, по онова време бил много нужен. Преди всяка конференция на Международната банка в Базел половината банков свят се информирал дали Шахт ще участва в заседанието. Едва когато било сигурно, от цял свят пристигали банковите евреи. При това фокусническите номера на Шахт показали, че един интелигентен ариец може да превъзхожда и в тази област еврейна.

Шахт е автор на по-късно осъществения план ценните книжа, които се търгуват в чужбина или са били изнесени като плащания по репарациите, да се обезценят, след това да се изкупят в чужбина чрез посредници при курс 12 до 18 процента, а след това да се натрапят на германската индустрия за изкупуване по номинална стойност. И с тези спечелени 80 и повече процента да се осъществи дъмпингов експорт, който ни донесе повече от три четвърти милиарда във валута.

Той оценява високо това, че Шахт е мълчал пред всички за създаването на този валутен фонд. Защото често възниквали ситуации, при които, ако беше известно съществуването на този фонд, щяха да бъдат задействани всички лостове, за да бъде опразнен. Той си спомня времето, когато не се знаело как ще се платят чиновническите заплати, или за ситуацията, когато пълната липса на гума буквално молела за някакво решение. Едва през 1938 той лично съобщил за съществуването на този фонд, когато била сигурна необходимостта от тази война. Защото в този момент му било ясно, че бъдещите воюващи сили ще се опитат да изкупят всичко на световния пазар, което може някак да се докопа. Така неизбежно и запасите от валута и злато на онези, които не са ги обърнали в стоки за въоръжаване, щели да се превърнат в хартия и метал без стойност. Затова

---

²³⁰ Луц граф Шверин фон Кросиг е министър на финансите от 1932 до 1945 г.

²³¹ В книга, издадена през 1951 г., Шахт твърди, че Хитлер като лаик във финансовите въпроси не бил разбрал правилно.

възложил на Функ задачата веднага да изкупи всичко, което липсва сред родните суровини за въоръжаване.

Въпреки големите му заслуги не можел да използва Шахт за тази цел, защото заради радостта, която изпитвал от докопването на всяка стомаркова банкнота, като излъже някого, приложил своите масонски методи и върху него, Шефа, очевидно бъркайки го със своите приятели масони.

Това, че Шефа държи Шахт в резерв, си личи от факта, че през 1939 - както ни разказа, - след като го „подковал“ добре, му позволил да преговаря с американския държавен секретар Съмнър Уелс при посещението му в Германия. Между другото, Шахт единствен му пише „Уважаеми господин Хитлер“ вместо „Мой Фюрер“ и „С най-добри поздравии, вашият предан Шахт“ вместо с обичайното „Хайл Хитлер“ или е „Германски поздрав“. По време на обяда райхсфюрерът на СС насочи разговора към заповедта, издадена от него преди 2 години, че всеки здрав есесовец трябва да помисли за запазването на своята кръв.

Като се имат предвид загубите, които понесе СС точно в тази война от млади, неженени есесовци, той е много доволен, че навремето е издал такава заповед. По този начин кръвта на тези хора се е запазила поне в едно дете.

Във връзка е това Шефа каза, че въздействието на СС за освежаването на кръвта в Берхтесгаден се е проявило по изискващ най-голяма признателност начин. Поради силната миграция на добрите елементи от населението в областта, преди години при изграждането на неговия Бергхоф открил миш-маш от население, чието спешно освежаване му лежало на сърцето. На Лайбщандарте е заслугата, че сега в околността отново щъкат множество силни и здрави деца. Изобщо там, където съставът на населението в кръвно отношение е лош, трябва да се закарат елитни части за освежаването ѝ. Още след 10-20 години това ще се отрази благотворно. Затова се радва, че точно елитни СС части като Лайбщандарте гледат на задължението да раждат деца като на народностен дълг.

Точно днес, когато трябва толкова да скъпим ценната си кръв, опазването на вида трябва особено да ни лежи на сърцето. Може спокойно веднъж и в Мазурския край, и в Баварската гора да бъдат настанени елитни части.

По време на обяда Шефа каза, че ако германският народ иска да се наложи в историята, трябва да остане ясно изразен войнишки народ.

Ако заради това от стопанството бъдат отнети твърде много ръце, трябва от владенията на германския народ страни да бъдат извадени работни сили и да ги оставим да работят за нас.

На германския мъж трябва да се даде много сурово възпитание, но същевременно трябва да му се осигури здравословна радост от живота. Ако германският мъж трябва да е готов като войник безусловно да умре, трябва да има свободата безусловно да обича. Борбата и любовта принадлежат една на друга. Еснафът, който мърмори срещу това, трябва да е доволен, ако получи онова, което е останало. Ако човек иска да ги държи готови за бой, не трябва да се пробутва на войниците църковната доктрина за въздържанието. Така или иначе разумният човек може само да се усмихва, когато светци на католическата църква като свети Антоний искат да си отнемат чрез самоизмъчване с камшик за кучета възможността за най-голямата радост на човека.

Освен това трябва да се има предвид, че ако германският народ иска да се запази като народ от войници, не трябва да се дават на хората от завладените или окупираните от него земи оръжия. Това е тайната на силата на Древния Рим че единствено римските граждани са имали право да носят оръжие. Как носенето на оръжие възпитава гордо житейско поведение, се вижда от сравнението на чехите от 1938 и днес, когато са възплъщение на покорството.

Когато днес Англия се проваля в Индия, това се дължи единствено на факта, че вече няма силата да властва като народ от завоеватели. Англичаните твърде са надценили историята си през последните десетилетия и така са позволили да бъдат отклонени от следването на историческите мъдрости на бляскавите исторически времена. Така, както трябва да гледа на американците като на парвенюта, когато се опитват да се фукат из света със своята история, трябва да нарече и англичаните надути пинчери, ако смятат, че заради 300 години, през които намират отзвук в историята, могат да гледат на 1000-годишния Германски райх и неговата история отвисоко.

Нашата история започва от Арминий²³² или най-малкото от Теодорих²³³ и в лицето на германските кайзери ражда велики личности. Въпреки че тези кайзери са носители на мисълта за германско единство, преданията за тях са отчасти забравени, защото старата германска история от XV век се преподава почти единствено в Австрия. В другите области преподаването на германската история от XV век съзнателно е предадено на забвение за сметка на историята на различните династии и техните разнообразни поземлени интереси. Задача на историографията е да съживи германските кайзери сред нашия народ и затова най-добре е да се описват драматично - например в борбите им с папата. Каква

---

²³⁴ Арминий от племето херуски побеждава през 9 сл. Хр. римляните под командването на Вар в Тевтобургската гора.

²³³ Теодорих Велики - крал на остготите, влиза в германския епос „Песен за нибелунгите“ като Дитрих фон Берн. Той се опитва да обедини държавите на германите в силен Райх с център Равена.

отлична личност е Рудолф фон Хабсбург²³⁴, за когото неговите избиратели вярвали, че са качили един ярко изразен слабак на трона. Когато за да спечели църквата, вдига свещеник на коня - това е страхотен пропаганден шахматен ход, който му прави чест. След като избирането му било осигурено, е желязна енергия защитава интересите на Райха, без да щади църковните интереси. Така:

1. Получава като резерв няколко наследствени земи;
2. Вразумява Отокар Бохемски;
3. Връща единството на Германския райх.

Католическата църква се излъгва, както в него, така и в сицилианеца Фридрих II, който като двадесет и една годишен германски кайзер си завоюва Райха²³⁵. Вземайки отношение по повод на забележка за католическата църковна доктрина, Шефа каза: който е строго вярващ, не бива да държи на земните забавления, а да пости и да се - нали земята била долина на плача - от едно-едничко желание: колкото може по-бързо да излезе от нея. Обаче, напротив: висшите духовници обичат да остават, колкото може по-дълго в тази долина на плача.

Тя успява да учи, че трябва да се действа според нейните слова, а не според нейните дела. По време на люксембургската процесия с подскоци попчето си ходи спокойно, докато пасомите могат да подскачат под монотонното пеене бимбам, докато не им изскочи пяна на устата. Освен ако не накарат някой друг да подскача вместо тях срещу 10 франка и така да си осигурят опрощаване на греховете.

Докато Кемал Ататюрк забраняваше дервишите в Турция, при нас подобни неща се разрастват - отчасти чрез промяна на германски обичаи, например обиколката на полето - както преди под крилото на църквата. Дори през нашия век се намират хора, които заради католическото си мировъзрение са готови да участват в облизването на бюста на Петър в Линц, за да получат опрощение на греховете, безразлични към инфекциите, свързани е подобно действие.

Очевидно поповете трябва отново да бъдат накарани да пропъзят под коронационния стол в Аахенската катедрала като израз на почит пред германския Фюрер, за да разберат, че не може да дресират хората от нашето

---

²³⁴ Крал Рудолф фон Хабсбург (1218-1291) слага край на т. нар. междуцарствие с неговия сепаратизъм и рицари разбойници, побеждава бохемския крал Отокар II на Моравското поле и през 1282 г. осигурява на Хабсбургите Австрия и Щаер.

²³⁵ Кайзер Фридрих II (1194-1250) възстановява отслабената от князете и папата императорска власт.

столетие за подобни глупости.

23. 4.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа каза, че ще се радва много да се види отново е Дуче и да обсъди с него различните актуални политически и военни проблеми.

Ако той тачи толкова много Дуче, това се дължи най-вече на това, че е безподобен държавник. Върху развалините на италианския упадък той пропагандира нова държавна идея и е нея спечели целия народ. Времето на борбата на неговите фашисти показва безкрайно много прилики с нашия собствен период на борба, защото само във Верона борбата на фашистите им струва 6600 убити. Освен това Дуче като никой друг разпознал болшевишката опасност и наистина предоставил три годни дивизии за Изтока. Дуче лично го е уверил, че съвсем не се съмнява в последствията от влитането на руския високомоторизиран валяк в Европа и е напълно убеден, че без неговата, на Шефа, намеса за прогонване на руската опасност гибелта на Запада била близка.

Затова за него, Шефа, е непоносимо да вижда Дуче на втора линия, когато се среща с него някъде в Италия и се появява целият италиански двор. Всичко, което тогава Дуче урежда за него като радостни изненади, армията от аристократични безделници отравя със своето присъствие и е празните си приказки.

Тези грубияни се опитали да му развалят удоволствието от гледка на няколко красиви като картинка ученички във Флорентинската академия, като омаловажат танците им. Той обаче така ги поставил на мястото им, че оставили следващите изпълнения да минат несмуцавано.

В края на краищата и за него. Шефа, не е кой знае какво удоволствие винаги и вечно да седи с грозните жени от италианския двор, като при това трябва да се вземе под внимание, че точно дворът е затруднявал отново и отново работата на Дуче през дългите години фашизъм и дори днес още прави мили очи на Англия. При това нищо не говори толкова ясно за човешките качества на тези аристократи, колкото фактът, че например италианската наследница на трона²³⁶ още не е успяла да му поднесе един топъл обяд. И най-бедната германска жена, в чието жилище е гостувал, влага цялата си амбиция не само да му поднесе най-хубавото ядене, но и да бъде добре подгрятото. Така, както тези дегенерирани

---

²³⁶ Мария, сестра на белгийския крал Леополд.

наследници на древни княжески родове са се провалили във всички други практически области, провалили са се и в тази.

Какво удоволствие е за разнообразие да разговаряш с толкова умна и толкова привлекателна жена като Еда Мусолини²³⁷! Колко много се различава такава жена от онези, другите, доказва дори само фактът, че доброволно се е поставила на разположение като милосърдна сестра за италианските части на Източния фронт и вече е заминала за там.

86

24.IV.1942, на обяд, „Волфшанце“

На 24.IV. по време на обяда Шефа спомена, че според него най-решителните ситуации в досегашната война са окупацията на Норвегия през 1940 и отбранителната битка срещу Съветите през тази зима.

Трябва да припише на окупацията на Норвегия толкова голямо значение, защото след нея човек още се чуди как големият английски флот не е успял да смути или да попречи на тази операция, подсигурирана от малкия германски военен флот. Ако навремето операцията в Норвегия се беше провалила, е това щяха да отпаднат голяма част от предпоставките за успехите на нашите подводници. Защото без норвежкото атлантическо крайбрежие работата на нашите подводници срещу пристанищата в Средна Англия, както и тези в Северна Англия, щеше да е невъзможна; а за операции на подводниците в Северния ледовит океан нямаше да може дори да се мисли. След като операцията в Норвегия сполучи, се разбрало колко несмело и късогледо е водена световната война²³⁸ от германска страна. На човек му се струва много странно, че главната морска битка през Първата световна война се води в Скагерак, който днес за нас представлява свързваща точка с контролираните от нас морски райони.

Причината воденето на ПСВ в тази област да се провали, трябва да се отдаде не на последно място на това, че по онова време увеличаването на германския военен флот не е направено всенародна задача. Спомня си още много точно колко било трудно в Мюнхен през 1912 г. да получиш книга за военния флот или за колониите.

---

²³⁷ Графиня Чано, съпругата на италианския външен министър граф Галеацо Чано.

²³⁸ ПСВ. - Б. пр.

Затова след поемането на властта веднага наредил пропагандната подкрепа за изграждането отново на военния флот. Само така успял да разшири нашия малък военен флот в оръжие, което целият народ заобичал. С това същевременно се дава най-добрата гаранция, че извадените в началото на двадесетте години от корабните гробища стари пътнически кораби са заменени с новопостроени, чиято конструкция е изградена на основата на умно оползотворяване на най-модерните морско-технически познания. И за тяхното снабдяване е екипажи допринася не само плаващото по крайбрежието население, но всички немски области.

Гордият път бил обозначен от строителството на „Емден“, веднага след това първите 12 торпедни катери, след това трите К-крайцери („Кьолн“, „Карлсруе“, „Кьонигсберг“), последвани от корабите клас „Германия“ и накрая от клас „Океан“.

87

24.IV.1942, вечерта (в специалния влак на Фюрера, „Волфсшанце“ - Берлин)

На 24-ти по време на вечеря в неговия вагон-ресторант, на път от Главната квартира за Берлин, Шефа заговори за проблема брак и деца. Хитлер каза, че историята на немските княжески домове е най-доброто доказателство, че не тези бракове, сключени от чисто разумни съображения, са най-добрите. Както във всички сфери на живота винаги се налага истинското, така и най-добре в живота се доказва онзи брак, в чиито основи лежи истинското влечение между двамата партньори. Само такъв брак гарантира безупречното възпитание на децата и с това е ценна зародишна клетка за германското бъдеще.

Затова той не е поддръжник на това да се разрешават много от молбите за женитба с чужденки, които нашите войници постоянно подават, защото се дължат на известна сексуална нужда.

Ако човек е дълбоко убеден, че за един успешен брак намират път един към друг хора, които изпитват еднакво влечение, трябва да се спира възникването на бракове, които се основават на единични сексуални преживявания. Когато сравнява снимките на подаващите молба войници със снимките на чужденките, не може да се отърве от мисълта, че един истински германски брак с тези в повечето случаи килнати, криви или грозни чужденки нито може за дълго време да бъде щастлив, нито от гледна точка на германския народ от него да се очакват ценни резултати. Ето защо той е повече за това да се позволяват дискретни изневери, отколкото такива бракове, родени от известна небрежност.

Разбира се, трябва да се погрижим да се жени само онзи, който е здрав и расово безупречен. Извън това обаче каква важна роля играе привързаността между родителите на детето показва фактът, че във време, когато съсловните интереси пречеха на женитбата на хора, които истински се обичаха, от сиропиталищата излязоха много велики мъже.

Затова той смята тези сиропиталища за една изключително полезна институция. Те даваха възможност на майката, за която създателят на нейното дете не се е оженил и която заради това била изложена заедно с нейното дете на опасността от морално осъждане, през нощта да остави детето си в приемното корито на сиропиталището и да знае, че го е осигурила за годините, докато то расте.

Вината за закриването на сиропиталищата, тази изключително полезна институция на Средновековието, е изцяло на моралното лицемерие на XIX век, което с най-голямо безсрамие се нахвърля срещу майката и нейното извънбрачно дете, макар причина за неговото създаване да е истинска любовна страст.

Можем да говорим за късмет, че с нашите райхсучилища - свързаните с интернати националполитически възпитателни учреждения - разполагаме отново с учреждение, което дава възможност и на расови пълноценни деца, родени извънбрачно, да дадем отговарящо на техните качества възпитание. Освен това тези райхсучилища са идеални домове за всички онези деца, които заради тежко разклащане на брака на техните родители при постоянно пребиваване с тях биха събрали изобилие от отрицателни младежки впечатления, които след това ще трябва под някаква форма цял живот да влачат със себе си.

Защото да се съхраняват тежко разстроени бракове само в името на децата, е практически неизпълнимо. Той вижда това отново и отново при своите стари партийни другари, които със задачите, които им е поставял, бавно са израствали и узрявали за все по-големи постижения, а жените им просто не са могли да ги следват. В такива бракове сцените се сменят една друга и по-голямо или по-малко отчуждение е неизбежно.

Според него е разбираемо, че мъжът копнее животът му да се допълва от жена, която по своята същност и качества му е толкова близка, че заедно да израснат и с това наистина да допринесе за допълване на неговия живот.

Не е възможно за това обаче да се установяват общовалидни правила. За всеки случай трябва да се решава отделно. Ако човек е склонен да се присъедини към гледната точка на мъжа в споменатия пример, има множество други случаи, когато не може да се иска от жената запазването на брака. Например той не

проявява разбиране към съпрузи, които смятат, че могат да малтретират жените, да ги тормозят душевно или да ги изоставят икономически.

88

25.IV.1942, Райхсканцеларията, Берлин

По време на обяда в райхсканцеларията райхсминистър д-р Гьобелс повдигна въпроса дали един фунт²³⁹ картофи имат за човека същата хранителна стойност като фунт месо. Шефа потвърди и изложи следните подробности: от стигналите до нас отчети за храненето на войниците в Древния Рим знаем, че плодовете и кашата са били основните съставки. Римските войници се отвращавали от месото, така че специално се подчертавало, когато заради трудности със снабдяването се очаквало от тях да консумират месо. При това изображения на тези войници ни показват, че те притежават отлични зъби, така че едва ли е вярно, че човешките зъби остават здрави само при консумиране на месо. През столетията това не се е променило, защото ако човек отиде днес в Италия ще открие същия начин на хранене и същите хубави зъби.

Ако веднъж човек се вслуша в самата природа, ще установи, че малките деца показват изключително нежелание да консумират месо. Освен това децата от негърските племена, които се хранят главно с растителна храна, в сравнение с други негърски деца са особено добре развити, защото майките им ги хранят 4 до 5 години. Кучето като месоядно далече няма производителността на коня като тревопасно. Също лъвът, хранещ се предимно с месо, успява да измине без признаци на отмяляване 2 до 3 километра, докато при камилата, също тревопасно, трябва да минат 6 до 7 дни, докато оплези език.

За съжаление, голямата част от нашите учени още не са си изяснили достатъчно това. А е доказано, че болести, като бери-бери²⁴⁰ може да се ликвидират най-много за 8 дни чрез вегетарианска храна, и то с консумацията на несварени обелки от картофи. При консумирането на преобладаващо растителна храна обаче човек трябва да има предвид, че растителната храна има най-голяма хранителна стойност в сурово състояние. Както комарът се храни със сурова кръв, а жабата изяжда комара, щъркелът - жабата, така предпоставка за всяко наистина рационално хранене е човек да се придържа към живото сурово състояние. Нали нашето учение за витамините показва, че в процеса на готвене и така нататък се унищожават най-ценните съставки. При това няма съмнение, че освен химическите елементи се унищожават и бактериите.

---

²³⁹ Половин килограм. - Б. пр.

²⁴⁰ Източноазиатска болест, дължаща се на авитаминоза на витамин В1.

Ако днес малките ни деца са значително по-здрави, отколкото тези в кайзерова Германия или по време на Ваймарската система, той го отдава не на последно място на това, че повечето наши майки са позволили да бъдат убедени, че могат да допринесат за здравето на своите деца не само чрез даването на варено мляко, но и на сурови корени и подобни.

По време на обяда в райхсканцеларията райхсминистър Фрик заговори Шефа за случилото се през последните дни бягство на френския генерал Жиро от германски плен.

Шефа каза, че трябва да се направи всичко възможно, за да бъде хванат отново този човек. Доколкото му е известно, при този генерал става дума за един много способен човек и не се знае, ако премине към френската опозиция - хората на Де Гол, - дали няма да стане техен главен организатор.

Сред способните войници в световната история има не само множество примери за това, че един вече тридесет до тридесет и пет годишен може да има големи постижения. Помислете само за Наполеон и освен това за 20-годишния Александър Велики. Но и за множеството мъже, които в края на шейсетте или средата на седемдесетте са извършили големите дела в своя живот.

За него бягството на генерал Жиро, комуто бяха предоставени всевъзможни облекчения, е показателен признак за истинското отношение на французите.

Затова по време на примирието и при сключването на мирния договор трябва да запазим хладнокръвие и да ги решим на основата на историческия опит и без излишната фалшива сантименталност като в случая Жиро. Така че няма да е достатъчно да се ограничим със задържането на островите в Атлантика. Ако искаме да осигурим нашето надмощие на континента, трябва да запазим военни бази и по бившето френско атлантическо крайбрежие. Освен това не бива да забравяме, че една голяма част от германската история се е разиграла в кралство Бургундия, което значи, че тази страна е древна германска земя, която французите са ни откраднали в момент на слабост.

89

26.IV.1942, на обяд, райхсканцеларията, Берлин

По време на краткия обяд преди заминаването за заседанието на райхстага райхсминистър д-р Гьобелс разказа на Шефа за своя опит с политическото поведение на хората на изкуството.

Дори наскоро се наложило да посочи на човек като държавния актьор Янингс, че трябва да се въздържа от антидържавни изказвания. Той отговорил, че нали човек още може да разговаря, и едва след дълго обяснение разбрал колко лесно неговите изказвания могат да станат повод за противодържавни слухове или други противодържавни приказки.

По този повод Шефа потвърди, че отново и отново е трябвало да стига до заключението, че артистите и художниците са такива големи фантазори, че от време на време трябва да бъдат връщани на земята с размахан пръст.

90

26.IV.1942, вечерта, райхсканцеларията, Берлин

По време на вечерята гаулайтер Форстер насочи разговора към произведенията на изкуството от Данциг, които сега се намират в Краков. На въпроса, дали не е целесъобразно нещата да бъдат върнати в Данциг, Шефа каза, че той има принципи възражения. Ако се започне с един отделен случай, тогава всички възможни инстанции и градове ще започнат да се стараят да получат произведенията на изкуството, свързани с тях.

Например след окупацията на Франция кметът на Нюрнберг Либел веднага се явил при него, както по-късно при окупацията на Сърбия и на руските земи, за да запази за Нюрнберг всички произведения на изкуството, произхождащи от този град.

Ако се удовлетворят тези молби, съществува опасност да се ограби единният характер на галериите или да се отнеме на произведенията на изкуството оръждаващата среда, в която съзнателно са поставени от художника и по този начин да се лишат от значителна част от тяхната стойност.

И при огледа на произведенията на изкуството, идващи от конфискуваните еврейски имоти във Виена, той упорито застъпвал становището, че всичко, което би довело до попълване на колекциите на виенските галерии, трябва да остане там. Също така упорито е настоявал - против желанията на Виена, другите произведения на изкуството да бъдат отнесени там, където могат да бъдат полезни при изграждането на нови галерии. Например произведения на Франс Хале в Линц за галерията на модерните майстори, картини на местни тиролски художници в Инсбрук и така нататък.

Той взел това решение, което не се харесало на неговите мили виенчани, с

чисто сърце, защото в продължение на половин хилядолетие от дейността на императорската династия на Хабсбургите във Виена са събрани толкова художествени ценности, че само с нещата, складираните в мазетата и на таваните, могат да се напълнят още 3 музея. Само от гоблени има складираните във виенските складове 1000 прекрасни ръчно изработени експоната, от които обществеността наистина няма полза. При това неговите мили виенчани, които той добре познава, са толкова предвзети, че при огледа на няколко конфискувани картини на Рембранд се опитали да го убедят, че всички истински картини трябва да останат във Виена, а онези, чиито автори са неизвестни, са готови с удоволствие да изпратят на галерии в Линц или Инсбрук.

След това, когато той решил и оригиналите, стига да не са предназначени за попъване на празници във виенските галерии, да се изпратят в областните музеи на останалите алпийски и дунавски области, ококорили ей такива очи.

По време на вечерята Шефа заговори проф. Шпеер за плановете за Линц. По този повод каза, че днес Будапеща с голяма преднина е най-красивият дунавски град. Затова неговата амбиция е в Линц да построи един германски дунавски град, който много да превъзхожда Будапеща, и недвусмислено да докаже, че немското художествено творчество далеч надминава унгарското.

Той планира не само щедро да оформи бреговете на Дунава, но и да осъществи на практика програма за жилищно строителство за пример. По бреговете на Дунава сред обществените монументални постройки освен голям хотел на „Сила чрез радост“, сградата на ратхауза по проекти на арх. Гийслер²⁴¹, Областен дом и Дом на обществените организация на НСГРП по проекти на архитект Фик²⁴² ще има и сграда на Върховното командване, олимпийски стадион и т.н.

Като особеност планира, за разлика от Будапеща, да нареди на направят висящ мост над Дунава. Освен това на срещуположния бряг трябва да се издигне сграда, която трябва да съдържа напук на католическата псевдонаука трите представи за света на Птоломей, Коперник и учението на Хьорбигер за световния лед; в купола на тази сграда ще има планетариум, който не само ще задоволява жаждата за знания на неговите посетители, но ще бъде подходящ и за научна работа. При оформянето на интериора възнамерява да използва главно предложения на проф. Троост. Затова е странно съвпадение, че нарисувал и оцветил с червени, сини и зелени моливи, които са на негово разположение в

---

²⁴¹ Арх. Херман Гизлер - главен строителен инспектор на гр. Линц.

²⁴² Проф. Родерих Фик от Мюнхен.

Главната квартира, скица, която в основните неща се базира на идеите на Троост, и при случайно объркване с пощенска картичка надписал и изпратил на госпожа Троост като честитка за рождения ѝ ден.

При работата върху плановете за Областния дом на НСГРП и за обществените организации на партията му доставило изключителна радост, че след като се запознал с плановете, райхслайтер Борман спонтанно предложил да предостави средствата ²⁴³. Обаче, тъй като ковчежникът на партията ще финансира тази работа, не се възползвал от това предложение, което високо оценява.

Линц трябва най-късно десет години след войната да бъде новият световен град на Дунава. Него, като художник, мисълта за изграждането на Линц отново и отново го възторгва, защото Линц притежава онова, което никоя, колкото и да е велика архитектура не може да ти даде: неповторимото по красотата местоположение. Точно това местоположение, като оставим настрана неговите лични връзки с тази област, са го накарали да пристъпи към голямото разширяване на Линц.

Ако виенчани се безпокоят за това, че така губят монополното си положение и се ограничават възможностите им да се грижат като гувернантка за културата на алпийските и дунавските области, това е неправилно. Той няма никакво намерение да омаловажава положението на Виена, тъй като то е изградено върху солидна основа.

Би било истинско престъпление обаче, ако въпреки привлекателното местоположение на Линц този град не бъде изграден като „града на Дунава“ само заради хатъра на виенчаните. Трябва да се хвърлят всички сили за възможно най-доброто разширение на Линц, ако ще и само, за да се натрие носът на унгарците, които толкова добре умеят да се измъкват от трудностите и лишенията на тази война, но след войната ще си получат заслуженото в най-различни области.

Освен това и исторически погледнато би било непростима пародия, ако столицата на потомците на Етцел и неговите хуни е най-хубавият град на реката на Нибелунгите.

---

²⁴³ Вероятно от даренията, събирани за фонда „Адолф Хитлер - дарения от германската индустрия“. - Б. пр.

27.IV.1942, на обяд, „Остерия“, Мюнхен

По време на обяда в най-тесен кръг Шефа обсъди с професор Гийслер и държавния министър Есер²⁴⁴ въпроси относно усвояването на източната територия чрез транспорта. Той обясни, че с разширението на железопътната мрежа с нужните източни отсечки ще са нужни железопътни линии, които не могат да се мерят с мащабите на стария Райх.

Както съвсем разбираемо имаме нужда от бърза връзка с Константинопол, така имаме нужда от бърза връзка между Горна Силезия и Донецкия басейн. Той мисли за тези линии да предвиди експлоатация на скоростни влакове на основата на 200 километра в час²⁴⁵.

Естествено, намиращите се сега в експлоатация скоростни влакове няма да може да се използват за това. Трябва да се построят по-широки влакове, които най-добре още в началото да бъдат направени двуетажни, като вторият етаж трябва да предлага особено добри възможности за наблюдение на местността. Тъй като тези влакове няма да могат да се движат върху нормалния железен път, а върху много по-широк - например 4 метра, е препоръчително линиите за скоростните влакове така да бъдат изградени, че с една или две допълнителни релси да се използват едновременно и за товарни превози.

Той изхожда предварително от това, че главната отсечка, например тази за Донецкия басейн, трябва да е четирирелсова. Само по този начин ще бъде възможно така да се разработят източните територии - особено икономически, - както предвиждат нашите планове.

Разбира се, изпълнението на тази железопътна програма е свързано с изобилие от трудности, но не бива да позволяваме те да ни уплашат. Всички разговори за разширяването на системата от вътрешни линии вече са белязани като празни приказки дори само заради това, че на изток и без това 7 месеца са зима, така че по причина на климатичните условия не може да има редовно движение по вътрешните линии.

Вечерта бях свободен от служба, като преди това предадох на Хитлер съобщение за бомбардировка на Роцок. В Роцок допълнително е избухнала паника, защото при смяната на изгорял бушон някой задействал по погрешка

---

²⁴⁴ Херман Есер е съратник на Хитлер от 1919 г. и през 1921 г. го обявява за фюрер на НСГРП.

²⁴⁵ По това време в Германия има три пътнически влака, които се движат със средна скорост 220 км/ч.

сирената за въздушна опасност. Хората трябвало да бъдат махнати от гарата с помощта на войската и раздаване на шоколад и масло. Тъй като бездомните са 40 000, Роцок ще трябва до голяма степен да бъде евакуиран.

92

29.IV.1942, Бергхоф

Тук, на „планината“, както казваме, всичко е прекрасно. Само снегът, който трябваше да падне тъкмо преди два дни, докато в Берлин слънцето се смееше, и лекарите затова накараха Хитлер да посети „Бергхоф“, разочарова. На Фюрера и на всички, които му съчувстват, им е дошло до гуша от сняг заради последната зима. Руската зима на Наполеон е имала максимален студ минус 25 градуса, през тази обаче беше минус 52 градуса, с една дума - студена вълна, която се случва веднъж на 150 години в Русия.

30.IV.1942, Бергхоф

За Бергхоф се грижи една тридесетгодишна нежна, руса, синеока мюнхенчанка, която не само добре контролира персонала, но и знае как да подготвя всичко до най-малките подробности така, както го желае Фюрерът. Тя се казва Ева Браун.

Първоначално „Бергхоф“ е наречен на името на предишната собственичка, госпожа търговски съветник Винтер, родена Вахенфелд - „Къща Вахенфелд“, и е скромна селска къща. През 1925 г. Хитлер я наема, през 1929 г. я купува, а през 1936 г. с приходите си от продажбата на „Моята борба“ я разширява в господарска къща, която кръщава „Бергхоф“.

Забележително е, как всичко тук живее с Фюрера. „Бергхоф“ наистина е негов дом и когато както вчера, на 29-ти се върна към 10 часа от уморителни преговори с Дуче²⁴⁶, тук си отпочива истински дори само след два часа сред тези почитащи го хора.

Вчера пак вечерях в „Бергхоф“. Беше интересно дотолкова, доколкото началникът на пресата в Райха Дитрих и държавният секретар Есер правеха сравнения между Фюрера и Дуче и бяха единодушни, че Дуче далеч няма такова сърдечно отношение със своите сътрудници като Фюрера.

---

²⁴⁶ 29 и 30.IV.1942 в замъка Клесхайм край Залцбург.

30.IV.1942, вечерта, Бергхоф

По време на вечерята Хитлер се възмути от факта, че в момента в страната имаме само два героически тенора на разположение и сега ги юркат насам-натам из Германия, за да пеят един ден тук, друг ден - там.

Виновни за това са директорите на опери, които не са се погрижили достатъчно за квалифицираната подготовка на младите певци. Заради техния мързел добрите млади певци са принудени да търсят хляб на провинциалните сцени, където колкото повече постигат, толкова повече роли се искат от тях.

Тъй като за един млад певец е невъзможно да пее най-различни роли една след друга, без да си развали гласа, краят на песента винаги е един и същ: загиването на една сама по себе си подлежаща на развитие певческа сила.

Затова той помолил генералният директор на Мюнхенската опера²⁴⁷ да организира грижливо обучение на подходящи млади певци и за две или пет години работа да изгради подходяща труппа за операта в Линц.

Избрал този път, защото смята, че е по-добре чрез многогодишно внимателно обучение да се даде възможност на добрите гласове за върховни постижения, отколкото да ги остави на случайни възможности за развитие. Заради това му е безразлично дали по този начин ще плаща на цяла поредица певци издръжка няколко години наред, стига да му се гарантира, че ще изпълняват само онези роли, за които са дорасли.

Ако по-голям брой ръководители на театри поемат по същия път, който е предписал за съставянето на труппата за Линц, след няколко години ще разполагаме с изобилие от добри оперни сили. Обаче ръководителите на театрите не бива никога да забравят, че при своя избор на певци и певици трябва да търсят хора, които могат да се показват; иначе няма нужда от оперни представления, а самата опера може да се изпълни концертно.

Но най-вече трябва да се прекрати с глупостта, в която театрите вярват, че е гостуващи представления трябва да предложат нещо изключително, докато с подобни гостувания съсипват своята собствена труппа. Много по-добре би било, ако театрите накарат своите хора да показват зрели постижения и най-вече да не им позволяват да бъдат ангажирани в Берлин, когато израснат над средното равнище. Защото там цяла вечност ще играят във втория или третия състав.

---

²⁴⁷ Генералният музикален директор на Баварския национален театър проф. Клеменс Краус.

Не трябва да се държи само на задълбоченото образование на певеца, защото не по-малко важно е изграждането на диригенти. Ако по Времето на системата имаше достатъчно добри диригенти на разположение, измамата с Бруно Валтер нямаше да е възможна.

Във Виенската опера Бруно Валтер²⁴⁸ беше известен само като пълна нула, когато еврейската преса в Мюнхен насочи вниманието към него и той изведнъж беше издигнат до „най-гениалния“ германски диригент.

Вредата от това понесе Виенската опера. Защото с нейния изключителен оркестър той успяваше с много кратки репетиции да прави само бирена музика и така напълно видя сметката на операта.

Когато след прелома²⁴⁹ го смениха, стана ясно, че има чудовищен недостиг на наистина способни диригенти, затова трябваше да се доведе Кнапертбуш²⁵⁰ във Виена, който с русите си коси и сини очи наистина е от германите, но смята, че може да прави музика без всякакъв музикален слух и единствено с темперамент. Да гледаш представление на Кнапертбуш, е наказание. Защото почти убива певците със звука на оркестъра, в който цигулките и духовата музика направо ги заглушават, а оперното пеене се превръща в истинско крещене. При това певците изглеждат като същински попови лъжички. А и толкова се кълчи и така нататък, че човек направо не може да го гледа. Единственият диригент, който не изпълнява диригентските движения като лудории, е Фуртвенглер. Освен това една от големите му заслуги е онова, което направи от Берлинския филхармоничен оркестър, който далеч надминава Виенската филхармония въпреки много по-малките държавни субсидии. Трябва да се провери дали причината е както се говори, че Берлинската филхармония, за разлика от Виенската, има на разположение страдивариуси. От голямо значение е, че Берлинската филхармония има двама значителни талантът за концертмайстори, от които по-възрастният е на 23, а по-младият на 19. При кристално ясният звук на техните цигулки се хвърля в очи, че ударът по струната на двадесетгодишния е все пак по-добър от този на шейсетгодишния.

За да получи за операта в Линц наистина добър диригент, възложил отново на Клеменс Краус от Баварския национален театър да му обучи подходящ музикант.

---

²⁴⁸ Генералният музикален директор Б. Валтер е от еврейски произход и Хитлер го принуждава да имигрира в САЩ, се издига до един от най-значимите интерпретатори на европейската музика.

²⁴⁹ Вероятно Аншлуса. - Б. пр.

²⁵⁰ Генералният музикален директор Ханс Кнапертбуш от 1938 г. е музикален ръководител на Виенската опера.

1.V.1942, на обяд, Бергхоф

Хитлер отведе на масата фрау министър Шпеер, която въпреки младостта си впечатлява шефа е умерената женска сдържаност, която толкова цени и у възрастната госпожа министър-председател Зиберт (Мюнхен), която се ползва е голямо уважение и в чужбина. Съпруги на известни хора, които - както казва Хитлер - се отличават положително с това, че въпреки шумотевицата на деня и близките светлини на рампата изпълняват женските си задължения и са пример за действена готовност за помощ, без да са в устата на хората и вестниците. Отляво, както винаги седеше като дама за масата на райхслайтер Борман госпожица Браун. Днес Шефа се изказа много одобрително за преустройства от проф. Гийслер дворец Клесхайм, който беше използван като резиденция от правителството на Райха при посещението на Дуче. Той посочи преди всичко, че разпределението на помещенията отговаря на една велика сила, защото там не всичко е залепено едно за друго, като у дребните владетели, а между портала и стълбата и между стълбата и входовете на залите винаги има големи междинни пространства²⁵¹.

Важно е нашите архитекти да свикнат да мислят със замах по въпросите на вътрешното оформление. Само така може да се попречи на създаването на градове като Цвикау, Гелзенкирхен, Битерфелд и подобни, където къщите просто са струпани накуп. Ако го заточат в подобен град без всякаква култура, това ще го унищожи душевно така, както ако го пратят в изгнание.

Затова твърдо е решил да се погрижи и най-малкият град да получи парченце култура и така картината на нашите градове да се издига бавно на все по-високо ниво. Има нещо вярно в това, когато се твърди, че културата на един град зависи до голяма степен от неговите традиции. Нали класически примери в това отношение са Байройт, Ваймар и Дрезден. Може би въобще не е възможно да се даде на някой град лице, което да отговаря на нашия културен усет, без между стените му да е дишал някой велик човек.

Трябва да направим опит поне партийните чиновници да бъдат и в най-малкото градче носители не само на идеята за величие на националсоциализма, но и на мисълта за култура.

Ако в отделните случаи не е възможно ръководителят на областта да бъде на разположение, с помощта на партията и подразделенията и трябва да се направи опит областният ръководител да се превърне поне в обединяващ център

---

²⁵¹ Хитлер лично участва в дизайна на вътрешното стълбище със скици.

на културния живот. Щом веднъж се установи подобен обединяващ център, има възможност да се действа по отношение на културата.

Например не е достатъчно някъде да има музей, в който се изпращат само ученици; нашите представители на държавната власт трябва да се погрижат мъжете от райхструдовата повинност и Вермахта отново и отново да посещават нашите музеи и така лека-полека да се събуди отново интересът на нашия народ към изкуството. Още от младежи трябва да си обиграват окоото: от голямото към малкото! Защото само така младежта ще има възможност да разпознае красотата на едно произведение на изкуството не само като цяло, но и в неговите нюанси.

95

2.V.1942, във влака на път от Бергхоф за „Волфсшанце“

В къщата на Борман в Бергхоф се запознах и с министър Майснер, който умее да се представя за „очарователен възрастен господин“ и блести не само с ума си, но и със своята любезност. В Бергхоф трябваше да се представя и на министър Рибентроп. Неговото държане е точно войнишко! В Бергхоф видях няколко пъти и Мусолини. Въпреки главата си на Цезар изглежда значително по-спортен и гъвкав от своя зет Чано и май е искрен приятел на Фюрера, ако може да се правят заключения от сърдечността на неговото държане. Особено симпатичен изглежда италианският началник на генералния щаб Кавалеро, който, между другото, винаги се обръща към Фюрера с „майн Фюрер“.

На обед

След обяда Шефа накратко се спря на значението на Лутеровия превод на Библията и посочи, че най-голямата му заслуга е, че дал на германския народ ясен, общ писмен немски език. Тъй като езикът е най-простото свързващо средство на една общност, то идеята за Райха през Средновековието се налага у германския народ не на последно място на основата на създадения от Лутер ясен писмен немски език.

Заключение, което трябва да е основен принцип и в днешната ни политическа работа. Както навремето преводът на Библията от Лутер осигурява разпространението на писмения германски език, днес великогерманското радио трябва да поеме задачата, така да се каже, да говори на класически немски и така да даде своя принос за преодоляването на разделящите народа проявления в областта на езика и особено за преодоляването на диалектите.

Малко по-късно Шефа се спря накратко върху удобния момент за съпротива срещу Версайския диктат. Според него той бил веднага след сключването на диктата, защото по това време Германия разполага с достатъчно обучени войници и оръжия, докато другата страна е парализирана от пълна умора от войната. Накрая се спря на въпроса има ли полза да се вземат в министерствата заслужаващите внимание критични на съществуващите обществени порядки и да се натоварват с отговорност. Той настоятелно казва не и специално посочи старшия финансов съветник д-р Банг, когото направил държавен секретар, и тайния съветник Хугенбург, когото направил министър на икономиката. И двамата се провалили заради многото подлизурстване.

96

2.V.1942, във влака на път от Бергхоф за „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа подчерта, че е напълно погрешно да се разпускат сдруженията на животновъдите или подобни сдружения да се поемат от държавата и да се иска тяхното регламентиране. Като се има предвид, че държавата в никакъв случай не развъжда по-евтино, едно насилствено организиране на животновъдите лесно ще отнеме любовта към работата. И от политическа гледна точка трябва да се оставят да съществуват известен брой неполитически, напълно безопасни сдружения.

97

3.V.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа посочи, че при двата атентата, които наистина сериозно застрашили неговия живот, е спасен не от полицията, а от явни случайности.

При срещата в Бюргерброй на 8.XI.1939 г. тръгва 10 минути по-рано от определения час само заради това, че спешен разговор в Берлин изисквал веднага да замине за там.

При другия опит за атентат остава жив, защото атентаторът, швейцарец, който 3 месеца го преследвал в Бергхоф, редовно го пропускал по време на разходките му и когато поискал да го издебне в Мюнхен, бил разобличен преди това от служител на железниците. Този служител го попитал закъде пътува, защото с билет Берхтесгаден - Мюнхен продължил и след Мюнхен. Тогава

разбрал, че е стоял няколко месеца в Берхтесгаден уж, за да предаде писмо на Фюрера, и тъй като заради чутото изпитал подозрения, наредил да го арестуват. При претърсването открили у него запечатан плик, адресиран до Фюрера, но вътре нямало нищо. Това обстоятелство използвали, за да накарат атентатора да направи пълни самопризнания.

Показанията на този швейцарец са особено интересни за него, защото потвърдили мнението му, че срещу атентатор идеалист, който безогледно рискува живота си заради своя план, няма лек. Затова е напълно разбираемо защо 90 процента от атентатите в историята са успешни.

Единственото, което може да се направи за превенция, е да се живее нередовно и разходките, пътуванията с автомобил и така нататък да стават без график. Но и това са само предпазни мерки, нищо повече.

Затова всичките му излизания с автомобил са изненадващи и без да уведомява полицията. Също така е дал строги указания на началника на неговата охрана Ратенхубер и на своя шофьор Кемпка да пазят пътуванията му в пълна тайна и им посочил, че трябва да се подчиняват на тази заповед, колкото и висши началници да се обръщат към тях за информация.

Защото щом полицията научава за неговите излизания, тя прекъсва обичайното изпълнение на задълженията си и само с това тревожи хората, без да си дава сметка, че всичко, което излиза извън рамките на обичайното, прави впечатление. Най-доброто доказателство за това е пътуването му по време на Обрата в Остмарк²⁵², неговото пътуване за Виена и Пресбург²⁵³. По отсечката Виена - Никлосбург, както и по отсечката за Пресбург полицията разтревожила всички, което било толкова по-опасно, защото изобщо не разполагала с достатъчно сили за блокиране. Освен това криминалните полицаи били облечени в толкова набиващи се на очи цивилни дрехи (например лодени и мушамы), че не само той, но и всеки хитрец можел от пръв поглед да ги разпознае. След като навремето се разпоредил да се пътува по други пътища от предварително уговорените и в градовете да не се минава на червено, минавал необезпокоявано навсякъде.

Защитата на полицията играе особена роля само при случаи, когато денят, часът и програмата са точно определени. Но и там се вижда, че работата на полицията действа обезпокоително на събралите се хора, и заради това създава огромни трудности. Обаче в дни като 1 май, 9 ноември, Деня на благодарността

---

²⁵⁴ Названието на Австрия по време на националсоциализма. Използва се и Дунавско-алпийски райхсгауе. - Б. пр.

²⁵³ Немското наименование на днешна Братислава.

за урожая в Бюкеберг²⁵⁴ е неговите 700 000 посетители и парада по случай рождения му ден в Берлин човек трябва да приеме, че при тези тъпи не може да се избегне инцидент, ако идеалисти с оптически мерници или нещо подобно се целят в него от разни ъгли и стрелят. Затова е нужно подобни ъгли да се наблюдават внимателно. Трябва да се погрижат най-вече, когато е тъмно, тези ъгли да бъдат осветени, както трябва с полицейски прожектори и светлината от прожекторите, както веднъж му се случило в Хамбург, да не пада изключително върху неговата кола. При подобни официални случаи по възможност трябва да се избягват тесните улици. Например в Берлин една от най-опасните точки е широката само 5 метра алея пред операта на Крол.

Тъй като няма стопроцентова защита от атентаторите при подобни официални случаи с предварително определена програма, той се изправял спокойно в колата. По този начин винаги се потвърждават думите, че светът принадлежи на смелите.

Ако атентатор идеалист иска да го застреля или убие с бомба, то срещу това и седнал да е, няма защита. Обаче броят на атентаторите идеалисти, които биха могли да го застрашат, винаги бил незначителен. Сред буржоата и марксистите почти няма атентатори, които да извършат атентат е намерението при нужда да пожертват своя живот.

Затова опасни са единствено подбудените от чернодрешковците в изповедалнята атентатори или хора с националистически убеждения от окупираните днес от нашите части страни. Обаче и техните възможности са ограничени, защото той разполага с дългогодишен опит. Например нощно време да се стреля по него и шофьора му от следваща ги кола, когато колата му завива, вече е почти невъзможно, защото си е извадил заключенията от атентата срещу Ратенау²⁵⁵. Наредил е да вградят в колата му заден фар, с който може да заслепи шофьорите на следващите ги коли.

3.V.1942, вечерта, „Волфсишнице“

По време на вечерята Шефа подчерта, че не иска никакви намеси в

---

²⁵⁴ Ежегоден празник в чест на германските селяни, на който Хитлер присъства.

²⁵⁵ Валтер Ратенау - германски външен министър, убит на 24 юни 1922 г. от националисти с обвинението, че като началник на снабдяването със суровини през ПСВ се е провалил и че той е главният виновник за изпълнението на Версайския договор. Вероятно роля е изиграл фактът, че Ратенау бил от еврейски произход.

завещанията, ако с тях не се нарушават драстично правата на държавата и народа. Ако се допусне намесата в последната воля, съществува опасност да бъдат създадени прецеденти за по-късно, които ще носят все по-големи последствия, отколкото е могло да бъде предвидено. Трябвало е да се занимава с този проблем, когато починал Лудендорф. Защото Лудендорф се бил разпоредил изрично, че не иска да бъде погребан в гробището на инвалидите в Берлин, нито край паметника на загиналите при Таненберг, а в Тутцинг. Макар за него, Шефа, тази последна воля да била дразнеща, той я спазил с оглед опасността от прецеденти.

По същата причина той, Хитлер, е безусловен привърженик на разбирането, че правото на собственост на юридическите лица като общини, градове, гау и лендери трябва да се защитава. Ако бъде разклатено, ще бъде отстранена значителна част от основата на човешкото трудолюбие и унищожена работата за бъдещето.

Например, когато една община натрупа сбирка от произведения на изкуството и след 100 години поради липса на правни основания за собствеността някой силен човек разпръсне във всички посоки художествените ценности, това действа възпиращо върху всички публичноправни субекти, които иначе биха използвали част от финансовите си средства за създаване на културни средища. За съжаление, райхсминистърът на образованието, човекът отговорен за създаването на германска култура, проявява малко разбиране за тези неща. Дори не се е замислил, преди да му предложи преместването на Минната академия от Льобен в Линц, след като се появила възможността за основаването на виеше техническо училище в Линц. Че преместването на академията от Льобен, за която впрочем край Линц липсват най-естествените предпоставки - наличието на мина и подобни неща, - ще съсипе напълно града, защото животът на жителите и броят на жилищата са изцяло свързани с работата на академията, напълно е убягнало на партийния другар Руст при неговите предложения.

Също така е пълна лудост, когато вътрешното министерство на Райха в своята министерско-бюрократична едностранчивост отнема на град като Линдау неговия статут на окръжен и по този начин го оставя да залинее като културен център край Боденското езеро. Дори град като Брауншвайг ще се съсипе напълно, ако му се отнеме провинциалното правителство без съответния еквивалент.

В случай че на него, Шефа, се случи нещо, специално е помолил Гьоринг, особено за Брауншвайг, да не се поддава на опити да бъде склонен за промяна на сегашното положение. За съжаление, вътрешното министерство на Райха е склонно на всичко да гледа схематично. Неговите юристи напълно пренебрегват факта, че един град с 25 000 жители може да бъде голямо село, което ще се управлява най-добре с непосредственото участие на ландрата, но че може да е и

старо културно средище, което трябва да бъде управлявано според своите собствени нужди и затова трябва да остане автономно самоуправляваща се публичноправна организация, която не влиза в провинцията.

И в това отношение може много да се научи от римляните. Само в трудни времена те слагали цялата власт в ръцете на един човек, но иначе тя била разпределена сред много личности. Основавали са и са изграждали градове само в рамките на политическите и културните нужди или изискванията на времето.

И ние би трябвало да внимаваме всички териториални реформи да се провеждат само след най-точна проверка на всички, свързани с това, моменти. Затова по предложение на райхслайтер Борман той забранил всяко съединяване на окръзи по време на войната.

Също така се погрижил, за да не може град като Берлин да се опита на основата на военните обстоятелства и от свързаните с това строителни и различни затруднения на другите градове да грабне всичко за себе си. Колкото един град е по-голям, толкова по-силен е стремежът да се превърне в тотална метрополия и да привлече всичко към себе си. Така Виена столетия наред е докарвала всички художествени ценности зад стените си и по този начин е обезкръвила алпийските и дунавските области в областта на изкуството.

При разширяването на неговия роден град Линц днес трябва да се предотврати нещо подобно, ако някой силен човек се опита да погълни средищата на изкуството в Линц за сметка на Мюнхен. Затова той позволил в Линц да се донесат само такива произведения на изкуството, които е набавил на свободния пазар и не са отнети на никой друг град. Ако само в някои изключителни случаи заради желанието да се оформи по възможност най-съвършено една галерия - например в Линц - се нарушат правата на собственост на община, райхстау, или някой от лендерите, то цялата правна постройка на правото на собственост ще се подхлъзне и вече няма да има спиране.

Човек трябва само да се сети за стремежа на нюрнбергския кмет Либел да върне в Нюрнберг всичко създадено от нюрнбергски художници, за да си представи колко лесно е избухването на борба всеки срещу всеки за наличните художествени ценности.

Напълно погрешно е по отношение на произведение на изкуството упорито да застъпваш мнението, че мястото му е само там, където е било създадено. Истинското произведение на изкуството винаги напират да излезе извън границите на родния град, за да спечели слава навън, в света, за неговия създател и родния му град. Мусолини разбрал това много правилно и затова му подарил

прочутия дискохвъргач²⁵⁶.

Той вижда най-голямата опасност за културното значение на нашите градове на изкуствата в това, че берлинската министерска бюрокрация получава още по-голямо влияние върху тях, отколкото има днес. Защото берлинската централна бюрокрация бърка задачите на централната власт, които са само да задава посоката и да се намесва там, където настъпват вреди, с един убиващ целия живот навън унитаризъм. Това е голяма опасност, защото през последните 20 години министерската бюрокрация се е разширила изключително от само себе си. Човек като ръководителя на комуналния отдел на вътрешното министерство на Райха трябва да стане заместник държавен секретар само защото е служил определено време в министерството, макар че работата му в безброй случаи е нанесла повече вреда, отколкото полза.

Затова трябва да се привлекат от цялата страна много способни чиновници и да се смесят с министерската бюрокрация. Може да бъдат обучени хора, които ще са полезни и в практиката, само ако им се даде възможност да докажат уменията си в собствени управленски организации. Колкото по-децентрализирано се управлява Райхът, толкова по-лесно ще могат да се намират способни хора за централните инстанции, които наистина знаят кога да дават указания на управлението по места и къде трябва да се намесят.

Ако се оставят сегашните процедури на министерската бюрокрация, резултатът след няколко години ще е гняв срещу Райха. Мъжете, които вършат някаква работа и стоят здраво с краката си на земята като кметове и общински съветници, трябва непрекъснато да търпят онова, което са подготвили със сътрудниците си в дълъг къртовски труд, някой дребен чиновник в някое берлинско министерство да решава. И е възможно да съсипе с отказа си цялата им работа. Това, че берлинските министерства в решенията си на отделни случаи постъпват и правилно, е твърде рядко. Причината е, че на мъжете, които работят в тези министерства, им липсва всякакво великодушие, защото през поредица дребни служби са стигнали до важния в техните представи пост - министерски референт, сам по себе си смешен пост за мъжете с големи постижения. Кой способен театрал ще се мръдне за заплата на министерски съветник от 700-800 р.м., за да стане референт по театралните въпроси в Министерството на пропагандата? Затова житейската стихия на министерските референти е техният егоизъм на бюрократи.

---

²⁵⁶ На атинския скулптор Мирон (450 г. пр. Хр.). Запазена е в римски мраморни копия. Италианското правителство разрешава на Хитлер да купи от княжеската фамилия Лончелоти единственото копие с оригинална глава, което подарява на големия мюнхенски музей на античността - Глиптотеката.

Затова той, Шефа, изпитва най-голяма загриженост за град като Байройт да не би да се наложи да разчита на пари от министерствата и с това да се изложи на министерски указания. Затова той наблюдава с особен интерес развитието на двамата синове на госпожа Уинифред Вагнер и се надява, че ще продължат делото на живота на техните баща и майка. Освен това и той от своя страна ще се разпореди, още докато е жив, за да осигури опазването на Вагнеровия град и неговите художествени ценности.

Най-добре човек служи на опазването на нашите големи културни средища, като ги остави на грижите на градовете, където се намират днес. Колкото и да е хубав Берлин и колкото и да е подходящ за политическа и военна метрополия - спомнете си само военния парад по случай съответния рожден ден на Фюрера, - толкова неподходящ е за столица на изкуството. Дори само за това, че му липсва нужната атмосфера.

Той, Шефа, е против създаването на още градове с размерите на Берлин. За Райха е напълно достатъчно да има петмилионен град - Берлин, двумилионни градове - Виена и Мюнхен, и множество градове с един милион жители. Непрекъснатото уголемяване на нашите големи градове, за да се ориентира културният живот в по-големите пространства на Германския Райх по тях, е глупост. Затова е нарекъл пред Кристиан Вебер²⁵⁷ идиотщина желанието Щарнберг да бъде направен мюнхенска община.

Напротив, точно Мюнхен трябва да се остави такъв, какъвто е, за да се запази наистина неговият характер. Той, Шефа, навремето е можел да премести партийните конгреси в Мюнхен, ако беше поискал.

Но тъй като иска да създаде в Германия изобилие от средни, малки и големи градове, които да са център на културния живот, е разхлабил правилата на партията и например е преместил партийния конгрес в Нюрнберг. Там за десет дни обгръща града сякаш с разкоша на старите олимпийски празненства. От подобни съображения е отказал отнемането на Върховния съд на Райха от Лайпциг и се е зарадвал, че върховна служба на Райха като Върховния административен съд ще дойде във Виена. След войната ще трябва още веднъж да седнат и да поговорят с райхсфюрера на СС Химлер за бъдещите учебни и изследователски средища на медицинската наука. Защото човек трябва да прояви разбиране, че лекарската наука не може и не трябва да се разделя на СС медицина, военноморска медицина, полицейска медицина, цивилна медицина и подобни.

---

²⁵⁷ Стар съратник и председател на Райхсъюза на коневъдите на расови коне.

4.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа изложи, че разплащането на направените по време на войната дългове²⁵⁸ не представлява затруднение:

1. Защото спечелените с германския меч земи, както веднъж вече е изложил, представляват увеличение на националното богатство, което многократно превишава военните разходи;

2. Включването на 20 милиона евтина чуждестранна работна ръка в германското стопанство носи печалба, която многократно надхвърля направените по време на войната дългове на Райха. Трябва само да бъде пресметнато колко ще се спечели от това, че чуждестранният работник, вместо да кажем 2000 р.м. - като местния работник, получава само 1000 р.м. годишно. Забележителното е, че на повечето германски стопански ръководители това още не им е хрумвало. Дори веднъж се наложило по време на изчисление на националното богатство да обясни на райхсминистъра на икономиката, партийния другар Функ, колко ще се повиши жизненият стандарт на германския народ чрез многобройните чуждестранни работници и поевтиняването на ръчния труд поради тяхното включване. И накрая историята учи, че никой народ на земята досега не е загинал заради дългове.

Затова може само да се препоръча на нашето стопанство да се настрои сто процента оптимистично по отношение на финансите заради оръжейните поръчки, които войната води със себе си²⁵⁹.

5.V.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа се възхищаваше на своята нова овчарка Бела, в която всичко, като се изключи името, му създава много, много радост. В началото по време на неговите разходки е имало сблъсък на волите. Когато поискал да я накара да прескочи пейка от раз, Бела се качвала на седалката и изчаквала, докато той приближи и енергично я укори, после най-спокойно прескачала облегалката. Сега обаче я е докарал до там, че реагира на неговото подвикване,

---

²⁵⁸ Април 1945 - 387 млрд. р.м.

²⁵⁹ От 1939 до 1945 - 120 млрд. р.м.

без преди това да изпадне във фарватера на онзи мързел, който изобщо не може да понася.

Кучето сякаш има часовник в главата: макар в бункера да е съвсем тъмно, всяка сутрин в 9 организира голям концерт, сяда върху му и с диво удряне с лапи му се обяснява в любов.

Затова сутрин трябва да става рано, вместо да почете още час-два в леглото. Дори когато, както вчера, заспал много късно, защото чел „Германското народно наследство във Валония и Северна Франция“ от Петри²⁶⁰. Между другото, от тази книга с интерес разбрал, че според названията на населените места и така нататък тези земи са стари германски земи, които са ни откраднати. С пълно право можем да изискваме да ни бъдат върнати. Прочел двата тома на един дъх. Накрая Шефа хумористично разказа как в бъдеще ще има екскурзии по неговите жилища - Бергхоф и главните квартири, при което иронизираше баварските музейни прислужници.

Заслужаващ внимание е един разговор с капитан Клекел за реномето на Главната квартира на Фюрера сред войниците на фронта. Клекел каза: след като миналия декември Хитлер пое върховното командване на армията и недостатъците в снабдяването бяха премахнати, доколкото е в човешките възможности, и се дават ясни заповеди, по които личи непосредствената връзка между Главната квартира на Фюрера и фронта, за разлика от Главната квартира на кайзера през ПСВ, Главната квартира на Фюрера е високо уважавана. Без човека на фронта да се интересува къде точно е нейното местоположение - дали на фронтовия участък, или по-назад. Ивицата на ръкава, нагръ-дните знаци или ордени е надпис ГКФ, които ще бъдат връчени на всички, които са били нейни членове по-дълго, след време ще бъдат особено уважавани отличия.

101

5.V.1942, вечерта

По време на вечерята господин райхслайтер Борман насочи разговора към това, че по време на държавните посещения на Дуче се виждат винаги нови лица сред неговите придружители. Значи на всеки няколко години извършва смяна на караула.

На това Шефа отговори, че сигурно Дуче прави това по принуда, защото

---

²⁶⁰ Франц Петри. Излязла 1937 г.

Дуче знае не по-зле от него, че може да се планира дългосрочно само с хора, които заемат постове си от дълго време.

Когато Дуче е принуден по-често да прави смяна на караула, го прави преди всичко, защото:

А) сред човешкия материал, с който разполага за ръководните постове, няма достатъчно способни, за да задържи всички тези хора дългосрочно на постове им;

Б) най-добрите хора на партията трябва непрекъснато да бъдат предлагани за постове на префекти, защото те се назначават от краля и по такъв начин кралят ще получи без затруднения възможността да създаде афронт срещу Дуче, ако не бъдат представени достатъчно фашисти.

Той, Шефа, знае от собствен опит колко е трудно да се намерят подходящи хора за всички ръководни постове. Отново и отново трябва да използва едни и същи хора. Дори при попълването на длъжностите на райхкомисари на Изток не е могъл да се откаже от използването на стари гаулайтери като Лозе²⁶¹ и Кох²⁶². При това се стреми да държи ръководните хора колкото може по-дълго на техните постове, за да може да върши наистина качествена работа с тях.

Райхслайтер Борман е напълно прав, когато посочва, че хората, на които се възлагат краткосрочни задачи, никога не могат да постигнат резултати и да се вживеят в работата си така, както хората е дългосрочни задачи. Ако на един гаулайтер не му осигуриш увереността, че задачата му е дългосрочна, при всичките си планове ще се оставя да бъде повлиян от две опасения:

1) Как наследникът ще продължи започнатата работа и изработените планове?

2) Как наследникът ще критикува изработения план и неговото изпълнение? Дали няма да обяви, че мястото за извършените строежи е избрано неправилно, че ненужно са пропилены пари и така нататък?

Колко тежко е да се намерят подходящите хора за водещите постове може да се види от това, че той, който е намерил първокласно ръководство за СС, за Националсоциалистическия корпус на силата, за райхструдовата повинност, не може да открие подходящия човек за СА. Затова днес СА, бойният отряд по време на борбата, се е превърнал в структура, която не разпознава навреме своите

---

²⁶¹ Хенрих Лозе - райхскомисар на Остланд (Естония, Литва, Латвия и Бяла Рутения (Беларус).

²⁶² Ерих Кох - райхскомисар на Украйна.

задачи и не знае как истински да се заеме с тях. Той е много доволен, особено с оглед на обстоятелствата около СА, че навремето е открил в Ширах подходящия човек за нашето националсоциалистическо младежко движение.

Няма съмнение, че изграждането на най-голямото младежко движение в света е заслуга на Ширах. При това Ширах дошъл при него още като момченце и още на младини похвално се погрижил за изграждането на студентското движение. Какви мъжаги са и неговите сътрудници и наследници, например Лаутербахер и Аксман. Шефа се съгласи напълно с подмятането на райхслайтер Борман, че Лаутербахер работи отлично като гаулайтер в ХанOVER и че райхсмаршалът се е изказал одобрително и за работата му като оберпрезидент²⁶³. След това посочи, че заради уврежданията от войната Аксман има дори по-голямо одобрение от преди сред момчетата и момичетата, които го ценели като идеалист, а сега се смята сред хитлерюгенд за пример на войнишко мъжество.

Доволен е, че в лицето на гаулайтер Тербовен²⁶⁴ е намерил подходящ човек за един от най-трудните райхскомисариати, именно Норвегия. Както и днес гаулайтер Тербовен му изложил, знае, че ще се озове в подвижни пясъци, ако не вземе безогледни мерки. Затова е наредил част от норвежките учители, които смятали, че трябва да провежда саботаж срещу германските мерки, да бъдат арестувани и да изпълняват изкопни работи. Жалкото е това, че при отговорните хора от флота, които е трябвало да извършат транспорта на учителите, добродушието е било в апогея си. Първо са отказали транспорта по море, защото за норвежците на въпросните кораби нямало достатъчно спасителни жилетки, без да им мине през ума, че за въпросните норвежци трябва да е удоволствие да се оставят англичаните да ги торпедират и да ги изпратят на морското дъно.

Ако той, Шефа, има на повечето водещи постове хора, които са напълно дорасли за своите задачи, се дължи не на последно място на това, че са дошли на тези постове не заради предварителната си юридическа подготовка, а защото са минали с успех през школата на живота. Единственият юрист, който сред неговите сътрудници става за нещо, е Ламерс²⁶⁵. Ламерс знае, че е там за това да намира за държавните нужди юридически основания, и не бърка юридическите абстракции с действителния живот. При Ламерс причината е, че е запазил здравия си разум въпреки своето юридическо образование.

Без това изобилие от добри сътрудници той със сигурност нямаше да

---

²⁶³ На ХанOVER. - Б. пр.

²⁶⁴ Политиката на Тербовен е толкова недалновидна, че го намразват и поддръжниците на местния националсоциалист Квислинг.

²⁶⁵ Д-р Хайнрих Ламерс е министерски съветник от 1922 г. във вътрешното министерство на Райха и от 1933 до 1945 г. е началник на райхсканцеларията.

напредне толкова в своята политическа работа, какъвто всъщност е случаят.

Но ако сега някои хора се въртят наоколо и в своя възторг от повторното възвисяване на нашия народ насила искат да го обявят за пророк, за втори Мохамед или втори месия, той по този повод може единствено решително да заяви, че не чувства у себе си пригодност за ролята на месия или пророк.

102

6.V.1942, на обяд, „Волфшанце“

По повод на съобщение от Анкара, според което множество еврейски агенти са уволнени от турската новинарска агенция, Шефа направи няколко изложения за владенето на общественото мнение от евреи както в Германия от Времето на системата, така и в днешните ни враждебни държави. На всички изгънати места, имащи някакво влияние върху общественото мнение, евреинът се е промъкнал навреме и по такъв начин си е изградил чудовищна властова позиция по отношение на пресата, филмите и останалите формиращи общественото мнение фактори. Действа не само чрез търсене на непосредствено влияние върху тях, но въздейства върху им много по-силно в гръб с така наречените агенции.

Най-опасни са рекламните агенции в еврейски ръце, защото чрез спирането на обявите евреите могат напълно да съсият голям ежедневник. За него, Шефа, било много полезно да види как Хугенберг²⁶⁶ и лорд Лотърмер²⁶⁷ били отказани от опита си за самоуверена национална политика, след като евреите ги заплашили, че ще оттеглят рекламите си. Лорд Лотърмер, който публикувал 2 статии в полза на движението на Мозли в неговите списания, му е описал лично в Бергхоф еврейския подход и невъзможността в краткосрочен план да се справи с него.

Неговата, на Шефа, сила била, че още от началото изградил вестниците на НСГРП, за разлика от всички други значими вестници, независимо от еврейските агенции²⁶⁸ и така ги направил икономически недосегаеми структури. Добрият опит, който имал с независимото положение на партийния печат, го накарали да направи и партията като цяло икономически недосегаема. Могъл да го

---

²⁶⁶ Алфред Хугенберг - германски бизнесмен и политик, собственик на вестници, който помага на Хитлер да стане канцлер, надявайки се да го използва като инструмент, но този опит се проваля.
- Б. пр.

²⁶⁷ Лорд Харолд Лотърмер — собственик на вестници, включително влиятелния „Дейли мейл“.

²⁶⁸ Хитлер работеше с независимите рекламни агенции АЛА на Ерик Финкен-целер в Берлин и Мюнхен.

направи толкова рано, защото в касиера на Райха Шварц намерил личност, която толкова умело е насочвала приходите на партията от членски внос, събрания и така нататък към различните канали за изразходване, че на движението било възможно да финансира и финалната борба през 1932.

Освен Мучман²⁶⁹ най-големите приходи от събрания е постигал другарят Лай²⁷⁰. След като представил него, Шефа, като всеизвестно чудовище, събудил такова любопитство сред индустриалците и техните дами към него, че платили до 200 р.м. за място на едно от неговите събрания в Кьолн.

За съжаление, приходите от събранията били изгубени при вестникарското начинание на Лай. Защото Лай не преценил, че партийните печатници означават фалит за партийните вестници. Защото партийните печатници трябвало да печатат позивите за цялата област по време на кампаниите от събрания, без да е осигурено заплащането. Човек като Мюлер²⁷¹, който от свое име и за своя сметка управлявал печатницата на „Фьолкишер беобахтер“, би приел да печата позиви само срещу заплащане, а от останалите поръчки щеше да се отърве с простото обяснение, че неговите работници могат да живеят само от изплатените им заплати, а не от своите възгледи. На партийните печатници от ортсгрупенфюрерите нагоре се натрапва идеализъм, който е равен на фалита на печатницата, защото е напълно противоположен на гешефта.

Ако на него, Шефа, се е удало да го преведе сигурно през цялото време на борбата, макар че когато го поема, вестникът току-що е фалирал за трети път, трябва да благодари на първо място на сътрудничеството на райхслайтер Аман. Аман се доказва като умен предприемач, не приемайки нито една сделка, ако тя не е такава в истинския смисъл на думата и веднага я прекратявал. Точно такава търговско отношение към вестникарството направи възможно издателството на „Фьолкишер беобахтер“ - „Еер“, с годините да се превърне в най-големия вестникарски концерн в света. В сравнение с него американските вестникарски царе приличат на джуджета. Това постижение може да се оцени правилно единствено тогава, когато човек си припомни, че навремето е поел „Фьолкишер беобахтер“ със 7000 абонати, без обяви и с пари в касата, които не стигали да се плати нужната хартия.

Ако той, Шефа, разбира нещо от бизнес, то е благодарение на никога несвършващите безпокойства около партийната преса. Най-страшно било през

---

²⁶⁹ Мартин Мучман - от 1924 гаулайтер на Саксония.

²⁷⁰ Д-р Роберт Лай - райхсорганизационен ръководител на НСГРП.

²⁷¹ Адолф Мюлер - собственик на печатница в Мюнхен, с чиято моторница и жизнерадостни дъщери е плавал с удоволствие по Щарнбергското езеро. Той не позволявал дори на Хитлер да му се бърка в икономически разумното ръководство.

1932, когато той трябвало да подпише множество записи на заповеди. Както тогава е подписвал тези записи на заповеди от името на НСГРП със съзнанието, че ако нейната работа не се увенчае е успех, всичко ще бъде загубено, така и днес подписва записи на заповеди за Райха с твърда вяра в нашата победа и е убеждението, че ако тази война не завърши е успех, така или иначе всичко ще бъде загубено и човек не може да е натрупал достатъчно дългове в борбата за нейния успех.

103

6.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа разказа много духовито за изобретателността на войниците на фронта при снабдяването с месо и риба.

След вечерята министър Шпеер дойде при райхслайтер Борман и получи от него съгласието на Хитлер да се обедини електроиндустрията в едно предприятие на Райха подобно на железниците. Ако това успее, според една забележка на Хитлер, ще обедини Райха повече от улиците и железопътните релси.

104

7.V.1942, „Волфсшанце“

На обяд Шефа яде в своя бункер с италианския генерал Гариболди²⁷². Вечерта особено се зарадва на поднесеното месо от пушена есетра²⁷³.

Вечерта

По повод съобщение на Ройтерс за потъването на 10 000-тонния английски крайцер „Единбург“, което му беше докладвано след вечерята, Шефа каза, че умело сме измъкнали това оповестяване от англичаните. Нашият капитан на подводницата, чиято заслуга е потапянето, се ограничил, тъй като не наблюдавали потъването, със съобщението за попадение на торпедо в „Единбург“. Заради това и съобщението на ВКВ съответно било предпазливо.

---

²⁷² Генерал-полковник Итало Гариболди - командващ 8-а италианска армия на Източния фронт.

²⁷³ От време на време Хитлер ядеше риба, особено, ако рибарите сред неговите сътрудници като неуморния капитан Баур му говореха с въодушевление за рибата като еликсир на живота.

Факт е, че заради обстоятелствата около торпедното попадение всички били твърдо убедени, че корабът е потопен. Заради това в полуофициални съобщения се появили подобни твърдения. Това накарало англичаните да признаят потапянето. От това следват две поуки:

1. Германецът е много стриктен за истината. Трябва обаче да внимава да не е твърде педантичен с нея. Затова до него отново и отново стигат съобщения от фронта, че частите там изпитват усещането, че в добре балансираните съобщения на ВКВ техните постижения не се оценяват напълно.

2. Ако човек е убеден в нещо, независимо дали е в политическата или военната област, трябва да го изложи чрез твърдения в международния обмен, защото иначе такива прословути лицемери като англичаните не могат да бъдат накарани да кажат истината.

Както ми показва Лоренц, всяко съобщение на ВКВ се коригира лично и на ръка от Хитлер. Хитлер смята изпишването на съобщенията на Вермахта за особено решаващи, защото - както казва той - и най-малките подробности могат да пораснат и придобият решителна важност чрез тиражирането им.

105

8.V.1942, на обяд, „ Волфсшанце „

По време на обяда Фюрера отбеляза, че не държи да прави Крит германска военна база. Защото германската военна база „Крит“ ще изисква собствен германски средиземноморски флот и с това опасността от постоянно противопоставяне с Турция, тъй като за турците Крит в германски ръце няма да е нищо друго освен началото на сблъсък за Дарданелите между Германия и Турция.

Заради това единственият резултат от нашата операция в Крит може да е откриването на станция на „Сила чрез радост“ на острова.

106

8.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа отново заговори за бягството на френския генерал Жиро и каза, че можехме да го оставим да си върви, ако не беше толкова

опасен. Затова трябва или да бъде наложена неговата екстрадиция, или да бъде унищожен неговият морален кредит. Средствата за това са налице. Защото той е злоупотребил с дадените му в неговата битност на генерал военнопленник свободи и затова без особени церемонии могат да бъдат отказани неща като връщането на 7000-те ранени френски военнопленници. Такава ситуация е особено подходяща човек да си представи как биха се държали французите на наше място.

Защото след края на Първата световна война срещу нас французите доказаха напълно, че им липсва всякакво благородство. На германците, които тогава бяха попаднали във френски плен, садистични френски милосърдни сестри вземали водата, която им давали негрите. Ако човек премисли поведението на французите по онова време, ще му се сторят еснафи, които поради поредица случайности са станали велики. И тъй като им липсва всякаква вяра в себе си, се опитват да задържат властта си с най-груб терор. Когато по време на национални брожения беше скъсано френско знаме, ни принудиха берлинският караулен батальон под командата на днешния генерал Фон Арним да вземе за почест при вдигането на ново френско знаме.

Затова никой не може да го упрекне, че срещу Франция застава на становището: Който има - има! Който подари онова, което има, извършва грях, защото отстъпва отново онова, което с мъка е завоювал на тази земя със сила.

Защото земята е като преходна купа и заради това винаги има стремеж да отиде в ръцете на най-силния. От десетки хиляди години на тази земя тече неспирна борба.

Ако през последните 300 години хората не са останали заселени на европейския континент, това се дължи на откриването на Америка и изместването на местното население от европейците. Ако ние днес основем в Русия, и то в Украйна, нова германска Остмарк, тя не бива да се мери исторически с никакви други мащаби, както някога старата германска Остмарк - на изток от Елба.

По време на вечерята Шефа обърна внимание на това, че английският парламент вече е провел 20 тайни заседания и досега от никое от тях не е станало известно нещо положително. Това трябва да се оценява като знак колко силно е усещането за единство у английската раса. На масата райхсминистър Розенберг се разпростря върху господството на англичаните и каза, че същественото в това господство е, че водените от него народи се оставят да бъдат накълцани на парчета за тях - представителите на господстващия народ. Там, където германецът се опитва да постигне нещо с канонади от ругатни, англичаните го правят с умело подчертана щедрост (премии при особени поводи, разрешаване

на отпуски, билети за връщане от колониите в метрополията и така нататък). По този начин си създават такъв облик, че дори експлоатираните и лъгани по всички правила на изкуството гърци гледат само тези външни прояви и ги почитат и днес.

Бракът - така, както Хитлер гледа на него, - естествено, не е институция за съвместно забавление, съвместно удоволствие или кореспонденция, а задача, в която професионалната битка е работа на мъжа, а редът в къщата - крепост, от която се води житейската битка, - е работа на жената. Този ред в къщата се разбира, от една страна, като определено културно ниво, а от друга, като практическо водене на домакинството.

Хитлер особено подчерта, че едното е толкова важно, колкото и другото, докато с много хумор разказваше за жена, при която бил поканен на домашно приготвени по баварски кнедли от дроб, а получил напълно катастрофално подобие на яйчен крем с дроб.

Между другото, културата в един брак не започва от забавлението на двамата брачни партньори, а още при обзавеждането и поддържането на чистотата и подобни на жилището, облеклото и така нататък. Това райхслайтер Розенберг ни обясни духовито снощи. Усмивайки се, каза, че нашите светски жени смятат, че притежават култура. Затова е нужно само да ги видиш край индийски жени на индийски прием, за да „прогледнеш“. Европейката - гримирана, изтупана, жестикулираща. А изисканата индийка - без фалшива боя по лицето, просто, но стилно облечена, а поведението ѝ - олицетворение на достойно самообладание. При танцуване европейката подскача, полагаща усилия да направи впечатление и да бъде забелязана. Индийката, най-вече балийките, които изпълняват при танц всички движения от неподвижна стойка, са изпълнени с истинска страст и затова са свършени.

107

9.V.1942, вечерта, „Волфшанце“

След като райхсминистър Розенберг си замина, по време на вечерята един от господата насочи разговора към засаждането на памук в Кавказ. По този повод Шефа каза, че в нашите планове отглеждането на памук трябва да отстъпи на заден план пред засаждането на новата коприва²⁷⁴ в Украйна, тъй като нишката от нея е много по-добра от памучната.

---

²⁷⁴ Хитлер има предвид индийската коприва Капне.

В нашите мисли Кавказ играе много голяма роля дотолкова, доколкото е голям източник на петрол. Ако искаме да запазим неговия петрол, трябва да държим Кавказ под най-строгото наблюдение, защото в това проникнато от кръвното отмъщение пространство враждата между племената ще направи рентабилната експлоатация невъзможна.

Затова е напълно погрешно, когато днес външното министерство като официална институция дава някакви обещания относно това пространство, които по-късно няма да може да се изпълнят. Тъй като от официално място - за разлика от пропагандата в позивите - трябва да се обещава само онова, което може да се изпълни, Фон Папен трябва да бъде внимателен е възможни уверения пред Турция. Въпреки че той, Шефа, по принцип е готов на определени отстъпки.

Външното министерство обаче трябва преди всичко да се въздържа от всякакви приказки за сътрудничество. Колко трудно е да се осъществи едно сътрудничество, се вижда от примера с Румъния и Унгария. Точно сега, когато имаме толкова голяма нужда от петрол и жито, двете страни задържат тези продукти за себе си, за да са им подръка при възможна война между тях.

След това заговори по въпроса за „заемането на ръководни постове“. На подобни постове са нужни само хора, които мислят мащабно. Защото при тях не става дума за свършените дребни неща, а за правилността на мисленето. При това 2 часа съсредоточена работа дневно са напълно достатъчни. За дребните задачи и за наблюдението в министерството е напълно достатъчен един облечен е нужните пълномощия държавен секретар от класа.

Той е щастлив, че в държавния сектор е намерил в Ламерс началник на райхсканцеларията, който му върши всичко със здрав човешки разум и без юридически абстракции, в съответствие е държавните нужди, така че той може въобще да не се грижи за това.

Също толкова щастлив е, че няма нужда да се грижи за ставащото в отделните области, защото гаулайтерите са възпитани по един и същ начин, а в лицето на райхслайтер Борман има човек до себе си, който осигурява гаулайтерите с нужните еднакви указания.

областта на сектора прехрана. По този повод Шефа разказа, че навремето Хугенберг като отговорен ресорен министър отказал да създаде национален резерв от 7 14 милиона тона зърнени храни, тъй като немската икономика нямало да понесе свързаното с това неоползотворяване на по-големи капитали.

За съжаление, по онова време не е можел нищо да направи, защото дори за това какви салати да се садят трябвало да гласува парламентът. Как добре щеше да ни дойде сега един резерв от 7 ¹/₂ милиона тона зърнени храни, макар че 1937 и 1938 ни донесоха добри реколти! Тогава двете лоши реколти през изминалите години можеха да ни бъдат напълно безразлични. Доволен е поне за това, че е започнал войната още през 1939, а не чак сега, когато щеше да започне с трудности.

По време на обяда след едно подхвърляне, че пътят на хората, които са призвани да постигнат велики неща в живота си, е много странен, Шефа каза, че само с Моцарт се случило да бъде разпознат като изключителен талант още в детството му. Някъде по техния житейски път съдбата неочаквано удря тези хора и им дава възможност да познаят своята специална сила. Колко бил стеснителен във Виена, макар още по онова време да е бил добре осведомен. Не смеел нито да пристъпи към някой велик човек, нито да говори пред 5 човека. Ако не била дошла войната, щял със сигурност да стане архитект - вероятно дори един от най-големите, ако не най-големият германски архитект. А не, какъвто днес е случаят, първият доставчик на пари за най-добрите германски архитекти.

Обаче неочаквано животът се намесва, освобождава човека за неговото призвание и изведнъж на мястото на младежа с мляко около устата в борбата се проявява непобедима луда глава. Тъй като нашите даскали по право не разпознават младите или бъдещите гении, дори ги отхвърлят като неталантливи - човек трябва само да си помисли за Бисмарк, Вагнер, Фойербрах - който бил отхвърлен от същата академия във Виена, която някога отхвърлила и него като неталантлив. А 10 години по-късно е честван и награждаван - дължи се може би на това, че само гений може да се постави на мястото на друг гений.

При детето, например 10-годишно, учителят може да установи средната надареност, но не повече от духовните му наклонности.

Чертите на характера се разпознават значително по-лесно, защото онзи, който в младежките си години е бил недружелюбен, със сигурност ще е такъв и на стари години.

В това отношение обаче човек трябва да е внимателен, защото лъжата при детето е много често израз на богата фантазия, както със сигурност е установено за много велики поети и белетристи.

Най-опасна е едностранчивостта, с която възрастните често оценяват децата. Учителят по математика смята, че когато ученик не може да завърши някое по-сложно уравнение, по-късно няма да може да преброи и заплатата си. Ако например, както той знае от собствен опит, някой ученик е музикално надарен, обаче проявява слаб интерес към другите предмети, веднага това му се приписва като бездънно непокорство. Родителите влошават подобни грешки още повече, като преждевременно се опитват да го подготвят за определена професия и когато нещо не се получи, веднага започват да говорят за изгубения или лошия син. Него самия се опитали още на 13 години да го запалят за кариерата на чиновник и заради това го завлекли в Централната митница на Линц - истинска държавна клетка, в която възрастните господа седели един върху друг, гъсто като маймуни. Тъй като не помислили, че с подобна гледка могат да събудят у младия човек не възторг, а само отвращение и омраза, още от самото начало го отвратили от чиновническата кариера. Затова той е враг на това синове да бъдат карани преждевременно да изберат определена професия. Всъщност едва след 18-ата им година трябва да бъдат оставени постепенно да вземат решение. Онова, което може да се крие в човека, показва примерът с толкова способен гаулайтер като Хилдебрант, който е бил земеделски работник, или Заукел, когото той недооценил заради неговата изключителна свенливост. Следобед по време на чая по случай рождения ден на генерал Йодъл Шефа каза, че съжالياва за многото изключения, които прави Вермахтът, при назначаването на петдесетпроцентовите еврейски мелези. Тъй като опитът доказва, че от тези еврейски наследници по законите на наследствеността още четири, пет, шест поколения отново ще бъдат е чисто еврейска наследственост. Тези хора е еврейска наследственост представляват голяма опасност! По принцип сега той ще позволява изключения само в особени случаи²⁷⁵.

110

10.V.1942, вечерта, „ Волфшанце „

По време на вечерята Шефа заговори за постиженията на домашния фронт. Идеализмът в родината е толкова огромен, че решил да нареди да се връчи на работник в отбранителната промишленост Рицарския кръст на Кръста за военни заслуги.

Работничеството от оръжейната индустрия произвело в 14-часови смени противотанковите оръдия и така нататък за фронта, преди да са изтекли

---

²⁷⁵ Известен мелез е например генерал-фелдмаршал Ерих Милх.

сроковете, поставени от него, Шефа²⁷⁶.

В селското стопанство се проявява същата готовност за отдаване на силите. Затова той ще вземе от Украйна и последната крава, преди на родината да се наложи да гладува. Точно заради тези разсъждения придава толкова голямо значение на транспортния проблем в Украйна.

По време на вечерята Шефа заговори за интригите на комунистите след вземането на властта през 1933. Слава Богу, техният страшно сатанински план едновременно да предизвикат 10 000 пожара се провалил. Защото тогава полицейските и пожарникарските сили щяха да бъдат толкова разпокъсани, че никой не би могъл да предвиди щетите и последствията.

Още пожарът в Райхстага можеше силно да ни навреди - най-малкото на авторитета ни пред германската общественост. Затова той в 2 часа сутринта веднага отишъл в редакцията на „Фьолкишер беобахтер“, но там намерил само дежурния редактор и в отпечатъка на сутрешното издание само една бележка от десет реда за пожара. След това с Гьобелс веднага се заловили за работа и написали статии и събрали репортажи, които напълнили цялата първа страница на сутрешното издание. Убедително доказателство, че в решителни моменти човек лесно може да изпадне в затруднението да върши всичко сам.

Ако и полицията беше действала подобаващо бързо, със сигурност щеше да ѝ се удаде да разкрие подпалването. Торглер²⁷⁷, този главатар на германските комунисти, паднал на колене пред полиция, който го арестувал и започнал да се моли да не го убива. Ако след този шок веднага го бяха разпитали, сигурно щеше да признае. Ван дер Любе²⁷⁸, който запалил пожара, трябваше да бъде обесен в тридневен срок, защото бил видян да излиза в деня на пожара от къщата на Торглер с пакет.

При толкова бърз процес щеше да се получи и материал за уличаване на днешния шеф на ГПУ на Съветския съюз Димитров²⁷⁹.

За съжаление, обаче, тъй като юристите са също такива космополити като престъпниците, но не толкова умели, колкото тях, процесът се влачи със седмици и завърши с комичен резултат. Онова, което би могъл да направи от тази работа

---

²⁷⁶ Германската оръжейна индустрия започва едва от 1943 г. да работи на три смени.

²⁷⁷ Ернст Торглер, председател на фракцията на ГКП в Райхстага, е оправдан от съда.

²⁷⁸ Маринус ван дер Любе - холандски комунист, намерен за единствено виновен от съда.

²⁷⁹ Георги Димитров - български комунист, също е оправдан от съда. По това време е ръководител на Западноевропейското бюро на Коминтерна, а не на ГПУ, което не пречи да е бил агент на тази организация. - Б. пр.

някой съдия от класа, показва самият факт, че едно по-енергично подвикване към Ван дер Любе от страна на групенфюрер Хайнес²⁸⁰ - „Вдигни главата!“, накарало обвиняемият да промени поведението си.

Навсякъде комунистите обаче размишляват как да попаднат пред оглупели съдии и за целта използват една и съща тактика: прави се на глупак, отговаряй с мълчание на въпросите, още от началото се стреми да стигнеш до отлагане, за да печелиш време, като молиш чрез защитника си - какво нахалство - първо да изучиш правото, което е подходящо за теб. Така било по време на процеса за пожара в Райхстага, така е днес в процеса за атентата срещу Фон Папен в Анкара и така нататък. Затова човек трябва да се въздържа да иска от юристите да разкриват случаите на саботажи. Те не успяха да извадят на показ нито един таен предавател.

На саботажа може да се отговори само със същата бруталност, с която той се извършва. Определени хора в съответната област трябва да носят отговорност, например цяло френско село, че на германските транспорти по пътищата и железопътните линии няма нищо да се случи. За да си опазят главите, ще подсигурят достатъчно отсечките.

Така прави Химлер в своите концентрационни лагери. Например възложил с най-голям успех на вдворения поради съображения за сигурност²⁸¹ подпалвач отговорността, и то под страх от разстрел, в лагера да не избухнат пожари. Никой не обикалял толкова бдително из околността, колкото този тип, комуто тежали много пожари на съвестта.

Ако обаче искаме да има ефект, след престъплението винаги трябва да следва наказание. Например нарушителят на затъмнението трябва да бъде осъден веднага след задържането му и разстрелян.

С гледане и търсене на смекчаващи обстоятелства, човек изпуска юздите от ръката си и вече няма спиране. През войната трябва безмилостно да се запущат всички дупки, откъдето могат да нахлуят асоциални елементи.

Всички трябва да знаят: който е на фронта и изпълнява своя войнишки дълг, може да падне, и то с чест. Но който прави свинщини вътре в страната, трябва да умре, и то с най-голям позор!

---

²⁸⁰ Едмунд Хайнес - бивш професионален офицер, убит през 1934 като най-близкия довереник на Ернст Рьом.

²⁸¹ Въведеното през 1933 вдворяване от съображения за сигурност на предатели, професионални престъпници, изнасилвани, педофили и т.н.

Горкият човек, който е отпред на фронта и се оставя да бъде застрелян, трябва да знае, че колетът, който жена му е пратила като поздрав от родината, няма да бъде откраднат по пътя. За съжаление, през ПСВ се сетиха за това едва през 1918, когато вече беше твърде късно. За разлика от тях, той още в началото на войната е въвел върховното наказание за особено осъдителни престъпления, защото със смъртното наказание в борбата срещу автокапаните ²⁸² и дерайлирането на влакове е натрупал положителен опит още в мирно време. Мародерството в английските градове, срещу които нашата Луфтвафе през последните дни е нанесла удари за отмъщение, в което се включили дори полицаи и пожарникари, му дава стопроцентово право.

Войната във вътрешността ще бъде изгубена, ако не се вземат бързи и брутални мерки. Така или иначе всички държавни ръководства трябва да се примирят с този проблем.

111

11.V.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда Шефа разказа за един внушителен мюнхенчанин, силен като лъв. По време на борбата бил по-ценен от стотина граждани. Приличал на истински пролетарий и бил много обигран в разпръсването на чуждите събрания и завоюването на знамето им, както и в охраната на залата по време на собствените ни събрания.

Когато веднъж след вземането на властта мъжът го заговорил в градината на сладкарница „Хек“²⁸³, а той го поканил да седне при него, както е в работните си дрехи, буржоазната публика започнала да му се диви почти като на чудовище. По време на вечерята Шефа посочи, че в Германия може да се добива десет пъти повече мед, отколкото пчеларите добиват днес. Човек никога не бива да забравя, че в древността и в Средновековието медът бил основният подсладител. Дори бил употребяван за допълнително подсладяване на виното²⁸⁴.

Дори старогерманската напитка мет²⁸⁵, която още се продавала по съборите,

---

²⁸² Прегради на пътя, издигани от бандити, за да оберат пътниците. - Б. пр.

²⁸³ И след 1933 г. по време на престоите си в Мюнхен Хитлер обича да се отбива в тази сладкарница, прочута със своите сладкиши.

²⁸⁴ Бащата на Хитлер е голям пчелар, затова синът му се интересува много от всичко свързано с пчеларството.

²⁸⁵ Медовина. - Б. пр.

когато бил малък, също се приготвя от мед. Също така първият сладкиш за износ бил меден сладкиш - и то нюрнбергският меден сладкиш.

По време на вечерята Шефа заговори за това, че най-различни неща могат да доведат до война. Затова е напълно мислимо, че след 100 години трябва да водим война срещу Италия и Северна Африка, ако залесителната програма на Дуче - която още в началния етап предвижда засаждането на 35 милиона дървета - се проведе. Защото подобно залесяване на Италия и Северна Африка за нас неизбежно ще има в резултат значителни климатични промени. Защото тогава Италия вече няма да е скарата, която отдава нам своята слънчева светлина и заради това ни носи топли дъждове. За нас дори възниква опасността, отново да имаме дъждовен и мъглив климат, какъвто има Русия.

Освен това Шефа спомена като признак за расовата сила на нашия народ, че населението на Свещената римска империя на германската нация по време на Тридесетгодишната война намаляло от 181 ¹/₂ милиона на 31,2 милиона, но въпреки това днес германският народ е около 80 милиона души.

Накрая Хитлер заговори за изграждането на метрото в Мюнхен и обясни, че следи това строителство с най-голям интерес, защото ще спаси красивия средновековен вид на мюнхенския център²⁸⁶, тъй като прави излишен трамвая с неговата кабелна мрежа. И улица „Лудвиг“ отново ще покаже пълната си красота, ако заради метрото трамваят изчезне от нея.

Винаги трябва да се изчерпят всички технически възможности, за да се остави траен отпечатък върху лицето на един град или то да се запази. Това берлинчаните са знаели още през 1650 и при 35 000 души население тогава са създали толкова хубава улица като „Унтер ден линден“.

113

12.V.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа каза, че у всеки народ съществува естествен стремеж да погребва великите си хора в специални национални светилища. Макар днес Лудендорф да е погребан според собственото му желание в Тутцинг, той, Шефа, още не се отказва от мисълта да придума госпожа Лудендорф да даде съгласие за преместването на Лудендорф в новата Войнишка зала²⁸⁷ в Берлин.

---

²⁸⁶ Улиците „Нойхаузер“ и „Театинер“.

²⁸⁷ Проектирана от проф. Вилхелм Край по указания на Хитлер.

Разбира се, това съгласие може да бъде постигнато единствено, ако госпожа Лудендорф получи уверения, че след нейната смърт ще бъде погребана до мъжа си.

И роднините на Хинденбург се съгласили Възрастния господин да бъде погребан в паметника на загиналите при Таненберг единствено при условие и жена му да бъде погребана там, до него. Тази предпоставка отговаря на германското схващане за семейството и затова непременно трябва да се съблюдава.

Защото за нашите велики мъже собствената съпруга обикновено е и единственият приятел. Била му е вярна до смъртта и заради това, че по време на криза не се разколебава, е несекващ извор на сили. Шефа отново заговори за германските паметници и се оплака, че обикновено на скулпторите не им хрумва нищо по-добро от това да изобразят съответния властелин на кон и с развети пера на шлема.

Като изключения, които наистина са внушителни произведения на изкуството, назова във Виена паметника на Йосиф II от Цаунер²⁸⁸. Освен това паметника на Мария Терезия²⁸⁹ до Виенския дворецов музей²⁹⁰, в Берлин паметника на Фридрих II Велики от Раух²⁹¹, както и паметника на принцрегента²⁹² в Мюнхен от Хилдебранд. Също така паметника на принц Ойген, както и един паметник на император Фридрих III²⁹³ от Фернкорн²⁹⁴.

По време на вечерята по повод на едно подмятане Шефа обясни, че ние трябва отново да стигнем до разумна национална икономика, ако искаме да разрешим всички проблеми на прехраната и индустрията по полезен за цялата народна общност начин.

За съжаление, всяко национално-стопанско мислене у нас секна, когато нашите политици чуха национал-икономистите.

Къде щяхме да сме днес в областта на мазнините, ако навреме бяхме

---

²⁸⁸ Франц Антон благородник фон Цаунер (1746-1822).

²⁸⁹ Автор е Каспар Цумбуш (1830-1915). - Б. пр.

²⁹⁰ Музея за история на изкуствата. - Б. пр.

²⁹¹ Кристиан Раух (1777-1857).

²⁹² Става дума за паметника на принцрегента Луитполд Баварски от Адолф фон Хилдебранд (1847-1921).

²⁹³ Надгробния паметник на първия Хабсбург, носещ германската императорска корона.

²⁹⁴ Антон рицар фон Фернкорн (1813-1878).

обърнали внимание на китолова и оползотворяването на китовете? Защото китовото масло е не само добро срещу рахит, но мазнината има безгранична трайност.

Тъй като днес имаме методи, с които бихме могли да оползотворим кита до 88 процента, например: месото за консерви, кожата вместо животинска кожа, жилите за основа на некъсащ се плат, организирането на китолова за нас е невероятно спешен проблем. На забележката на гаулайтер Форстер²⁹⁵, че през 1830 в град Торн²⁹⁶ германците били мнозинство, Шефа каза, че през 1939 от това мнозинство имало само жалки остатъци. Това се дължи на напълно погрешната народностна политика на Прусия през последните 150 години.

През това столетие и половина пруското правителство превърна германските източни области в истинска каторга, където били изпращани учители, чиновници и офицери тогава, когато са се провинили в нещо или защото по служебни причини е трябвало да бъдат отстранени.

Всичките грехове на Прусия в тази област трябва - това е негово твърдо решение - да бъдат поправени в течение на десет години работа на Изток. След десет години ще поиска от своите гаулайтери да докладват, че източните области са изцяло германски.

Гаулайтер Форстер уверява, че в неговия гау Данциг-Западна Прусия тази цел ще бъде постигната. Затова обаче ще са нужни най-способните хора от стария Райх, по възможност на възраст под 40, тъй като за четиридесетгодишните и по-възрастните се казва: „Старите дървета не се пресаждат“.

Шефа подчерта: Разбира се, на Изток трябва да отидат основно млади сили. У тях трябва да бъде събудена гордостта, че там няма да си легнат във вече оправено легло, а ще имат възможността със собствените си умения да постигнат големи неща. От само себе си се разбира, че след като се докажат на Изток, ще трябва да бъдат повишени много по-бързо от всички техни набори, които са останали в стария Райх и е трябвало само да продължат един вече установен вътрешен ред. Само така призивът за отиване на Изток ще добие наистина характер на отличие.

Целта на неговата източна политика - погледнато дългосрочно - е да открие в това пространство място за заселване на около 100 милиона човека от германски произход. Трябва да се направи всичко възможно и с желязно упорство да се

---

²⁹⁵ Алберт Форстер - гаулайтер на Данциг-Западна Прусия.

²⁹⁶ Торун, Полша. - Б. пр.

докарват там милион след милион хора от германски произход. След десет години най-късно иска да му се докладва, че в присъединените отново към Германия или окупираните от нашите части Източни области (Данциг-Западна Пруссия, Вартегау²⁹⁷, административна област Цихенау²⁹⁸ и област Бялисток) живеят най-малко двадесет милиона германци. Онова, което тук може да се направи, за да се създадат нужните културни предпоставки за хората, показва фактът, че дори поляците са успели да придадат на центъра на Готенхафен²⁹⁹ физиономия, като са заложили на хубави и широки улици.

Тук гаулайтер Форстер вметна, че според него дори по време на войната не бива да се пренебрегват особено спешните културни нужди. Например в целия Готенхафен има само три малки кина и нито едно голямо. Нито голяма зала за събрания. Затова когато в пристанището има военни кораби, не знаят какво да правят с всички тези, зажаднели за сушата, моряци. Наистина сега има материал да построи голяма зала за събрания, която може да се използва и като кино, обаче не може да извърши строителството, тъй като по силата на разпоредбите за тоталната война му отказват нужните строителни работници - 60 руски военнопленници.

По този повод Шефа отбеляза, че не бива поради временното използване на 60 военнопленници да позволим практическата нужда да остане незадоволена. Ако гаулайтер Форстер наистина има всички нужни за строителството материали, трябва да му дадат военнопленниците за времето, нужно за строителство.

Изобщо той е на мнение, че при работата в Източните области човек винаги трябва да се вслушва в повелите на практическия живот, а не упорито да се вкопчва в мъдростите, които идват от чиновническите бюра в Берлин. Пруското правителство е извършило прекалено много грехове във върнатите отново Източни области, за да може да се свърши работа с теории. Ако се изследва намаляването на германската народност в тези области, човек ще стигне до извода, че причина за това са преди всичко два елемента: църквата и аристокрацията.

Известно е колко много католическата църква в своята политическа борба е работила заедно с поляците. По-малко известно е, че германската аристокрация по тези места не е сметнала за нужно да поддържа тесни връзки с германците и да поставя германските интереси по-високо от всичко друго. Смятала е, че

---

²⁹⁷ Южна Пруссия, сега Област Познан, Полша. - Б. пр.

²⁹⁸ Анексираната полска територия Циеханов.

²⁹⁹ Гдиня.

трябва, на първо място, да се държи за благородниците, макар да са от полски произход. Нагласа, която - тук гаулайтер Форстер е напълно прав - особено е насърчавана от ловните интереси - това зелено масонство. Германската аристокрация направо унищожила усилията за запазване на германската народност по тези места, докато правела все повече опити да лиши дребния заселник от земята му и да замени германските земеделски работници с полски.

Фактът, че пруското правителство не успява да се противопостави на това развитие, показва тъжен недостиг на исторически познания. Неслучайно германските императори са напълнили югоизтока на Райха с многобройни малки селища. Направили са го напълно съзнателно, за да заселят гъсто тези гранични области с германско население.

Ако човек иска да поправи грешките, направени през изминалите столетия в източните области, трябва да води радикална германска народностна политика. Точно както Тевтонският орден не е пипал с ръкавици, за да се наложи, така и нашите хора, командироваани на Изток като борци за националсоциалистическия мироглед, трябва да налагат нашите народностни интереси, ако е нужно и с груба сила.

Затова може да се научи много от действията на французите в Елзас. Без да се съобразяват със страданията на живото поколение, потискаха германското влияние с груба сила и планомерно вкарваха французи и френска култура. Ако се действа по същия начин и без- церемонно се унищожи двуезичността и се преселят всички, които не се поддават на германизиране или не искат да се германизират, с тази радикална стъпка ще се създадат предпоставки още второто и най- късно третото поколение в тази област отново да заживее спокойно.

Ако искаме да направим Елзас и Лотарингия отново чисто немски области, всеки, който не се обяви сам за германец, трябва да се маха. В това отношение гаулайтер Бюркел³⁰⁰ вече е предприел решителни мерки. От Елзас също трябва да изчезнат още четвърт милион французчета. За принципното решение няма значение дали някои ще бъдат изгонени във Франция, или ще бъдат използвани на Изток. Запълването на празнините в населението при този процес не е проблем. Само от Баден могат да бъдат спечелени безброй селски синове за заселване в Елзас или Лотарингия, тъй като оставането им в тяхната днешна родина така или иначе е изключено. Защото поради размерите си днес повечето стопанства в Баден не са подходящи едно селско семейство да отгледа повече от две деца.

И в Източните области може да се стигне до целта само с неумолими

---

³⁰⁰ Йозеф Бюркел - по това време е гаулайтер в Лотарингия.

действия, ала Сталин. Той обаче е твърдо убеден, че и те, след като партията направи петдесет години история в тях, ще имат типично германски отпечатък.

След това гаулайтер Форстер разказа за трудностите, които възникват при решаването на отделните случаи. Например как един полски сценичен работник от театъра в Грауденц подал молба за германизиране, защото сред предците му има една баба германка, така че не може с лека ръка да отхвърли неговата молба. Първо човек трябва да премисли, че едва ли сценичен работник от стария Райх би бил готов да отиде в Грауденц, така че ако се отхвърли молбата му, трудно ще се намери заместник на молителя. Подобен е случаят с католическите милосърдни сестри, когато работят в отделенията за заразноболни, с една полякиня, която се грижи за домакинството на тежко пострадал германски военноинвалид, и така нататък. Затова той е на мнение, че решението за германизацията на поляци трябва да се взема на основата на общото впечатление от човека. Да се решава положително и тогава, когато германският му произход не може да се установи напълно, обаче той показва германски черти със своята външност, поведение и интелигентност.

След като професор Гюнтер³⁰¹ като изследовател на расите след десетдневно пътуване из гау Данциг-Западна Прусия заяви, че четири пети от поляците в северната част на областта трябва да се германизират, той смята, че това е напълно възможно. При решаването на отделните случаи човек не трябва да забравя, че животът е по-силен от теорията, и за това трябва да се германизира онова, което според здравия житейски опит и здравия смисъл си заслужава да бъде германизирано. Обаче по отношение на южната и югозападната част на гау Данциг-Западна Прусия смята за по-правилно, първо там да се настанят няколко военни гарнизона, за да освежат кръвта на онези слоеве от населението, които са подходящи за германизиране. Докато в тази област не е ясно как ще изглежда окончателната народностна съдба на неговите обитатели, ще е благоразумно да не се оставят на грижите на католически свещеници от стария Райх, а да им се оставят техните полски свещеници. Защото при натиска, на който се чувстват подложени полските свещеници, те са достъпни за всякакво влияние и дори в края на всяка седмица се осведомяват в окръжния съвет какво да проповядват в черквата. Още по-добре би било да се спечели полският епископ за един по-тесен контакт с гаулайтера, за да може чрез него да се отправят желаните теми и указания към отделните свещеници. Така през целия преходен период ще е възможно да се осигури спокойствие и ред в страната.

Шефът е на друго мнение, защото един господин на име Карл Велики вече е опитвал напълно неуспешно с епископи в своя щаб да спечели църквата за „германска“ политика. Тъй като на изложеното от гаулайтер Форстер имаше

---

³⁰¹ Ханс Гюнтер - изследовател на расите и социален антрополог.

няколко възражения, най-вече райхслайтер Борман посочи, че колкото и да се съобразяваме с практическите обстоятелства, трябва да се спазва принципът, да не би чрез едно прекалено германизиране на поляци да се влее в германския народ кръв, която може да въздейства отрицателно на неговата природа. Затова Шефа взе най-общо отношение по въпроса за германизирането на славяните.

Хитлер изходи от това, че за способността на славяните да се германизират не може да се каже нещо общо, тъй като понятието славяни е пропагандирано и възприето от царска Русия в рамките на нейната панславянска политика като понятие, отнасящо се до расово напълно различни народи. Например пълна глупост е българите да бъдат характеризирани като славяни, тъй като имат туркменски произход. И чехите не могат да бъдат наречени славяни. Трябва само веднъж чехът да не си обръсне мустаците и докато растат, ще се установи, че при него става дума за потомък на монголоидни племена. При така наречените южни славяни властва пълен динарски³⁰² уклон. Германизирането на хърватите може само да бъде приветствано от народностна гледна точка, но от политическа е напълно неприемливо.

Затова при всички мерки за германизиране не бива да се изхожда от абстрактни събирателни понятия, а трябва при всеки отделен случай да се обмисля дали човекът, който ще се германизира, принадлежи към раса, която може да се слее с нашата народност и да я подобри, или показва расови признаци, които при смесването с немска кръв ще се отразят отрицателно, както еврейските. Ако човек не е напълно убеден, че чрез единичното германизиране може да се постигне подобряване на нашата народност, не трябва да се предприема въпреки многото пориви на чувствата. Колко много руси и синеоки евреи има, за които винаги се намират ходатаи за германизиране. Обаче точно за евреина е ясно доказано, че макар външността и наклонностите след едно или две поколения напълно да се размият, през следващите съвсем ясно се припокриват и проявяват.

Върху други интересни явления при германизирането му обърнало внимание едно посещение на арсенала в Грац. Там са изложени около 1000 брони, които са толкова малки, че днес със сигурност никой каринтинец или щиринец не би влязъл в тях. По негово мнение това е доказателство, че представителите на германските племена, които са се заселили в Каринтия и Щирия, не само са освежили тамошната кръв, но и са се наложили със своята расово силна кръв. Затова бил твърдо решен във всички области, където наличното население е лошо, да разположи расово ценни военни части, като например формации на Вафен СС, и чрез тях да се погрижи за освежаване на кръвта.

---

³⁰² Динарска раса - адриатическа раса. - Б. пр.

Ако някой му възрази, че подобно действие ще разклати морала на германския народ, той може единствено да отговори, че най-много да бъде накърнен лицемерният морал на горните десет хиляди, които се сърдят на турчина, че прекарва целия си живот с четири жени в брачна общност, докато пруските принцове са използвали през живота си, без някой да възрази, четиридесет и повече любовници. Фалшът, който намира израз в подобно мнение, може да го докара до бяс. Защото пруският принц, който захвърля като вещи, когато му омръзнат, няколко дузини жени, с които има интимна връзка, е смятан от моралните лицемери за почтен човек. Докато приличният германец, който е готов да се ожени за жената, която очаква дете от него, без да се съобразява е нейното социално положение, е обсипван от тях е поток язвителни забележки. Тези морални лицемери носят вината за множеството аборти, безбройните случаи на бездетност у здрави жени и така нататък. При това не може да има по-хубаво осветяване на любовта между двама души от едно здраво бебе. Макар на всички разумни хора да е ясно, че природата чрез своя продукт - бебето - очевидно е благословила любовта на двамата, смешните глупци вярват, че могат да представят за най-същественото нещо във връзката между двама души държавния печат. И да направят зависими от него почтеността или безчестието на хората.

Според него, е направо идеално, когато двама души се намерят и на основата на благословената е дете любов останат завинаги заедно. Как иначе нашите селски стопанства щяха да се задържат 700 и повече години в ръцете на една фамилия, ако женитбата, когато детето вече е на път, в повечето случаи не се осъществяваше? Католическата църква от столетия се съобразява е това обстоятелство, като е търпяла така наречените „проби“. Когато наближавало раждането на детето, свещеникът посочвал на бащата на детето неговия дълг да се ожени. За съжаление, протестантството скъсало е този хубав стар обичай и открило пътя на онова морално лицемерие, което се опитва да дискриминира женитбата поради предстоящото раждане на дете като осъдителна. При това, ако човек иска да е честен, нещата стоят така, че и пруската аристокрация дължи живота си на т.нар. „прегрешения“ на буржоазни дъщери. Колко нелогично мислят нашите морални лицемери показва фактът, че приемат противоположния случай: признават за законно разтрогването на брака поради „непреодолима антипатия“ между съпрузите. Колкото е неправилно човек да се опитва да запази моногамен брак, когато разбирателството между съпрузите е напълно разрушено, също толкова неправилно е да се опитва да предотврати брак, който се основава на неограничено разбирателство³⁰³. Колкото повече остарява и заради това по-малко би могъл да бъде заподозрян, че говори рго domo, толкова по-силно ще сочи този проблем. Няма да се успокои, докато не

---

³⁰³ Хитлер беше за развод на основата на непоправимото разстройство, а не на приписването на вина.

постави ядрото на нордическата кръв навсякъде, където народът се нуждае от освежаване.

Когато нашият народ е получавал от различните потоци народи, които по време на великото преселение са кръстосвали нашата страна от едните поетическия, от други философския, от трети музикалния елемент, запазеното в Долна Саксония нордическо расово ядро винаги е играло ролята на скоба, обгръщаща всички останали. Защото в това расово ядро лежи имперското мислене и хладнокръвната способност за планиране.

Между другото, се радва, тъй като в записаните изказвания на стария Фриц винаги намира подобен ход на мисълта. Когато старият Фриц определя атаките срещу водената от подобни разбирания народностна политика и дискриминирането на брака, основаващ се на предбрачно дете, като „духовен канибализъм“, той може само стопроцентово да го подкрепи.

Между другото, гаулайтер Форстер донесе два проекта за градски герб на Готенхафен. Единият - сребрист платноход на прост светлосин фон, а другият - сребрист платноход на син фон, оживен от сребристи гребени на вълните.

Шефа избра първия проект, защото като символ гербът трябва да бъде ясен и да се откаже от всичко картинно.

По този повод Хитлер разказа, че върху ръкавелите му е градският герб на Данциг³⁰⁴ и ги носи, откакто някога дал клетва да върне Данциг у дома, в Райха.

115

13.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа разказа, че по време на огледа на строителните работи по атлантическото крайбрежие един цивилен работник го заговорил със следната реплика: „Нали вече няма да си тръгнем от тук, майн Фюрер? Защото ще бъде безкрайно жалко за многото работа!“.

Забележката на този човек съдържа безкрайно много житейска мъдрост: човек не иска при никакви обстоятелства да отстъпи от земята и територията, която е попила потта от неговия труд. Нищо на света не може да ни накара да се откажем от завоюваната по време на кампанията на запад и укрепената от организацията „Тод“ сигурна позиция на Ламанш, и да се ограничим отново с

---

³⁰⁴ Подарък от сама по себе си напълно аполитичната Ева Браун.

малкия германски северноморски залив.

И Крим трябва така да се укрепя, че германският народ и след много години с нищо да не може да бъде накаран да върне тамошното парче немска работа. Затова е спешно да се укрепят пристанищата в Крим и да се издигнат силни фортове на теснините³⁰⁵ на полуострова. И тук трябва да си създадем толкова здрава позиция, че нашият работник, който се труди там, сам да се убеди, че срещу нея никоя чужда въоръжена сила не би могла да успее. Той смята подобно подсигуряване на Крим за достатъчно, тъй като ние в Черно море, а това значи и Дарданелите, нямаме други интереси освен подчертано икономически. Тъй като и Средиземно море не ни интересува, той вижда след края на тази война изключителни възможности да се стигне с Турция до недвусмислено приятелство.

По време на вечерята Шефа заговори за политиката на Англия и обясни следното: очевидно англичаните ще разберат едва при пълния си крах, че повече не могат да играят главната роля в Европа.

Тъй като упорито се придържат към политическото завещание на техните големи държавници за „равновесието в Европа“, изобщо не са разбрали, че не само в Европа могат да имат противници, и заради това напълно са пропуснали промененото световно политическо положение и не са схванали надигащата се буря по периферията на световната им империя - Русия - Япония - САЩ.

Колко вманиачени са днешните английски политици, се вижда от това, че преди години в частен разговор един от тях му казал най-сериозно, че ако се стигне до война между Англия и Германия, в нейния край Германия ще бъде английски доминион. Единственият англичанин, който наистина разпозна днешните политически дадености, е Уиндзорският херцог, който искал така да прояви отзивчивост към нашите колониални искания, че да получим севера на Австралия за заселване, за да се превърнем в отличен щит на Англия срещу Япония. Обаче този човек беше отпратен от Англия и вместо спогодба с Германия потърсиха братството на САЩ - страна, която не притежава нужния морал, за да спечели битката за новия световен ред, и никога не би устояла на наше място успешно на руската зима 1941/1942. Нали евреите, които управляват огромната империя на САЩ, от времето на макавейците³⁰⁶ малко са се занимавали с военни въпроси и тяхната софистика действа разлагачо и в САЩ.

Рузвелт обаче урежда политическите си дела с подлост, която не е присъща

---

³⁰⁵ Провлаците Перекоп, Чонгар и Керч.

³⁰⁶ Еврейски род от князе и свещеници, които освобождават еврейския народ от владичеството на сирийците.

на един самоуверен човек, а на душевноболен глупак.

По време на четенето на съобщенията Шефа заговори за неговия начин да ръководи Вермахта и каза: Макар руският фронт да е три пъти по-голям от френския, там няма германски полк или батальон, който да не е следен на позицията си три пъти дневно оттук, в ГКФ³⁰⁷.

По време на вечерята Шефа изказа мнението си за съвременната френска политика и посочи преди всичко, че французите в своя стремеж да седнат на всеки стол, сега седят по средата. Вината се крие в това, че душата на френския народ е напълно разкъсана. Та дори в лагера на Виши³⁰⁸ има 5 или повече различни течения: националистични антисемити, клерикални приятели на евреите, роялисти, революционери и така нататък. И тъй като освен това в момента на Франция и липсва енергичен човек, не се взема ясно политическо решение, макар двата единствени открити пътя за френската политика да са известни на всички.

Франция може само:

1. да се откаже от европейската си територия и чрез прехвърлянето на правителството си в Северна Африка и с всички възможности на своята африканска колониална империя да продължи войната срещу нас или
2. да се присъедини към политиката на силите от Оста и така да спаси по-голямата част от европейската си територия и чрез действията си в Централна Африка да намери заместители за неизбежните териториални отстъпки на Германия, Италия и Испания при сключването на мира.

Ако Франция избере втората алтернатива, има шанса да се включи активно във войната срещу Англия и САЩ и чрез това да спечели не само в Африка, но и да си осигури благосклонността на силите от Оста. Защото при едно влизане на Франция във войната транспортът до Северна Африка става истинска дреболия, Испания ще бъде подтикната да влезе във войната и френската флота изведнъж ще се превърне в значителен военен фактор.

Разбира се, с такова решение Франция ще заложи всичко на една карта. Ако има разбирането за нашите политически нужди, не бива да си внушава, че ще и върнем укрепената от нас позиция на Ламанша, а трябва да се подготви да удовлетвори германските, италианските и испанските териториалните искания към европейските и граници и в Тунис, за които да може да се обезщети единствено чрез компенсационни завоевания в Централна Африка.

---

³⁰⁷ Фронтът между Бяло море и Кавказ се простира на 3600 км (13.У.1942).

³⁰⁸ Привържениците на маршал Петен. - Б. пр.

Ако обаче избере първата спомената алтернатива или запази колебливото си поведение, Франция трябва да е наясно, че ще трябва да плаща за войната на всички страни. Защото американците така или иначе ще приберат Мартиника; на Англия и през ум не ѝ минава отново да върне Мадагаскар и винаги ще си играе с мисълта да се обезщети за своите загуби в Източна Азия с още непринадлежащи към нейните територии в Южна и Западна Африка. Нито Испания, нито Италия ще позволят техните искания да бъдат отхвърлени, а Япония не мисли да връща Индокитай³⁰⁹, намиращ се под управлението на френско псевдоправителство.

Народ, чието бъдеще зависи от едно толкова съдбоносно политическо решение, има нужда от човек, който хладнокръвно да направи изводите от настоящето политическо положение. Маршал Петен не е този човек. Той притежава изключителен авторитет пред целия френски народ, обаче този авторитет е авторитетът на дълбоката старост. При решения, от които зависи всичко, буквално всичко, толкова възрастни хора като маршал Петен само са обременени от своя опит.

И по себе си той, Шефа, установява, че много неща, които преди десет години би рискувал, без много да му мисли, сега обмисля два и три пъти.

Затова, при цялото уважение към този човек за неговата откритост, който като посланик в Испания винаги подчертано е поздравявал нашия посланик и в докладите си до своето правителство отново и отново е съветвал за споразумение с Германия, му се струва напълно излишно да се кара с Петен.

Със същия успех човек би могъл - само, за да даде пример - да извади на сцената стар оперен певец в голяма роля и след като той криво-ляво изграчи ариите си, да се утешава, че преди тридесет години е имал „златно гърло“.

Жалко е, че и сред сътрудниците на Петен никой не притежава способностите да вземе нужните ясни решения. Например Лавал не притежава нищо освен едно парламентарно минало. Затова правителството във Виши е правителство без истинска власт и подобно правителство е винаги много опасен фантом. Ако днес Франция е предпазена от вътрешен разпад и от убийства между нейните граждани, трябва да се благодари на нашите окупационни войски, които сега представляват единствената реална власт във Франция.

---

³⁰⁹ Виетнам, Лаос и Камбоджа.

14.V.1942, на обяд, „ Волфсшанце „

По време на обяда разказаха на Шефа за заснетия от СС експедицията на Шефер филм „Тибет“. По този повод Шефа каза, че ако се критикува някой тибетски свещеник, веднага цялата католическа църква, както и евангелската ще се развикат за помощ.

Нали свещеничеството е световен концерн, чиито отделни брънки желязно се държат една за друга срещу външния свят, колкото и помежду си да се карат за всеки пфениг.

Затова толкова се ядосва, когато райхсмаршалът му разказва, че посланик Фон Папен и неговата жена нямат достойнство като германци пред свещеничеството и на един прием във Ватикана излезли заднешком с много поклони. Обаче върха в липсата на достойнство посланикът си позволил в Дъблин, където не се побоял да целуне ръката на католическия епископ, макар да е протестант. Каква сбирщина от негодници има в нашето външно министерство!

Във връзка със случая „Зомер“ Борман продиктува становището, което Хитлер изказа на масата пред нас:

Главната квартира на Фюрера, 14.V.1942

Бо/Фу

Във връзка със случая „Зомер“ - отказаното разрешение за женитба от ВКВФ (Върховното командване на военния флот), тъй като булката чакала дете, наказание чрез уволнение от действителна военна служба и изпращане на фронта! - при различни разговори Фюрера подчертава следното:

1. „Неписаните закони“, за които главният лекар д-р Бауер е писал на Зомер³¹⁰, се отхвърлят напълно от националсоциализма, защото се основават на съвършено лъжлив морал; това са разбиранията на един надживяв, отминал свят.

2. Според тези разбираня офицерът поначало може да се ожени само за момичета, които принадлежат към определени съсловия; да се ожени за

---

³¹⁰ Става дума за Валтер Зомер, министериялен директор и ръководител на Държавно-политическия отдел на партийната канцелария.

почтената дъщеря на честен занаятчия се смята за неотговарящо на общественото му положение и не се разрешава. Който, въпреки това иска да се ожени за такова момиче, трябва да се уволни от действителна служба.

3. Наистина от офицера се очаква преди сватбата да няма полов контакт с бъдещата си жена или това в никакъв случай да не става публично достояние. Ако се разчуе, офицерът трябва да си носи т. нар. последствия и да напусне службата. От това следва:

А) Ако годеницата на офицера е жена с голям сексуален опит, тогава не се случват така наречените бели и бракът с подобна жена се сключва.

Б) Ако годеницата е от така наречените глупачета, напълно невежа в сексуалните въпроси, тогава прочутата „беля“ се случва много лесно. С други думи, офицерът не може да се ожени за по-почтеното, порядъчно момиче, а за жената с опит.

4. Някога от офицера изобщо не очаквали въздържание преди брака; обаче е било прието да не се жени за онова момиче, с което е имал полов контакт преди брака. Но хората съвсем не били на мнение, че тези момичета са станали недостойни за брак след сексуалните контакти с офицери; били недостойни само за брак с офицерите. Членовете на други съсловия без трудности могли да се женят за тях, разбира се, особено, когато ставало дума за членове на така наречените низши класи.

5. Основният проблем се крие главно в това, дали тези сексуални контакти между двама неженени ще станат известни на всички, или няма. Освен това половите контакти на офицерите с дъщерите на онези слоеве, които според прословутия „неписан закон“ не са подходящи за брак, са предварително разрешени. (За да се премахнат възможни недоразумения, от това обсъждане предварително са изключени момичета, които имат навик да ходят ту с един, ту с друг.)

6. Трябва да попитаме защитниците на напълно лъжливия морал колко от нашите благороднически родове дължат своето благородство на връзките между князе с дъщери на буржоазията! Само трябва да се прочете историята на пруския двор на Хоенцолерите!

7. На защитниците на този лъжлив морал трябва да препоръчаме някой ден да разгледат родословните дървета на нашите известни германци, например на германските пълководци; голяма част дължат живота си на тяхното собствено незаконно раждане или незаконното раждане на някой пращядо!

8. *Nota bene*: Известно е не само че много родове дължат своето благородство на сексуалните контакти на князете с буржоазки, но е известно и че в много княжески и благородни родове се е вляла добрата буржоазна кръв на лични кочияши, прислужници, постови и така нататък. Разбира се, защитниците на лъжливия морал хвърлят върху тези неща булото на християнската любов към ближния.

9. Между другото, не бива да се забравя едно: ако в селата прословутият морал на така наречените „неписани закони“ не играе роля, причината е, че селянинът не иска да се ожени за жена, която не ражда деца. Ако жената роди, тогава се жени! Този морал се издига високо над онзи на „неписаните закони“.

10. Между другото, има още една причина за извънбрачните сексуални контакти, която не бива да се забравя: *jus primae noctis*³¹¹. Не е ли било естествено младият земеделец да държи неговата годеница да зачене първото си дете от него и да го носи вече под сърцето си? Ако знатният господин, на когото жената е трябвало да бъде покорна, настоя за правото си, то по-добре да е по време, когато това не би могло да има никакви последствия!

11. Когато един офицер направи дете на напълно почтено момиче, а след това го зарече и не се ожени за него, според по-раншните разбирания тази постъпка е почтена. Ако обаче офицерът иска да се ожени за момичето, трябва да напусне.

Ако момичето направи аборт, без това да се разчуе, честта не е засегната и тогава срещу женитбата няма никакви възражения!

117

15.V.1942, вечерта, „Волфшанце“

След вечеря Шефа разказа тайната за разширяването на „Фьолкишер беобахтер“ от малък вестник с няколко хиляди абонати до предприятие с милиони оборот³¹². Заслугата за изграждането и разширяването е главно на райхслайтер Аман. С войнишка строгост умеел да накара сътрудниците да дадат всичко от себе си и предварително забранил всяко смесване на редакционната работа с въпроси на управлението и обратното. Колко често Аман му докладвал благоприятното финансово развитие на „Фьолкишер беобахтер“ с изричното

---

³¹¹ Произхождащото от времето на феодализма право на първа брачна нощ.

³¹² Изграденият от Аман медиен конгломерат има ежедневен тираж 20 694 млн. вестници (без списанията).

настояване това да не се съобщава на главния редактор Розенберг и останалите членове на редакцията, защото само щели да го изнудват за по-високи хонорари!

И в каква войнишка точност възпита Аман всички сътрудници на „Фьолкишер беобахтер“! Макар винаги да се е преструвал, че гледа на редакцията и нейните членове като на необходимо зло, извърши голям дял възпитателна работа и създаде такъв тип редактори, от каквито имахме нужда в националсоциалистическата държава. Нали точно при редакторите всичко се свежда до това да не са негодници, които при всяко изразяване на мнение мислят за личния си финансов успех или за важния и за тях финансов резултат на вестника, на хората зад него и подобни неща. Трябва да са мъже, които при влиянието си върху общественото мнение осъзнават своята мисия да бъдат слуги на държавата.

Една от първите задачи, с които се залавя след поемането на властта, е в съответствие с тези разбирания да унифицира немската преса (подобно на Сталин в СССР).

При това не се побоял и от драстични мерки. Защото бил наясно, че държава, която дирижира унифицираната си преса чрез множество редактори и я държи толкова здраво в ръцете си, разполага с най-грамадната власт, която човек може да си представи.

Понятието „свобода на печата“ е най-смъртоносна опасност за всяка държава. Защото свободата на печата не означава свободен печат, а само свобода за отделни субекти да правят онова, което искат и което отговаря на техните интереси. И да го правят дори тогава, когато противоречи на държавните интереси. В началото не било просто да се изясни това на журналистите и да бъдат убедени, че и той служи като брънка в цялото. Отново и отново трябвало да им сочи, че пресата в края на краищата сама се опровергава и вреди. Защото ако например в град с 12 вестника всеки пише за дадена случка нещо различно, читателят трябва да стигне до извода, че всичко това са глупости. Обществено мнение ще се изплъзне от кормилото на пресата и накрая по никакъв начин няма да съвпада с нейното.

Живото доказателство е Англия. Затова днес човек не трябва да си вади заключения от английската преса за мнението на английския народ. Може да се стигне дори до там пресата изобщо да не отразява мнението на народа: доказателство затова е поведението на виенската преса по времето на кмета Люгер преди ПСВ. Макар пресата да беше напълно поеврейчена и с изцяло либерална нагласа, по време на изборите за общински съветници кметът Люгер винаги получаваше съкрушително християн-социално мнозинство. Нагласата на народа не се покриваше по никакъв начин с поведението на пресата.

Ако военновъздушните сили са военно-оперативно оръжие в пълния смисъл на думата, то пресата е духовно-оперативно оръжие в пълния смисъл на думата. Понякога се налагаше в течение на три дни набързо да изоставим излагането на политическите позиции в нашата преса и да направим завой на 180 градуса. Това е единствено възможно, когато изцяло имаш в ръцете си този огромен инструмент. Пример за това е 22 юни 1941³¹³. Цяла година преди това трябваше да извършим обрата от фанатичен противник на Русия към нашето германско-руско споразумение, което за старите националисти беше направо шамар. За щастие, нашите партийни членове бяха толкова дисциплинирани, че без много шум разбраха тази смяна на курса от политическото ръководство.

След това напълно изненадващо на 22 юни 1941 последва отново пълен обрат, който без подготовка беше обявен мълниеносно на сутринта. Това може да се направи, само ако държиш здраво в ръката си пресата като оперативно оръжие за духовно възпитание и управление на народа.

Подобно разбиране за същността и задачите на пресата предполага, че и журналистическата професия става съвсем друга дейност в сравнение с преди. В миналото журналистическата професия беше вътрешно безхарактерна, защото журналистът в много редки случаи можеше да следва своя истински характер. Днес той знае, че не е някой драскач, а действа в интереса на държавата. От това, че след поемането на властта журналистът наистина стана представител на държавната мисъл, самата журналистическа професия получи съвсем ново лице.

В тази връзка с желязна последователност трябва да се прокарат в нацията няколко основни принципа:

Проблемите, върху които си блъскат главите най-значимите хора от народа и по които още не са стигнали до пълна яснота, не могат да се изнасят пред форума на народа за разнородно разглеждане от пресата; по-точно пресата трябва да чака, докато бъде взето решение. Нали и преди военна акция заповедите за войската не се спускат за обсъждане преди тяхното изпълнение, за да бъдат, ако е възможно, съобразени с мнението и за съответната акция. Подобно действие ще означава отказ от всякава отговорност, командване и разум. По същия начин, ако има два модела танкове, между които да се избира, няма да се остави на войската решението кой модел да се произвежда. Ако най-добрите специалисти на народа някъде не могат напълно да се справят, висшето ръководство трябва да вземе отговорно решение. Защото народът иска да бъде воден. Когато народът има чувството, че ръководството вече не знае какво да прави, свършено е с всяко водачество. Част от честта на водачеството е, че същевременно поема и отговорността да взема решения. Народът по-скоро ще

---

³¹³ Нахлуването в Русия.

прости на ръководството грешка, която, между другото, в повечето случаи въобще не вижда, отколкото известна несигурност в самото водачество. Защото ако горе въобще не бъде взето решение, долу народът започва да нервничи.

Заради това върховното ръководство не може да допусне критика отдолу на неговите мерки. Подобни права народът сам по себе си не иска, а само някой мърморко сред него.

Това, че мнозинството от народа с готовност се подчинява на ръководството, се дължи на факта, че то няма мъжки, а женски наклонности. Точно както жената, която винаги опитва дали не може да се бунтува в брака си, но в действителност дълбоко в душата си тя не иска да поеме водачеството в него, така народът не иска - или за да останем при военния пример - ротата не иска командирът или ротният да търси мнението на хората си за всяка позиция. Само така може да се обясни как тълпата е отсякла главата на слабак като Людовик XVI, макар че не е и наполовина толкова тежко засегната от неговите мерки, колкото от Наполеоновите, когото обожавали като водач.

Човек трябва да е наясно, че народът очаква от държавното ръководство не само ръководство, но и грижи. Нали най-голямата сила на офицера е чрез грижите си за доброто на неговите хора да се сдобие с доверието им. Ако се грижи за тяхното ядене, мястото им за спане и техните семейни проблеми, може да е, колкото си иска властен - хората му ще минат слепешката и през огън за него. Точно този пример показва, че голямото е точно отражение на малкото в живота.

На подхвърляне от райхслайтер Дитрих, че с интерес видял в един филм за Тибет, как дивите коне по високопланинските тибетски плата следват своите коне водачи, Фюрера каза:

Както е при дивите коне, така е и във всяка общност от живи същества, която иска да се наложи в света. Ако го няма овена водач, общността се разпада, направо се атомизира и с това всичко свършва. Затова например маймуните стъпкват до смърт аутсайдера като чужд на общността. Онова, което важи за маймуните, трябва с още по-голяма сила да важи за хората. Бисмарк бил напълно прав, когато заявил, че човечеството се предава само когато отрича смъртното наказание като абсолютна форма на отбрана срещу чуждите на общността от страх пред възможни съдебни грешки. Та нали целият човешки живот непрекъснато е дебнат от грешки; докъде ще стигне отделният човек и докъде ще стигне общността, ако от страх пред грешки започне да се пази от вземането на решения?

15.V.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда Шефа заговори по въпроса за удостояването с орден, изхождайки от това, че според неговия опит всеки германски орден се съсипва, щом се връчи на чужденци.

Затова е особено сдържан при връчването на Железния кръст на чужденци. Защото Железният кръст - този проектиран от Шинкел³¹⁴ най-хубав германски орден - е отличие, което се ползва в чужбина е най-високо военно уважение. Затова всяко връчване, което не е оправдано с наистина значителни военни постижения, може само да го обезцени.

Разбира се, той не отрича, че връчването на орден на чужденци може да е от полза. Защото хората - особено дипломатите - и в чужбина са суетни и може до голяма степен чрез удостояването с впечатляващ германски орден да бъдат подтикнати до едно в по-голяма или по-малка степен прогерманско поведение. Затова той създаде специален орден за тях, за да не се обезценят заради раздаването им на чужденци нашите германски орден, от които някои могат да бъдат добити само с голям риск за живота.

Направил го е много леко сърце, защото производството на този орден струва по-малко, отколкото на една сребърна или златна табакера, които Райхът преди е подарявал на чужденци. При този орден няма опасност, макар луксозното му издание да струва само 50-60 р.м., ползите от връчването му да са по-малко от разходите. Дори ако се връчва по повод еднократно или многократно участие в някоя закуска.

Най-трудно му било да намери подходящо признание за отличните, дори неповторими заслуги на някой човек към Германския райх. При цялото обмисляне не намерил друго решение, освен отново да изрази благодарността на нацията чрез орден. Обаче преди това определил, че този орден не бива при никакви обстоятелства да е достъпен за чужденци.

Проблемът станал неотложен заради смъртта на министър Тод, защото той не само си спечели неповторими военни заслуги - човек само трябва да си помисли колко човешки живота запази за германския народ неговият Западен вал³¹⁵, - отличи се неповторимо и в цивилния сектор с неговите аутобани и така нататък.

---

³¹⁴ Карл Фридрих Шинкел - германски архитект и художник. - Б. пр.

³¹⁵ Известен и като Линията Зигфрид. - Б. пр.

Държавният орден, който учредил във връзка със смъртта на д-р Год и го връчил първо на него, е създаден изрично и единствено за признанието на най-високите дела, които един човек може да извърши за Германския райх³¹⁶.

За да държи кръгът на кавалерите на ордена сравнително малък, предварително определил, че носителите му трябва да се обединят в орденски капитул³¹⁷, подобен на средновековните рицарски ордени. И в този орденски капитул един орденски сенат, който да решава удостояването и отнемането на ордена, както и апелационна комисия, която със самото си съществуване ще ограничава броя на притежателите на ордена.

По време на обяда Шефа каза, че днес германският народ гледа на фронтите сражения по съвсем различен начин, отколкото през ПСВ.

Днес срочните задачи по въоръжаването се изпълняват от работничеството в 14-часови смени и отказ от неделната почивка. През ПСВ това би било немислимо, защото иначе още през 1917/1918 можеше да бъде произведено нужното количество нови танкове. През ПСВ развалили всичко, защото проявявали снизходителност към дезертърите не само на фронта, а най-вече с това, че направо със скандално безразличие гледали на дейността на черноработниците и с това съдействали за разложението на родината.

Кампаниите за доброволно събиране на метали, на зимни дрехи, на ботуши, организирани днес от партията, през ПСВ бяха възлагани на дружества, чиято единствена заслуга беше регистрирането на трупациите се неща. Това обаче не попречи на дружествата да предлагат на Райха за закупуване камбани, изкупени по 1,60 до 2 марки килограма, за 20 до 24 марки. Освен това тези дружества, например Дружеството за оползотворяване на метали, Дружеството за оползотворяване на кожи и така нататък, осигуряват такива възможности за укриване на кръшкачи от войната, че през 1917 генерал Лудендорф се видял принуден да започне общо преброяване на рекламираните³¹⁸. За съжаление, за тази мярка му попречи „Франкфуртер цайтунг“, без да може заради вече твърде напредналия процес на разложение да му види сметката. „Франкфуртер цайтунг“, това значи стоящите зад него евреи, заплашиха, че ако това преброяване се проведе, вече няма да могат да препоръчват на фабрикантите и bankerите да участват в новия военен заем, а дори ще ги съветват да не го правят.

---

³¹⁶ Германският орден, както и партийната значка на НСГРП са проектирани от Хитлер. - Б. пр.

³¹⁷ Църковен съд, колегия или съвет на духовните лица при епископ. - Б. пр.

³¹⁸ През ПСВ повиканите на задължителна военна служба, но освободени войници, за изпълнението на важни за войната задачи в тила. - Б. пр.

За същия този евреин, който тогава нанесе удара с кинжал, днес нашето така наречено бюргерство се вайка, когато бива изпращан на Изток. Забележителното е, че навремето същото това бюргерство не се загрижи, че годишно 250 000 - 300 000 германци се изселват от Германия и че около 75% от германските изселници в Австралия са умрели още по време на пътя.

Няма слой сред населението, който да е по-тъп в политическите дела от така нареченото бюргерство. Когато в името на държавата се обезврежда някой изключителен неин вредител, например, като го убият, цялото бюргерство започва да крещи, че държавата е насилническа. Когато обаче евреинът с юридически хитрости лишава германския човек от работа и средства за съществуване, взема му къщата и фермата, разрушава неговото семейство, а после на път за мястото, където се изселва заради него, губи живота си, бюргерите наричат тази държава, в която това е възможно, правова. Защото цялата трагедия се е разиграла в рамките на юридическите параграфи с техните възможности. Евреинът като паразит е най-устойчивият на различни климатични условия човек на земята и за разлика от германеца, ще се приспособи, както в Лапландия, така и в тропиците. Разбира се, никой не взема това предвид, когато лее крокодилските си сълзи подир откараните на Изток евреи. При това този филистер обикновено е човек, който си въобразява, че познава добре Библията, но въпреки това не знае, че според разказите в Стария завет нито престоят в пустинята, нито походът през Червено море са успели да навредят на евреина. Както толкова често в историята, когато евреинът стане палав и народите, при които се е загнездил, са прекалено обезсилени от него, сега народ след народ бавно разбира колко щети му е причинил евреинът. След това всеки по свой начин опитва да се справи с него. Интересното е, според една телеграма, колко бързо действа Турция сега срещу евреите.

119

16.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята в разговора Шефа отново изходи от заключението, че обучението на една нация да си служи с оръжие е равнозначно на нейното възпитание в мъжество.

Ако римляните не бяха взели германите в своята армия, германският селянин едва ли щеше да стане обиграният е оръжията войник, който след това ги унищожи³¹⁹.

---

³¹⁹ Римляните.

Това най-ясно се вижда по личността на Армин³²⁰, който бил командир на 3 римски легиона и на млади години почерпил от там своето военно обучение и опит е, чиято помощ успява да победи римляните. Неговите най-храбри съратници във въстанието срещу римляните също са германи, служили някога в римските легиони.

Затова на всички опити на чехите да получат съгласие от нас за поддържането на войска - колкото и малка да е - ще има само едно категорично „не“.

Защото чехът, докато няма оръжия, е крайно опасен в своето раболепие и желанието си да изпъкне, щом отново му се дадат оръжия в ръцете. Театърът, който разигра Чехословакия през двадесетгодишната си политическа самостоятелност, е най-доброто доказателство за това. Вместо чрез своя дипломатически апарат да изгради единствено разумната връзка е Германия, чешката държава поиска да направи от Прага - със сигурност важен град - пъпа на света. След това от туй важничене възникна стремежът да си намери място на твърде много политически столове в Европа и съответно в целия свят. При това никой от чешките държавници не се замисли, че един чешки дипломат в Копенхаген по необходимост трябва да е пълен безделник, който на всеки две седмици от сбирката статии на своето аташе надрасква доклад и от време на време разговаря по телефона е централата в Прага, за да може изобщо да научи какво става в чешката политика. Изглежда, обаче за малката държава няма нищо по-хубаво от дипломатическия блясък в нейната столица и за нейното повече или по-малко декадентско общество в същата тази столица.

Колко надутото имат навика да се държат малките държави във външните отношения, ни научи дейността на Общността на народите. Вместо да си плащат вноските, смятаха, че трябва на първо място да гласуват срещу Германия, и днес са дълбоко огорчени, защото не сме забравили просто така тогавашните им действия.

Дипломатическите представители в Женева са наистина особена група безделници, които виждат своята житейска цел в редовното прибиране на дневните, в хубавата храна, в редовните разходки - at last but not least - в свободната любов. Точно както по времето на Църковния събор в Констанц³²¹ хиляда и петстотин „похотливи госпожици“ се стекли за забавлението на висшите църковни сановници, така и по време на заседанията в Женева пристигали цели рояци куртизанки. Типовете, които търкат столовете във

---

³²⁰ Арминий или Херман от племето херуски в 9. в. пр. Хр. разбива 3 римски легиона начело с Вар. По-късно херуските са разгромени, а Херман е убит от свои роднини.

³²¹ 1414 до 1418 г.

външните министерства на различните нации, също са много особен вид. Направило му впечатление, че се наложило буквално да принуди нашето външно министерство да излезем от Обединените нации³²², а половин година по-късно разни негови служители още седели в Женева. Очевидно забравили да ги отзоват, но през 1936 по свой почин създали тропическа униформа за своите дипломати, която имала най-голямата емблема, която някога бил виждал върху униформа.

Обаче се успокоил, когато се запознал с напълно оглупелите представители на Съединените американски щати и когато при него се появил в Берлин като британски посланик вечно подпийналият сър Ръмбодд³²³, а после бил сменен с напълно оглупелия сър Филип³²⁴. В тази галерия способни дипломати последният английски посланик, сър Хендерсън³²⁵, бил все пак най-добрият. Наскоро пак трябвало да установи колко често дипломатите са твърде далече от действителността и колко малко разбират от политика, след като се опитали да го придумат за една прокламация към арабите. На господата сигурно им е убягнало, че докато не сме пред Мосул, подобна прокламация е глупост, защото преди това англичаните ще застрелят арабите, които биха се надигнали в подкрепа на нашите операции³²⁶.

120

17.V.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда генерал-майор Шерер - наскоро награден е дъбовите листа към Рицарския кръст за защитата на напълно обградения от руски танкове град Холм³²⁷ в продължение на 3 месеца, успя много интересно да разговаря с

---

³²² 14.X.1933 г.

³²³ 1928 - 1933 г.

³²⁴ 1933 - 1937 г.

³²⁵ Сър Невил Хендерсън - посланик на Великобритания в Берлин от май 1937 до септември 1939. По съвет на Рибентроп и заради неговата неточна оценка на английската политика към Германия Хитлер отхвърля опита на Хендерсън за мирно решение на въпроса за Данциг и избягване на войната с Полша.

³²⁶ Хитлер отклонява предложението на Рибентроп, иницирано от японците, за обща германско-италианско-японска прокламация за освобождението на арабите и индийците, защото военното положение би натоварило с големи рискове онези от индийците и арабите, които биха повярвали на тази прокламация. Вж. и бележката на 19.V.1942. за „индийските фантазии“ на Рибентроп.

³²⁷ В обкръжения Холм генерал-майор Шерер се отбранява със своите 3500 човека от 21 януари до 5 май 1942. Ето защо Хитлер иска, колкото може повече подобни „ежови позиции“, за да

шефа за героичните деяния на неговите хора и снабдяването от смелите юнкерси³²⁸. Както и умело да поощри учредяването на щит „Холм“³²⁹ по подобие на щита „Нарвик“ като признание за неговите хора.

Той - Шерер, - между другото, посочи, че руснаците в неговия отрязък са добре обръснати и прилично подстригани, че в пленничество се показват дружелюбни спрямо нас и готови за работа и открито са доволни, че са се отървали от политруковете³³⁰ си. Между другото, в сраженията се страхували най-много от нашите самоходни оръдия, картечниците и Щуките.

На това Шефа отговори, че ако не сме били много добре подготвени за руските танкове, причината е, че те, Съветите, ни превъзхождат напълно в едно - шпионажа, който умело са прикрили като миро- гледен въпрос с помощта на техните комунистически организации.

След това Шефа разказа за една много хубава карикатура в „Кладерадач“³³¹. На нея Сталин висял над пропаст, в него вкопчен Рузвелт, а Чърчил и в двамата. След това заговори за изявлението на държавния секретар на САЩ Хъл³³², който искал да започне разследване дали с нашите части на Източния фронт се бият и румънски войници.

Американските политици в щаба на Рузвелт са истински кретени. Очевидно причината за това е еврейската преса, която не дава думата на нито един способен политик, да не говорим за поемане на юздите, както навремето у нас не признаваше независими от нея арийски хора на изкуството. Колко безочливо действията евреите показва фактът, че английският вестник лорд Ротърмиър трябваше лично да опровергае двете си статии в подкрепа на Мозли в един от неговите вестници с твърдението, че бил заблуден за движението на Мозли. В противен случай щели да изключат вестниците му от предоставянето на реклами и с това - от бизнеса. Достатъчно силно средство за упражняване на икономически натиск, за да го накарат - макар ясно да предвиждаше съдбата на световната английска империя - да пише приемливи за евреите неща.

ангажира там съветските сили.

³²⁸ Става дума за неразрушимите Ю-52 с метален фюзелаж.

³²⁹ Освен ордени и почетните знаци Хитлер беше създал и бойни знаци на Вермахта - метални щитове, носени на левия ръкав на униформата. Миниатюрната им разновидност се носеше на левия ревер на самото.

³³⁰ Политическите ръководители (комисарите). - Б. пр.

³³¹ Немско седмично списание за политическа сатира, излизало от 1848 до 1944 г. Заглавието на берлински диалект означава „Нещо пада и се разбива на парчета“. - Б. пр.

³³² Кордел Хъл, личен приятел на Рузвелт, е външен министър от 1933 до 1944 г.

Затова човек не бива да се чуди, когато един Норман Дейвис³³³ се обявява за американски топ предприемач, а след това се появява на сцената като дребен черноросаджия.

121

17.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа каза, че чуждите журналисти смятат, че могат силно да ни впечатлят, като ни обвиняват в нарушаване на нашите расови закони заради съюза ни с Япония и предизвикване на „жълтата опасност“.

На тези нищожества може само да се възрази, че точно Англия беше тази, която през ПСВ повика японците на помощ, за да ни види сметката. Също така може спокойно да им запрата в лицата, че в тази борба на живот и смърт ние ще се съюзим и с дявола, за да победим.

Погледнато много трезво, дори само е подбирането на момента за влизане във войната, съюзът с Япония се оказа изключително в наша полза. Влизането на Япония във войната дойде в момента, когато руската зима предизвика сред нашето население най-голям спад на настроението. Върху Германия допълнително тежеше потискащото усещане, че рано или късно САЩ също ще влязат във войната. Тълкуването, което Япония направи на своите съюзни задължения, като влезе във войната точно в този момент, направи дълбоко впечатление на германския народ и за това трябва да се отдаде дължимото на Япония.

Шефа се спря за кратко и върху женските паметници, които въздействат много рядко, защото женското облекло не е вечно и модата, на която жените преди 10 години са се възторгвали, сега я намират смешна. Тъй като женските паметници не могат да бъдат загърнати във вечните гръцки женски одеяния, не остава друг изход освен женските бюстове.

---

³³³ Пълномощният министър на САЩ за Конференцията по разоръжаване в Женева се запознава на 8.IV.1933 г. лично с Хитлер.

18.V.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда Шефа се изказа много одобрително за последния наш шарже д'афер във Вашингтон, легационен съветник Томсен, и военното аташе генерал Фон Бьотихер. Дватама се оказаха дипломати, които не се оставят да бъдат блъфирани и знаят да пращат доклади, които предават нагледно картината на съответната обстановка. Заради това той не само възнамерява да им връчи особено признание, но и след войната ще ги изтъкне специално, например, като предварително набележи Томсен за някой особено труден дипломатически пост³³⁴.

След това Шефа обсъди е тайния съветник Рьохлинг руския транспортен проблем. Хер Рьохлинг³³⁵ - една от особено впечатляващите със своята сдържаност и разсъдливост личности на индустриалци - отбеляза по този повод, че железниците в САЩ са уредени така, че един товарен влак превозвал 7000 тона, до като при нас средният капацитет обхваща само 1000 до 1100 тона. По този начин американските железници спестявали почти седем пъти повече персонал в сравнение е положението у нас. Освен това и гориво. По този повод Шефа отбеляза, че в областта на корабостроенето вече сме проектирали 9000-тонен товарен кораб на секции.

Накрая се заговори за бункерите, които руснаците издигнали през зимата край Керч³³⁶, които обаче не устояли на нашите атаки. Шефа каза, че сигурно на някой руски архитект била поставена задачата, ако му е мил животът, да извърши строителството въпреки ужасния студ и той е изпълнил задачата, доколкото било възможно. И Тод можел да работи само до минус 5 градуса, при по-големи студове - като поставя върху строежите отопляеми дървени заслони, за да може да продължи работа. Обаче Шпеер каза, че сега е открит метод така да се смесва горещата вода е цимент, че сместа може да се използва въпреки студа при минус 10 градуса.

На въпроса на Шефа, дали желязото в нашите постройки на Линията Загфрид, които сигурно ще останат ненадминати 30 години - жалко само, че не се издигат 500 километра по'на запад, - ще се разпадне, тайният съветник Рохлинг отговори с не. Стига железните трегери и така нататък да са залети достатъчно

---

³³⁴ През 1943 д-р Ханс Томсен става посланик в Стокхолм, а докладите на генерал Фон Бьотихер са причина Хитлер да оцени напълно погрешно индустриалния потенциал на САЩ.

³³⁵ Тайният съветник Херман Рьохлинг е водещият производител на стомана в Заарланд.

³³⁶ Полуостров Керч в източната част на Крим.

херметически, за да не бъдат проядени от киселинното съдържание на въздуха. Шефа подчерта, че това му е много интересно, защото в нюйоркските железобетонни небостъргачи, построени през 1900 и съборени през 1910, желязото било разрушено без остатък.

123

18.V.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята, в която участва министър Шпеер и придружаващи лица, сред които държавният съветник Шибер³³⁷ от Тюрингия, Шефа отбеляза, че точно нашият сблъсък с Русия доказва най-настойтелно, че когато държавният глава сметне една война за неизбежна, трябва първи да нанесе удар. Писмото, намерено у сина на Сталин³³⁸, написано от негов приятел малко преди нашето нападение, съдържало буквално израза, че искал още веднъж да види своята Анушка „преди разходката до Берлин“.

Ако той, Хитлер, беше послушал своите лошо информирани генерали и беше чакал, а руснаците ни бяха изпреварили, което отговаряло на техните планове, по-добре изградената средноевропейска шосейна мрежа за техните танкове надали щеше да има спиране³³⁹.

Той е доволен, че се е удало да отклонят вниманието на Съветите до окончателното влизане във войната и постоянно да се разбират с тях за нашите интереси. Ако навремето не се беше удало да накарат руснаците при нахлуването им в Румъния да се ограничат в Бесарабия и бяха взели тогава румънските петролни полета, заради недостига на горива щяха да ни задушат най-късно тази пролет.

Когато министър Шпеер и неговите сътрудници се бяха сбогували, Шефа се изказа одобрително за дългогодишната вяност на дошлия е Шпеер икономически съветник в гау Тюрингия, носителя на почетен знак, партийния другар, държавен съветник Шибер.

---

³³⁷ Става дума за стопанският съветник в гау Тюрингия Валтер Шибер.

³³⁸ Синът на Сталин Яков Джугашвили попада през юли 1941 г. при Витебск в германски плен, озовава се в лагера за видни личности Заксенхаузен и през 1943 се самоубива, качвайки се на загражденията.

³³⁹ Подобно на Хитлер и Сталин смята сблъсъка с нацистка Германия за неизбежен, но иска да започне войната през 1942 г., когато предвижда превъоръжаването на Червената армия да завърши, а Вермахтът да е вече достатъчно обезкръвен от войната със Запада. Това той заявява в реч на 19.VIII.1939 пред Политбюро на КПСС.

19.V.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа заговори за Вермахта в бивша Австрия и в Чехия и каза, че Чехия наистина е разполагала е чисти и добре подредени складове е оръжия, барут и муниции, докато въоръжението на Австрия било смешно. Никога няма да забрави как Шушниг³⁴⁰ трепнал, когато той му обяснил, че трябва да махне бариерите на нашите граници, защото иначе ще прати няколко батальона сапъори, за да приберат боклуците.

По-късно Шефа заговори за това, че една съветска дивизия се сражава особено смело на полуостров Керч, бие се дори до смърт. Очевидно при нея става дума за една от така наречените мирогледни дивизии. Човек трябва да се радва, че тези дивизии не са посети прекалено гъсто, което значи: Сталин не е успял да вкара комунистическия мироглед в цялата Червена армия.

Маршал Кайтел каза, че мнозинството руснаци и днес са прекалено тъпи за това. Но нали Сталин иска - както се разбрало от разпита на неговия син и неговия секретар - според собствените му думи немска интелигентност за повисокото издигане на руския народ. Тогава Европа и Азия, щели се превърнат в непревземаем бастион на болшевиизма и неговата световна революция ще получи база за отскок.

19.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа разговаря е външния министър Рибентроп за вътрешнополитическото положение в Англия. Мнозинството от англичаните никога не се е доверявало толкова на активната помощ на САЩ, колкото на силата на руснаците. Затова в Англия са се образували един просъветски и един антисъветски лагер. Сред английското население започва да кипи според това дали и тази година съветската армия ще понесе значителни удари от нас.

Това, че Англия е много отслабена след загубата на азиатските си владения³⁴¹, а след загубата на най-ценните части на Индия, както и чрез отделянето - разбирай добиването на самостоятелност, на Южна Африка ще обеднее, допринася за влошаване на настроението. Тук трябва да добавим и загубата на кораби заради дейността на нашите подводници и самолети.

---

³⁴⁰ Д-р Курт Шушниг - австрийски канцлер от 1934 до 1938. Посещава Хитлер в Оберзалцберг на 12.XI.1938 г.

³⁴¹ Сингапур, Малайзия, Бирма и т.н.

Накрая стана дума за канибализма при партизаните и в Ленинград, където умирали по 15 000 души на седмица.

Слушах изложението на Рибентроп е недоверие, защото наскоро бях прочел при Хевел резюмето на разговор между него, Рибентроп, и японския посланик Ошима, в който обещава на японците да реши индийския проблем чрез наши части, които ще се появяват ante portas³⁴² от северозапад и север (през Персия и Афганистан). Лъжец или фантазьор? Смятам, че и Хевел сериозно се съмнява в неговите способности.

126

20.V.1942, на обяд, „Волфшанце“

След обяда Шефа се изказа най-остро срещу всички опити за износ на националсоциалистическия мироглед. Нека останалите държави останат при демократическата си система и така да вървят към сигурен разпад - нас това може само да ни радва, защото на основата на националсоциализма бавно, но сигурно се превръщаме в най-сплотената народна маса, която човек може да си представи.

Младежта, която след десет или двадесет години ще олицетворява националсоциалистическата държава, никога не е познавала нещо друго освен националсоциалистическия мироглед и е минала през възпитателна система, която не само я дисциплинира, но я прави и самоуверена. Колко основно се е изменило днес дори обучението на чираците! Същият чирак, който някога беше боксова круша и щом майсторът или калфата се почешат, трепваше, сега само след половингодишно начално обучение вече заема работно място, което отговаря на неговите способности и това го прави самоуверен.

Когато човек се замисли, че с темповете на възпитание на нашите момичета на основата на националсоциалистическите принципи е постигнат същият напредък и днес те помагат според националните нужди в оръжейните заводи, в канцелариите, в лазаретите и така нататък. От това може само да се заключи: да се продължава сто години е това възпитание и германският народ ще е най-сплотената и могъща сила, която Европа някога е виждала.

При възпитанието на нашите юноши обаче не бива да се забравя, че никое обучение не дава толкова широк кръгзор и толкова идеална нагласа към ръчния

---

³⁴² Пред вратите (лат.). - Б. пр.

труд, както работата в металургичен или танков завод, е една дума, в производството на стомана, независимо дали става дума за производство на оръжия, или машини. Когато минавал през заводите на Круп в Есен³⁴³, това отново и отново му идвало в главата. Защото тамошните работници по външност и възгледи са същински господари. Стигнал до същото заключение при спускането на вода на „Тирпиц“ във военната корабостроителница във Вилхелмсхафен. Колко красиви, представителни мъже, е независимо, аристократично поведение, е честна гордост на лицето видял сред работниците, участвали в това голямо дело на корабостроителницата, а сега дошли за спускането на вода. Когато след това разгледал работите по строителството на четвъртия вход в пристанището Вилхелмсхафен и по този повод минал край множество чуждестранни работници, му направило впечатление колко много тези чужденци изостават от нашите работници и каква паплач са.

Това, което важи за работниците в металургическата промишленост, важи в същата степен и за миньора. Миньорът е и си остава елитът на германското работничество. Защото се формира външно и вътрешно от професия, която и днес е свързана с повишен риск и е подходяща само за хора, които разполагат с коравина и решителност и са вътрешно готови за преодоляването на значителни опасности. Затова трябва да направим всичко възможно, за да се отдава и на миньора дължимото национално признание. Това означава, щом отново настъпи мир, да се погрижим специално за подобряването на жизненото равнище на тази крепяща държавата прослойка от нашия народ.

За да се покаже още по време на войната благодарността на нация-та към работничеството, за следобед е планирал един държавен акт в мозаечната зала в райхсканцеларията, по време, на който ще бъдат разпределени на работници сто Кръста за военни заслуги I клас и Рицарски кръст на ордена за военни заслуги на един майстор от танковото производство, които ще бъдат връчени от кавалер на Рицарския кръст от армията. Кавалерът на Рицарския кръст, на когото е възложил връчването, е ефрейтор, който идва направо от фронта, където отстрелял 13 руски танка, обслужвайки сам противотанковото оръдие.

За него било удоволствие да приеме вчера този ефрейтор, защото е типичен представител на националсоциалистическата младеж и макар да изглежда като 17-годишно момче, се държи толкова самоуверено, все едно целият свят не би могъл да го смути.

Да наложи проявяващия се в този ефрейтор интелигентен, събуден и твърдо решен тип в нашата младеж - когато някога войната и военният занаят не изискват основното му внимание, - ще стане негова най-възвишена задача.

---

³⁴³ 27.IX.1937 заедно с Мусолини.

Защото типовете, които другите народи могат да извадят, са повечето грубияни или слабаци, или по някакъв друг начин крайни, а той ще им противопостави мъже като онези, които удържаха Нарвик или Холм.

Точно както войната 1870/1871 се оказа топилният тигел за стария Райх, то в тази война Великият германски райх и всички негови племена ще бъдат претопени в едно по нейните бойни полета. По този начин никое от германските племена няма да дойде в Райха като бито куче. Всяко има гордото съзнание, че с риск за собствената кръв е участвало в освободителната борба на германския народ.

Тъй като германският народ може да си осигури високи постижения, само ако се използват всички племена, сплотени в едно цяло, той в своята партийна канцелария в Мюнхен защитава същия принцип, обединявайки в нея мъже от всички племена. Също така при големи строежи, при създаване на големи пътища, на големи канали, изобщо при всичко, което може да бъде създадено само с обединените сили на нацията, трябва да се използва целият народ.

Ако човек иска навсякъде да направи нещо, само ще прахоса силата на нацията. Точно както се постигат най-големите оперативни успехи с едновременното ненадейно използване на военновъздушните сили, трябва и при формирането на живота на германския народ да се използва едновременно силата на нацията там, където са нужни най- високи постижения. Може да се построи мюнхенска централна гара от класа само тогава, когато цялата сила на Райха стои зад строежа. Затова едно разумно германско държавно управление трябва да бъде така устроено при своето планиране, че година след година да се залавя и изпълнява някоя голяма задача. Подобно използване на германския народ не може да няма обратно въздействие върху отделния германски човек. Той ще получи отново усещането, че може всичко, и също така подобно на младия англичанин, който днес трупва опит в Индия, ще обикаля през младостта си най-далечният изток на Германския райх, или из Норвегия, или някоя друга гранична област на Райха. Така на германеца може да се внуши разбирането с помощта на неговия собствен опит, че между германските хора външно не бива да има никакви различия или съобразяване с никакви степени. И последният германец трябва да бъде възпитан в схващането, че е напълно естествено най-малкият германски чирак и най-малкият германски каруцар да са му по-близки и от най-знаменития английски лорд.

Какъв прелом в съзнанието е това, може да се схване единствено, ако човек си спомни, че преди германските князе заминаваха за балканските държави като гаватарии. И предпочитаха да си прекарват живота там, вместо да търсят своята прехрана в Германия на какъвто и да е нисък пост - пък било то и уличен метач.

Ако успеем да възпитаеме германската младеж най-вече във фанатично единство и фанатична привързаност към Райха, Германският райх отново ще представлява най-голямата сила в Европа, както вече е било веднъж хиляда години след падането на Рим. Така веднъж завинаги ще се предотврати новото разпадане на Райха на малки държави, които ще си изпращат дипломати и съответно при тях ще се акредитират чужди дипломати. За да смуцават - както някогашният френски посланик в Мюнхен - като интриганти германското единство.

Райх, чиито племена са фанатично единни, ще намери сили да реши и чешкия проблем. Хаха³⁴⁴ правилно разбра това. Сигурно на него като юрист от старата австрийска държава установяването на самостоятелността на чешката държава така или иначе му се е сторило отклонение от правния път. Защото чехите никога не са били подходящи за изпълнението на собствени политически задачи и дори в културата си са се опирали на германската култура в Хабсбургската държава. Ако днес бъде брутално отстранено всичко опасно в Чехия и освен това се отнасяме добре е чехите, това е правилната и естествена за Великогерманския райх тактика спрямо чехите. Защото така чувствата на Хаха ще се предадат на целия чешки народ. От чувство за вина и с оглед на мащабната работа на германците по преселването ще се страхуват да не бъдат изселени те самите, ако не работят усърдно за Германския райх. Само с тези чувства може да се обясни, че днес чехите за наше най-голямо задоволство работят в оръжейната индустрия и така нататък, и сред тях все повече се възприема повикът: „Всичко за нашия фюрер Адолф Хитлер“.

127

20.V.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа обясни, че безброй работи, изпълнени от нас, националсоциалистите, след поемането на властта, въобще не са станали известни на обществеността. Например, дума не сме обелили за това, че десетки хиляди хора, които във Времето на системата са живели в голяма мизерия, са върнати от нас към прилично съществуване.

Особено значими са нашите мерки за създаване на добри условия за повишаване приходите на работещите жени, значи за секретарките,

---

³⁴⁴ Д-р Емил Хаха - до 1918 г. съдебен чиновник във Виена, от 1925 г. председател на Върховния административен съд, от ноември 1938 г. президент на Чехословакия. След договора за протекторат от 1939 - президент на протектората Бохемия и Моравия. Умира през 1945 в комунистически затвор.

продавачките, артистките и така нататък. Заради това, че се погрижихме вместо джобни да получават заплата, достатъчна за живеене, отговаряща на тяхната работа, сме ги освободили от нуждата да стават държанки, за да оцелеят.

Преди най-много се е ядосвал на отношението към танцърките. Докато така наречени „хумористи“ евреи получавали месечно в театри като берлинския „Метропол“ 3000 до 4000 марки за петнадесет минути дрънкане на мръсотии, на танцърките плащали едва по 70 до 80 марки. При това, за да бъдат работоспособни, те трябвало да прекарват почти целия ден в тренировки, репетиции и подобни, а не петнадесет минути. Това различно отношение било особено подла спекулация. Така горките създания, за да оцелеят, били принудени да излизат на улицата и театърът се превърнал в бардак със звучно име.

Без шум се погрижил днес нашите танцърки да получават 180 до 240³⁴⁵ марки, за да са в състояние да се отдадат изцяло на своето изкуство. Едновременно с това театрите имат възможността:

1. Да наемат танцърки с наистина хубав външен вид.
2. Да поставят професионалната им работа под мотото на по-нататъшното образование и усъвършенстване в изкуството.
3. Да им въздействат и възпитателно, за да съхранят връзката им с живота, което им позволява още млади да се омъжат и най-късно на 34 или съответно на 35 години да слязат от сцената.

По-нататък Шефа заговори за виенчаните и обясни, че заради своя вежлив нрав вършат някои неща по-добре от всеки друг. Например особено ценни са като дипломати. Затова за него не е чудно как Зайс-Инкварт³⁴⁶ е накарал холандеца Мусерт³⁴⁷ да се закълне пред него като „Фюрер на всички германи“.

Забележителен е и начинът, по който виенчаните мислят исторически. Така например Зайс-Инкварт му казал по случай бъдещото отношение към Белгия, без много да се замисля: „Ами нали преди 150 години тя още беше наша провинция“³⁴⁸. А всички виенчани са убедени, че той трябва да върне „отгледаната само от тях Унгария“, и не разбират как може да отстъпва на

---

³⁴⁵ През 1933 до 1939 г. покупателната сила на р.м. отговаря на златната марка. Например висш държавен чиновник вземаше нето 250 р.м. месечно.

³⁴⁶ Д-р Артур Зайс-Инкварт е от 1940 до 1945 г. райхскомисар на окупираната Нидерландия.

³⁴⁷ Антон Мусерт - водач на холандските националсоциалисти.

³⁴⁸ До 1794 г. Белгия е австрийска провинция.

Италия правото на влияние върху Хърватия”³⁴⁹. При големината на Райха и множеството от таланти е важно да поставиш подходящия човек на подходящото място. Бруталния там, където само такъв може да се справи, и там, където по-внимателна ръка може да се справи, човек от този вид.

По онова време във Виена трябваше да отиде човек като Бюркел, за да проведе разделянето на Австрия на нейните най-стари имперски области, образувани преди 600-700 години, и тяхното връщане в Райха. С риск да стане непопулярен, Бюркел се заел за работата с крайна последователност, а не с виенската колебливост.

През 1938/1939 г. по време на военната подготовка за войната били излекувани появилите се сред виенчаните комплекси за превъзходство и съответно за малоценност. Почти както при баварците през 4-те години от 1866 до 1870. А войната се оказва по-добър възпитател във великогермански смисъл и най-добър топилен тигел за процеса на обединение.

Фактът, че на едно от последните парламентарни заседания английската армия беше нападната от евреина Хор-Белиша³⁵⁰, беше повод за Шефа да освети отношението на английското еврейство към английските военновъздушни сили.

Отношението на еврейската пропаганда към английските военновъздушни сили може да се разглежда като нееднозначно. От една страна, сигурно огорчава смелите мъже от английските военновъздушни сили, тъй като ги насъсква към напълно погрешни действия. Обаче когато са изпълнени е големи загуби и неуспешно, не се бои да нарича мъжете от Кралските военновъздушни сили страхливци. Разбираемо е, че еврейската пропаганда срещу най-добрите английски сили в английските военновъздушни сили - летците - ги тласка бавно, но сигурно в лагера на антисемитите и един ден ще трябва си зададат въпроса, дали не е безотговорно да водят войната само заради мръсните евреи.

Точно както военновъздушният флот не позволява на еврейската пропаганда да го разложи, защото срещу мръсните еврейски свине там е изправен корпус от водачи, така английската армия и английският флот също не позволяват да бъдат разложени. Напълно естествено е, че точно военният флот, винаги насъскван от еврейската преса към някакви приключения, а когато те се провалят - укоряван, един ден ще ѝ благодари, че в нежеланата от него война е играл ролята на боксова круша.

---

³⁴⁹ През 1941 г. при подялбата на Югославия Германия и Италия се договарят Сърбия да остане в немската сфера на интереси, а Хърватия и Черна гора - в италианската. Обаче австрийските националисти посочват, че от 1699 до 1918 г. Хърватия е част от Дунавската монархия.

³⁵⁰ Лорд Леели Хор-Белиша - британски военен министър (1937-1940).

Обаче той не вярва, че антисемитската тенденция у консервативните елементи в Англия ще се отрази по-рано или по-късно върху хода на войната. Защото личността на Чърчил³⁵¹ противостои на това. Англичаните виждат в Чърчил единствения човек, който е годен за техен политически водач. При това добре съзнават отрицателните му страни, но очевидно го възприемат като прототип на техния собствен характер. Ако се съпостави фанатикът Лойд Джордж, водач на англичаните през ПСВ, с Чърчил, човек не може да не стигне до заключението, че класата на водачите в Англия е в голям упадък. Защото при една обективна оценка Чърчил не е нищо друго освен един безскрупулен устатник, когото нищо не може да отклони от собствената му самоувереност. Който и в частния си живот не е джентълмен, а продажен лъжец и човек, който не се свени в речите си да дрънка истински пиански глупости.

Когато човек се замисли колко обективен и политически правилен беше докладът на изпратения през 1938 в бившата Чехословакия англичанин лорд Рънсман³⁵², може само да съжалява Англия, че не може да предложи по-добър от Чърчил в тази решителна битка.

Изглежда, английските държавници смятат лъжата за връх на мъдростта. На съвета на лорд Рънсман през 1938 веднага да се оттегли подкрепата за чехите, защото като по-малоченен в културно отношение народ не иска веднага да даде пълна автономия на германците, на 21-во число английското правителство отговори с искане към чешкото веднага да отстъпят германската област на Германия. Макар да знаел това от телефонните разговори между Лондон и Прага чрез Научния институт³⁵³ на Гьоринг, на 22-ри по време на разговорите в Годесберг Чембърлейн разиграл страхотен театър и дори заплашил със заминаване, преди да направи тази отстъпка на Германия.

Между другото, наскоро с интерес научил от съчинението на един чех, че през 1938 чехите смятали, че за тях съществуват два изхода:

- а) присъединяване към Полша или
- б) влизане в Германия.

Ако под ръководството на някой голям държавник чехите бяха избрали едно от тези две разрешения, ние щяхме да попаднем в неприятно положение.

---

³⁵¹ Сър Уинстън Чърчил - британски политик, премиер по време на войната. Той предава Централна и Югоизточна Европа на Сталин с надеждата, че ще успее да спаси британската колониална империя. - Б. пр.

³⁵² Сър Уолтър Рънсман е изпратен през 1938 да проучи судетския въпрос и препоръчва на Чембърлейн отстъпване на Судетите на Германия и неутрализиране на остатъчна Чехословакия.

³⁵³ Службата за подслушване на международни разговори била маскирана като научен институт.

Слава Богу, на тях им липсваше голям държавник.

При Чехословакия не става дума за образуване, вътрешно сраснало се до самостоятелна държава. По-скоро извън следването на германския културен пример, в същността си беше останала старата австрийска държава на националностите³⁵⁴. Иначе нямаше непосредствено след нашето нахлуване и поемането на чешките оръжейни запаси чешките офицери да ни предлагат услугите си.

Също така Хаха нямаше като стар австрийски служител да изпитва такива чувства към историята на самостоятелна Чехословакия и да извърви от вътрешно убеждение пътя до него, Шефа. Освен това нашето нахлуване нямаше да бъде съпроводено само от плач, а и от реакциите на чехите, и нямаше заповедта за предаването да бъде съобщена за четиридесет и пет минути и до най-малката чешка служба. Само на младежта там може да се гледа като на фанатизирана от панславизма и тогава тя мислеше другояче. По това време Хаха лично подробно му описвал³⁵⁵ - Хаха бил толкова обстоятелствен - колко трудолюбив и съвестен е чешкият народ, че заради определения час на нахлуването той, Хитлер, седял като на тръни. Хаха не криел, че чешкият народ не е господарски и че смята за умни предците, които в продължение на столетия са държали на Германия и от своя страна са представлявали един от най-мощните стълбове на Германия. Едва през 1867 националната самостоятелност на чехите станала проблем. Нали и Бенеш³⁵⁶ обяснил в докторската си дисертация, че чехите сигурно имат нужда от автономия, но не са способни да ръководят собствена държава. Масарик³⁵⁷ също пише някъде, че през младостта му в неговото семейство никой, който говорел чешки, не се ползвал с уважение.

Затова при здраво управление на протектората би трябвало за 20 години чешкият език да бъде успешно отблъснат отново до значението на диалект.

Чехите биха могли още сега да бъдат превърнати във фанатични привърженици на Райха, ако на тях като гастрономи им се отпуснат двойни дажби и не ги изпращат в битката на изток. Тогава биха гледали на това да работят двойно в оръжейната индустрия и така нататък като морално задължение.

---

³⁵⁴ Чехословакия възниква след ПСВ с помощта на победителите.

³⁵⁵ През нощта на 14 срещу 15 март 1939 в райхсканцеларията в Берлин.

³⁵⁶ Д-р Едуард Бенеш - един от основателите на Чехословакия. Дългогодишен министър и министър-председател.

³⁵⁷ Томаш Масарик - чешки философ и първи президент на Чехословакия.

21.V.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда Шефа спомена, че в неговата младост едва ли е имало двама мъже, които да са го интересували повече от Нансен³⁵⁸ и Свен Хедин³⁵⁹.

От разказите за техните изследователски експедиции мина на обичая на японците и китайците в знак на траур да се обличат в бяло. Бялото е цветът на зимата и с това на най-тъжния сезон. Най-естественото усещане да се гледа на бялото като на цвят на траура. И той се радвал истински на Алпите едва когато снежищата, тези „савани“, се махнат.

21.V.1942, вечерта, на път за Берлин със специалния влак на Фюрера

По време на вечерята Шефа отново заговори за зимата и спомена специално трудностите, дължащи се на последната зима и отчаяното настроение на някои генерали.

Тези трудности не са успели да го потресат и основната причина е, че по време на борбата, и особено в дните преди поемането на властта, е трябвало да мине през съвсем други бездни и повече от веднъж се е изправял пред алтернативата да бъде или да не бъде. Защото често трябвало да се справя със ситуации, които му навявали мисълта за държавен преврат. Той обаче винаги успявал да се превъзмогне, да не действа така. Защото прилагането на силата, с която разполагал, криело голяма опасност да разклати точно нея, силата. Така че някога да бъде изкушена да извърши преврат срещу него.

Тъй като най-краткият път за влизане в германската история е решаването на засягащите ни проблеми с меча, той избрал законния път, за да запази канцлерството, без при това да предизвика възраженията на Райхсвера, който рано или късно щял да му потрѣбва.

След вечерята по време на пътя за Берлин Шефа разгледа последните стадии на Ваймарската система, когато Германия жадувала за ред и искала той да бъде възстановен на всяка цена. За политическата задкулисна игра по повод

---

³⁵⁸ Фритьоф Нансен - норвежки изследовател на Арктика.

³⁵⁹ Шведски изследовател на Централна Азия.

поемането на властта каза:

Когато отказал компромисни решения, например да влезе като вицеканцлер в един кабинет на Фон Папен, а усилията на генерал Шлайхер чрез взаимодействие е Грегор Щрасер чрез интриги да разклати единството на НСГРП свършили безрезултатно, политическото положение крайно се изострило. Шлайхер не само не успял да събере мнозинство в Райхстага, което да го търпи, но в рамките на пропагандираното от него раздвижване на икономиката само през първите 14 дни на неговия режим броят на безработните нараснал е още четвърт милион. През януари 1933, значи месец след поемане на управлението, Шлайхер вече не знаел друг изход, освен да разпусне Райхстага и да управлява само е крепящ се на доверието на райхспрезидента военен кабинет.

Възрастния господин Фон Хинденбург, който обаче имал голямо доверие в генерал Шлайхер, се уплашил от плана за военна диктатура. Защото дълбоко в сърцето си Възрастния господин бил противник на това войниците да се занимават с политика. Освен това при раздаването на политически пълномощия по принцип стигал само до там, докдето според него позволявала дадената пред конституцията клетва.

Заради изострянето на политическото положение Възрастния господин се свързал чрез господин Фон Папен с него, Шефа, за да сондира положението в известния Кьолнски разговор³⁶⁰. От него той, Шефа, останал е впечатлението, че неговите дела вървят добре. Затова не оставил никакви съмнения, че не е готов за компромисни решения. След това водил предизборната борба в Липе е особена енергия и пълно негово лично участие.

След спечелването на изборната победа в Липе³⁶¹, която не била оценена достатъчно високо, обкръжението на Възрастния господин отново се свързало с него. В къщата на Фон Рибентроп била уредена среща със сина³⁶² на Хинденбург и господин Фон Папен. В този разговор той откровено изложил своето мнение за състоянието на политическото развитие и заявил открито, че според него всяка допълнителна седмица чакане е загубена. Само едно обединение на всички партии, като се изключат малките буржоазни отцепнически партии, може да спаси положението. Обаче това обединение може да бъде гарантирано от него само като канцлер на Райха. Навремето е провеждал подобни, отвличащи го от работата в движението разговори, защото отдавал най-голямо значение на законното поемане на канцлерството, значи на едно благословено от Възрастния

---

³⁶⁰ В дома на банкера Курт фон Шрьодер на 4.1.1933.

³⁶¹ В самостоятелната държава Липе НСГРП печели 40% от гласовете и формира правителство.

³⁶² Генерал-майор Оскар фон Хинденбург, генералшабен офицер с високи награди, е главен адютант на своя баща.

господин поемане. Защото преди да започне работата по възстановяването, само легитимността му като канцлер можела да му спести необходимостта да преодолява всички останали опозиционни политически сили и постоянните трудности с Райхсвера.

При тези разсъждения отношението на Вермахта към него като канцлер изиграло особена роля, защото при едно нелегитимно поемане на властта Вермахтът можел да стане опасен като ядро за държавни преврати по подобие на пуча на Рьом. А при законно поемане на властта можел да бъде ограничаван с военните му задачи до въвеждането на всеобща задължителна военна служба. Тогава в народа и в Райхсвера щеше да се влее националсоциалистически дух и с нарастваща сила да бъдат задушени всички настроени против националсоциалистическото движение елементи, особено в офицерския корпус.

След като на 22.I.1933 манифестацията на СА с фронт към берлинската Карл Либкнехт Хаус донесе чудовищна загуба на престиж за Германската комунистическа партия (ГКП) и предизвика огромно вълнение в цял Берлин, на 24.I.1933 отново бил помолен от Фон Папен за разговор. Сега Фон Папен му разкрил, че Шлайхер официално помолил Възрастния господин за пълномощията на военна диктатура.

Обаче Възрастният господин отказал и обявил, че сега е съгласен да възложи на Адолф Хитлер да образува правителство и да го помоли да стане канцлер на основата на национален фронт и при условие Фон Папен да стане вицеканцлер. Той приел това съобщение, без да се впуска в обсъждане на подробности, и посочил като свои условия преди всичко разпускането на Райхстага и насрочването на нови избори. Изпълзнал се от едно внимателно внушение за 10-минутен разговор с Възрастния господин с оправданието, че на следващия ден няма да е в Берлин. След опита от предходната година искал да избегне всеки неоправдан оптимизъм сред партийните членове, които разговорите с Възрастния господин редовно събуждали. Консултацията с господин Фон Папен използвал като повод за ускоряване на водените от Гьоринг преговори за формиране на правителство. Най-трудно започнали преговорите с Германската национална партия, защото алчността на тайния съветник Хугенберг за министерски кресла се разминавала напълно със силата на неговата партия и заради страха си от загубата на избиратели не искал и да чуе за разпускане на Райхстага. Когато след кратко отсъствие от Берлин на 27-и, лично преговарял с Хугенберг, той не успял да стигне до някакъв полезен резултат.

Предварителните преговори за съставянето на правителство били утежнявани от кръговете около генерал Шлайхер, които се опитали по всякакъв начин да пречат. Най-близкият сътрудник на Шлайхер и главнокомандващ армията генерал Фон Хамерщайн без капка свян му се обадил и му казал, че „при

никакви обстоятелства Райхсверът не може да се съгласи с него като канцлер”.

Ако хората около Шлайхер си били въобразили чрез подобни глупости да разклатят неговите решения, много се излъгали. Единствената му реакция била, че специално казал на Гьоринг да приеме за министър на отбраната само настоятелно препоръчания му от Прусия генерал Фон Бломберг, който се ползвал с неговото доверие.

На 28 януари Ваймарската система окончателно рухнала. Шлайхер обявил оставката си, Папен получил от Възрастния господин задачата да сондира с партиите съществуващите възможности за съставяне на ново правителство, а той, Шефа, дал да се разбере, че едно междинно решение за него вече не е възможно. Така 29-и естествено донесъл изобилие от преговори. В техния ход успял да убеди Хугенберг чрез предоставяне на исканите от него министерски постове в необходимостта от разпускането на Райхстага, тъй като едно сътрудничество при тогавашния му състав било изключено. Следобед Гьоринг донесъл съобщението, че на него, Шефа, утре официално ще бъде възложено от Възрастния господин канцлерството и образуването на правителство.

В късния следобед били изненадани от едно направо налудничаво намерение на Шлайхеровата група. Както научили от подполковник Фон Алвенслебен³⁶³, генерал Фон Хамерщайн³⁶⁴ бил вдигнал под тревога потсдамския гарнизон и го снабдил със заповед за стрелба. Освен това имали намерение да депортират Възрастния господин в Източна Прусия, за да осуетят намесата му срещу мобилизирането на Райхсвера, за да попречи на НСГРП да поеме властта. Като мярка срещу този опит за преврат наредил да се вдигне под тревога берлинската СА чрез нейния берлински фюрер граф Хелдорф³⁶⁵. Освен това бил уведомен полицейският Веке³⁶⁶, известен като човек, комуто може да се има доверие, да извърши нужната подготовка за бързото завземане на Вилхелм щрасе³⁶⁷ от 6 полицейски батальона. Чрез господин Фон Папен уведомил Възрастния господин за намерението на Шлайхеровата клика. Накрая наредил на номинирания за министър на отбраната генерал Фон Бломберг след предвиденото пристигане в Берлин около 8 сутринта веднага да отиде при Възрастния господин за полагане на клетва, за да може като върховен командващ

---

³⁶³ Подполковник о.р. Вернер Фон Алвенслебен е секретар на Мъжкия клуб в Берлин, където ходят известните консерватори и военни по това време. Клубът е посещаван от Хинденбург и Фон Папен.

³⁶⁴ Ген. Курт фон Хамерщайн е от 1930 до 1934 началник на Райхсвера.

³⁶⁵ Граф Волф фон Хелдорф, професионален офицер, фюрер на СА в Берлин, по-късно шеф на полицията в Берлин. Убит като участник в атентата на 20.VII.1944.

³⁶⁶ Валтер Веке, шеф на отдела „Веке“, по-късно става командир на полка „Херман Гьоринг“.

³⁶⁷ Правителственият квартал в Берлин, където се намирала райхсканцелария - та. - Б. пр.

на Райхсвера да потуши всякакви опити за преврат.

На 30.1.1933 съобщил на Възрастния господин, че кабинетът е съставен и нужното според конституцията депутатско мнозинство в Райхстага е налично. След това получил от ръцете на Възрастния господин своето назначение за германски Райхсканцлер.

Началото на неговото управление с този кабинет било всичко друго, но не и лесно. С изключение на Фрик в началото не е имал нито един националсоциалистически министър. Неколцина от останалите, например Нойрат и Бломберг, веднага се обявили за него, други обаче определено искали да работят според своите собствени идеи. Арестуваният по-късно и осъден за злоупотреба комисар по трудовите въпроси Гереке от самото начало се държал като негов най-яръст враг. Затова особено се зарадвал, когато Зелдте³⁷⁵ дошъл при него и казал, че зарове са хвърлени. Заради това неговото сдружение „Стоманеният шлем“ - Съюз на фронтоваците, в бъдеще вече няма да се противи на исканото от него, Шефа, развитие.

Към трудностите, свързани със съставянето на кабинета, се добавила и тази, че Възрастния господин му възложил съставянето на кабинета само затова, защото не могло да се намери друго, съответстващо на конституцията, решение на кризата. Случилото се намерило израз основно в това, че Възрастният господин обвързал възлагането с цяла редица уговорки. Например наредил всички дела, свързани с Райхсвера, външното министерство и заемането на постове в чужбина, да бъдат негово - на Възрастния господин - изключително право. Освен това се разпоредил, че ще приема него, Шефа, за доклад само в присъствието на Фон Папен³⁷⁶. След дълго противене чрез посредничеството на Майснер получил подписа на Възрастния господин за разпускането на парламента едва, след като гръмогласно го прочел на заседанието на кабинета на 31.1.1933.

След 8 до 10 дни обаче отношението на Възрастния господин към него вече се променило. Възрастния господин искал да говори с него по някакъв въпрос, но както повелява дългът, той му обърнал внимание, че без да го придружава Фон Папен, не може да се явява на доклад, а той в момента е извън Берлин. Възрастния господин обяснил,^{368 369} че иска да го види сам, в бъдеще присъствието на Фон Папен било излишно.

---

³⁶⁸ Франц Зелдте - фабрикант и основател на „Железният шлем“ - Съюз на фронтоваците. От 1933 до 1945 райхсминистър на труда.

³⁶⁹ Франц фон Папен - кадрови военен, от 30.1.1933 вицеканцлер на Хитлер, след „аферата Рьом“ напуска правителството и от 1934 до 1938 е посланик във Виена, а до края на войната - в Анкара.

След три седмици Възрастния господин бил дотолкова спечелен, че за пръв път проявил бащинска привързаност към него и е оглед на предизборната борба на 5.ІІІ. казал: „Какво ще правим, ако не получите мнозинство? Отново ще започне старата история!“. Когато дошли първите съобщения за изборните резултати, Възрастния господин вече бил толкова честен към него, че заявил с радостно облекчение: „Хитлер ще спечели“³⁷⁰. И когато изборите завършили с огромна победа на НСГРП, той искрено заявил, че дълбоко в сърцето парламентарната връва му е чужда и не му харесва и че сега на изборите трябва веднъж завинаги да се сложи край.

Въпреки годините си по това време Възрастния господин³⁷¹ бил още човек от класа. Това се видяло от един доклад на посланик Надолни³⁷² за преговорите за разоръжаване. Предложението на Надолни водело дотам, Германия да удовлетвори исканията на противниковите сили за отстъпки във въоръженията веднага, докато другите сили щели да я последват едва след няколко години. След като той, Шефа, направо отхвърлил това предложение и уведомил Възрастния господин, Надолни, без да го уведоми, се записал за доклад при него. Обаче Възрастния господин го изхвърлил и после разказвал за това, че никой не бива да си мисли, че заради доклада на Надолни би си променил мнението; отпратил го набързо е думите: „Вие сте за Москва, пръждосвайте се там!“

Тази случка е характерна и за особения начин, по който Възрастния господин свеждал всички проблеми до прост общ знаменател. Възрастния господин разбрал съвсем ясно каква интрига били планирали с нас на Женевската конференция за разоръжаване: да подпишем искания, които другите в никакъв случай не смятат да изпълнят. Затова одобрил, когато на 14.X.1933 в един на обяд, няколко минути, след като Макдоналд^{373 374} на заседание на членовете на Обществото на народите изложил желанията за разоръжаване към Германия, чрез райхсшефа на пресата Функ съобщил на световната преса

---

³⁷⁰ На парламентарните избори на 5.ІІІ.1933 НСГРП печели 17,3 млн. гласа, или почти 44% от гласовете, и заедно с Германската национална партия и „Стоманеният шлем“ - Съюз на фронтоваците, разполага с пълно мнозинство. На тези избори Хитлер се кандидатира за първи път за място в германския парламент, за да подчертае тяхната важност. За да разшири своя успех, на 12.XI.1933 Хитлер подлага вътрешната и външната си политика на референдум и получава 4 063 628 „за“ и 2 101 191 „не“. На изборите, които се провеждат едновременно с референдума, печели 39 665 222 гласа, или 92,2%.

³⁷¹ Хинденбург слага точка на предложената от Хитлер с подкрепа на тогавашния външен министър Фон Нойрат кандидатура на Фон Рибентроп за „посланик за извънредни задачи“ с думите: „Махнете ми се от главата с тоя търговец на шампанско“.

³⁷² Рудолф Надолни е германски представител на преговорите за разоръжаване в Женева 1932-1933, после посланик в Москва, където през 1934 е заменен от граф Фридрих фон Шуленбург.

³⁷³ Джеймс Макдоналд - британски премиер и съосновател на Лейбъристката партия.

³⁷⁴ Осъществено едва на 7.ІІІ.1936.

решението на германското райхсправителство за излизането от Обществото на народите. Когато германският народ одобрил излизането от Лигата на нациите и с това неговата, на Шефа, политика с 95% от всички гласове, следователно с едно огромно „да“, Възрастния господин наистина искрено се зарадвал.

Възрастният господин бил прекрасен и при оценката на въпроса за заемането на демилитаризираната Рейнска област³⁸² и направил силно впечатление с мъжественото си поведение.

В противоположност, министрите трябвало да бъдат печелени един по един за влизането на Вермахта в зоната на Рейнланд. Папен дори се уплашил, защото французите заплашили с окупация, ако това се случи. Обаче той, Шефа, бил на мнение, че французите спокойно могат да окупират Майнц, ако чрез това си върнем нужната свобода на действие поне в останалата част на Райха да правим, каквото искаме, и най-важното - да можем да се въоръжаваме. Развитието след това доказало неговата правота. Навремето сметнал за правилно сам да замине на запад за осигуряване на спокойствието на германския народ; обаче чрез одобрението с 99% от всички гласове на изборите за Райхстаг на 29.ІІІ.1936 германският народ му показал, че напълно го е разбрал.

Съвсем не било винаги лесно да убедиш Възрастния господин в нещо. Обаче щом се удавало, се застъпвал напълно и с все сили за него. Така в началото не искал да чуе нищо за мерки срещу евреите. Когато обаче по време на прием в шведското посолство, на който били и двамата, шведският крал³⁷⁵ критикувал германските мерки срещу евреите, Възрастния господин отхвърлил с дълбокия си звучен бас тези изказвания със забележката, че това са вътрешногермански работи, чието решаване е изключително задължение на германския канцлер.

За мерките по ограничаване на свободата на пресата Възрастния господин не могъл да бъде убеден при първия опит. Затова той, Шефа, използвал трик и му излязъл по войнишки. Обърнал се към него не с господин райхспрезидент, а с господин генерал-фелдмаршал, и изтъкнал довода, че и при военните не се допуска критика от долу нагоре, а само от горе надолу. Защото докъде ще се стигне, ако подофицерът оценява капитана, капитанът - генерала и неговите мерки - значи иска да го критикува. Възрастния господин одобрил това и после без голяма трудност прехвърлил мнението си върху критиката срещу мерките на правителството в пресата с думите: „Той е напълно прав. Може да критикува само началникът“. Така съдбата на свободата на печата била решена.

Това, че Възрастния господин винаги вървял с него и винаги се стараел да проявява разбиране за неговите, на Шефа, възгледи, трябва да бъде оценено

---

³⁷⁵ Густав V Шведски.

особено високо. По време на подписването на назначението на гаулайтер Хилдебранд за райхснаместник, една забележка показва, колко много е трябвало да се освобождава от стари възгледи при това. Тогава Възрастния господин изръмжал под нос: не може ли този човек, бивш земеделски работник, да бъде доволен, че е стигнал до депутат, и най-сетне да миряса!

След като успял да го спечели, Възрастния господин бил направо трогателен със своите грижи. Няколко пъти се изказвал, че имал канцлер, който направо се жертва за Германия и че често не можел да заспи, защото „неговият канцлер, за да спаси германския народ лети от единия край на Райха до другия. Било много жалко, че този човек членува в партия!“.

130

22.V.1942, на обяд, райхсканцеларията, Берлин

По време на обяда Шефа обясни: днес има само две групи хора, които участват в шпионажа. Така нареченото „добро общество“ и „пролетариатът“. Средната класа е прекалено порядъчна в разбиранията си за шпиониране.

Ако човек иска резултатно да се бори е шпионажът, може да го постигне само ако всеки, който шпионира, е сигурен, че щом бъде хванат, при никакви обстоятелства няма да отърве живота си.

Също толкова брутално трябва да се подходи и срещу редица други, породени от войната, престъпления - например при кражбите по време на затъмненията. Защото как иначе по време на война без варварски средства ще се избегнат престъпления като кражби на чанти, изнасилвания и - при тези отворени входни врати - влизане е взлом в мазета и така нататък, всякакви взломни кражби: във всички тези случаи трябва да се държи на смъртното наказание като на висша мярка, независимо дали извършителят е на 60 или на 17.

Ако по време на войната не се действа брутално срещу престъпленията в родината, следват две опасности:

- а) престъпността се разраства и накрая не може да бъде спряна;
- б) възниква противоречие е това, че почтеният човек загива на фронта, а мръсникът в родината си подсигурява живота чрез престъпления, тъй като знае много добре, че при престъпление XV по параграф еди-кой си ще влезе за ограничено време в затвора.

Ако бъде допуснато в родината да се държат към мръсника снизходително и затова да бъде запазен, докато идеалистите масово гинат на фронта, така се освобождава пътят за един отрицателен подбор и ще се окаже, че поуките от годините на световната война 1917/1918 не са разбрани. Заради това съществува само една алтернатива: мъжът на фронта може да умре, а мръсникът в родината трябва да умре. Държава, която не е способна на нужната жестокост, за да осъществи този принцип, няма право да изпраща своите идеалисти на смърт срещу врага.

По време на обяда Шефа продължи да се оплаква, че днешното съдийство не разпознава своите задачи. Тъй като е назначено по времето на нашите противници и подобно на класата на поповете се показва консервирано срещу всички промени във времето, те са запазили своето либерално състояние на душите. Затова той е задължен да вземе драстични мерки и безогледно ще изхвърли всеки съдия, който постоянно издава присъди, противоположни на народното добруване и една национална позиция.

Защото той лично е отговорен да не се изгради отново домашен фронт от мошеници, както през 1918, докато героите на фронта отиват на смърт. Тъй като дисциплината на фронта изисква железни закони, е несправедливо към фронта в родината да цари снизходителност.

През войната по отношение на младежите трябва да се използват различни средства от тези в мирно време и смекчаването им не бива да се разпространява. Естествено, в мирно време при 15- до 17-годишните престъпници може затварянето да се замени със запомняща се порция бой, от която - ако има само капка чест в тялото - ще се чувства цял живот опозорен.

Например навремето един сексуален престъпник на млади години научил от другите престъпници за отрова, която била смъртоносна, но след 20 минути вече не можело да бъде установена. Той, Шефа, наредил на някой си Зефелед от Гестапо да го разпита, тъй като решил, че е способен на повече престъпления от няколкото, признати пред правосъдието. След като Гестапо го оставило 12 часа на парното без вода, изповядал още 107 случая на сексуални убийства на деца и показал на чиновниците къде са погребани детските трупове. Тъй като опитът показва, че сексуалните престъпници свършват като сексуални убийци, трябва навреме да бъдат обезвредени дори ако са още юноши. Затова той винаги се е застъпвал за най-строги мерки срещу тези асоциални елементи.

Смъртта на гаулайтер Рьовер много го потресла, тъй като в негово лице загубил идеалист, който от своите заплати и приходи изразходвал само най-необходимото, а всичко останало насочвал за благотворителност и обществени нужди. Затова Фюрера трябва да прехвърли от името на Райха на госпожа

Ръвер³⁷⁶ къщата, в която живее семейството на гаулайтера, за да имат поне собствен покрив над главата.

Въпреки този потрес Хитлер дотолкова се владее, че преди обяда ни поздрави в салона за приеми с обичайната, макар и малко безизразна, любезност и стисна ръката на всеки.

131

27.V.1942, „ Волфшанце „

След като на 22-ри участвах в официалната церемония в Мозаечната зала в райхсканцеларията и на 23-ти в тържественото погребение на гаулайтер Ръвер в Олденбург, днес пристигнах през Берлин в службата (ГКФ). След като доложих завръщането си на дежурния личен адютант на Хитлер - групенфюрер Алберт Борман, научих, че Шефа е разговарял с райхсминистрите Шпеер и Дорпмюлер³⁷⁷ за бъдещите трасета за Москва, Харков и Турция. Релсовият път щял да бъде широк 4 метра, а в стария Райх да има разклонения за Мюнхен и Рурска област, които ще се сливат в Берлин. Използваните по тези маршрути пътнически вагони ще имат и от двете страни купета със седалки, а по средата ще бъдат разделени с коридор, широк 1 метър. Товарните вагони трябва да бъдат така устройени, че горната част да може да се вдига с кран и да се спуска върху долната част на товарни вагони с нормална ширина.

132

27.V.1942, на обяд

На обяд Шефа говори за преустройството на намиращия се сега в корабостроителницата на Дешимаг в Бремен тежък крайцер „Зайдлиц“ в самолетоносач³⁷⁸, който може да съпровожда бойните кораби по време на операции между Норвегия, Исландия и Шотландия.

---

³⁷⁶ Карл Ръвер е от 1928 гаулайтер на гау Везер-Емс, а от 1933 - райхснаместник на Олденбург и Бремен.

³⁷⁷ Инж. Юлиус Дорпмюлер служи от 1898 в железниците. От 1907 до 1917 е главен инженер на Китайските железници, от 1926 генерален директор на Германските райхсжелезници, а от 1937 - райхсминистър на транспорта.

³⁷⁸ До края на войната този самолетоносач не е построен, нито пък строящият се в Кил самолетоносач „Граф Цепелин“.

27.V.1942, *вечерта*

По време на вечерята Шефа заговори за хотел „Четири годишни времена“ в Мюнхен, чиято безвкусна фасада, уличният шум и така нататък обезценили големите вложения. Собствениците, братя Валтершил, трябва да построят хотел в Мюнхен, предвиден на първо място за посещения на чужденци, което ще рече за валутни приходи. Той трябва да се опира на новия хотелски стил, който - повлиян от големите корабни строежи и с това преди всичко от работите на професор Троост, вече е намерил израз в хотел „При слона“ във Ваймар, „Кайзер“ в Познан, „Германския двор“ в Нюрнберг и „Берхтесгаденския двор“ в Берхтесгаден.

Много обича да размишлява за подобни нови строежи в Мюнхен, тъй като малцина са проявявали такова човешко разбиране спрямо него от мюнхенчанина, който се грижи да не го безпокоят нито в кафенето, нито на терасата в Дома на германското изкуство и отблъсква всеки натрапник с думите: „Остави човека, той също иска да има спокойствие!“. Ако в Мюнхен се открие подобен луксозен хотел за чужденци, трябва да се вземат предпазни мерки, за да не могат колекционерите на спомени от САЩ да задигнат всичко, което не е здраво закрепено. На него американците, които му гостували по случай олимпиадата, също му откраднали 137 сребърни лъжици и всички четки, гребени и така нататък с неговия монограм от тоалетните. Изглежда, и те са като жените, които страдат от известни мании. Едва ли има жена, която да не се опита да докопа необмитени неща или да пренесе през границата необмитени носни кърпи, платове и подобни. При жените решителна роля играе очарованието да извъртят номер на държавата. По време на вечерята Шефа заговори за това, че най-заслужилите мъже в нашата Луфтвафе са се отличили изключително още през ПСВ. Ние също трябва да се погрижим - особено в Луфтвафе като офанзивно оръжие - да запазим за бъдещите поколения колкото може повече от гвардията на нашите носители на Рицарски кръст. Авторитетът, който има летец, получил Дъбовите листа към Рицарския кръст, пред младежите не може да се оцени достатъчно високо. Когато някой стигне до 100 сваления, трябва да бъде спрял от по-нататъшни операции като един от най-храбрите.

28.V.1942, *„Волфсшанце“*

Снощи, тъй като райхслайтера го нямаше, за пръв път трябваше сам да ида

при Шефа, за да демонстрирам нов светлинен капан за насекоми. Той беше набавен от заминалия за Мюнхен райхслайтер Борман, защото тук комарите са ужасен бич.

Когато, уморени от монашеското съществуване, членовете на Главната квартира на Фюрера от време на време свият някому номер, Хитлер е сред тези, които искрено се смеят. Така например те се възползваха от отсъствието на райхслайтер Борман, за да ме препоръчат пред него като голям техник. Задната мисъл беше капанът за комари, който Борман беше наредил да бъде конструиран заради теглото от комарите в района на Растенбург и който той би искал сам да демонстрира, да бъде осветен за всеобщ майтап от мен в работната стая на Хитлер. Уверенията ми, че нищо не разбирам от техника, не помогнаха, защото по време на вечерята различни господа на масата - ако се съди по движенията на ръцете им - бяха особено торможени от комарите. Затова не ми остана нищо друго, освен да си набавя разработената според системата на прахосмукачката машина, да оставя секретарката на Борман да ми покаже как се включва и изключва, след това да поставя апаратурата в стаята на Хитлер.

Когато Хитлер се появи и още се занимаваше с овчарското си куче, което очевидно не се зарадва на апаратурата, неочаквано механизмът започна толкова силно да бучи, че кучето отскочи назад. „И с това искате да примамите много помалките комари?“ - попита ме Хитлер и взе очилата си, за да разгледа отблизо това произведение на изкуството. Когато откри комари в канала, който трябваше да улавя комарите, и очевидно започна да си блъска главата как са попаднали там, след мъчително мълчание събрах кураж и си признах. „Като предпазлив юрист с оглед на моите недостатъчни технически познания и естествено недоверие в машината още по пътя насам улових няколко комара и за всеки случай ги напъхах в апарата“. Към искрения му смях се присъедини цялата компания, която се събираше на масата и беше наблюдавала сцената иззад завесата на вратата. Оставиха ми да реша трудния проблем как да съобщя на Борман за провала на неговия светлинен капан. Хитлер оцени моите усилия, като ми начерта един по-практичен модел на подобни машини за улов на комари и ми даде чертежа.

135

*29.V.1942, преди да се седне на масата,
райхсканцеларията, Берлин 464*

Преди обяда райхсминистър Гьобелс разказа за плана да се заснеме филм за Лола Монтес. Шефа одобри тази идея, но предупреди да не се представят съдбата на тази жена и крал Лудвиг I Баварски в невярна светлина.

Лола Монтеc не била танцьорка в смисъла на нашите модерни стриптийзъорки, които танцуват, за да си свалят поличката, а жена с изключителна интелигентност и широта на възгледите³⁷⁹. Какъв силен характер е имала, показва дори само това, че въпреки огромните трудности, които католическата църква ѝ създава, не са успели да я принудят да направи когау³⁸⁰ пред нея.

Що се отнася до личността на Лудвиг I, човек трябва да се пази да не го представи главно като женкар. По същество бил човек от голяма класа и най-големият строител в Европа по онова време. Дори само идеята за сградата на Валхала³⁸¹ и нейното изпълнение показва, че при него става дума за монарх, който виждал отвъд тяснодържавните и съзирал общите германски интереси. Между другото, негова е заслугата, че подарил на германската нация огромен център на културата в Мюнхен.

Ако въпреки това е един от кралете, срещу които най-много са се борили, причината е, че църквата непрекъснато раздухва омразата срещу него. Когато нападат танцьорката Лола Монтеc, това е само предлог. В действителност искали да се борят със засилената либерална тенденция на краля, на която тя е движещата сила. С това той изпреварил своето време.

Затова Лудвиг I не може да се представи като монарх с виенско очарование, ала Паул Хьорбигер, а като крал с достойнство и за това най-подходящ бил Кайслер³⁸².

---

³⁷⁹ Лола Монтеc е псевдоним на дъщерята на шотландски офицер и креолка. Любовница на баварския крал, прогонена по време на революцията през 1848. Пише есета за велики жени и еманципацията, които се струват революционни на съвременниците ѝ.

³⁸⁰ Китайски почтителен поздрав пред висшестоящи, при който нисшестоящият се просва по корем и докосва с чело земята. Пред императора този ритуал се повтарял три пъти. След това човекът оставал на колене или седнал на пода. - Б. пр.

³⁸¹ Валхала е осветен през 1842 като Храм на германската чест на брега на Дунав близо до Регенсбург. В тази Зала на германската слава има над 100 мраморни бюста на прочути германци (мъже и жени). Показателно за Хитлер е, че добавя само бюста на своя любим композитор и сънародник Антон Брукнер.

³⁸² Пол Хьорбигер и Фридрих Кайслер са ценени от Хитлер и германската театрална и филмова публика като характерни актьори.

29.V.1942, на обяд, райхсканцеларията, Берлин

По време на обяда Шефа спомена, че тази зима за нас била особен тест за издръжливост, тъй като облеклото на нашите войници, тяхното оборудване и моторизацията им не отговаряли на предизвикателствата на зима с температури до минус 50 градуса по Целзий. Ако заради това някой иска да говори за зимна криза, тя била причинена от недостига на тези неща³⁸³.

Към това се прибави като душевно бреме провалът на Наполеон заради руската зима и че през 1941/1942 внезапният спад на температурите до нива, недостигани през последните 150 години в Русия, настъпил толкова внезапно.

Това, че германският народ преживя кризата, се дължи на факта, че фронтът и родината искаха заедно да издържат това тежко време. Докато е живо това отношение у народа, една държава не може да загине, ако корави мъже държат знамето и вдигнато.

Жалко само, че и тази война направи унищожителен подбор сред най-добрите от нашия народ. Например от берлинските партийни членове на фронта са загинали шест и половина пъти повече в сравнение с безпартийните берлинчани там.

По време на прожектирането на седмичния преглед от време на време гледахме и чуждестранни филмови ленти.

Така например руския кинопреглед за победата над нашите части миналата година (1941) пред Москва. Започва с камбанния звън на всички московски черкви и фойерверките на съветските противосамолетни оръдия срещу нашите въздушни нападения, тайнствения силует на Кремъл - работното място на Сталин, на когото Хитлер открито се възхищава като гений, ходенето на православните свещеници от къща на къща, от колиба на колиба в пълни одежди и с вдигнати кръстове, за да призовават мъже и жени, млади и стари на решителен бой за „свещената руска земя“. След това формирането на червените части, специално на тяхната кавалерия. Въздействието на необичайното застудяване, незапомнено от сто години, принуждава всички да облекат ватирано облекло и изработени от филц обувки. След това първите, по-късно гълпите германски пленници, без палта, без ръкавици, без студоустойчиви дрехи,

---

³⁸³ В действителност предварителната подготовка за зимната екипировка на действащите в Русия части на Вермахта беше недостатъчна, защото още през октомври 1941 се смята, че предполагаемият „блицкриг срещу Съветския съюз“ вече е спечелен.

танцуващи по земята от студ, търкащи носовете и ушите си е иначе напъхани дълбоко в джобовете си ръце. Гладни, изправени срещу неизвестна съдба! Въпреки това нито едно уплашено лице сред тях: неизвестни войници, неизвестни герои! След това безкрайното множество заледени германски танкове, камиони, оръдия: всичко зарязано, защото върховното командване не изпратило навреме на фронта студоустойчиво гориво и дрехи³⁸⁴.

По време на обяда Шефа спомена, че една от най-важните задачи на Третия райх е да създаде от Берлин една наистина представителна столица. Още гарата и подходът към райхсаутобаните трябва да са такива, че дори виенчанинът да е поразен от чувството: това е нашата столица! Днес не можем да се сърдим на виенчанина, като се има предвид грандиозния градски пейзаж на неговия роден град, че е разочарован от Берлин. Веднъж дори пред него виенчани обяснили, че Берлин не бил столица, защото Виена така или иначе го превъзхожда в културно отношение, а и със своя градски пейзаж също не може да се сравнява с Виена. В тази забележка има много истина, тъй като едва ли има друг град в Германия, който да разполага е толкова многобройни културни съкровища, както Виена. В някогашните областни столици сбирките и подобните са определяни от тесногръдата династична политика и изучаването на династичната история. За разлика от тях, Виена винаги - толкова повече, че Хабсбургите до 1805 се чувствали германски императори - се е интересувала от историята на Райха, което ще рече от историята на кайзерите. Сбирките от исторически извори и материали, събрани във Виена, още не могат да бъдат оценени, защото досега не са напълно разкрити.

Като оставим настрана сбирките, Виена и така е културно средище, което излъчва чудовищни, направо колосални флуиди. Който иска да гледа добър театър, го търси във Виена. Който иска да следва изящни изкуства, посещава виенските институти по изкуствата. Хората от алпийските и дунавските области свикнали да следват във Виена техника и да почитат виенските музеи като средища на особена наслада от изкуството и така нататък. Поради това задачата да се наруши хегемонията на Виена в областта на културата между алпийските и дунавските гау, като и се изгради конкуренция в Линц и освен това така да се разшири Грац, че да се подкрепи в културно отношение неговото население, което поначало не е особено очаровано от Виена, е направо чудовищна.

Разбира се, едно нещо не може да се създаде изкуствено. Това е необичайното опиянение на чувствата, което Виена предлагала през изминалите столетия, както и днес и което се усеща като несекващ бидермеайер. Защото това опиянение на чувствата, което се преживява при всяка разходка из градината на Шьонбрун и така нататък, е неповторимо.

---

³⁸⁴ Запис в дневника на д-р Хари Пикер.

По време на обяда Шефа спомена, че според докладите, с които разполага, в гетата еврейската полиция така налага своите едновременци, както нашата полиция и в най-тежките години на борбата не е смеела да постъпва с нашите партийни другари. Така намира израз цялата суровост на еврейската природа.

Освен това е интересно, че високообразовани евреи като лекари, адвокати и така нататък, дълго работили в западноевропейските градове, след само 14 дни в гетото започват да се разхождат наоколо в кафтан и подобни. По-ясно доказателство, че в края на краищата евреинът все пак е азиатец, а не европеец, не може да има. Заради това след известно време Западна Европа трябва да бъде напълно свободна от евреи. Налага се дори само заради това, че сред евреите винаги има известен процент фанатици, които се опитват да възродят еврейството. Затова не е препоръчително евреите да бъдат изселени в Сибир, защото при тяхната климатична устойчивост здравето им там ще укрепне много. Много по-правилно е да бъдат превозени в Африка, тъй като арабите не ги искат в Палестина. Така ще бъдат изложени на климат, на който хората с нашите съпротивителни възможности не биха устояли, за да бъде изключено всяко кръстосване на интересите им с европейското човечество³⁸⁵.

След бележката, че и Япония се е заела да премахне евреите, които покрай търговията с Америка са се промъкнали в страната, Шефа обясни, че един ден евреинът ще има срещу себе си целия свят като враг. Дори страна като Съединените щати, в която - образно казано - се държи заради своите постоянни и удивителни салта, един ден, когато вече няма сили да се премията през глава, ще го забележи и ще поведе борба срещу него. Тогава и там изведнъж ще бъде свършено с еврейските заговори.

137

30.V.1942, на обяда, Берлин, райхсканцеларията

По време на обяда в райхсканцеларията Шефа започна да говори по

---

³⁸⁵ През 1938 в Евиан се провежда конференция за изселването на евреите. Полското правителство, което иска да махне от страната своето 2,5-3 млн. еврейско малцинство, предлага на европейските държави да бъде създадена еврейска национална държава на о. Мадагаскар. По време на войната Хитлер нарежда на Шахт да води преговори със създадения на конференцията Международен комитет за изселването на евреите. Въпреки усилията на Шахт няма напредък заради отказа на банките да дадат кредит на Германия, който тя да изплати с лихвите от конфискуваните еврейски имуществва, и нежеланието на Англия да осигури безопасно преминаване на корабите. След войната Шахт се кълне, че ако е имало напредък, нито един евреин нямало да пострада.

въпроси на изкуството. Изхождайки от това, че списанието за изкуство³⁸⁶ на проф. Брукман изостава от издаваното от проф. Хофман и Министерството на пропагандата, той заговори за скулпторите Колбе³⁸⁷ и Климш³⁸⁸. Той заключи, че с остаряването на майстора съвършенството в работите на Колбе намалява. За разлика от него в работите си Климш става все по-велик и значим. Не може човекът на изкуството да бъде обвиняван, че с остаряването работите му вече не показват съвършенството на неговите най-големи творби. Защото с годините очите се влошават, а точно скулпторите силно зависят от остротата на своя поглед. Когато скулптори на възраст направо надминат себе си, това се дължи немалко на факта, че преди са били късогледни и сега с усиляването на старческото далекогледство си връщат нормалното зрение.

Не бива художникът да бъде упрекван, както и певецът не бива да се осъжда, ако на стари години вече не пее така добре като преди. Например, макар че по картините на Ловис Коринт³⁸⁹, рисувани на стари години, могат да се направят много забележки, човек трябва да се радва на неговите младежки портрети. Между другото, задачата на една разбираема културна политика е навреме да открива начинаещи таланти и така да ги подкрепя, че на основата на своите заложби да създават шедеври за съвременността и потомците.

За да подчертае казаното, Шефа нареди да се покаже неговата скулптурна група от три жени до кладенец от скулптора Улман³⁹⁰, който живуркал във Виена напълно неизвестен и едва Шпеер го представил.

Това най-важно изискване на всяка културна политика през последните столетия е направо кощунствено занемарено от виенчаните, които си въобразяват толкова много за културното равнище на своя град. Така виенчаните успели да оставят гений като Моцарт буквално да умре от глад. Дори сметнали, че погребението му трябва да бъде по бедност, така че днес никой не знае къде почива Моцарт. Щяха да оставят Брукнер и Хайдн също да умрат от глад, ако те не си бяха намерили меценати - единият епископ от Линц, другият - княз Естерхази.

От това отношение на виенчаните към техните най-големи имена в изкуството излиза, че на виенчаните, както и на мюнхенчаните изкуството е

---

³⁸⁶ Става дума за сп. Die Kunst.

³⁸⁷ Георг Колбе е смятан за майстор на импресионистичната раздвиженост.

³⁸⁸ Проф. Фриц Климш е известен с жизнеутвърждаващите си женски фигури с класическа красота. Хитлер притежава няколко негови порцеланови фигурки в сбирката си.

³⁸⁹ Един от най-значимите художници и графици на немския импресионизъм.

³⁹⁰ Роберт Улман още като студент си спечелва име.

наложено от дейността на управляващата династия. В това отношение обаче между виенчаните и мюнхенчаните съществува основна разлика: мюнхенчаните се показваха до известна степен благодарни към своите значими творци още приживе; а виенчаните - едва когато реномето на тези творци ечи из целия свят и те вероятно са мъртви от няколко десетилетия. От това за нашата културно-политическа работа трябва да си направим извода, че на творците, които имат добри постижения, трябва да се изказва съответното признание приживе. Създаде изложбата в Дома на германското изкуство в Мюнхен не само за да даде на най-известните възможност да излагат своите работи пред целия свят. В по-голяма степен целта на изложбата е от всички германски творци да се избере най-доброто и чрез неколцина изкуствоведи признатите за наистина добри произведения да бъдат включени в експозицията и така извадени пред купувачи, макар художникът още да не е познат на широките кръгове.

Същевременно по този начин се дава на купувачите на произведения, показани на изложба, гаранция, че наистина са получили нещо добро³⁹¹. Предложението на проф. Хофман да се увеличи конкуренцията между германските творци чрез златни и сребърни медали с изображението на Дома на германското изкуство е в тази плоскост и заради това може само да бъде одобрено.

По-нататък Шефа спомена във връзка с доклада на кмета на Нюрнберг Либел, че е глупост в залата на „Германския двор“ да се организират кабаретни представления, защото това помещение играе известна роля в живота на движението и хората го посещават заради това, а не, за да гледат естрада. А ако в „Германския двор“ искат да открият добра естрадна сцена и бар, би трябвало да се направи чрез преустройство на стария „Германски двор“. Като ресторант на него най-много му харесва виенският тип кафене. Защото виенското кафене е източник на спокойствие, уют и информация.

Накрая д-р Гьобелс пусна шега, на която всички се смяха, когато нарочи водното петно от постната бобена чорба върху ревера на посланик Хевел за мазно и шепнешком помоли господин Хевел да му разкрие източника.

---

³⁹¹ От изпращаните годишно 20 000 произведения в изложбата се включваха около 1200-1500, подбрани от жури от специалисти и накрая проверени лично от Хитлер.

31.V.1942, вечерта, „Волфшанце“

С оглед на последната си реч пред Райхстага³⁹² Шефа отново заговори за бъдещия избор на съдии. Той обясни, че образованието на пазителите на реда, които искат да станат съдии, трябва напълно да се реорганизира и да се ориентира към националсоциалистическите гледища. Тъй като съдията трябва да разполага с особено подробни познания за практическия живот, за съдийската професия в бъдеще ще са подходящи хора с нашите възгледи, които по някакъв начин сами са се доказали в живота професионално, за да се заемат в служба на партията обстойно с проблемите на водачеството на хората. Като минимална възраст за назначаването за съдия Шефа посочи 35 години.

По време на вечерята Шефа заговори за напълно недостойните за монарх обноски на Вилхелм II³⁹³. Той не само е смятал, че може постоянно да се заяжда с хората от своето обкръжение, но и с иронични забележки да превръща гостите си в обект на присмех. А с недодяланите си фамилиарности (потупване по рамото и така нататък) към други монарси е пропилял много симпатии към Райха. Един монарх трябва да знае, че трябва да проявява сдържаност и достойнство в личното общуване.

Примерът с Вилхелм показва как един-единствен лош монарх може да унищожи династията. Освен това на онзи, който иска да прави история, трябва да му се каже, че по същия начин едно-единствено лошо поколение може да унищожи цял народ.

По-късно Шефа заговори за ГКФ „Фелзеннест“, в която още при събуждането очите му започвали да сълзят от киселинния въздух. Очевидно така били ецвали обзавеждането, сякаш трябва да трае вечно³⁹⁴.

---

³⁹² 26.IV.1942.

³⁹³ Като войник Хитлер не приема бягството на императора на 10.XI.1918 в Холандия и до края на ВСВ бави неговата молба да се върне в Германия. Това не му пречи да седи на драконовия диван от яхтата на Вилхелм „Хоенцолерн“, купен от родителите ми при нарязването ѝ за скрап след ПСВ.

³⁹⁴ Хитлер използва ГКФ „Фелзеннест“ от 10.V. до 5.VI.1940. След това се прехвърля в ГКФ „Волфшлухт“ (Bruly de Réche) в Белгия, където комарите го тормозят повече, отколкото пълният с киселина въздух във „Фелзеннест“.

1.VI.1942, „Волфсшанце“

Вчера на връщане в ГКФ летях изключително бързо със самолета на Фюрера, един доста обширен „Фоке-Вулф“. Между другото, машината е обзаведена просто и без всякакъв разкош. Като екстра пред мястото на Хитлер има писалище³⁹⁵.

Нашите военни успехи се отбелязват в едно всеобщо отлично настроение³⁹⁶.

2.VI.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа разказа, че вчерашният му полет до Полтава за обсъждане на положението с генерал-фелдмаршал Фон Бок, главнокомандващ на Група армии Юг, леко е разклатил неговите расови понятия³⁹⁷.

Защото в Полтава видял толкова синеоки руси жени, че той - когато се сецпа за снимките на норвежки и холандки, приложени към разрешенията за женитба - би предпочел да говори вместо за „осеверняване“, за „поюжнячване“ на нашите европейски северни държави.

2.VI.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Вечерта Хитлер заговори за руските вестникарски съобщения за битката при Харков и освен това за зимната офанзива. Сега руснаците се опитват да прикриват неуспехите си с теории, така както всеки, който се е провалил в нещо, измисля глупави обяснения, за да го скрие. Припомни застъпването от нас в ПСВ след битката при Вердюн теория за износването. Подобно говорене винаги е доказателство за това, че не са успели да съберат смелост да прекъснат веднага тези необещаващи успех действия.

---

³⁹⁵ Става дума за Хитлеровия „Кондор“ с четири двигателя по 1000 к.с. всеки, който може да остане във въздуха 15 часа. Под мястото на Хитлер има авариен изход за скок с парашут, който се отваря с червена ръкохватка.

³⁹⁶ Чувалят при Харков на 28.V.1942 г.

³⁹⁷ В критични ситуации Хитлер имаше навика да обсъжда актуалните въпроси с местния главнокомандващ при посещенията си на съответния фронт. При посещението си от 17 до 19.XI.1943 при генерал-фелдмаршал Фон Манщайн за малко да бъде пленен от руснаците. Последното посещение на Хитлер на фронта е на 11.III.1945 при генерал Теодор Бусе на Одерския фронт.

По-нататък Шефа спомена, че Съветите си вредят изключително много, като разстройват стопанството си и прехраната на населението във вътрешността в полза на армията. Не може да се каже: аз ще се грижа за армията и няма да обръщам внимание на условията за живот във вътрешността. Защото тогава положението във вътрешността ще започне да разяжда армията.

Пренесено върху нашето оръжейно производство, трябва да намерим правилното съотношение между производителността, която очакваме от работника, и неговото ограничено хранене. Той е на мнение, че е по-добре работникът вместо 14 да работи само 8 часа, а през останалото време да си почива, а ние ще настаним в нашите оръжейни заводи военнопленници на три смени, които така или иначе трябва да храним³⁹⁸.

След вечерята Шефа започна оживен дебат с адмирал Кранке и заговори за основните принципи при производството на превозни средства. Изхождайки от заключението, че природата е показала как се прави всичко и затова винаги е правилно да се копират природните закони, той първо посочи движението напред на велосипеда и го сравни с това на пешеходеца. При колелото е нужно само човек да си представи, че гумите и каплите ги няма и да насочи вниманието си върху спиците. Така имаме същия начин на пристъпване като на човека.

И за въздухоплаването важи принципът, че правилно е само онова, което отговаря на процесите в природата. Затова щепелинът е напълно шантова конструкция. Че принципът „по-лек от въздуха“, на който се основава, е погрешен, доказва дори само фактът, че природата не е оборудвала нито една птица с мехур, какъвто има при рибите. Затова той лично отказва да лети в щепелин, макар в самолетите да не се плаши и от най-трудните полети в гръмотевици и бури.

Преминавайки към корабостроенето, Шефа каза, че ако природата беше приела днешната корабна форма за правилна, щеше да даде на рибите уредба със задвижващо гребло в задния край, а не перките от страни. Щеше да изостри рибите отпред, а не да им даде глави с повече или по-малко изразена капковидна форма. Едно от най-съмнителните достижения на „християнското корабоплаване“ е, че се отклонява от служещите днес още за пример кораби от клас „Нелсън“ и от рибешката форма. Така осъществява в практиката тезата „отпред заострени и отзад широки“. Точно при строителството на кораби е толкова близо до ума да се имитира формата на падащата капка като най-

---

³⁹⁸ При схемата с три смени, прилагана от 1943, германската оръжейна индустрия произвежда средно на месец 2091 самолета, 1009 танка, 10 453 камиона, 1416 влекача. През януари 1945 още се произвеждат месечно 3185 самолета, 1766 танка, 5089 камиона, 916 влекача. Войната беше загубена заради липсата на гориво.

естествена. И чрез наподобяващо капка уплътняване на носа на кораба да се намали натискът отпред е еди-колко си процента в сравнение с този при острия нос.

Дори за правата лопата едва днес се установи, че заостреният връх не е най-доброто решение.

Щом вече сме се отклонили от природата при даването на форма на корабите, не е за чудене, че и корабното задвижване е конструирано в противоречие с посоченото от природата при рибите решение. Монтираният в задната част на някакво тяло винт предизвиква засмукване и заради това тялото се задържа от образувалото се отзад безвъздушно пространство, а възникналият около носа воден бент само усилва това въздействие. В природата е точно обратното: отпред засмукването, това ще рече безвъздушното пространство с неговата притегателна сила, а отзад отблъскване, което ще рече тласкащ напред воден бент. Нали така рибата се избутва напред във водата чрез работата на нейните перки и с помощта на прекарваната през хрилете вода. Човек може само да изпитва задоволство, че поне в самолетостроенето този принцип е разбран и витлото е монтирано отпред, така че движи самолета напред чрез засмукването, което се образува при въртенето му.

Според него днес не може да се отрече, че използваните в корабостроенето принципи за форма и задвижване са отживели. Защото при строителството на военни кораби е достигната точката, при която създаването на допълнителна мощност не води до повишен резултат. Например, ако военен кораб е над 45 000 тона и 136 000 конски сили плава е 30 възела, а един наполовина по-малък самолетносащ е 200 000 конски сили успява да вдигне едва 35, то сметката нещо куца. Невъзможно е да осигуриш допълнителна мощност 75 000 к.с. за кораб, наполовина от тонажа на бойния, и да увеличиш бързината само е 5 възела. Затова очакваме и нашите морски специалисти най-сетне да позволят да бъдат убедени, че днешните корабостроителни методи трябва да се смятат за отживели.

Ако в самолетостроенето сме значително по-напред, отколкото в корабостроенето, и сме постигнали увеличение на скоростта в сравнение със строените в началото самолети само чрез изменение на формата на тялото, то това е заслуга на проф. Юнкерс³⁹⁹. Чрез точно изучаване на законите на аеродинамиката, това ще рече природата, той постигна това увеличение.

---

³⁹⁹ Проф. Хуго Юнкерс открива аеродинамичната форма на самолета и конструира първия изцяло метален фюзелаж, както и прочутите Ю 52 и Ю 87 и 88 - зловещите „щуки“.

Затова е напълно неразбираемо, че откриватели като Фултон⁴⁰⁰ и Ресел⁴⁰¹, които сочат нови пътища, са обявени от военния флот за идиоти, защото корабоплаването може да бъде модернизирано само по този начин. Затова той наредил транспортното средство е предно задвижване на саксонца да бъде построено и изпробвано в практиката. Освен това се погрижил още от началото да се планира изпробването на странично витлово задвижване, защото плавниците на рибите също са закрепени отстрани и така без съмнение се постига повратливост, която прави възможно дори въртенето на място⁴⁰².

При своите разсъждения се водил от разбирането, че особено в областта на техниката, когато човекът не напредва, са нужни нови открития, които сочат нови пътища. Например и при микроскопа може да се предвиди моментът, когато чрез по-нататъшно свързване на лещи няма да се постига напредък, тъй като многобройните лещи поглъщат твърде много светлина. И в тази област става нужно едно важно откритие⁴⁰³. За съжаление, за подобни открития е безкрайно трудно да се наложат, тъй като много малко хора са достатъчно отворени. Това значи да имат достатъчно сила да отхвърлят делото на живота си заради ново познание и евентуално заради напълно външен човек.

Колко тежко се отразява на целия обществен живот смяната от Птолемеевото виждане на света с това на Коперник! Рухва представа за света, която била в основата на старото църковно мислене. Затова навремето признаването на Коперник изисква от всеки голяма смелост и готовност за действие. Защото църквата в своята отбрана не познава милост. Разбираемо: колкото по-едностранно мисли човек или организация, толкова по-трудно е да признае заради новите познания собствената грешка и с това разклащането на собствените основи.

Затова съдбата на откривателите в историята по правило винаги е една и съща. И онзи стационарен надзирател, който навремето имал епохалното хрумване, че с пара може да се пътува по релси⁴⁰⁴, бил изложен на присмеха на всички директори на пощи, следователно на всички специалисти. Трагичността на откривателската съдба е, че откривателят трябва да нахлуе в неща, които сами по себе си са подредени и заради това на повечето хора правят впечатление като

---

⁴⁰⁰ През 1807 г. американецът Робърт Фултън построява първия парен кораб.

⁴⁰¹ През 1827 г. австриецът Йозеф Ресел изнамира корабния винт.

⁴⁰² Става дума за секретните кораби със задвижването Войт-Шнайдер - витло отпред или по едно витло отстрани, които успешно са изпробвани като минотърсачи.

⁴⁰³ Хитлер има предвид електронния микроскоп, изобретен от германските физици Кнол, Фон Бориес и Руска през 1933 г.

⁴⁰⁴ През 1826 британецът Джон Стивънсън построява първата железопътна линия с парен локомотив.

нещо неизменимо.

Към това трябва да се добави, че в началото откритието винаги предизвиква безредие. Затова подходящото време за откритието е войната, тъй като в нейната природа е да задвижва бързо нещата. Нали и самолетите за три години и половина война бяха развити много по-бързо, отколкото през 30-те години мир. Човек трябва само да си спомни как през 1906 беше спуснато предписание, че самолетът има стойност, само ако лети с 40 километра в час.

141

3.VI.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята министър Шпеер представи на Шефа карти с маршрутите за „движението на картофите по железниците“. Като се проследи развитието от 1913, от тях се виждаше, че картофите се изпращат насам-натам из Германия с нарастваща непроизводителност, както доскоро бирата (например мюнхенска бира за Дортмунд и дортмундска за Мюнхен).

Шефа каза, че при нашия недостиг на товарна площ във влаковете не ни остава нищо друго, освен да се преглежда съдържанието и местоназначението на всеки вагон. И транспортът е система, която с времето става неразумна и в нея настъпват смущения в кръвообращението.

Няма съмнение, че след известно време всяка институция трябва да се ремонтира. В коловоза на оживеното всекидневие малко по малко всичко става неразумно, получава пукнатини, шлаки, ръжда и така нататък.

По време на вечерята Шефа отбеляза: удивително колко много била приспособена техниката за войната в Средновековието. Победите на Анибал без неговите слонове са също толкова немислими, колкото на Александър Велики без неговите бойни колесници, неговата кавалерия, техниката на лъконосците и така нататък. Във войната винаги най-добър се оказва онзи, ще рече, най-успешен войник, който разполага и владее най-новите технически средства не само за нападение, но и за транспорт и снабдяване с припаси.

Или - или, или войник, или техник - е най-невъзможното нещо във войната. Затова стратегията е наистина добра, когато подобри техниката и нейното използване до възможно най-високо ниво.

Както докладва адмирал Кранке на Шефа, британските загуби на тонаж са стигнали точката, от която англичаните започват да страдат от недостига на внос

и трябва да намалят дажбите на хранителните продукти. Вместо 11 милиона, какъвто тонаж е нужен за британския внос, британците разполагат само с 9 милиона бруто регистър тона корабна площ.

По този повод Шефа отбеляза, че оръжейната индустрия на САЩ няма да допринесе в нужните размери за компенсирание на изгубените кораби. Защото само с помощта на националсоциалистическото движение е внушил на германския народ привързаност към идеалите, затова след поемането на властта успял да включи в работния процес 7-те милиона тогавашни безработни. Затова полицията вече нямала нужда от своите палки.

А в САЩ е точно обратното: 13-те милиона безработни са постоянен източник на трудности за правителството и работата по въоръжаването, тъй като се чувстват като пролетариат, който въплъщава ново съсловие.

142

4.VI.1942, „Волфсшанце „

Битката за Харков е завършена. Хитлер прие за сведение без особен патос обобщения отчет на ВКВ.

*Хелзинки, представител на
Германското новинарско бюро (ГНБ)
5.VI.1942*

С тлъсти букви, каквито рядко се виждат във финския печат, днес сутринта финските вестници много подробно съобщаваха за изненадващото посещение, което Фюрера направи във Финландия на 4.VI.1942, за да предаде лично своите и на германския народ най-добри пожелания на маршал Манерхайм за неговия 75-и рожден ден.

„Вестниците виждат в личното посещение на Фюрера повече от жест на любезност и оценяват неговата стойност още по-високо, тъй като Адолф Хитлер в мига на големи военни решения напусна Главната си квартира, за да се срещне в далечна Финландия с големия герой на свободата и да му честити. Освен това вестниците виждат във високото отличие на маршала - Големия кръст на германския Орлов орден, необичайно висока чест и признание за неговите постижения и знак за финско-германската общност на съдбите и братството по оръжие.“

„Ууси Суоми“ писа: „Финландия и за миг не се съмнява в крайния резултат

от войната, когато след отстраняването на болшевишката опасност може да възкръсне една нова, щастлива Европа.

„Хелзингин Саномат“ вижда в обстоятелството, че Фюрера е използвал повода по случай 75-ия рожден ден на Манерхайм, за да осъществи сам първия личен досег, като най-голямото внимание е насочено, както към житейското дело на фелдмаршала, така и към водената от него финска борба.

„Хуфвустадсбладет“ казва: „...радостта от вниманието... се смеси с чувство на гордост от значението, което се приписва на страната и нейната войска в битката срещу болшевизма. Срещата между двете личности, всяка от които посвоему представлява народната воля в своята страна, е не само гаранция за заздравяване на братството по оръжие, както и обещание за бъдеще с по-усмихнат лик, отколкото днешният ден“.

4.VI.1942, вечерта, „Волфшанце“

По повод успешния атентат срещу СС обергрупенфюрер Хайдрих по време на вечерята, Шефа обясни, че заповядва един път завинаги особено застрашените мъже непременно да спазват разпорежданията за безопасност.

Тъй като възможността прави не само крадци, но и атентатори, героичните жестове като пътуването в открита небронирана кола или да вървиш по улиците на Прага без охрана са глупост, от която нацията няма никаква полза. Когато един незаменим човек като Хайдрих без нужда се излага на опасност, той може единствено да осъди това като глупост или чиста проба тъпота. Мъжете от политическия ранг на Хайдрих трябва да са наясно, че ги дебнат като дивеч, че безброй хора мислят как могат да ги убият.

Със своя апарат за сигурност полицията не може да осигури достатъчна безопасност. Освен това при нея минава цяла вечност - ако например колата се е блъснала в дърво, - докато установи дали изобщо става дума за атентат. Също така е безкрайно трудно за пътуващите в колата да решат, ако шофьорът е прострелян и след това колата се блъсне в дърво, дали става дума за атентат. Защото при движение с 90 километра в час куршумът вече отдавна се е забил, преди да се чуе шумът от изстрела.

Докато обстоятелствата в германското жизнено пространство не са напълно заздрави и докато германският народ не е основно прочистен от цялата чуждестранна сбирщина, нито един от водещите мъже не бива да забравя тази предпазливост. Това е задължителна повеля в интерес на нацията.

Ако той беше - както навремето го съветвах - тръгнал пеша за Грунвалд⁴⁰⁵ край Мюнхен, днес щеше да е отдавна мъртъв и с това щеше да е направил лоша услуга на нацията. Колко предпазлив трябва да е човек, показва историята с швейцареца, който три месеца го бил причаквал в планината (Бергхоф), край Кьонигзее дори провеждал упражнения по стрелба. Сигурно щеше да го улучи, ако точно в този момент случайно не си беше оставал вкъщи или не минавал близо до мястото, където швейцарецът го чакал.

Ако швейцарецът е имал бомба, даже да не беше успял да стигне до изстрел, щеше със сигурност да го унищожи на някоя проява, за която е получил от нас пропуск за почетните места на трибуната.

Намерили два пистолета у него, а беше арестуван само заради това, че за миг не се справил и на въпроса на един подозрителен железничар не успял да посочи правдоподобна причина за престоя си в Берхтесгаден. У него намерили писмо до него, Шефа, адресирано от Деладие⁴⁰⁶, но пликът бил празен.

143

5.VI.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда стана дума, че във Финландия има необикновено голям брой душевноболни. Като причина за тази податливост беше посочено въздействието на северното сияние, освен това и особено подчертаната у финландците склонност към религиозни размишления. Тъй като във Финландия фермите често се намират на 50 до 100 километра една от друга, хората, най-вече през зимата, са осъдени на самота и имат потребността да се занимават духовно. Затова не е за чудене особено силната религиозност.

Шефа отбеляза, че е жалко, че тази религиозност не разполага с друга духовна основа освен еврейските софизми. Защото религиозните хора, които в самотата на дългата зима търсят истинска яснота в своите религиозни представи и за това използват помощта на Библията, ще осакатейт духовно. Защото са принудени да вкарат смисъл в тази еврейска халтура, макар да няма. Заради това буквално се заравят в хода на мислите си и накрая изпадат, ако не са особено устойчиви, в религиозна лудост. Жалко, че Библията е преведена на немски и е направена достъпна за народа с цялото еврейско шарлатанство. Докато мъдростта, особено Старият завет, била предадена само с латинския църковен

---

⁴⁰⁵ Неизвестно обстоятелство. - Б. пр.

⁴⁰⁶ Едуар Деладие - два пъти френски министър-председател, военен и външен министър на Франция.

език, не съществувала опасност разумни хора да получат психически смущения от изучаването на Библията. Обаче заради това, че Библията е станала всеобщо достъпна, на множество хора им станали близки религиозно оцветените разсъждения, които в съчетание с типично германската отличителна черта - размишленията - са причина с течение на времето голяма част от тях да изпаднат в религиозна лудост. При католическата черква се добавя и това, че нейните свещеници „възхвалявали луди като светци“. Затова в германското средновековие са неизбежни движения като флагелантите⁴⁰⁷.

Като разумен германец човек трябва буквално да се хване за главата, че германци са докарани от еврейската паплач и дрънкането на поповете до поведение, заради което се подсмивахме на виещите турски дервиши и негрите. При това човек трябва да го е особено яд на това, че докато в други части на земята религиозни учения като това на Конфуций, Буда и Мохамед предлагат една безспорно широка религиозна основа на религиозно мислещите хора, германците са паднали в капана на теологически изложения, на които наистина липсва всяка дълбочина.

Ако се потърсят причините за това явление, трябва да се посочи, че човешкият мозък е изключително податлив на влияния. Например едно дете, което през първите години на неговото мислене е плашено е намиращия се в тъмните помещения „черен човек“, няма да може да се освободи от тези страхове при влизането в тъмна стая или мазе и през юношеските си години. При жените подобна наплашеност от детските години остава за цял живот. От друга страна, опасности, които не са довеждани до съзнанието на човека, той въобще не разпознава. Ако на детето не бъдат разяснени опасностите в район, застрашен от бомбардировки, то ще преживее вражеското самолетно нападение и противосамолетната отбрана като шумен фейерверк, без по правило да изрази и най-малките признаци на страх.

Изводът от тези констатации е, че трябва да се направи всичко възможно да се предотврати в бъдеще духовното инвалидизиране на германския народ, независимо дали се изразява в религиозна лудост, или някоя друга форма на психическо разстройство. Затова той наредил - доколкото е възможно - във всички големи градове да се открият обсерватории, тъй като от опит се знае, че обсерваториите представляват най-доброто средство да се разшири представата на хората за света и така да се предотврати духовната атрофия.

---

⁴⁰⁷ Движение на самобичуващите за умъртвяване на плътта, забранено от папа Клеменс VI през 1349 г.

5.VI.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята се говори много за вчерашното посещение на Шефа във Финландия. Сам Шефа спомена, че големият финландски герой на свободата маршал Манерхайм⁴⁰⁸ видимо се е зарадвал на това честване по случай неговата 75-годишнина и че и президентът Рути⁴⁰⁹ със своето спокойно и решително държане също му е направил впечатление.

Финландците са героичен народ. Изпитал е голямо удовлетворение от това, че толкова се радвали - сигурно и с оглед на шведите - на неговото посещение. И когато отново настъпи мир, отношението с Финландия трябва да се развива колкото може по-приятелско. Той съжالياва, че преди войната не сме успели да разширим търговията с дървесина от Финландия. Въпреки че след поемането на властта заради многото ни проекти трябвало хищнически да сечем нашите запаси, не сме успели да внесем толкова от чужбина, че да се оправим с цялото количество дърва нужно за жилищно строителство и така нататък. За да преодолеем недостига на греди за строителството на къщи, се наложило да създадем нов метод - армиран бетон в жилищното строителство. При производството на хартия трябвало да заменим 6 милиона тона дървесина с преработката на картофени листа.

След това Шефа малко иронично попита посланик Хевел как го е приел външният министър след връщането от Финландия, защото той - външният министър - не е участвал по никакъв начин в реализацията на гостуването⁴¹⁰.

Накрая Шефа заговори за неговото безнадеждно телефониране с външния министър, който, за разлика от райхсмаршала, винаги се забавя с обаждането, така че трябвало да изслушва всички празни приказки в приемната. Един ден обаче му писнало и му набил обръчите. Оттогава нещата се получават.

По-нататък на Шефа представиха съобщение, според което каудильо Франко по силата на закон от 11.XI.1941 приписва на святата покровителка Фуенцисла всички военни почести, полагащи се на фелдмаршал, защото се смята, че когато преди пет години 3000 испански войници от националната

---

⁴⁰⁸ Карл Густав фон Манерхайм ръководи през 1918 г. борбата за независимост от СССР, 1918/19 регент на Финландия, 1939/40 и 1941/44 главнокомандващ във войната срещу СССР и 1944/46 финландски президент.

⁴⁰⁹ Ристо Рути - финландски президент 1940-1944 г.

⁴¹⁰ По време на посещението във Финландия Хитлер е придружен само от ге-нерал-фелдмаршал Кайтел, генерал Шмунд, майор Фон Белоу, фотографа Хофман и Хевел.

армия под командването на днешния военен министър Валера⁴¹¹ опазили град Сеговия от атаката на 15 000 червени, тя е извършила чудото. Между другото, разказаха на Шефа, че в Испания друга светица е назначена за генерал, защото като патрон на една черква се погрижила падналата през покрива и бомба да не избухне.

По този повод Шефа каза, че изпитва силни опасения как ще завърши това, когато се позволяват подобни неща. Той така и така следи развитието в Испания с голямо съмнение и заради това, макар малко по малко да посещава всички европейски държави, никога няма да отиде в Испания.

След това Шефа нареди да му се покаже седмичният преглед. Гледахме кадри от финландски кинопреглед за поздравленията на Хитлер по случай 75-ия рожден ден на фелдмаршал Манерхайм. Клатещ се дъска беше прехвърлена над широкия ров, отделящ аутобана от железопътната линия, където стоеше щабният вагон на Манерхайм. Хитлер пресече първи, спокойно и с невъзмутимо достойнство, и стигна до другата страна без затруднения, както и следващият го юбиляр и финландски герой на свободата. Когато маршал Кайтел стигна до средата на дъската и тя започна опасно да се люлее под значителната му тежест, той започна да балансира като играч на въже и мина последните крачки в галоп. Вече в безопасност като зрител, трябваше да се присъедини към всеобщия звучен смях на гледащите седмичния кинопреглед.

145

7.VI.1942, на обяд, „Волфшанце“

Посещение на унгарския министър-председател Калай⁴¹². Най-сетне грее слънце и допринася за всеобщо душевно оживление. Дори райхслайтер Борман⁴¹³ е изцяло в добро настроение, когато от време на време се оплаква от моето своеволничене на д-р Клопфер⁴¹⁴.

Шефа разказа, че новият унгарски министър-председател вчера му предал

---

⁴¹¹ Генерал Енрике Валера.

⁴¹² Миклош фон Калай - министър-председател от 1940 до 1942. Още през 1943 прави опит за сепаративен мир. Германците го затварят в Маутхаузен.

⁴¹³ В ГКФ Райхслайтер Борман беше уважаван, но не и обичан.

⁴¹⁴ Д-р Стефан Клопфер - държавен секретар, беше началник на отдел „Държава“ в партийната канцелария.

само две „малки молби“ от регента Хорти, а именно: а) че добрият дядо Боже и б) той, Шефа, може спокойно да гледат, когато Унгария и Румъния се сблъскат (заради Седмоград). За унгарците този сблъсък с Румъния е борба срещу Азия. Защото за тях границите между Азия и Европа лежат там, където свършва православната църква. Само областта от тази страна на границата имала дял в европейското културно развитие и всичките големи събития като Реформацията, Ренесанса и така нататък. Затова Унгария открай време била враг на Русия и не разбирал политиката на Третия райх, свързана със споразумението с Русия.

По-нататък посочил, че Тиса има за унгарците подобно значение, както Рейн за германците И също като Рейн е национална река, а не национална граница⁴¹⁵.

В областта на вътрешната политика Калай споменал нуждата от поземлена реформа, която обаче се изчерпвала с уголемяването на най-малките стопанства. Калай говорил за сина на Хорти като за изключителен смелчага⁴¹⁶ и подчертал, че сражаващите се на германския Източен фронт унгарски войници в негово лице са спечелили един герой. По този повод Шефа казал, че охотно вярва в това, защото и регентът Хорти също е невероятно смел човек. Освен това Шефа каза, че Хорти много добре е измислил тази работа. Защото ако синът му си спечели име в германската армия, Германия трудно може да има нещо против, когато унгарците го изберат да изпълнява ролята на заместник на баща си и може би да му осигурят блясъка на Стефановата корона.

От друга страна, и вътрешноунгарските противници на Хорти не могат да негодуват срещу подобен държавен пост на Хорти-младши, ако се докаже в защитата срещу болшеvizма.

По време на обяда стана дума за чудовищните размери на държавната измяна по Времето на системата⁴¹⁷, която намирала израз в публично обявяване и питания за секретни военни въпроси в Райхстага, пресата и така нататък. По този повод Шефа каза: когато през 1925 чуждестранните военни комисии си заминали от Германия, оставили след себе си разузнавателни служби и шпионски организации, което направило по-нататъшното им оставане в страната напълно излишно. Те работели по указанията на военните аташета в Берлин за тяхно най-пълно задоволство.

---

⁴¹⁵ След похода срещу Югославия Унгария и Румъния имат претенции за Банат.

⁴¹⁶ Стефан фон Хорти е офицер от унгарските военновъздушни сили на Източния фронт. Загива при самолетна катастрофа на 20.VIII.1942.

⁴¹⁷ Става дума за времето на Ваймарската република от 1919 до 1933 г.

Упадъкът на нравите, който позволил изграждането на този гигантски шпионски апарат в Германия и се изразил неприкрито и нахално под формата на държавна измяна, много пъти го карал да изпада в ярост. И днес си спомня един случай, когато депутат в Райхстага попитал дали правителството знае, че на улица еди-коя си част от Германския райхсвер закарала четири танка, значи очевидно не са се подчинили на условията на Версайския диктат. Какво смята да направи правителството по този въпрос? За съжаление, тогава не можел да направи нещо повече от това да нареди съставянето на списък с всички подобни предателски елементи, за да може след поемането на властта тези боклуци да получат справедливо наказание чрез националсоциалистическото движение. През 1933 без наша намеса сме се отървали от голяма част от тази папlach. Причината е, че не по-малко от 65 000 граждани емигрирали веднага след вземането на властта. Не за всеки от тях се знаеше в какво е виновен. Обаче е сигурно, че по-голямата част от тях са подтикнати от гузната си съвест да отидат в чужбина. След това обаче много от тях размислили и изявили желание да се върнат в Германия. Обаче този поток връщащи се нежелани елементи бил предотвратен с обявяването, че всеки възвращенец по принцип ще бъде настаняван в концлагер, и чрез допълнителната заплаха от разстрел на възвращащите с някакви доказани провинения. Така хиляди асоциални елементи, които иначе трудно щяха да бъдат хванати и уличени, били държани далеч от Райха. На останалите Хайдрих строшил гръбнака с неговата Служба за сигурност - заслуга, която трябва да се оцени толкова по-високо, защото правосъдието се оказало недорасло за тази задача.

Често правосъдието го докарвало до бяс с разглеждането на дела по обвинение в държавна измяна. Веднъж например искало да помилва един изменник на държавата, защото „основно“ се е занимавал с контрабанда и затова на първо място трябва да се разглежда и накаже като контрабандист. Много трудно д-р Гюртнер, министърът на правосъдието, позволил да бъде убеден в нуждата от брутално действие срещу държавните изменници. Дори когато в Източна Прусия били издадени построените бункери, Гюртнер искал да ходатайства пред него за по-меко наказание, тъй като същинската вреда била малка. На това той отбелязал, че подобна щета в момента не може да се оцени, защото не се знае дали в този предаден бункер ще седи дивизионен командир със своя щаб и унищожението на този бункер няма да окаже голямо влияние върху самото водене на войната.

Накрая заявил на Гюртнер, че негово непреклонно решение е в случай на твърде меко наказание от съдилищата всеки държавен изменник да бъде отвеждан от команда есесовци и разстрелван. Защото държавната измяна е мирогледно престъпление. Всеки държавен изменник трябва да бъде екзекутиран, без да се взема под внимание големината на причинената от него вреда.

Създаденият заради това в рамките на правосъдната система Народен съд⁴¹⁸ отначало също не отговорил с присъдите си на желаните от него строги критерии. Та дори и законодателството било приспособено трудно към ясните държавни нужди, тъй като юристите, членове на райхскабинета, само след колебания били готови да признаят държавната измяна за мирогледно престъпление. Във всички водени в тази връзка разговори е трябвало отново и отново да посочва, че няма държавна измяна от идеалистичен мироглед. Ако човек иска да изведе престъпление в областта на държавната измяна от някакви идеалистични скрупули, това може да бъде само отказ от военна служба по религиозни причини. На тези елементи, които поради религиозни убеждения не искат да се бият, трябва да се възрази, че очевидно искат да ядат от онова, което другите спечелят с битка, но това по смисъла на една висша справедливост не може да стане и те трябва да бъдат оставени да умрат от глад. Ако така наречените тълкуватели на Библията⁴¹⁹, 130 на брой, не били разстреляни, това се дължи на неговата особена снизходителност. Впрочем тези 130 разстрела щяха да подействат като прочистваща атмосферата гръмотевична буря. При новината за разстрела у хиляди с подобен мироглед щеше да изчезне всякакво желание да се измъкнат от военна служба с позоваване на някакви места в Библията.

Който иска успешно да води война и изобщо, който иска да преведе един народ през трудни времена, не трябва да допуска съмнения в едно нещо: че всеки, който активно или пасивно се изключва от народната общност, ще бъде ликвидиран от нея.

Който се отклони от този принцип заради криворазбрана снизходителност, не може да попречи да настъпи разложение на държавата, каквото виждаме сега да започва в държава като Швеция.

Тъй като седях на главната маса, си позволих забележката, че ние – младите юристи, обучавани във Върховния областен съд, Берлин, – имаме съмнения в черно-бялата оценка на духовната емиграция, защото сме срещали медици, юристи (както криминолога Ханс фон Хентиг), поети, музиканти, физици и така нататък от световна класа, за които германщината е истински дълг, обаче германският им въздух е напълно отровен за духовно творчество от тормоза на местни партийни диктатори. За моя радост неколцина господа открито се съгласиха с мен. По време на обяда разговорът за използваната на Източния фронт испанска дивизия, така наречена Синя дивизия, мина отново върху вътрешнополитическото положение в Испания. Райхслайтер Борман забеляза, че според него засилващите се монархически тенденции се поощряват и от католическата църква. Шефа потвърди това като напълно възможно и след това

---

⁴¹⁸ Създаден със закон на 24 април 1934 и 18 април 1938.

⁴¹⁹ Свидетели на Йехова.

обясни:

Положението е католическата църква в Испания не е по-различно от положението е нашата католическа църква, както и е повечето църкви в повечето страни. По принцип една църква иска, ако би могла да влия върху държавния режим, да търпи и подкрепя само този режим, който не познава и не признава друга организация на народа освен църквата и заради това за воденето на народа е зависим от църквата като единствената организация водач.

Без отказ от този присъщ на всяка бъркаща се в политиката църква стремеж към власт католическата църква в Испания не може да одобри днешния испански режим, който в лицето на Фалангата си е създал собствена организация водач на испанския народ. Затова фалангистите имат само една възможност да се оправят с католическата църква: ограничаването и в поддържането на религиозните, значи свръхсетивните представи. Ако на църквата се остави и най-малкото влияние върху воденето на народа и насоката на младежта, тя ще иска още и човек не бива да се заблуждава, че чрез половинчати мерки я е спечелил за съюзник.

Според него нейната светска насоченост и нейният политически интерес като даденост правят нападките на католическата църква на Испания срещу системата на Франко неизбежни и с това възможността за една нова революция вече е в областта на възможностите. Може би Испания много скоро ще плати с кръвта си това, че Франко признава църквата за сила в държавата. На него, за разлика от Италия и Германия, не се е удадала една наистина всеобхватна национална революция.

146

7.VI.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята на Шефа беше поднесено съобщение на ГНБ от 6-и този месец относно забраната на фалангистката униформа по време на процесията за Тяло Господне в Барселона.

„Съобщение на ГНБ: Мадрид, 6 юни. Няколко дни преди Тяло Господне губернаторът на Барселона е издал следния указ: „За да се осигури на църковните власти възможно най-голяма подкрепа и на всяка цена да се гарантира редът, на всички участници в процесията по случай Тяло Господне строго се забранява да носят униформата на Фалангата или на някоя от нейните милиции или части от нея. Изключение от това са областният управител и неговият почетен ескорт, на които преди това е дадено изрично разрешение. „

От съобщението става ясно, че тази забрана е прекарана от националистите чрез църквата, защото преди няколко седмици са имали различни произшествия с членове на Фалангата - официалната държавна партия. Освен това е характерно, че мадридският вестник „Ариба“ застава срещу забраната на униформите със заключението, че постоянното носене на синята риза е почетен дълг и всеки, който му се противопоставя, трябва да бъде наречен достоен за отвращение човек.

По повод на съобщението Шефа отбеляза, че се вижда ясно как испанската държава лети към нови катастрофи. Точно свещениците и монархистите, които са и смъртни врагове на германското народностно възраждане, в Испания са се обединили, за да заграбят водачеството на народа за себе си. Затова не бива да се чудим, ако някой ден се стигне до нова гражданска война, в която фалангистите ще трябва да се съюзят с червените, за да овладеят попско-монархическата папач. Може само да се съжалева, че съвместните кървави жертви на фалангистите, фашистите и националсоциалистите в миналата гражданска война не са донесли по-добри плодове. За съжаление, в Испания винаги се намира някой, който позволява да бъде впрегнат в политическите гешефти на църквата. Един от тях е и сегашният испански външен министър Сунер⁴²⁰, когото още от първата среща наблюдавал с голямо съмнение, макар нашият посланик⁴²¹ в безграничното си неразбиране на нещата винаги го представял като най-големия приятел на Германия в Испания.

Ако на фашизма била спестена втора гражданска война, това се дължи не на последно място на успеха му да обедини италианския народ - изхождайки от Рим - срещу църквата. Освен това още от началото фашизмът ясно е разграничавал онова, което е на църквата, и онова, което е на фашистката партия. Когато църквата не искала да признае фашисткото младежко законодателство, фашистите безскрупулно разпръсквали с бой всички процесии от Рим чак до Южна Италия. Само след три дни църквата смирено отстъпила. Въобще италианската история учи, че италианците притежават едно много по-реалистично отношение към църквата, отколкото испанците и - За съжаление, - от много германци. В това има известна трагичност - когато италианците изхвърляли папите от Рим, винаги се намирали германски кайзери, готови да въведат ред във Ватикана.

Достатъчно честен е да признае, че и той бил готов да въведе ред в църковните дела. Защото се опитал чрез назначаването на райхсепископ да изчисти неясните обстоятелства в евангелската църква. Обаче днес точно

---

⁴²⁰ Рамон Сунер - зет на Франко, когото Хитлер обвинява за невключването на Испания във войната.

⁴²¹ Еберхарт фон Сторер.

погледът към Испания го изпълва с доволство, че опитите му са били напразни и съдбата отново е оставила „една от грешките му да не сполучи“. Защото кой гарантира, че някой ден райхсепископът няма да пие брудершафт с папата за сметка на Германия.

Колко умело църквата, особено католическата, успява да си даде пред носителя на политическата власт вид на безвредна и да се подмилква! Това научил при първото посещение на епископ Бертрам⁴²² след поемането на властта. Защото Бертрам в своето обръщение по толкова тържествен и толкова покорен начин поднесъл поздравленията на църквата, че ако човек не го види лично, може да си помисли, че никога не са били изключвани националсоциалисти от църквата заради техните убеждения, не са били преследвани или не е бил нарушаван техният вечен покой.

С подобни преструвки на покорство църквата винаги се е промъквала във властта и се е подмилвала и на германските кайзери, като се почне от Карл Велики. Тяхната техника е техниката на хитри жени, които в началото се представят за порядъчни, за да спечелят известно доверие у мъжа, след това започват постепенно да дърпат юздите, докато не ги вземат толкова здраво в ръката, че мъжът трябва да играе изцяло по тяхната свирка. С известни дипломатически умения тези жени успяват да накарат мъжете си - както католическата църква германските кайзери - въпреки халката в носа, с която ги водят, да се чувстват в действията си не обекти, а субекти.

Преди няколко дни църквата се опитала да подхване нова пие-ска, като епископатът на Бохемия и Моравия помолил за разрешение да устрой биене на камбаните за СС обергрупенфюрера и да прочете реквием. Той обаче намекнал на господата, че щяло да бъде по-добре да се бяха помолили за запазването на живота на райхспротектора на времето.

В продължаващия разговор на масата бяха засегнати следните въпроси:

а) Швейцария: Хитлер каза: Макар наша защитничка днес, като най-малка сила в тази война не би успяла нищо да направи и ако нашите предадени чрез нея желаниа се изслушват, това е само заради намеката за намиращите се в наши ръце военнопленници.

б) Шифриране: Хитлер даде за пример Фон Папен. Тъй като Фон Папен загубил куфара с квитанциите за тайните телеграми, окачил в САЩ на въжето

---

⁴²² Адолф кардинал Бертрам, архиепископ на Бреслау (сега Вроцлав).

около 5000 агенти⁴²³.

в) Дипломатически доклади: През 1933/1934 докладите от Външно министерство, така каза Хитлер, били отвратителни и съдържали винаги една и съща квинтесенция - ние не трябва нищо да правим. Един ден му писнало и попитал господата как ще успеем да създадем нещо, когато нищо не правим.

Докладите и в езиково отношение били под всякаква критика. При това немският език, както веднъж казал Хюстън Стюарт Чембърлейн, е най-ценен и хубав за мислители.

г) Немският език: Не е за чудене, че немският език е толкова труден за изучаване от чужденците. Говоренето на добър немски е въпрос на слух. И военните кораби се назовават изключително: „Кралят“, „Бавария“, „Германия“. Когато си спомни уроците по немски в училище, и днес се подсмивва на учителя си, който винаги казвал: „Той, Хитлер, никога няма да се научи да напише писмо, както трябва, нито правилно да каже изречение“. При това било така, че този учител доста безразборно цапотел с червено мастило в техните тетрадки. На него му поправял изречение като: „Орел кръжи над бойното поле“. А на неговия приятел, когато напишел: „Над бойното поле кръжи орел“. Когато двамата след часовете му обърнали внимание, той ги наругал като безсрамни палавници.

Когато след това Шефа поиска телеграфните съобщения, посланик Хавел извади съобщение на Външно министерство от нагръдния джоб на своята униформа, за да му го подаде през масата, и то „прелетя“ над нея. По този повод Шефа каза: „В републиканско-демократичната държава никой министерски съветник не би могъл да си позволи спрямо своя началник онова, което у нас е напълно възможно. Там подобен лист винаги трябва да бъде изваден от папка, а тя на свой ред от кожена чанта“.

След като прочете листа, подсмивайки се, го върна на Хавел по същия начин.

---

⁴²³ Като военно аташе във Вашингтон през 1916 по време на връщането си в Германия, докато е в британска карантина, Фон Папен изгубва куфарчето с квитанции, с които иска да докаже разходите си за телеграми.

8.VI.1942, вечерта, в специалния влак на Фюрера на път от ГКФ „Волфшанце“ за Берлин

По време на вечерята Шефа разгледа няколко снимки на райхсводача на младежта Аксман с водачки и водачи на младежки групи от Норвегия, Дания, Холандия и така нататък. През това време обясни: Отлично е, че Аксман е участвал в тази война като войник на фронта. Ръката, която е изгубил при това, може само да повиши неговия авторитет като пример за младежта.

Участието на Аксман във войната ще направи впечатление и на чуждестранната младеж.

Той напълно одобрява опитите на Аксман да отваря все повече младежта в страните на германите за националсоциализма и за германската идея. Защото когато младежта бъде спечелена за една идея, това действа като подкваса. Тя агитира ли агитира за тази идея, без да се влияе от мерките на възрастните.

И в датския народ възрастните могат да правят, каквото си искат, броят на привържениците на германската идея непрекъснато се увеличава, защото се чувстват представители на същото расово ядро. Докато той въздейства напълно планомерно върху това развитие, бавно издърпва на стария датски крал⁴²⁴ народа изпод седалището му, точно както някога в Остмарк бавно отчужди народа от режима на Долфус-Шушниг.

Както навремето баварците, прусите и така нататък отново и отново били тласкани от Бисмарк към германската идея, така трябва съвсем планомерно германските народи от континентална Европа да бъдат насочвани към германската идея. Той дори смята за добре на тази работа да бъде даден траен тласък, като преименува столицата на Райха от Берлин в Германия. Защото името Германия на райхстолицата в нейната нова представителна форма, въпреки големите разстояние между членовете на германското расово ядро и тази столица, ще предизвика чувство на единство.

Подобно преименуване на Берлин не представлява техническа трудност и това показва погерманчването на Гдиня в Готенхафен, както и преименуването на Лодз в Лицманцат.

По време на вечерята Шефа обясни, че и училището като пресата е инструмент за възпитание на народа. Затова върху тяхното управление не бива

---

⁴²⁴ Кристиан X Датски.

да влияят частни собственически интереси.

Училището обаче не е достатъчно като инструмент за възпитание на младежта. Защото то се основава главно върху резултатите на младия човек от обучението.

Затова той създаде допълнително хитлерюгенд и го поставил под смелото мото, че в нея младежта трябва да бъде водена от младежта. С това е постигнал младежта отрано да се пресява за онези, които се бунтуват - значи се налагат като малки главатари. Към оценката на учителя, която повече или по-малко се основава на точните познания на човека, се добавя оценка в хитлерюгенд от младежкото ръководство, което основава своята оценка на решаващата стойност на особеностите на характера, което ще рече на другарското поведение, на твърдостта, куража, смелостта и младежки водачески умения.

Въздействието на училището и хитлерюгенд като възпитателни инструменти е въпрос на подбора на възпитателите на младежта. При избора на корпуса младежки водачи в хитлерюгенд и учителското тяло в учебното дело трябва да се изхожда от това, че младежта очаква от водача в хитлерюгенд и учителя пример за цял живот. Точно както в класическа Гърция учителят в гимназиона е такъв до съвършенство в духовно и физическо отношение. Тъй като младежта на възраст 10-12 до 16-17 е най-способна за въодушевление и изобщо показва силно изразен идеализъм, точно през тези години особено се нуждае от подходящи хора за водачи. Защото само те дават гаранция за възпитание, чиито цели са ясно определени.

Какво е съгрешила старата система по отношение на младежта, му станало напълно ясно от доклад за Ваден: там при поемането на властта раздробяването на възпитателната работа било вече толкова напреднало, че в училищата имало тоалетни, разделени на верска основа - тоест за деца евангелисти и деца католици. На тогавашното областно ръководство въобще не е дошло на ум каква разяждаща отрова е вложена в младежкото съзнание с това раздробяване на възпитателната работа.

При това у децата точно в тези години на развитие способността за възприемане е особено силно изразена. Колко много водещи партийни другари първо били вътрешно отворени за идеите на националсоциализма от своите деца. В безброй случаи точно младежи, въодушевени от националсоциалистическата философия, спечелили първо майката и после с нейна помощ бащата за НСГРП.

Затова е особено важно в областта на образователното дело да бъде събудено и засилено у учителите разбирането за нуждите на младежта. Когато

човек се замисли за младите учителски кадри, не трябва да се пропускат хората, които на основата на своите заложи и тяхната досегашна професионална дейност са най-подходящи за възпитаването на младежта. Той мисли основно за жените и капитулантите⁴²⁵ във Вермахта.

Според него жените преподаватели и капитулантите са идеални за преподаване в началното училище. Не бива обаче чрез прекомерно образование, равнозначно на прекален мозъчен масаж, да бъдат оглупени, а да им се даде тази система от знания, която е безусловно необходима за преподаването в началното училище. Защото учител, който цял живот ще остане в стопанството на село, няма нужда от предварителна академична подготовка.

Който обаче от тези преподаватели се докаже особено добре, заслужава възможността да се издигне. Нали не бива и от офицера с пъргав ум да се очаква цял живот да обучава новобранци, защото може да се обеси. Заради това трябва да се дава възможност на доказали се преподаватели да получат достъп до разширени образователни възможности и не бива завинаги да бъдат осъдени да преподават в началния курс. Във всеки случай особено трябва да се улесни издигането им в гимназиалния курс.

Когато райхслайтер Борман вметна, че поради недостиг на учители в гау Варте се наложило обучението на преподавателите за началния курс да бъде съкратено още дори в сравнение с мерките, използвани в Остмарк, Шефа потвърди, че поради изложените причини няма никакви колебания за това. Който от тези преподаватели се чувства призван за нещо повече, по своя собствена инициатива ще използва свободата, за да си повиши квалификацията. Който обаче покаже, че е годен да преподава в средни и по-висши училища, трябва да е уверен, че държавата ще му разчисти пътя за разширено образование, евентуално и за следване.

На вечерята по време на пътуването за Берлин Шефа заговори за двойната работа на различни служби. Той подчерта, че не може във всяка централна служба да се създава собствен апарат по печата и пропагандата. За тази работа са Министерството на пропагандата и Отделът по печата на райхсправителството. Със своята райхсканцелария той дава добър пример, защото и там не е организиран специален апарат по печата и въпросите на пропагандата. Въпреки това може веднага да осъществи онова, което иска да нареди в тази област. Дори по време на пътувания може от всяка гара да даде указания на следващата сутрин обществеността да бъде подготвена от пресата,

---

⁴²⁵ Това са служещи по-дълго професионални войници (обикновено с договор за 12 години), които имат право на цивилно осигуряване (държавна служба или начален капитал за започване на бизнес като занаятчия, предприемач и т.н.).

радиото и така нататък за някаква политическа мисъл, например за германоруското разбирателство. Само чрез обхващането на цялата преса и пропаганда в една служба е възможно централизирано управление на пресата. Централизираното управление на пресата е предпоставка за това да спечели вярата на обществеността и с това да се сдобие с ударната сила на инструмент за възпитанието на народа. Защото само на централизираната преса и е спестено онова изобилие от противоречия в новините, в представянето на политически, културни и други взаимозависимости, които я правят смешна в очите на населението, разклащат уважението към нея като вестителка на истината и отнемат нужното за изграждането на общественото мнение доверие.

Колко малко разбиране за тези неща има в германските националистически кръгове, му показал още през 1920 един спор с пастор Трауб⁴²⁶, издателя на „Ейзерне блетер“⁴²⁷. След като ясно доказал на този пастор Трауб, че свободата на пресата трябва да изчезне в полза на централизираното и управление, защото свободата на пресата не е нищо друго освен пълна свобода за разпространяване на еврейските безсрамия, той буквално се изкривил от съмнения. Начинът на мислене на така наречените „националисти“ от типа на пастор Трауб са точно характеризирани от Дитрих Екарт, когато той заявил, че „Ейзерне блетер“ трябва да се нарича „Блехерне блетер“⁴²⁸. Защото иначе би трябвало и семейно списание като „Гартенлаубе“⁴²⁹ да се издава под заглавие като „Бучи призив като ехото от гръм“.

На така наречените „националисти“ така и не стана ясно какъв невероятно важен инструмент за възпитанието на народа е пресата. При това има много малко инструменти за възпитанието на народа от значението на пресата. Например той, поставя пресата наравно с учебното дело и относно пресата и относно учебното дело застъпва гледището, че частните парични интереси в никакъв случай не бива да са меродавни при тяхното управление и за тяхната насока.

За днешната среща на нашия влак е датски доброволци - както пише „Фадерландет“ - Копенхаген, кореспондент на ГНБ, 1.УН.42 - те съобщават в писмата си до вкъщи... (извлечение):

„Беше случайност, че ние, в челото на поделение от доброволческия корпус „Дания“, спряхме на малката гара точно до влака на Фюрера. Когато Хитлер чу,

---

⁴²⁶ Пастор Готфрид Трауб е депутат във Ваймарското народно събрание като *германски националист през 1919/20 и участва в пуча на Кап.*

⁴²⁷ „Железни листа“ - седмичник за политика и култура - Б. пр.

⁴²⁸ „Ламаринени листа“ - Б. пр.

⁴²⁹ „Градинска беседка“ - Б. пр.

че сме датски доброволци, нареди да ни повикат при неговия вагон, за да си поговорим. Той говори е нас за всичко, сякаш бяхме стари другари. Той е невероятно привлекателен. Беше много голямо преживяване. През нощта повечето от нас не можаха да заспят, защото трябваше да мислят и да говорят за преживяното от тях”.

Според кореспондента на ГНБ - Копенхаген, 9.VII.42 - във „Фадерландет” един от датските доброволци, който сега се е върнал в Копенхаген, разказва подробности (извадка):

„Повикани от офицер при влака на Фюрера, се спряхме пред прозореца на купе, пред който стоеше Хитлер усмихнат и махаше, заобиколен от своя щаб, който се беше групирал по другите прозорци. Хитлер беше в блестящо настроение. Онези, които го бяха срещали преди, казаха, че никога не са виждали германския Фюрер да изглежда по-добре, отколкото там, въпреки огромната отговорност, която лежи на раменете му. След въвеждащия въпрос откъде сме и след като доброволците отговориха, че са датчани, Фюрера каза: Отлично, така имам пред себе си германския свят. Зная, че вашият смел водач е загинал. Обаче също така чух, че корпусът от доброволци „Дания” се е сражавал смело и е чест. Надявам се, ще го правите заедно е вашите другари, които са на фронта. След това Фюрера продължи да разговаря... е неколцина доброволци, които бяха най-близо до неговия прозорец. Попита ги на колко са години, фамилното им име, колко деца имат, от кога служат в доброволческия корпус и още много други въпроси. Разговорът продължи 22 минути. Фюрера разказа какво са извършили другарите на доброволците през зимата на фронта, колко тежка била тяхната задача и когато се подаде сигналът за заминаване, той завърши е пожеланието: „Всичко хубаво”, на което доброволците отговориха е едно гръмовно „Зиг хайл!”. Това беше... историческа среща. Няколко дни говорихме само за това. Доброто настроение на германския Фюрер и наш главнокомандващ беше ни заразило и беше вдъхновило всекиго да даде всичко в борбата за този човек и новата Европа, която той изгражда. С тези мисли продължихме пътуването си за фронта”.

Влакът на Фюрера се озова на тази гара, защото Хитлер внезапно беше заповядал смяна на маршрута. Очевидно отново неговото „шесто чувство” го беше предупредило. Както научих на 9-и сутринта от военния адютант, предварително определеният път - както се разбрало от едно пристигнало съобщение - бил разкъсан в един участък.

Престоят на тази малка гара на изток за мене беше интересен дотолкова, доколкото Фюрера възложи на нас и райхслайтер Борман в най-късо време да свържем министър Майснер в Берлин е телефонът във влака. Въпреки различни трудности не минаха и пет минути, когато Хитлер започна да говори е Майснер от своя кабинет в салон-вагона.

9.VI.1942, на обяд, райхсканцеларията

Хитлер се радваше на държеливостта на двамата възрастни господа, които седяха от дясната и лявата му страна и които той отново и отново скришом поглеждаше: райхсковчежника Шварц и райхсминистъра на пощите Онезорге⁴³⁰.

Шефа спомена привличането на всички живеещи в Париж германци за обучение в силите на гражданската отбрана в края на седмицата като изключително похвално. Безбройните служби, които били ненужно отворени там, сега изведнъж ще видят задачите си изпълнени.

След това Шефа иронизира „културните разбирания“ на американските така наречени културни филми, които допускат първата дама на САЩ, госпожа Рузвелт, да излиза като манекенка.

10.VI.1942, на обяд, Мюнхен, „Остерия“

Госпожа професор Троост се оплака, че днес в трамвая младежите не много галантни. Шефа каза, че не е възможно от днес за утре да се насочи цялата младеж така, както на него му се щяло. Обаче в националнополитическите възпитателни учреждения и в училищата „Адолф Хитлер“ младежта се възпитава според неговите виждания и тяхното възпитание по естествен път ще стане пример за възпитанието на останалата младеж.

Освен това разговаря оживено с втората дъщеря и сина Волфганг на госпожа Уинифред Вагнер. Хитлер каза, че синът е по специален начин подходящ да се грижи за музикалното наследство на своя дядо Рихард Вагнер, както неговият брат, който обещава някога да го прави с успех в техническо отношение.

---

⁴³⁰ В Изследователския център на райхспощите е изработен прототипът на германската ураниева бомба.

22.VI.1942, на обяд, райхсканцеларията, Берлин

По време на обяда д-р Гьобелс насочи разговора към генерал Ромел⁴³¹. Той изложи, че генерали като Фон Браухич, Рундщет и така нататък далеч не притежават популярността на Ромел и Дитъл⁴³². Когато пресата мълчи за мъже като Фон Браухич, Рундщет и така нататък, то скоро и широката общественост няма повече да говори за тях. В противоположност Ромел и Дитъл разполагат с почит, която превърна техните имена за германското население във въплъщение на най-успешната германска военна традиция. За Ромел това се отнася дори по-силно, отколкото за Дитъл.

По този повод Шефа каза, че Дитъл е популярен не само у нас, но и във Финландия. Обаче ако Ромел е в центъра на обществения интерес у нас дори повече от Дитъл, това се дължи между другото на следните две причини:

- а) днес по-голямата част от нашия народ е толкова просветена за скритите причини за войната, че се радва много на всяка отделна победа срещу Англия;
- б) както съвсем правилно отбеляза д-р Гьобелс, за Ромел беше проведена една нечувана пропаганда от англичаните, защото се надяваха, че с изтъкването на Ромел по-лесно ще могат да обяснят на своя народ пораженията. Освен това уменията на Ромел са извън всяко съмнение.

Още в началото на тази офанзива⁴³³ той предсказал с почти фотографска точност протичането на удара по посока на морето и нападението срещу Тобрук. Навремето посочил и това, че англичаните сигурно ще паднат в капана му и ще се оставят да бъдат разстреляни в една на пръв поглед подходяща триъгълна местност, но намираща се под обстрела на германските противосамолетни оръдия.

Между другото, победите на Ромел станали възможни, защото у нас навреме разбрали, че войната в пустинята ще бъде война на мотори срещу мотори.

---

⁴³¹ Генерал-фелдмаршал Ервин Ромел в началото на войната е комендант на специалния влак на Фюрера, така че Хитлер го познава много добре.

⁴³² Генерал-полковник Едуард Дитъл побеждава в Нарвик с 1800 планински егери и 3000 моряци 20 000 войници на съюзниците и осигурява шведската желязна руда и никела от Петсамо във Финландия за Германия.

⁴³³ Офанзивата в Северна Африка на Ромеловата танкова армия от 26.V.1942.

Ако противната страна напълно е недооценила условията на пустинната война, причината е в това, че си е създавала невярна представа за възможностите за придвижване на моторни превозни средства. Както толкова често във военната история, някой от генералния щаб - необременен от практически опит - е формулирал теза, която е приета безусловно като Евангелие. Тезата е: в пустинята моторната кола може да се движи само по пътя. Тъй като той винаги се е застъпвал подобни тези първо да се изпробват в практиката, наредил заедно с „Фолксваген“ да се проведат нужните опити. Тези фолксвагени⁴³⁴, които днес се доказват толкова отлично в африканската война, тогава скоро го убедили в пълната неистина на подобна теза.

Фолксвагените - това вече може да се каже на основата на бойния опит с тях - са колите на бъдещето. Дори само начинът, по който фолксвагените фучали нагоре по Оберзалцберг и при това обкръжавали като земни пчели и надминавали големите му мерцедеси, можел да впечатли човек. След войната фолксвагенът с конструкцията, отчела целия боен опит, ще стане чисто и просто европейска народна кола, още повече че с въздушното си охлаждане може неограничено да се използва и през зимата. Той може да си представи, че „Фолксваген“ ще стигне до годишно производство от милион до милион и половина.

151

22.VI.1942, вечерта, райхсканцеларията

По време на вечерята д-р Гьобелс разказа, че няма генерал, който толкова да се е проникнал от важността на пропагандата, колкото Ромел. И този факт е свидетелство за това, колко е открит за новото и модерен генерал в най-добрия смисъл на думата. След съобщението на един военен кореспондент за превземането на Тобрук от Ромел, слушахме вечерното радиопредаване за начина на действие на нашия Африкански корпус и съобщението за повишаването на Ромел в генерал-фелдмаршал. Накрая Шефа каза, че не вярва във възможността да може да се поддържа висок дух в армия като английския Африкански корпус, след като вече три години жъне само поражения.

Разговорът мина на сръбските въстанически движения и по този повод Шефа обясни: там, където са българите, които познават условията на Балканите, цари спокойствие. Където са разположени СС дивизии и полицейски части, известни надлъж и шир с енергичните си мерки, също успяват да поддържат обществената безопасност и ред. Обаче там, където са разположени германските

---

⁴³⁴ Kübelwagen (кола сандък). - Б. пр.

запасняци, нещата са зле, а където думата имат италианците, цари пълен безпорядък. В това вижда доказателство за застъпването от него мнение, че разумът в бунтовната област винаги е обратно пропорционален на хуманността на методите.

Там, където се случват дерайлирования на влакове и атентати, където са подслонявани вражески агенти с парашути (случаят с атентаторите на Хайдрих) и така натагък, кметът трябва да бъде разстрелян, мъжете отведени или в по-тежки случаи също разстреляни, а жените им да бъдат пратени в концентрационни лагери.

По този повод райхсфюрерът на СС разказа, че с подобни методи⁴³⁵ били открити убийците на Хайдрих. Заплахата, че ще бъдат разстреляни всички роднини на съучастниците, т.е. не само жените и децата им, но и техните родители, довело до намирането на виновните.

Шефа продължи изложението си: безусловно задължение на държавната власт е да държи здраво. Докато държавната власт пипа здраво, тя е по-силна от нарушителя на спокойствието. Защото зад себе си има организирано тяло. Доказателство за правилността на това мнение е ликвидирането на случая Рьом⁴³⁶. Удаде се опитът за преврат да бъде стъпкан като малко пламъче, защото превратаджиите не държали дори СА здраво в ръцете си.

По отношение на пуча на Рьом една вечер министърът на икономиката Функ ми разказа по време на пътуването от Берлин на изток в неговия специален вагон: когато той, Функ, получил - точно по това време бил на лов в Шорфхайде - по телефона нареждане от Хитлер да съобщи на Възрастния фелдмаршал и райхспрезидент за смазването на бунта на Рьом, отговорът на Хинденбург с неговия дълбок бас гласял: който иска да прави история, трябва да може и кръв да пролива.

Когато се заговори по проблема за едно английско нахлуване, Шефа каза: англичанинът има три възможности за това: в Норвегия, Холандия и в Испания.

При едно начинание през Испания може да им се случи да се забъркат в нова испанска гражданска война. Холандия би трябвало да е за тях костелив орех, затова защото там началникът на генералния щаб на Рундщед - генерал Цайцлер,

---

⁴³⁵ Става дума за село Лидице край Кладно, където атентаторите се скриват.

⁴³⁶ Капитан Ернст Рьом - съратник на Хитлер, фюрер на СА, прави опит да замени професионалната армия с партийната. При заплаха от страна на Хинденбург да обяви военно положение и да прехвърли властта на армията, на 30 юни 1934 Хитлер заедно с група от СС арестува Рьом и неговите приближени и нарежда да бъдат разстреляни.

фучи насам-натам като земна пчела и с това предотвратява отпускането на нашите части заради липса на допир с неприятеля. Обаче Норвегия трябва да бъде най-грижливо пазена. Не бива да се разчита на тезите от справочниците, че там из малките, ниски острови има силно ограничени възможности за приземяване. Това доказва дебаркирането на англичаните навремето в Андалнес⁴³⁷.

Изобщо изпитвал ужас от Евангелието на генералщабните офицери, което на практика никога не е било изпробвано. Ще припомни само теорията за борба с танковете чрез концентрирани заряди, възникнали чрез смелото скачане на германски войници върху първите вражески танкове през световната война и изливането на шишета бензин през пролуките. Очевидно на повечето от господата е убягнало, че подобна борба с танкове при средна скорост 45 километра е приложима само в много редки случаи.

Въпросът е теориите да бъдат практически изпробвани и текущо да се проверява в практиката тяхната правилност. Това е особено важно във военното изкуство.

Защото уплахът на войсковата част, която се почувства безсилна срещу нападателните средства на противника, може не само да парализира, но едва ли ще бъде изкаран пак от нея. Затова оборудвал нашите части с нови ПТО (противотанкови оръдия) и нови танкове, които напълно превъзхождат оръжията на противника⁴³⁸.

152

23.VI.1942, на обяд, райхсканцеларията, Берлин

По време на обяда гаулайтер Форстер разказа, че следобед кафенетата в Данциг са направо препълнени. Тъй като в тях имало предимно издокарани като куклички жени във впечатляващо голям брой, полицията вече се опитала да получи неговото разрешение за проверка на тези кафенета. Обаче той имал съмнения.

С право, каза Шефа. Хората днес - от които е нищожно малко изключение и жените са включени в работния процес, не бива навсякъде да се притискат с полиция. Защото иначе животът на хората в родината ще се превърне в истински

---

⁴³⁷ Норвегия.

⁴³⁸ Става дума за разработените по заповед на Хитлер танкове „Тигър“ и „Пантера“, самоходното оръдие „Фердинанд“ и безпилотния радиоуправляем малък танк „Голиат“.

затвор. Задача на полицията е да наблюдава явно асоциалните елементи и безскрупулно да ги унищожават. Затова обаче не е нужна проверка на кафенетата. Защото жените, които имат опасни международни връзки, не ги поддържат в кафенетата, а в своите собствени, така наречени салони. При жените в кафенетата сигурно става дума на първо място за трудещи се жени, значи пощенски служителки, учителки, милосърдни сестри и така нататък, които след работната смяна искат да си позволят една почивка. Освен това домакини, които по липса на домашни помощници също трябва да работят повече, отколкото в мирно време и на които тази отмора трябва да бъде разрешена. Ако накрая от кафенетата бъдат прогонени явните куклички, на пехотинеца ще му бъде отнета една от най-основните отпускарски радости.

Ако някъде се появят някакви крайности, трябва да свикнем да не крещим веднага за полицейски мерки, а да действваме повече чрез възпитание. В края на краищата и НСГРП спечели народа не чрез заплахи с полицията, а чрез разяснение и възпитание.

Това, пренесено в областта на прехраната, означава, че професионалният чернорборсаджия трябва да бъде варварски наказван. Но не бива да се спират влакове и автобуси, за да се претърсват пътниците за купените на черно три яйца. Ако селянинът продава на добри познати онова, което му остава след почтеното изпълнение на държавните доставки, не трябва да му се пречи с полицейски мерки. Защото така само ще бъде принуден сам да потребява своите хранителни продукти.

Онези, които са наредили претърсването на влаковете и автобусите, вероятно са изхождали в разсъжденията си от обстоятелствата при северногерманската едра поземлена собственост. Обаче въобще не са помислили, че в мирно време дребната селянка често е ходела на поклонение в най-близкия град с няколко яйца и един-два килограма масло, за да ги превърне в пари, тъй като са ѝ били твърде скъпи, за да ги изяде сама.

Ако има мнение, че дребното чернорборсаджийство придобива твърде голям обхват и заради това е изложена на опасност структурата на цените, държавата трябва за втори път да се яви на сцената като купувач и да се опита чрез заплащането на малко по-високи цени да изтласка назад запасяващите се на дребно.

Естествено, трябва да се действа внимателно и не трябва да се изпуска от поглед принципът, че селянинът, който е изпълнил задължителните доставки, може да раздава останалите продукти, както си иска.

Това не само разпалва творческия му ентузиазъм, но е важно и в интерес на

паричната система. Защото парите, които се стичат към селянина, се спестяват, докато в трудни времена гражданинът винаги е изкушен да обръща парите си в стока.

Д-р Гьобелс нарече предложението на Шефа държавата да се явява като купувач на създадените извън задължителните доставки хранителни продукти с по-високи цени „Колумбово яйце“. На въпроса на Шефа кога най-сетне може да се очаква съответната наредба, райхслайтер Борман отговори, че въпросните мерки са вече подработени и скоро ще бъдат осъществени. Изработена е система за премии, която отговаря на съществуващите нужди.

В по-нататъшното си изложение по проблемите на снабдяването Шефа подчерта, че човек може отново и отново да се ядосва на дребнавите глупости, заради които важни потребителски стоки са отказани на нашето население и накрая дори може да се развалят. Навремето изпаднал в ярост, когато чул от Франция, че на нашите разположени там войници е забранено да купуват стоки във френските магазини. На тези господа всезнайковци не им е хрумвало, че за семействата, чиито близки са на фронта, е известно признание, че те им изпращат чорапи, шоколад и така нататък. Наложило се райхсмаршалът да отиде там, за да вразуми отговорните господа и да ги накара незабавно да отменят забраната за пазаруване.

По въпроса за снабдяването със зеленчуци и плодове гаулайтер Форстер докладва, че е разрешил прякото общуване между потребителите и производителите, за да не се развалят ценните хранителни продукти по пътя през „X“ междинни инстанции. Той смята за напълно погрешно чрез заплахи с наказание да се пречи на потребителите да купуват от производителите ягоди, аспержи и така нататък. Неговата критика на недопустимостта на подобни мерки от райхсминистерството на прехраната получи всеобща подкрепа.

И Шефа много енергично потвърди правилността на тази критика и подчерта, че подобни идиотщини като забраната за пряка връзка между потребителите и производителите при снабдяването с плодове и зеленчуци трябва веднъж завинаги да бъдат избити от главите им. И тези глупави възгледи могат да се обяснят само с упорито вторачения поглед в условията в големите северногермански стопанства. Дано най-накрая разберат, че в областта на прехраната с нейните многообразни условия всеобщите наредби трябва да бъдат колкото може по-малко.

Д-р Гьобелс изрази от гледна точка на Берлин съмнението, че при допускането на пряка връзка между потребители и производители работникът ще остане на сухо. Защото тогава богатите хора ще изпращат помощничките си в провинцията, а онези без работа сами ще ходят в провинцията, за да изкупуват

плодове и зеленчуци. Тогава работникът няма да получи и половин килограм в берлинските магазини и сергиите за плодове. След запитването на Шефа райхслайтер Борман каза, че по отношение на снабдяването с плодове и зеленчуци пряката връзка между потребители и производители ще се разрешава или забранява при решаващото участие на гаулайтера в зависимост от условията в отделните гау. В някои западногермански гау и при Мучман⁴³⁹ е забранена.

Накрая Шефа подчерта, че трябва да спре транспортирането на плодове, зеленчуци и така нататък насам-натам, защото твърде лесно се развалят. Транспортирането на картофи насам-натам, за което наскоро Шпеер му представил някакви данни, също е идиотщина. Министър Шпеер след това допълни, че и други стоки и дори цигари в известен обем безсмислено и безполезно се карат нагоре-надолу. По негово мнение на това също трябва да се сложи край.

Шефа потвърди това много енергично. Просто не може цигари, произведени в Дрезден, да се пренасят до мястото за разпределение в Берлин и след това да се върнат като дрезденски дял обратно. Не можем да си позволяваме подобни глупости.

В бъдеще трябва най-точно да се обмислят товарните превози за снабдяване. Доколкото хранителните продукти не се консумират в областта, където са произведени, трябва да се транспортират в съседните области, които се нуждаят от допълнително снабдяване. Снабдяването на големите индустриални градове трябва да се осигурява от най-близките големи селскостопански области, защото са лесни за контролиране и могат да доставят много повече продукция, отколкото множество малки производители при същия обем. Също така трябва да се помисли за въвеждането на столове във фабрики и предприятия и народни столови в големите градове, за да се осигури едно по-добро използване на хранителните продукти и същевременно да се даде възможност на градските жители един или два пъти седмично, без да изхарчат всичките си купони, да се нахранят прилично⁴⁴⁰.

Основно правило трябва да бъде всички селскостопански продукти, които са в германската сфера на влияние, при всички обстоятелства да бъдат закарани на потребителите. Например, ако в Украйна се развалят яйца, защото не са могли да бъдат откарани, трябва там, на място, да се пресова сено, има достатъчно, в горивни тухли и да се доставят съответните газгенератори, за да се овладее транспортната връзка. Нали има на разположение хладилни вагони за

---

⁴³⁹ Гаулайтер и губернатор на Саксония.

⁴⁴⁰ Става дума за месните купони.

по-нататъшния транспорт. Както много точно отбеляза Шпеер, след като беше забранено возенето на бира насам-натам, се освободиха достатъчно вагони.

153

23.VI.1942, вечерта, райхсканцеларията

Шефа подчерта, че гау на Райха (включително Мекленбург, Олденбург и така нататък) имат нужда от собственост, за да могат да изпълняват културните си задължения и да могат да покриват правените в общ интерес разности. Защото иначе напълно ще зависят от милостта на берлинските инстанции.

Страхът, че собствеността значително ще насърчи стремежът им към самостоятелност, е пълна глупост. При Райх, който с магнетична сила привлича и околните страни, а заради това Холандия, Белгия и така нататък не биха могли да запазят своята самостоятелност, стремежът към самостоятелност на отделни области е напълно изключен.

Освен това Райхът има Вермахта, полицията, райхспощата, райхсжелезницата, партия с нейните структури и сдружения, стопанството, валутата, парите и чрез своите транспортни средства (широкорелсовия влак, аутобаните) все по-силно сплотява Райха в едно. На гаулайтер, който иска да направи своя гау самостоятелен, мястото му е в лудницата⁴⁴¹.

За да не се превърнат гаулайтерите в райхскнязе, предварително са взети мерки: не се избират пожизнено и във всеки момент могат да бъдат отзовани и свалени. Освен това никога не бива държавен или партиен пост да бъде предаван от баща на син по наследство.

154

24.VI.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа изложи, че още при организирането на партията е направил свой принцип длъжността да се заема само тогава, когато за нея се намери подходящият човек. Спазил го е и при заемането на поста берлински гаулайтер. Когато старите партийни другари идвали при него отново

---

⁴⁴¹ Става дума за Валтер Щенес, СА фюрер на Берлин, който се разбунтува срещу Хитлер през 1931, когато той насочва националсоциалистическата борба към законно поемане на властта. Изключен от партията, заминава като военен съветник в Китай.

и отново е оплаквания от берлинското партийно ръководство, им обещавал да уреди въпроса, докато в лицето на д-р Гьобелс намерил подходящия човек. Защото д-р Гьобелс разполага е двете неща, без които човек не би могъл да се справи е берлинските обстоятелства: красноречие и интелект. Освен това олицетворява типа човек от рурската област, който е тясната си връзка е металургическата промишленост представлява един особено ценен човешки материал.

Когато един ден помолил Гьобелс да огледа берлинската партийна организация, той му докладвал, че унтерфюрерите са определено лоши и затова има нужда от генерално пълномощно, без включването на Комисията за проучване и уреждане (КПУ) - тогавашния партиен съд, да прочисти партията от всички неприятни елементи. Не съжالياва, че навремето дал генерално пълномощно на д-р Гьобелс. Защото когато започнал, не намерил нищо свястно като политическа организация, но в буквалния смисъл на думата завоювал Берлин. Работел като вол, без да обръща внимание на безбройните изпитания за нервите, които били неизбежни при латентната опозиция от хора като Щенес.

Подобен подбор от Фюрера, какъвто партията е преживяла по време на борбата, днес не е възможен. Тогава били израснали наистина идеалисти, фанатично даващи и последното си за идеята.

След едно подмятане от райхслайтер Борман той продължи, че Борман е напълно прав, когато в тази връзка посочва майор Динклаге⁴⁴², „майора с раницата“. Защото Динклаге бил денонощно на път, за да агитира и говори за НСГРП. Когато се прибирал, се задържал вкъщи само толкова, колкото раницата да бъде напълнена отново с малко хранителни продукти. Навремето били изкристализирали много подобни идеалисти. Когато размишлява по въпроса за подбора на водачи, често се замисля за развитието в Източна Прусия. Докато партийното ръководство в Източна Прусия било в ръцете на някакъв слабак, източнопруските поземлени собственици „изрично“ се застъпвали за НСГРП. Тъй като смятали хората от движението само за дрънкала, гледали на тях като на предшественици, които ще им прокарат пътя до постове на водачи. Когато след това с Кох ги изправил срещу ръководител на гау⁴⁴³, за когото скоро разбрали, че има глава на раменете, веднага се включили в редиците на противниците на НСГРП.

Опитът, който натрупал от организирането на партията по време на борбата, днес използвал при организирането на Райха. Както навремето направил ръководителите на гау царе, които получавали само големите указания

---

⁴⁴² Карл Динклаге - о.з. майор, заместник на СА фюрер за Северна Германия, починал през 1930.

⁴⁴³ Вж. допълнението в разговор 11.

отгоре, днес дава на отделните райхсгубернатори⁴⁴⁴ значителна свобода, макар да се сблъсква с несъгласие от страна на райхсминистерството на вътрешните работи.

Само ако се даде на гаулайтерите и райхсгубернаторите достатъчен простор за самостоятелни действия, човек се запознава с таланти. В противен случай се развива тъпа бюрокрация. Защото само ако се възложи на регионалния ръководен корпус отговорност, получаваш хора, готови да поемат отговорност, и с това достатъчен ресурс със способни глави за общо ръководство.

В съответствие с големите свободи, които е отстъпил на гаулайтерите и райхсгубернаторите, по принцип е изисквал от тях безусловна дисциплина към заповедите на върховното ръководство. При това смятал за нещо естествено върховното ръководство със заповедта си да не се бърка в дребните подробности, тъй като местните условия навсякъде били различни.

В тази връзка иска да подчертае нещо съвсем недвусмислено: нищо не е повредно при организацията на един Райх от прекалено силното ограничение на самоуправлението. Обаче както още през 1871 Бисмарк установил за Франция, тя рухнала поради недостига на самоуправление. Тъй като малките и департаменти били без собствени възможности за ръководство и заради това без собствена инициатива, за всичко упорито са чакали указанията от Париж.

Неговото мнение е, че на самоуправлението трябва да се даде най-голям простор, обаче същевременно трябва да се гарантира, че дисциплината към заповедите отгоре няма да се дискутира. Когато висшестоящата инстанция се намесва, нейната воля трябва да бъде решаваща. Спрямо нейната воля трябва да има пълно подчинение.

До децентрализираните елементи на държавното ръководство, от една страна, като здрава брънка на Райха, от друга страна, трябва да стои изпълнителната власт като напълно укрепнал инструмент на обществената власт. Изпълнителната власт, в нейното чело Вермахтът, след това полицията, после трудовата повинност, възпитанието на младежта и така нататък, може да лежи само в една ръка. Ако това се гарантира, на Райха нищо не може да се случи.

Най-опасното е, когато изпълнителната власт е или иска да бъде едновременно и държавно ръководство. Тогава ще започне съперничество между отделните родове войски на Вермахта, отделните области, заради което преди са загинали голям брой най-работливи държави.

---

⁴⁴⁴ Във Великогерманския райх на Хитлер има 22 губернатори. Хитлер изпълнява ролята на пруски губернатор.

Преминавайки към въпроса за избор на държавен глава, Шефа изложи следното: ако с него се случи нещо, новият държавен глава не бива да се избира от масата на целия народ, както папата не се избира от масата на вярващите, нито дожът на Венеция от цялото венецианско население. Ако народните маси участват в подобен избор, изборът ще стане дело на пропагандата.

А пропагандата „за“ или „против“ даден кандидат разделя народа. Ако един малък кръг - той мисли за сенат - проведе избора и при това мненията се сблъскат, това няма никакво значение. Само трябва да са достатъчно умни тези различия в мненията да не стават известни навън. Когато изборът завърши, този, който е събрал най-много гласове, точно както при избора на папа или на дож, въпреки всички предишни различия в мнението при подготовката на изборите вече е държавен глава. Чрез заклеването три часа след изборите на Вермахта, партията и чиновничеството във вярност на новия държавен глава редът в обществения живот ще бъде напълно гарантиран.

Не си прави илюзии, че при тези избори за държавен глава винаги начело на Райха ще застане наистина изявена личност за фюрер. Обаче все пак ще бъде човек, който се движи толкова далеч над средното ниво, че - стига да е наред държавният апарат - няма да представлява опасност за Райха.

Старите германски изборни императори сами по себе си са били идеална форма на райхсуправление. За съжаление, то се е провалило, защото курфюрсите наследявали ленните си владения. Тъй като стотици векове Германия е била въплъщение на западния свят, без някой отвън да я заплашва сериозно, тези ленни владетели повярвали, че могат заради домашните си работи да си позволят лукса на слаб кайзер и с това слабо ръководство на Райха.

Затова за националсоциализма е желязно правило, че никой пост в гау, в държавата или в партията не може да е наследствен. По негово мнение всеки гаулайтер⁴⁴⁵ трябва да има заместник. На този заместник още отначало му се отнема стимулт да интригантства, защото според закона за националсоциалистическо водачество никой заместник на гаулайтер не може да се надява, че при смърт на гаулайтера или отстраняването му по други причини ще може да стане негов приемник.

Затова ние, националсоциалистите, не познаваме отстрела в гръб.

Заместник-гаулайтерът, който се докаже, има шанс да стане гаулайтер в друга област. Разбира се, предпоставката е заради неговата дейност да не се налага да бъде свален друг гаулайтер.

---

⁴⁴⁵ През 1942 те са 42.

Дали заместникът на гаулайтера се е доказал, трябва да се оценява според това дали областта функционира добре. Защото ако тя функционира добре, това не се дължи само на работата и личността на гаулайтера, а и на работата и личността на неговия заместник, защото той също има определени функции.

За да се даде и външен израз на това, че един гау никога няма да бъде наследствен имот, той въвел сред гаулайтерите, които не са си завоювали сами областта, принципа на преместваемостта. Например гаулайтера на Залцбург преместил в Щайермарк, а друг водещ партиен другар сложил в Залцбург. Мъж, от когото в бъдеще очаква големи дела, е гаулайтер във Виена⁴⁴⁶. Обаче синът никога няма да наследи поста на гаулайтер от бащата. Нали когато шефът на генералния щаб напусне, не правим осемнадесетгодишния му син негов наследник.

По повод подхвърлянето на райхслайтер Борман, че и синът на професора по математика не е предопределен да бъде наследник на своя баща, Шефа накрая каза, че в това няма нищо чудно. У сина обикновено се откриват характерните особености на майката, а не тези на бащата. Така например негов познат, син на индустриалец, е отблъснал далеч от себе си възможността да навлезе в бащините си сделки. Отговаряйки на по-идеалните представи на своята майка - впрочем, междуременно омъжена за друго, - той решил да стане войник, при това парашутист.

155

25.VI.1942, преди обяд, „ Волфсшанце „

Трябва да се отбележи един интересен разговор по време на днешната закуска между главния адютант генерал Шмунд, капитан Фон Путкамер и адмирал Кранке за вчерашните изказвания на Хитлер относно реорганизацията на ръководството на Вермахта. Казаха, че според тях Шефа е напълно прав, ако веднага след войната освободи ръководството на частите от всички странични въпроси на Вермахта, особено цялата управленска работа.

Генерал Шмунд обясни тогава, че в дадена точка от офицерската кариера трябва да се направи срез и онези, които са истински командири, да бъдат отделени за този раздел, а всички останали да бъдат използвани в образуваните към ВКВ и командващите военните области военноадминистративни органи на Вермахта. Тогава офицерите, командващи частите, могат бързо да бъдат повишавани, за да се отговори на желанието на Шефа за млади генерали.

---

⁴⁴⁶ Балдур фон Ширах.

Останалите ще трябва да преминат по нормалния път нагоре. Адмирал Кранке потвърди правилността на това мнение. От гледна точка на войската трябва да бъде различно от днес, когато командирът по цял ден трябва да подписва документи, вместо със своите части да се мести от полигон на полигон, от маневри на маневри. Нужните казарми ще му бъдат посочвани от командира на военната област. Не бива да се разпределят само офицери от пехотата в сектора, където се решават всички останали задачи на Вермахта извън чистото ръководство на армейските части. В него трябва да бъдат представени всички родове войски, значи флотът и Луфтвафе. Също така трябва да съществува възможността офицери, които вече са негодни за фронтова служба, но могат да бъдат използвани използвани за други постове, да бъдат прехвърляни там. Така за командири на военни области ще има личности, които разполагат с нужната възраст и уважение, за да се наложат на по-младите и активни командири на корпуси.

По този повод Шмунд спомена, че трябва - разговарял наскоро за това с гаулайтер А. Вагнер⁴⁴⁷ - Вермахтът да се освободи от дейности, които други държавни и партийни институции могат да свършат по-добре и с по-малко разход на сили. Например глупост е в главното командване цели отдели да си блъскат главата с политически въпроси, макар референтите в тях да имат само частица от опита на НСГРП и цивилните инстанции в тази област. И така се извършва двойна работа, която би могла да освободи огромен брой войници за фронта.

По-нататък генерал Шмунд обясни, под одобрителните възгласи на Кранке, че ВКВ трябва да се превърне в истинско ръководство на Вермахта в смисъл, че под командването на Фюрера ще ръководи различните родове войски, при това по същество и кадрово. Ако днешното състояние не се отразява негативно, то се дължи на факта, че единното ръководство на различните родове войски при нашите врагове е още по-лошо⁴⁴⁸.

Сухопътните войски са изградили ВКВ, включително кадрово само за своите цели и причината е, че офицерите от генералния щаб изостават в повишаване равнището на своето образование, за да се заемат с нещо повече. Към това трябва да се добави - както му казал един от неговите командири при опита да се възложи специална задача на ВКВ - на подрастващ с меки кости още не бива да се окачва прекалено тежка раница.

---

⁴⁴⁷ Адолф Вагнер - кадрови военен, тежко раняван през ПСВ, носител на множество награди.

⁴⁴⁸ Под ръководството на генерал-фелдмаршал Кайтел ВКВ играе ролята на военно министерство, а оперативното ръководство на Вермахта се осъществява от оперативния щаб на Вермахта начело с генерал-полковник Йодъл, подчинен пряко на Хитлер.

По този повод адмирал Кранке отбеляза, че колкото повече войната се разширява из света, с толкова повече задачи по командването трябва да се справя ВКВ. ВКВ трябва да поддържа контакта с японците. Когато Ромел - нещо, което изобщо не беше предвидено - превземе Тобрук, във ВКВ трябва да има служба, която веднага да докладва с ключови думи на Фюрера какви възможности са останали на англичаните в Африка да спасят господството си над Средиземноморието (например десант в Западна Африка) и предложения как да им се противопоставим. В подобно положение обаче винаги се установява, че нищо подобно не е налице. Точно както акцията в Норвегия беше заповядана от Фюрера, а не от ВКВ, и дори нямаше съвременни карти на Норвегия, защото по време на мира на никого във ВКВ не му беше минало през ума за подобна операция. Само с помощта на карти в мащаб 1:100 000 от около 1890, които били складираны в някакво мазе, и тяхното допълване от един геолог, който малко преди войната провеждал там проучвания, положението било донякъде спасено. Обаче всички тези възможности трябва да се подготвят още в мирно време от един ръководен щаб така, че плановете само да се вадят от чекмеджето. От друга страна, по негово мнение, работа като воденето на войната е чисто армейски въпрос, затова се чуди, защо освен шефа на Генералния щаб, и генерал Йодъл трябва да докладва всеки ден положението на сухопътните войски.

Шмунд обясни, че Шефа не искал да се оставя генералният щаб да му внушава мнения. Йодъл познава добре от дългогодишното им сътрудничество и знае какво може да очаква от него. Освен това Шефа не искал командващите армии преди техния доклад да се явяват при началника на Генералния щаб Халдер.

156

26.VI.1942, на обяд, „ Волфшанце „

По време на четенето на телеграмите за реакциите в английската и американската преса от падането на Тобрук, Шефа отбеляза:

Евреите са издръжливи като плъхове, раса от организми, които проникват в целия свят и чрез безграничното си нахалство въртят гешефтите си при всеки климат. Когато човек прочете какво са надрънкали евреите за падането на Тобрук: „Кралският военновъздушен флот успешно пречи на напредването на силите на оста“ и така нататък, може само да се чуди на какви тъпи бръщолевения се хваща човечеството. Само така може да се обясни как еврейски адвокати без следа от гениалност успяха да се наложат в най-позорното германско време - защото лъжеха като бесни.

27.VI.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа отново заговори за победата на Ромел. Подчерта, че превземането на Тобрук е невъобразим успех, който при сегашното положение трябва да се разглежда като положителен знак на съдбата за германския народ. Както навремето Япония влезе във войната в критичния период от сраженията на изток, ударът на Ромел срещу английския Африкански корпус се стовари напред испанските интриги. За тяхната характеристика трябва само да спомене, че наскоро испанският външен министър Сунер се оставил да бъде „почетен“ от папата с броеница.

Ако разговорите между Рузвелт и Чърчил във Вашингтон продължили 8 дни⁴⁴⁹, причината не на последно място е, че Ромел решително разклати положението на Англия в Средиземноморието. Ако хората са еднородни, преговорите бързо свършват. Неговите разговори с Дуче никога не са продължавали повече от час до час и половина. Цялото останало време било изпълнено с ядене и подобни. Само по време на албанската криза разговорите се проточили повече от ден и половина, защото трябвало да вдига Дуче отново на крака.

На основата на подобен опит не е трудно човек да си представи колко големи смятат своите трудности съюзниците. Като оставим това настрана, трябва наистина акробатични умения политическият интерес между САЩ, руснаците и китайците да се доведе до изразяване на единна воля. Например, когато Литвинов⁴⁵⁰ няколко пъти е викан на разговорите между Рузвелт и Чърчил, причината не на последно място е, че Русия с оглед на Индия държи голям коз срещу Англия в джоба. Защото за Англия след загубата на Източна Азия не може да има по-голяма заплаха от това руснаците, ако настъпи някакво нарушение в руско-английските отношения, да се възмездят за своите военни щети в Индия. Може би тази опция за Индия е причината, която кара Русия да избягва на всяка цена състоянието на война с Япония⁴⁵¹. За нас това не е неприятно, защото точно с оглед на Индия отсъствието на състояние на война между Япония и Русия е плюс за нас срещу Англия.

---

⁴⁴⁹ От 18 до 26.VI.1942.

⁴⁵⁰ Максим Литвинов - посланик във Вашингтон от 1941 до 1943.

⁴⁵¹ Това „отсъствие на състояние на война“ дава възможност на Сталин да изтегли сибирските дивизии и да ги използва пред Москва и Сталинград. То го спасява и от действията на японските флот и авиация срещу конвоите от САЩ. След капитулацията на Германия на 7.V.1945 на 8.VIII.1945 обявява война на Япония.

Най-интересният въпрос, който може в момента да се зададе, е: какво ще прави Англия при създаването на положение? Ясно е, че от нея, след като се изложи с обявяването на война въпреки недостатъчното си въоръжение, не може да се очакват чудеса. Изглежда, се опитват чрез пръскането на най-различни и противоречиви новини да се измъкнат от сегашното тежко положение. Всъщност задачата на външното министерство е да проникне в същността на решенията, с които Англия сега ще опитва. Обаче те сигурно не могат да се научат другояче освен чрез афера с дъщерята на Чърчил. Във външното министерство, по-точно казано неговите господа дипломати, сигурно си мислят, че заслужават нещо по-добро от това навреме да завъртят такава любов, макар в случай на успех тя със сигурност щеше да запази живота на множество германски офицери и войници.

По време на вечерята фюрерът на райхспресата д-р Дитрих докладва на Шефа, че водачът на рексистите Дегрел⁴⁵², който както се знае, сега е на Източния фронт като легионер, подал оплакване, че при размяната на белгийски военнопленници пак не били включени рексисти. Дватама белгийски членове на Комитета по размяната са явни реакционери, които ще използват всички средства, за да прецакат рексистите.

Вследствие Шефа нареди, че трябва веднага да се уреди решителното влияние в избора на белгийските военнопленници, които трябва да се освободят, да бъде на Дегрел. Трябва да е напълно естествено, че Германският райх на първо място ще откликва на молбата на онези, които днес на изток внасят своята кръвна дан за утрешна Европа. И изобщо досега с белгийските реакционери са се държали твърде внимателно. Било грешка, че белгийският крал⁴⁵³ не е отведен в пленничество, а оставен тук от внимание към италианските му застъпници. Защото този белгийски крал не е човек на духа, а чудовищен интригант и притегателна точка за реакционните елементи.

Забележително е отношението на фламандците на Източния фронт⁴⁵⁴ към тези реакционни среди. Фламандците били дори по-прогермански и безкомпромисни от холандските легионери. Сигурно се дължи на това, че столетия наред фламандците са потискани от валонците или ограничавани в житейските си изяви.

И Дуче не пропуснал да забележи, че фламандците и валонците не се разбират. Когато изразявал мислите си за бъдещето лице на Европа, винаги

---

⁴⁵² Леон Дегрел е командир на СС шурмовата бригада „Валония“, СС групенфюрер, носител на Железния кръст, водач на валонското фашистко движение „Рекс“ (от лат. Christus Rex).

⁴⁵³ Леополд III.

⁴⁵⁴ Има предвид шурмовата СС бригада „Валония“.

обединявал фламандците и холандците на една страна, а валонците се опитвал да свърже с французите.

По негово мнение обаче Дуче не вижда съвсем правилно съществуващите в Северозападна Европа политически възможности с оглед на бъдещото отношение към валонците. Решенията, които си представя за малкия народ на валонците, са трудно изпълними в големия райх на германите. Затова той, Шефа, посреща със задоволство, че нито в Белгия, нито в Холандия се намират правителства⁴⁵⁵, с които се налага да преговаряш. Така може да се диктува онова, което се оказва политически нужно и затова признато за целесъобразно. Проблемът е тези малки държави ще реши е къси, стегнати декларации.

По време на вечерята Шефа обясни, че началото на всяка култура се изразява в строителството на пътища. Така, както римляните при Цезар и през първите две столетия след нашата ера усвояват земите на германите, като разработват блатата, тресавищата, горите чрез прокарване на улици и дъсчени пътища. Така и ние днес в Русия трябва първо да построим пътища.

Който иска да започне усвояването на Русия по друг начин, например със строителството на железопътна мрежа, поставя каруцата пред коня. Той смята за нужно да се построят най-малко 750 до 1000 километра пътища дори само от военна гледна точка. Защото без отлични пътища огромното руско пространство нито може военно да се прочисти, нито трайно да се обезопаси. Онова, което не е нужно като работна сила в руските села и градове за селското стопанство или оръжейната индустрия, трябва да първо място да бъде привлечено за строителството на пътища.

Преминавайки към проблема за създаване на нови села, Шефа каза, че създаването на нови села в руското пространство трябва да става не само от военни съображения, а трябва да допринася за облекчаване на еднообразието на безкрайните пътища. (Райхсмаршалът обядва с Хитлер.)

158

28.VI.1942, вечерта, „Волфшанце“

След вечеря Шефа отново насочи вниманието си към възможностите на нашия Африкански корпус след проникването му в Египет⁴⁵⁶. Ромел трябва да получи всякакви припаси, каквито пожелае. Освен това египетският крал трябва

---

⁴⁵⁵ През 1940 те емигрират за Лондон.

⁴⁵⁶ На 30.VI.1942 Ромел прониква с корпуса до прохода Ел Аламейн на 100 км от Кайро.

- ако е възможно - да бъде подтикнат към бягство, за да не бъде отведен по-късно от англичаните като част от пропагандата им за всяване на смут. Ако кралят го направи, след завземането на Египет той е готов тържествено да го интронизира отново. В подобен случай няма нищо против монархията.

При египетската към това се добавя, че египетският крал е взел за жена най-хубавата в страната - макар и дъщеря на юрист - и чрез това достатъчно е документирал своите здрави разбирания.

Това те кара да се сетиш за нашата аристокрация. При женитба не минава без това, че толкова и толкова предци трябва да показват това и това.

Семейството на Фон Пфефер⁴⁵⁷ води началото си чак от Карл Велики. При това много феодални поколения са оставили толкова шлага, че би било по-добре да се казва Фон Кимион. По-нататък Шефа потвърди мнението на маршал Кайтел, че превземането на Александрия от германците повече ще разгневи и подбуди целия английски народ срещу Чърчил от капитулацията на Сингапур, от който се интересуваха непосредствено само финансистите. Затова остава само да се желае американският посланик в Кайро да продължава чрез лошо шифрованите си каблограми така добре да ни информира за английските военни планове.

159

29.VI.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа спомена, че неговите виенски сънародници отново и отново питат дали и този път искаме да предадем Белград⁴⁵⁸. „След като е трябвало за трети път да го превземаме, най-накрая трябва да го задържим!“

С това си мнение виенчаните са прави дотолкова, доколкото прокарването на границите в този край на Райха трябва да се обмисли особено добре. Няма съмнение, че при никакви обстоятелства не бихме могли да се откажем от така наречената Железни врата на Дунав. Дунав е водният път, който води в сърцето на континента, и заради това трябва да бъде разглеждан и владян в една обединена от нас Европа като германска река. Уреждането на транспорта между

---

⁴⁵⁷ Франц фон Пфефер фон Саломон - капитан през ПСВ, висш функционер на СА и НСГРП, депутат. Изпада в немилост след полета на Хес и е изключен от партията.

⁴⁵⁸ Белград е превзет през 1717 по време на втората Австро-турска война райхсгенерал-фелдмаршал принц Евгений Савойски, през ПСВ от генерал-фелдмаршал Фон Макензен и през ВСВ от генерал-фелдмаршал Фон Клайст.

Изтока и Запада в това обширно пространство изцяло зависи от това дали Дунав е германски, или не. Всяко строителство на канал става излишно, то е глупост, ако не успеем да запазим завинаги под наше неограничено влияние тази главна водна артерия.

При разглеждането на дунавските проблеми нашето поколение трябва да се погрижи в мирните договори да не бъдат решени всички правни въпроси. Отговорният държавник трябва да остави на своя наследник цяло чекмедже, пълно с повече или по-малко ясни правни претенции, за да може при случай той да ги използва като „свещени претенции“ за основа на нужните по-късните спорове.

На подмятането на райхсфюрера на СС, че и старият Фриц е започнал Силезийските си войни с не съвсем ясни претенции за наследство и че Людовик XIV е използвал в своята политика много останали от предшествениците му правни основания, Шефа подчерта, че ако държавният глава остави на своя приемник такива обоснования във всички области, където, доколкото човек може да прецени, може някога да се появят някакви национални проблеми, това е свидетелство за неговата мъдрост. Ако монашеското братство от Атон, върху чието морално равнище не иска да се разпростира⁴⁵⁹, го обявят за наследник на византийските императори, този документ също трябва да се запази.

Той желае писмените документи за подобни въпроси да не се съхраняват във външното министерство и там да потънат в забрава, а да се изпращат в райхсканцеларията като въпроси на Фюрера и там да бъдат съхранени по такъв начин, че неговите наследници да могат винаги да ги преглеждат.

Той говори за тези неща от собствения му опит в тежката историческа работа, с която сам е трябвало да се справи. Сигурно след нас ще има поколения, които ще приемат също така равнодушно протичащото днес обединение на Европа, точно както голяма част от живите днес гледат на Бисмарковата империя като на някаква даденост.

Колко усилия струва да се заварят в едно голямо цяло западът, северът, средата и изтокът на Европа това толкова бързо ще потъне в забрава, че стойността на подобни помощни средства, каквито той описва, ще бъде оценена едва тогава, когато има крещяща нужда от тях. Защото съединението на Европа не е станало възможно заради стремлението към обединение на множество държавници, а е било възможно само със силата на оръжието. Нали и съединението на Бавария, Вюртенберг, Баден и така нататък е Прусия в

---

⁴⁵⁹ Хитлер смята строгия аскетизъм и отношението на братството към жените (жена не може да стъпва на острова) за отживелица.

Германския райх на Бисмарк не се дължи на благородните и разумни убеждения на князете, а на значението на пруската иглова пушка⁴⁶⁰ за тогавашната епоха. Като помисли човек към какво подтикване е трябвало да прибегне граф Холнщайн⁴⁶¹, за да напише баварският крал Лудвиг II прочутото писмо до Бисмарк, който с предложението си за императорско достойнство за пруския крал представлява последната брънка във веригата дипломатически акции. Крал Лудвиг опитва с най-различни смешни номера да се измъкне от подписването на писмото и дори се скрива в леглото уж със зъбобол, за да се измъкне от представителите на Холнщайн. Истинско щастие е, че Холщайн не е бил от съществата, които замират пред вратите на царските покои и в решителен момент не смеят да ги отворят.

Във вечерята участва Шпеер с множеството свои придружители - между тях държавният съветник Блом от хамбургската корабостроителница „Блом & Фос“, държавният съветник Шибер и така нататък.

160

30.VI.1942, на обяд, „Волфсшанце“

В обяда участва повишеният в генерал-фелдмаршал майстор на отбранителните боеве в отрязък „Север“ от Източния фронт Фон Кюхлер⁴⁶².

Шефа много се радваше на начина, по който с прстодушен вид фелдмаршалът разказваше за тежките, мъчителни боеве при Волхов⁴⁶³. По отношение на взетите пленници отбеляза, че има и 10 000 ранени. Тях изобщо не са включили в бройката, защото без да може да им се окаже помощ в блатистата местност, са загинали. За руския боен дух разказа, че дори войниците на най-предните руски линии не проявяват интерес към продължаването на битката. Познават само един копнеж - „обратно къщи“. Въпреки това се бият до последен дъх като животни и е трябвало да бъдат унищожавани един по един.

---

⁴⁶⁰ Иглова пушка, система „Драйзе“, е взета на въоръжение през 1841 г. и има решителен принос за победите на Прусия.

⁴⁶¹ Макс граф Фон Холнщайн е началник на кралските обори на Лудвиг II.

⁴⁶² Генерал-фелдмаршал Георг фон Кюхлер показва способностите си във войните срещу Полша и Франция, а през януари 1942 замества генерал-фелдмаршал Вилхелм рицар Фон Лееб като командващ група армии „Север“.

⁴⁶³ Битката свършва на 28.VI.1942 с 33 000 руски пленници, но въпреки това през следващите месеци и години руснаците не спират нападенията си там, за да пробият германския Ленинградски фронт.

Никъде не били наблюдавани явления като през световната война 1916/1917, когато руснаците пъхали пушките си наобратно в окопите и след това се оттегляли от позициите. По време на вечерята в разговора си Шефа разви заключението, че тази война призовава много по-силно художествените усещания, отколкото последната. Лично преживяното, пресъздадено от художниците, които е върнал обратно след една или две години военна служба, принадлежи към най-ценното, което изобщо може да се покаже в нашите изложби на съвременно изкуство.

Точно картините от войната са недвусмислено потвърждение на това, че истинският художник съзрява чрез практиката, чрез своето голямо истинско преживяване, а не в учебния процес в академията. На авторитетните хора в академията обикновено им липсват разбиране и способност за преценка, за да могат да помогнат на истинските майстори да пробият. Човек трябва само да си представи, че хубавите маринистки картини от Бок⁴⁶⁴ са отхвърлени от Пруската академия, макар че днес само те носят едно правдиво изображение на Северно море. Същата Пруска академия, която отклонила тези картини, не се страхува в своите собствени изложби да окачва по стените пълни боклуци. И в неговата изложба в Дома на германското изкуство непрекъснато се опитва да вкара протежираните от нея цапаници. Обаче той е упорит в изхвърлянето на тези халтури.

Неговото мнение за академията е известно. Наистина е трудно да се промени нещо в него, дори да започнат да действат други сили в тези учебни заведения в днешната им форма, а не тези, които в действителния живот не могат да продадат и една картина. Алтернативата за избора на преподавателското тяло на една академия по изкуствата в днешната ѝ форма е просто една: или се възлага на способни хора да преподават, които ще бъдат изгубени за творчеството; или в академиите ще се осигуряват работни места за нули, обаче тогава за подрастващите няма да има възпитатели за пример. Когато човек обмисля този проблем, трябва първо на себе си да зададе този въпрос и да му отговори: в края на краищата не трябва ли в интерес на творчеството през дадена епоха буквално да се посрещне със задоволство, че в днешните академии отиват само бездарниците? Ако в академия като филмовата ходи не само господин Вайдеман⁴⁶⁵, но и нашите най-големи режисьори, нямаше ли тогава нашето кинотворчество веднага да западне?

Нали характерна черта на днешните академии е, че се опитват да убият всеки гений. Както показва опитът, когато пред погледите на тези посредствени „величия“ в академиите се появи гений, те настръхват с цялата си перушина

---

⁴⁶⁴ Става дума за мариниста Адолф Бок от Берлин.

⁴⁶⁵ Заместник-председател на райхскинокамерата.

срещу него.

Ако човек иска да разчисти пътя на гения в академията и ако иска да запази творческата му сила за практическия живот въпреки дейността в академията, трябва напълно да промени нейната същност. Трябва да бъде разпусната в редица отделни ателиета по подобие на държавните ателиета. След това трябва да се обърне към големите художници и да остави напълно на тяхната преценка дали искат да поемат едно от тези ателиета, обединени в академия. Ако обявят, че са съгласни, трябва да им се позволи да си изберат учениците, които са достойни според тяхното трудолюбие и досегашно творчество да бъдат обучавани от най-големите живи майстори.

Ако се изгради по този начин академията, край на глупостите художниците да се учат на бръщолевене на езици, жонглиране с математически понятия и така нататък. Глупост, която може да произхожда само от врабешкия мозък на посредствеността. Тогава отново основен принцип на художествените академии ще стане да се научат учениците да рисуват и още веднъж да се научат да рисуват, и трети път - да се научат да рисуват.

Винаги се ядосва, че в учебните заведения за бъдещи основни учители се опитват да им набият в главите множество неща, макар че ще преподават на децата само основите на смятането, четенето и писането. Какво трябва да знаеш от всички възможни клонове на познанието, за да покажеш на шестгодишните деца как правилно се произнася а, а, а... б, б, б?!

Чиста глупост е да искаш да набиваш на децата в училище какво ли не в главите. Ако една или две години след напускане на училището ги попитат за тези неща, едва ли ще знаят нещо. Затова ръководството на училището има за задача така да състави учебния план, че на децата да се предадат само онези знания, които наистина са им необходими, за да могат по-късно да се утвърдят в живота. Между другото, много по-разумно е да ги оставят да прекарват, колкото може повече време на чист въздух. Така ще получим здраво поколение, което може да понася и физически натоварвания, без веднага да се просне на земята.

162

1.VII.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда генерал Боденшац, адютантът на Гьоринг при ГКФ, докладва на Шефа, че един от братята на княз Щаремберг⁴⁶⁶ служи в германската

---

⁴⁶⁶ Ернст Рюдигер княз Щаремберг е наследник и съименник на фелдмаршала, защитил успешно

Луфтвафе като офицер. Съвсем наскоро научили, че още един брат, който е служил в пехотата, бил уволнен по указание на Шефа. Тъй като принадлежащият към Луфтвафе Щаремберг безусловно се е доказал и се оценява особено добре, решили уволнението му да се отложи до повторен доклад пред Шефа.

Шефа отговори, че семейства с особено голямо политическо влияние носят и съответната семейна отговорност. Ако член на подобно семейство злоупотребява с това влияние, е съвсем естествено останалите членове на семейството също да пострадат. Защото разполагат със свободата навреме да се дистанцират от политическия вредител.

Японците застъпват толкова силно принципа на семейната отговорност, че при тях е подразбиращ се дълг на всяко семейство с политическо или военно влияние да съдържа членовете му от действия или бездействия, които вредят на Япония. Ако не им се удаде и националното уважение към семейството е накърнено от този лош син, възрастните членове на семейството извършват харакири, за да възстановят отново семейната чест.

При отношението към братята на предателя Щаремберг трябва да се изхожда от идеята за семейната отговорност, защото семейство Щаремберг от столетия е сред най-влиятелните в Австрия и е трябвало да осъзнава своята отговорност към германството и по Време на системата. Но за какво да се ядосва човек за Щаремберг, по-добре да се радва на падането на Севастопол.

Когато от нашия малък народен приемник⁴⁶⁷ в трапезарията се чу съобщението за падането на Севастопол, Хитлер стана, а с него цялата компания, за да изслушат изсвирените след това национални химни прави и с вдигнати ръце в германски поздрав.

По време на обяда при четенето на телеграмите Шефа обърна внимание, че най-сигурният признак за рухването на английското господство в Египет е едно указание на английското Министерство на информацията към английската преса да омаловажават значението на Александрия за империята. Английското ръководство на пресата се извършва на основата на първокласна информация и работи толкова точно, че едва когато някой доминион или друга част от империята повече не могат да бъдат задържани, започва да жонглира с омаловажаване и се опитва да заинтересува народното мнение с други проблеми на световната империя.

Виена от турците през 1683.

⁴⁶⁷ VE301w/Telefunken - най-малкият модел, т.нар. „малък приемник“, струва само 35 р.м.

В случая с Египет обаче подобни указания за пресата трябва да са много подробни. Защото ако от загубата на Хонконг и Сингапур на първо място беше засегнат заможният англичанин, Египет е и за човека от улицата една от най-важните опори на английското благоденствие. При загубата на Египет Чърчил и неговите хора трябва да се страхуват от необичайно засилване на опозиционното настроение у народа.

Не бива да се пропуска, че днес вече двадесет и един членове на парламента не се страхуват открито да се изказват срещу Чърчил в Долната камара. Макар с въвеждането на фракционното задължение в двете големи партии да се опитват да им запушат устата, Чърчил не би могъл да запази поста си само чрез подобни мерки. Само ако му се удаде чрез умело обработване на общественото мнение да отклони интереса на англичаните от Египет и например да го съсредоточи върху Индия, ще може да се противопостави на чудовищното нарастване на опозицията.

След обяда Шефа разказа за някой си господин Фон Либиг. Този барон минавал за голям националист и затова бил доведен в полезрението му. Отблъснала го обаче твърде еврейската външност на човека. Непрестанно го уверявали, че според стигащото далеч назад родословно дърво на барона в него няма никакви признаци за примесване на неарийска кръв. Сега обаче по случайност излиза, че една прародителка на барона се е появила на света през 1616 във Франкфурт на Майн като дъщеря на родители чисти евреи. Значи между днешния барон Фон Либиг и еврейката лежат над 300 години. И макар с изключение на тази еврейка да има за прародители само арийци, във външния си вид показва недвусмислено расовите белези на евреите. Това потвърждава негово мнение за англичанина Крипс, че при мелезите, дори ако вливането на еврейска кръв е минимално, с течение на поколенията по законите на Мендел винаги се появява чист еврейин. Еврейската народност просто е по-упорита.

Най-доброто доказателство за правилността на това мнение се открива в личността на Рузвелт. Рузвелт, който се държи като еврейин не само в отношението си към политическите въпроси, но и в своята софистика, наскоро се похвалил с примеса на „благородна“ еврейска кръв. Определено негроидните черти на жена му, за които стана дума, се дължат единствено на това, че по произход е мелез и в кръвта ѝ има примеси на цветнокожи от американския изток.

Приведените примери трябва да отворят очите на всеки, разсъждаващ разумно, колко големи опасности за двете страни крие същността на мелезите. Расите просто са конструирани различни от провидението. Пълното сливане с чуждорасовата кръв е изключено. Чуждорасовата нотка винаги пробива. Следователно нашият народ сам си вреди, когато допуска мелези да служат в

армията и по този начин им открива възможност за изравняване с германската кръв. Още едно обременяване на нашата кръв с расово чужди елементи е безотговорно. Затова извънредните разрешения за мелези трябва да се ограничат до минимум. По време на това изложение един ординарец ми донесе следната картичка от райхслайтер Борман:

„Д-р Пикер, да се запише особено точно и подробно какво каза Фюрерът за отношението към нашите мелези и опасността от тях и защо тези мелези не бива да влизат във Вермахта, за да се отнасяме е тях като равни.

Борман”.

163

1.VII.1942, вечерта, „Волфсшанце”

По време на вечерята Шефа подчерта, че Вермахтът не бива при никакви обстоятелства да се интересува от вътрешнополитическите въпроси. Негова задача е да бъде мечоносец срещу външния свят. Заради това работата му в мирно време трябва да е посветена изключително на подготовката за тази борба срещу външния свят.

Когато след това разговорът се завъртя около падането на Севастопол, генерал Йодъл каза, че това извънредно съобщение е неповторим еквивалент на английското извънредно съобщение за отзоваването на генерал Ричи, победения при Тобрук.

Шефа каза, че нашето извънредно съобщение за падането на Севастопол най-вече съвпада прекрасно със заседанието на английската Долна камара, която иска да се занимае е най-новите резултати от Чърчиловата политика.

На забележката на райхслайтер Борман, че реакцията на депутатите на нашето извънредно съобщение може да последва още тази нощ, Шефа обясни, че човек може да си представи колко ще са очаровани англичаните, особено когато и така заявяват, че Чърчил е жалък, но за съжаление, нямали друг ръководител.

Колко е жалък Чърчил и колко, между другото, смесва своите частни капиталистически интереси е политиката, показва, че при действията срещу Нарвик изпратил там племенника си като кореспондент, за да му уреди приходи от описанието на английското влизане в Нарвик. На хора като Чърчил - и това е разбираемо - не може да се излезе с думи, а единствено е ясният език на

железните факти.

Отмяната на заповедта германските военнопленници в Северна Африка да не получават вода можа да бъде наложена единствено защото беше обявена заповед за същото отношение към всички английски военнопленници. Мярка, която за 12 часа доведе до желанния резултат.

И през ПСВ англичаните използвали германски военнопленници за работа непосредствено зад линията на фронта и се отказали от това едва когато ние сме взели ответни мерки и сме накарали английски военнопленници да копаят окопи под огъня и между другото, видимо сме използвали сина на лорд Грей⁴⁶⁸.

Жалко, че нямаме толкова важни пленници от английски произход, колкото руски.

Когато маршал Кайтел спомена, че и син на Сталин, и племенник на Молотов са в наши ръце и че племенникът на Молотов е трябвало да бъде лекуван заради измръзвания по краката, Шефа разказа: Винаги сме се чудили, че от руска страна не се чува нищо за измръзвания. Сега обаче станало известно, че Съветите просто разстрелвали заради „самонараняване“ войниците, които са си навлекли измръзвания, за да не се допуснат вълнения в тила.

164

2.VII.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа говори по военни въпроси. Между другото, каза, че точно както използването на слонове като нападателни оръжия по времето на Ханибал е най-резултатно, така днес танковете представляват най-съвършеното и важно оръжие за сухопътни офанзиви. Точно както значението на Ханибаловите слонове обаче, така и значението на танковете след тази война ще избледнее, ще бъдат изместени от нови оръжия и накрая ще бъдат изцяло заменени.

По време на обяда по повод на една телеграма за назначаването на турския посланик в Берлин Герече⁴⁶⁹ за външен министър Шефа заговори за ликуването в Анкара заради падането на Севастопол⁴⁷⁰.

---

⁴⁶⁸ Сър Едуард Грей - английски външен министър от 1905 до 1916. Носи отговорност за политиката на обкръжение на Германия.

⁴⁶⁹ Вместо посланик Герече външен министър от 1942 до 1944 става Нуман Менеменджиоглу.

⁴⁷⁰ Крим е турски от 1472 и е завладян от Русия през 1783, а през 1784 е построена силната морска крепост Севастопол, насочена срещу Турция.

Падането на Севастопол предизвикало в Анкара истинско изригване на турската омраза срещу руснаците. Ако Герече стане външен министър, ние можем само да се радваме на това.

Наистина Герече не е дипломат от войнишката класа на един Ошима, обаче е човек, убеден в необходимостта от съюз между Германия и Турция.

Може би днес Ошима и Герече са най-способните чужди дипломати в Берлин. Че Ошима се държи с по-голяма твърдост, се дължи не на последно място на това, че в лицето на японската армия има устойчива организация зад гърба си, която успява да насочва и политическите дела винаги съответно на японския национален интерес. Герече не може да се опре на такъв сам по себе си силен властови фактор. В родината си има само една аполитична армия и затова трябва да се опитва да прокарва политическите интереси на Турция като гъвкав меч.

Когато Герече стане турски външен министър, проблемът за Близкия изток ще придобие съвсем ново измерение.

Защото и другият противник, великият мюфтия, е човек, който въпреки цялата си национална страст гледа на политиката като на въпрос на действителните арабски интереси, а не на някакви фантазмагории. Въпреки мишето си лице, със своите руси коси и сини очи прави впечатление на човек, сред чиито предци е имало повече от един ариец и който може би произхожда от най-добра римска кръв⁴⁷¹.

В разговорите великият мюфтия се е показал като извънредно хитра лисица, който - за да печели време - кара да му превеждат отделни неща не само на френски, но и на арабски. В предпазливостта си стига често до там, че нарежда определени неща веднага да бъдат записани. Когато говори, буквално с всяка дума преценява мислите си. Със своята превъзходна интелигентност той се доближава до японците.

Какви изкусни дипломати са японците, показва малък пример, за който трябва да си признае, че и той се е хванал на лъжата. Някой някога създал теорията, че заради някакво нарушение в равновесието японците при полет съвсем не могат да управляват самолети. Когато техните държавници забелязали, че заради лековерието на генералщабните офицери тези празни приказки безкритично минават от страна в страна, те правели всичко възможно,

---

⁴⁷¹ Мохамед Саид хаджи Амин ел Хюсеини - велик мюфтия на Ерусалим, търси помощта на Хитлер за освобождението на арабските страни от колониалната власт на Англия и Франция. Организира мохамедански СС части от албанци и бошняци.

за да подхранват вярата в тази глупост. Зад този маскировъчен щит после изградиха военновъздушни сили, чиито успехи в Пърл Харбър накараха целия свят да им обърне внимание.

И той с успех е употребявал стария политически принцип, когато представителите на чужди сили са се вкопчвали в невярна оценка на положението, която не е нежелана от нас, да не бъдат разубеждавани.

Когато след поемането на властта започнал работата по въоръжаването, е трябвало непрекъснато да очаква контрамерки на западните сили. Брътвежите за различия в мненията между СА и Райхсвера му дошли на помощ в това тежко положение. Френският посланик Фран-соа-Понсе⁴⁷², който иначе не би могъл да бъде заблуден при обхващане на взаимовръзките, типично по френски засмукал с уши този слух и колкото повече му донасяли за него, толкова по-настойчиво докладвал в Париж, че няма нужда от военна намеса, защото напрежението между СА и Райхсвера така или иначе ще се изостри в спор за живот и смърт.

Когато станал пучът на Ръом, парижкото правителство така си представяло положението, все едно германците ще започнат да си трошат главите, както през Средновековието, и Франция отново ще може да спечели за сметка на Германия. Така пучът на Ръом принесъл голяма полза и задържал толкова дълго военните мерки на Франция и на Англия също, докато вече било много късно тези страни да се намесят заради напредъка във въоръжаването на Германия.

Хитлер добави:

Между другото, щял да бъде доволен, ако между нашите посланици има човек от класата на Франсоа-Понсе. Защото този французин със своя светски дух не само е убеден представител на европейската култура, но и със своята любезност и щедрост в раздаването на пралини, фехтувач на дипломатическата сцена, който не е за подценяване. Обхватът на неговите връзки се осветлява от факта, че веднъж си поръчал от Франция цял вагон пралини.

165

2.VI.1942, вечерта, „Волфсшанце“

По време на вечерята Шефа заговори райхслайтер Борман за книгите, които получил от него за преглеждане. Особено го заинтересували сборникът с цитати

---

⁴⁷² Андре Франсоа-Понсе - френски посланик в Германия от 1931 до 1938. През 1949 г. върховен комисар за Западна Германия, а от 1952 до 1955 френски посланик в Западна Германия.

на Фридрих Велики „Писма за религията“ и неговите „Теологически памфлети“. Би било наистина ценно дело, ако тези съчинения се направят достъпни за всички германци и най-вече за ръководители, начело с адмиралите и генералите и така нататък. Защото от тях става ясно, че той, Шефа, не е сам с „еретическите си мисли“, а е в компанията на един от най-великите германци.

Жалко е, че при изучаването на книги по темата държава/църква винаги установява, че държавното ръководство много лесно отстъпва народните интереси в полза на някакви идеологии и различни клики по интереси. Само така става разбираемо, че героиня на свободата като Жана д'Арк - Шоу го е изтъкнал много по-ясно от Шилер - е предадена от своите френски съвременници и изгорена като магьосница.

Какво трябва да се мисли за правното мислене на съда в подобни случаи, става ясно от студията на Ернст Хаук „Песента на германците“. Според него съдилищата дори успели да окачествят песните за свобода на толкова значителен германец като Хофман фон Фалерслебен като „противодържавни“, тъй като съдиите не видели зад дребните интереси на властващата в държавата династия големите интереси на целия германски народ⁴⁷³.

Когато човек знае това, трябва високо да оцени хабсбургската монархия, че дори и по времето, когато Райхът се разпаднал на отделни държави и буквално бил разкъсан от династични интереси, винаги са държали високо германската идея.

По време на вечерята Шефа разказа, че прочел докладна записка от гаулайтер Фрауенфелд⁴⁷⁴ за решаването на южнотиролския въпрос. Фрауенфелд предлага всички южнотиролци да бъдат закарани в Крим и да се заселят там. Така веднъж завинаги ще бъде погребан старият повод за спорове с Италия.

Той смята предложението за много добро, защото почти никъде на земята една народност не се е запазвала по-добре, отколкото в Крим. Както татарите, така и готите са жив пример за това. Освен това смята, че от гледна точка на климата и ландшафта Крим е напълно подходящ за южнотиролската народност. А и в сравнение с днешното местообитание на южните тиролци Крим е страна, в която текат мляко и масло.

Преместването на южнотиролците в Крим няма да представлява нито

---

⁴⁷³ Поетът и езиковед Аугуст Хайнрих Хофман фон Фалерслебен пише „Песента на германците“, част, от която и досега е химн на ФРГ. За награда е уволнен без предупреждение от Бреслауския университет.

⁴⁷⁴ Бившият виенски гаулайтер Алфред Фрауенфелд е генерален комисар на Крим.

физически, нито психически особена трудност. Те трябва да се спуснат само по една германска река - Дунав, и са там.

След вечерята райхсначалникът на пресата д-р Дитрих предаде на Шефа доклад, че англичаните са издали указание до пресата в духа, който той скицира вчера на обяд. Наистина смисълът на това указание към пресата бил, че при загуба на Индия световната английска империя би била разклатена, а предаването на Египет би поставило в затруднение повече германското командване, отколкото английското. Защото Англия би могла решително да попречи на снабдителните и транспортните връзки на германския Африкански корпус чрез взривяване на пристанища и пътища, така че Германия направо е паднала в капана.

След като прегледа доклада, Шефа отбеляза, че не би могло да се очаква толкова бързо отписване на Египет от англичаните. Между другото,, лъгането показва, че когато някой ден Чърчил умре, трябва да се погрижим на неговото самохвалство да бъде сложена точка. Сега е много важно нашата пропаганда веднага да се задейства и да разтръби без спиране из целия свят вестта, че за Египет днес е ударил часът на свободата. Ако тази вест се пусне умело, въздействието ѝ върху други покорени от Британската империя страни, особено в Близкия изток, ще бъде изключително.

Също така е съществено египетският крал да бъде подтикнат възможно най-скоро да се измъкне от „грижите“ на англичаните, за да бъде скрит някъде от нас до тържественото му връщане и нова интронизация. Задача на външното министерство е да му изпрати съответния намек. Дано обаче не се окаже прекадено умен в сравнение с нашите господа дипломати.

166

3.VII.1942, вечерта, „Волфсшанце“

Когато Шефа се появи за вечеря, чу как командир Баур и адмирал Кранке разговарят за рентабилността на самолетния транспорт в сравнение с корабния. Шефа каза, че по-голямата бързина на въздушния транспорт вече е осигурена. Според него при сегашното равнище на самолетостроенето решителното подобряване на рентабилността може да се постигне само чрез използване на реактивни самолетни двигатели.

По повод забележката на Баур, че трябва да се увеличи и бройката от 60 на 100 пътници, Шефа обясни, че за това можем да бъдем спокойни. Още следващите десетилетия ще ни донесат пътнически самолети с такава големина,

че в тях ще бъде вградена и баня.

Въпреки това, отбеляза адмирал Кранке, дори и при такова изключително развитие на самолета корабоплаването няма защо да се страхува от неговата конкуренция. Защото едва ли ще бъде възможно да се построят толкова големи самолети, които вместо корабите да могат да превозват въглища, дърва и товари желязо. Това не е и нужно, отговори командир Баур. И железниците са оставили на корабоплаването транспорта на тухли. Шефът завърши спора със забележката, че на нещата трябва да се оценяват от гледна точка на развитието. Както птицата представлява по-високо стъпало на развитие в сравнение с летящата риба, каквото тя от своя страна е спрямо обикновената риба, така и корабът е самолет в неговия начален стадий. Обаче бъдещето принадлежи на самолета.

167

4.VII.1942, „ Волфшанце „

Днес едва в 12 часа генерал Шмунд ни изнесе доклад за положението, от който стана ясно, че без „твърдостта на Шефа и непоколебимостта на германските войници източният фронт нямаше да може да бъде удържан“:

- а) поради по-ранното настъпване на зимата (главнокомандващ на група армии „Север“ генерал-фелдмаршал Лееб⁴⁷⁵);
- б) поради пълното изтощение на частите от група армии „Център“, участвали в операцията срещу Москва, генерал-полковник Гудериан⁴⁷⁶.

За интелигентността и верността на японците към съюза говори фактът, че ни дариха влизането си във войната, когато руснакът беше пробил на различни места южния фронт и бяхме изгубили Ростов отново⁴⁷⁷. Затова японците получиха от нас уверение, че без тях няма да сключим мир. Германският народ обаче дължи на тях и техния Тено вечна благодарност. Тяхната акция през зимата направи възможна нашата днешна широкомащабна лятна офанзива.

4.VII.1942, на обяд

---

⁴⁷⁵ Вилхелм фон Лееб - 1941-1942 главнокомандващ група армии „Север“. Отстранен е от поста през 1.1941 след конфликт с Хитлер. Не е ясно защо е споменат тук. - Б. пр.

⁴⁷⁶ Генерал-полковник Хайнц Гудериан командва 2-ра танкова армия. Отстранен е от поста през XII.1941, след като настъплението му пред Тула е спряно. Не е ясно защо е споменат тук. - Б. пр.

⁴⁷⁷ 28.XI.1941.

В обяда участва райхсмаршал Гьоринг. Спокойствието, което излъчва, чувството му за хумор, пълното му превъзходство - дори във владееенето на положението на масата - впечатляват. Също така неговото честно, безусловно вярно поведение. Някъде Гьобелс го нарече „човекът с откритото и вярващо детско сърце“.

Отначало разговорът е държавният секретар Баке се въртеше около въпросите на снабдяването, специално около доставката на африканско растително масло, което отчасти е складирано в Марсилия като наша собственост, отчасти можем да го разменим за бензин, тъй като във френска Северна Африка се използва частично за гориво. После Гьоринг разказа как е трупал германските запаси, купувайки ги законно и незаконно из целия свят, и тогава често дясната му ръка не трябвало да знае какво е правила лявата.

По повод изложеното от Гьоринг, Шефа каза, че той, за съжаление, не се справя толкова лесно със своите проблеми. При него това започва още с финансите. Ако не разполагаше с големите приходи от книгата „Моята борба“⁴⁷⁸, която сега излиза на японски и след Библията е може би с най-висок тираж в света, как можеше да си позволи своите фондации за галерии, музеи, градове като Линц и така нататък! Дори не би могъл да покрива разходите за ГКФ, които поел върху себе си, за да избегне бюрократичните разправи с Сметната палата. Защото единствената заплата, която получава от държавата като райхсканцлер - 36 000 р.м., не прави дори една десета част от тях. Нека бъде разбран правилно: не съжالياва, че харчи парите си за такива цели. Защото нищо не може да отнесе в гроба. Кръвни наследници няма и ако може да перифразира думите на Стария Фриц, очевидно не е дошъл на този свят за наслаждения, а май само, за да го измени.

След това Шефа разказа за морските си пътешествия, за морските болести и подобни. Освен това за едно несполучливо плаване с лодка по Дорсау край Линц и завърши разказа си със заключението: „В края на краищата какво е търсил в лодката!“. Тъй като преди бил много кльощав, винаги бил лош плувец. Затова, ако не се налага, трябва да стои настрана от плавания е лодки. Също така не язди, макар че Хофман много искал веднъж да го снима на кон. Между другото, експеримент от този вид би му струвал голяма част от неговата популярност. Защото хората го познават в автомобили и няма да имат нищо против да се катери по танкове, но на кон - не! Въобще той не е привърженик на маймунджилъците. Колко лесно може да се стигне до провал, учи опитът от

---

⁴⁷⁸ С германския тираж от около 10 млн. и лицензираните издания на 16 езика Хитлер печели милиони. Освен това получава приходи от авторски права върху неговите снимки, дяловете във „Фьолкишер беобахтер“, „Илюстриертер беобахтер“, издателство „Еер“. Към това трябва да се добави, че през 1934 е указ на райхсминистерството на финансите доходите на Хитлер са освободени от данъци като тези на британския монарх.

парадите. С конете винаги се случва нещо. Веднъж конят на тимпаниста се подплашил и той едва се задържал на седлото с крака, но панталонът му се скъсал от горе до долу. Ако беше вървял пеша с тимпана си, това нямаше да се случи. Един майор, барабанчик от СС, който винаги си хвърлял палката във въздуха, веднъж не могъл да я хване и тя се търкулнала пред краката на хората, и така нататък.

Тогава райхсмаршалът спомена великолепните униформи по време на някогашните императорски паради. Например тези на кирасирите, уланите и така нататък.

Когато по повод на една телеграма се заговори за американските условия на живот, Шефа каза, че САЩ водят политиката си с подкупи. След като известно време не купували от Бразилия гума, им показали нагледно своето значение като купувач. Когато това подействало, обявили, че са готови срещу политически отстъпки⁴⁷⁹ да изкупят цялата реколта от каучук.

Рахсмаршалът го потвърди; това, че САЩ могат да стигнат с подкупи толкова далеч, се дължи на расовата малоценност на тези - показателно е, че са враждебни на Германия - южноамерикански държави.

Малоценността личи и в действията срещу намиращите се отгатак германци, които при цялата им низост очевидно са породени от недостойния инстинкт да се навреди на по-висшето създание. Всъщност би трябвало да стоварим там десант и да пхнем юмрука си под носа на подобни боклуци.

„Пази Боже, никакъв десант!“, каза Шефа. Той се радва на всеки германски войник, когото може да „върне“.

168

4.VII.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа отбеляза, че винаги буди удивление колко напредничави били в своите схващания хора като Улрих фон Хутен⁴⁸⁰ и Гьоц фон Берлихинген⁴⁸¹.

---

⁴⁷⁹ На 28.VIII.1942 Бразилия обявява война на Германия.

⁴⁸⁰ Германски рицар, поет и учен, привърженик на реформацията. Идеалът му е силен и обединен германски райх.

⁴⁸¹ Франконски рицар и водач на селската войска по време на швабската селска война. Воюва за Райха срещу турците и Франция. Известен е и като Желязната ръка заради металната си протеза.

Направо е за съжаление, че зад тяхната борба не е стоял завършен, силен миоглед, който би могъл да им даде нужната духовна енергия и сила. Заради напълно германските си убеждения обаче заслужават германският народ да пази спомена за тях. Затова той насърчил хората си в бъдеще да бъдат кръщавани на тях бойни кораби или други големи военни кораби.

Отказал кръщаването на боен кораб на негово име, защото целият лош късмет, който би могъл този кораб да има, суеверните хора ще приемат като неблагоприятна поличба за неговата собствена дейност. Само си представете, кораб, кръстен на него, да лежи половин година или повече за ремонт в доковете! Колко неблагоприятно се отразява на Съветите съобщение като това за унищожението на форта „Сталин“ в Севастопол.

В държава, изградена на основата на миоглед, човек трябва да бъде особено внимателен с наименоването на бойни кораби, които посочват важни събития и участници в тази миогледна борба. Съветските кораби „Октомврийска революция“, „Марат“ и „Парижка комуна“ са драстичен пример за това. Затова наредил бронираният крайцер „Дойчланд“⁴⁸² да бъде прекръстен, защото загубата на боен кораб с името „Дойчланд“ ще отекне по-силно сред целия народ, отколкото загубата на всеки друг. По същата причина не разрешил носители на националсоциалистическия миоглед да дават имената си за някакви бойни кораби.

Обаче кораб винаги може да бъде кръстен на човек като Гьоц фон Берлихинген. Защото Гьоц фон Берлихинген има в народната представа такъв престиж, че наречен на него кораб може да потъне Х пъти, но новият, кръстен на него кораб ще бъде посрещнат с одобрително.

По време на вечерята по повод на една телеграма Шефа спомена, че правителството на протектората Бохемия и Моравия с огромна вълна от събрания е призовало чешкия народ за най-тясно сътрудничество с Великогерманския райх и в бъдеще всеки, който стои настрана, да бъде заклеймен като предател на чешкия народ.

Вълната от събрания е резултат от откровения разговор, който провел с президента Хаха по време на държавната церемония за обергрупенфюрер Хайдрих⁴⁸³ в райхсканцеларията. Той съобщил на Хаха и придружаващите го

Герой на първата драма на Й. В. Гьоте.

⁴⁸² През есента на 1939 „Дойчланд“ е прекръстен на „Люцов“.

⁴⁸³ 9.VI.1942.

членове на правителството, че не бихме могли повече да търпим нарушаване на интересите на Райха в протектората и евентуално ще помислим за изселване на чехите, което за нас, които вече са преселили няколко милиона германци, няма да представлява затруднение. При това въведение Хаха и неговите сътрудници буквално се спихнали.

След пауза попитали дали биха могли да използват - поне частично и подобаващо предпазливо - това съобщение пред чешкия народ. Тъй като смята чехите за трудолюбиви и интелигентни работници и му е важно възстановяването на спокойствието сред техния народ заради намиращите се в протектората две големи и важни германски оръжейни фабрики⁴⁸⁴, той се съгласил със съответната просветителска акция на правителството на протектората.

Ако тази акция на правителството на протектората била проведена с ясна прогерманска насоченост, това се дължи не на последно място на държавния министър Майснер. След приема при него той направил с чешките господа малка обиколка на градината и в отговор на уплашените им въпроси ги уверил, че доколкото го познава, неговото, на Шефа, указание за евентуално изселване на чехите⁴⁸⁵ е последната му дума.

Това било толкова добре разбрано от чешките господа, че настроили бъдещата си политика недвусмислено върху основата, че всички проруски Бенешови интриги и Бенешови хора трябва да бъдат унищожени. И че в битката за запазване на чешкия народ вече не трябва да има неутрални и онези, които не са нито „за“, нито „против“, трябва също да бъдат отхвърлени.

Очевидно хората от правителството на протектората са доволни, че могат отсега нататък да посочат на собствения си народ убедителни причини, за да нападнат Бенешовите хора. Наистина, досега не бяха имали подобна идеална възможност да работят според лозунга „Който не е с мен, е против мен“ и по този начин да се отърват от своите противници. Във всеки случай още при сбогуването с Хаха и неговите хора е останал с впечатлението, че са си тръгнали с облекчение, защото им е разрешил да разяснят на народа си загатнатите от него последствия от вредно за Райха поведение.

По време на вечерята Шефа разгледа проблема с дипломатическите отношения на Третия райх и Ватикана. Той съвсем не е на мнение, че след пенсионирането на сегашния ни представител във Ватикана трябва да планираме

---

⁴⁸⁴ Заводите „Шкода“ в Пилзен и оръжейните заводи в Брюн (Бърно).

⁴⁸⁵ Хайнрих Химлер, от 7.X.1939 райхскомисар по въпросите на преселванията, сериозно го е предлагал.

заемането на този пост от нов човек⁴⁸⁶, тъй като отношенията на Германия с Ватикана се основават на конкордата⁴⁸⁷. Навремето обаче конкордатът бил продължение на областните конкордати и с премахването на областите в Германския райх е станал невалиден. Фактът, че в основата на конкордата са областните конкордати, естествено, не го прави тяхна неизменна част, а те просто са негови съставни части. Според него отмяната на суверенитета на областите или съответно прехвърлянето му върху Райха има за правна последица, че така наречените външни отношения на Ватикана с нас стават излишни.

С оглед на войната не бил осъществил на практика своето мнение. От друга страна, не показал никаква отзивчивост към опитите на Ватикана да разпростре конкордата и върху новите области на Райха. Област Заар, Судетите, Бохемия и Моравия, Райхстау Данциг-Западна Прусия, гау Варте, голяма част от Силезия и Елзас и Лотарингия днес нямат с католическата църква уредени с държавен договор отношения. Значи в тях църковните въпроси трябва да се уреждат на чисто териториален принцип.

Когато дейният нунций на Ватикана се яви лично във външното министерство, за да се сдобие чрез тяхното посредничество с някакво влияние върху църковните дела в новите области на Райха, трябва да му бъде отказано. Нужно е да му се обясни, че при липсата на специален конкордат уреждането на църковните дела в тези области е изключителен приоритет на местния представител на държавната власт, значи райхсгубернаторите, и най-високия местен началник на съществуващото в съответната област църковно сдружение. Разбира се, само по себе си би било по-добре, ако нунцият беше получил тази информация от министър Ламерс. За съжаление, външното министерство в своя непрекъснат стремеж към нови компетенции позволило да бъде надхитрено от папския легат да се намеси. Сега трябва да види как ще се измъкне от това.

От наша гледна точка за развитието на отношенията между държавата и църквата е радващо, че почти в половината Райх можаха да се вземат мерки от райхсгубернаторите, значи на областно ниво без централизиращия възел на конкордата. Защото всеобщото за Райха регулиране само ще затрудни отношението между държавата и църквата, тъй като католическата църква винаги се стреми да превърне във всеобща норма споразумението, в което в най-голяма степен са удовлетворени желанията ѝ. Това означава, че при една райхснаредба ще трябва да се съобразяваме с най-слабата брънка в нашата верига, т.е. с онези области, които мирогледно са най-изостанали. При областна

---

⁴⁸⁶ Точно обратното. Заради неблагоприятното развитие на войната през 1943 е изпратен като посланик във Ватикана държавният секретар във външното министерство барон Ернст фон Вайцекер.

⁴⁸⁷ 20.VIII.1933.

регулация нямаше да сме в това неизгодно положение. При решения по гау, гаулайтерите можеха в зависимост от състоянието на мирогледното освобождаване на населението в областта да продължат крачка по крачка в нашия дух. Ако иначе няма високо мнение за американците, трябва в тази връзка да ги поздравя. Техните държавници са сложили работата на църквата върху разумни основи, като са ѝ посочили в рамките на обичайните възможности за сдружаване нейната сфера на действие. Тъй като освен това не плащат на църквата и стотинка държавни пари, цялото духовенство пълзи подире им и пее хвалебствени песни.

Не е за чудене! Тъй като свещеникът иска да живее, обаче не може да събере кой знае колко от доброволните дарения, повече или по-малко е зависим от държавната парична помощ. Щом няма право на нея, трябва да я заслужи с угодно поведение.

Когато един ден престанем да плащаме един милиард на църквите, нашите свещеници бързо ще захвърлят нахалството си и вместо да ни ругаят и да се държат нахално с нас, ще ни целуват ръцете. Тогава можем да насочваме духовенството с много по-малко субсидии така, както отговаря на нашите желания. Вече ще се налага да се спират субсидиите само на отделни свещеници. Защото, ако изсипеш един милион на някой епископ за него и неговите подчинени, той веднага ще прибере първите триста хиляди марки за частната си кесия. Защото иначе не би бил истински свещеник. Разделянето на останалата част на другите духовници в неговата църковна област ще предизвика мила свещеническа разпра, на която бихме могли да се насладим. Тогава обаче не бива да отстъпваме в едно: молбите за намеса от страна на свещениците трябва непременно и без проверка да се отхвърлят от държавата. Основанието за подобен отказ е очевидно. При липсата на множеството укрепващи духа средства на църквата, според нейното собствено учение светските сили няма да успеят толкова лесно да въведат порядък, колкото духовенството. Как може някакъв нещастник да подхване толкова трудна работа, когато му липсва просветлението отгоре!

Наредбата за паричните субсидии за свещениците, както и всяко друго споразумение, трябва да е дело изключително на райхсгубернатора. Няма защо човек да се страхува, че райхсгубернаторите ще подпишат договори, насочени срещу Райха или нарушаващи неговите интереси. Първо, защото държим здраво в ръцете собствените си губернатори. Второ, повечето райхсгубернатори вече са по-безпощадни от него по тези въпроси.

След войната ще настъпи краят на конкордата. Той ще си достави лично удоволствието да изброи на църквата всички случаи, когато е извършвала нарушения. Човек трябва само да се сети за тясното сътрудничество на църквата

с убийците на Хайдрих. Те не само намерили убежище в една пражка църква в предградията, но дори получили от промъкналите се с тях свещеници възможността да се барикадират в олтара.

Развитието на отношенията между държавата и църквата е поучителен пример за това, как непредпазливостта на един държавник може да оказва въздействие столетия наред. Когато на Коледа през 800 година в римската черква „Св. Петър“ Карл Велики е клечал в молитва, папата - преди кралят да успее да помисли за последиците от подобно символично действие - шляп, му нахлупил короната на главата. С това, че е позволил да се случи, той дал на папските наследници власт, която донесла много столетия мъченичество на германското държавно ръководство и германския народ. Тъй като през всички времена има авторитетни хора - значи ги има и сега, - които са толкова непредпазливи да позволят да им окачат златна корона, не може достатъчно настойчиво да се посочва чудовищното въздействие на подобен, изглеждащ почти маловажен жест.

В същия дух и също толкова глупаво е, когато външното министерство вярва, че трябва непременно да отговаря на всяка ватиканска нота. С това, че се отговаря, се признават правата на Ватикана да се бърка във вътрешногермански работи - макар и в църковната област - и да се свързва официално с нас. С какви отракани дипломати разполага католическата църква в лицето на своите влиятелни лица и каква предпазливост е уместна в тяхно присъствие. Това учи не само историята, но и съвременността с множество примери. Когато след влизането му във Виена под прозорците му се вдигнал чудовищен шум от свирене и викане и той научил, че се отнася за виенския кардинал архиепископ Иницер, който идвал при него, очаквал свещениче, потиснато и обременено от вина. Вместо това се появил човек със самоуверено държане, който го заговорил с толкова сияещо лице, сякаш през цялото време на австрийската система заради него косъм не е паднал от главата на някой националсоциалист.

Затова трябва още веднъж да подчертае, че когато човек се впусне в разговор с тези братя, веднага разбира с кого си има работа.

Папският нунций, който като доайен на дипломатическия корпус държи поздравителната реч по време на новогодишните приеми в Берлин, постоянно се опитва да насочва разговора към положението на католиците в Германия. Затова той го избягва от самото начало, като проявява интерес по най-любезния начин към чернодробното заболяване на високия господин, а когато тази тема се изчерпи, незабавно започва да поздравява другите дипломати. Тъй като по принцип не позволява на папския нунций да говори с него, оставяйки Ламерс да го отблъсва, успял да се измъкне от всеки личен контакт с Ватикана. Веднъж по време на борбата Розенберг му поднесъл уводна статия, в която отговарял на

нападките на католическата църква. Той му забранил отпечатването на тази статия. Винаги смятал за погрешно, че по онова време Розенберг изобщо се впуснал в дискусия с църквата. Защото от това Розенберг нищо не можел да спечели, тъй като разкрепостените католици от само себе си гледали вътрешно критично на мнението на църквата. А от правоверните католици не само не трябвало да очаква разбиране за „еретичните“ си изложения, а трябвало да предвиди, че противниковата пропаганда с успех ще го „дискриминира“ като човек, обременен с „многозначни размишления по верски въпроси“. Когато той, Шефа, мълчи пред обществеността по църковните въпроси, хитрите лисици от католическата църква не го разбират погрешно. Той може дори да си представи, че човек като епископ Фон Гален знае, че след края на войната с него ще си оправят сметките до стотинка. Ако не успее преди това да се назначи в Collegium germanicum в Рим, може да е сигурен, че при това разчистване на сметките нищо няма да бъде забравено.

Между другото, поведението на този епископ ще бъде и повод веднага след войната да се отмени конкордатът, на негово място да влязат регионални споразумения и веднага да се отнемат осигуряваните по договор средства на църквата.

Сигурно за неговите райхсгубернатори ще е удоволствие да съобщят на някой епископ, който от държавна гледна точка е поел по криви пътища, че поради моментен недостиг на пари райхстау за негово най-голямо съжаление трябва да спре даваните досега субсидии, които преди редовно са се изплащали. Тъй като църквата, ако зависи от пожертвувания, няма да нарини и 3% от днешната райхсубсидия, всеки епископ ще пълзи подир своя райхсгубернатор, за да получи пари, след отстраняването на конкордата и с това правото на субсидии.

След войната задача на райхсгубернатора е ясно да покаже, че ще преговаря с църквата, както с всички останали местни кооперативи и сдружения, без при това да допуска намеса на чужди държави и политически сили. Тогава нунцият може спокойно да се върне в Рим и ние ще си спестим разходите за представителство във Ватикана. Сигурно само външно министерство ще плаче за изгубения посланически пост.

169

5.VII.1942, на обяд, „Волфшанце“

По време на обяда се изказа мнението, че силната проява на монархически тенденции в Испания се дължи може би не на последно място на това, че Франко

се надява при възстановяването на трона да създаде и за себе си тронче.

Шефа енергично възрази на това мнение. Във всеки случай смята Франко за достатъчно умен, за да знае, че един крал ще ги уволни или може би дори ще ги отстрани като хора, обременени от гражданската война.

Никой не е толкова безгранично глупав, колкото кралете. Това е могъл да установи лично от едно негово собствено преживяване. Един от нашите предишни владетели - Рупрехт фон Байерн⁴⁸⁸, година след победата му пратил посредник, за да му каже, че той, Фюрера, сигурно разбира необходимостта в Германия да бъде възстановена монархията. По-нататък посредникът казал според поръчението, че в тази монархия Шефа не може да остане канцлер, защото неговата личност е пречка за обединението на целия народ. Обаче към него ще бъде проявено великодушие и ще бъде обезщетен чрез обявяване за херцог.

Този човек бил толкова тъп, че дори не знаел, че в германската история точно князете винаги са били маята на разделението и че едва ли е имало някога по-голямо единство сред германския народ, отколкото под неговото ръководство. Смятали, че щом някакъв нещастник го нарече херцог, може да го подмамят и отстранят от водачеството на народа.

Затова че нашите социалдемократи отстранили тази мая на германското разделение, им благодарил с изплащането на техните пенсии - между другото и на Северинг⁴⁸⁹. Би било пропиляване на историческата им заслуга, ако се възстанови влиянието на хоенцолерското котило, например като офицери във Вермахта.

По време на обяда Шефа заговори за изключителната непридирчивост на хората в Южна Италия. Там сигурно един милион души живеят от улова на риба, от плодовете по дърветата и подобни, тоест от ръката - в устата. Южноиталианските градове не познават глада, защото лежат на морето, което освен риба доставя миди, морски паяци⁴⁹⁰ и какви ли още не, което е напълно достатъчно за прехраната на непридирчивите хора.

Обаче в тази непридирчивост се крие голяма опасност. Тъй като по-голямата част от хората са склонни към мързел, прекалено лесно изгубват

---

⁴⁸⁸ Кронпринц Рупрехт фон Байерн, син на Лудвиг III, генерал-фелдмаршал от ПСВ и затова спряган за наследник на Хинденбург.

⁴⁸⁹ Карл Северинг - от 1907 до 1933 социалдемократически депутат, няколко пъти вътрешен министър на Прусия и на Райха.

⁴⁹⁰ Тригълни краби. - Б. пр.

желанието да вършат нещо, когато виждат, че може да се живее и без да го правят.

Той наредил, десетте до петнадесет хиляди професионални безработни, които при вземането на властта в Германия се мотаели наоколо и когато икономиката заработила отново не показали никаква склонност да започнат на редовна работа, да бъдат изпратени в концлагер. Защото е невъзможно да се справиш с тях чрез обикновените средства. Преместването обаче в концентрационни лагери подействало възпиращо и това улеснило подема на икономиката.

Германската икономика се справила с този проблем, както и с безброй други, и с това осигурила провеждането на програмата за въоръжаване. Причината за това не на последно място е, че управлението на икономиката ставало все повече държавно. Само така е било възможно общонационалната цел да бъде наложена на интересите на отделните групи⁴⁹¹.

И след войната не бихме могли да се лишим от държавното ръководство на икономиката, защото иначе всеки кръг по интереси ще мисли само за осъществяването на неговите желания. Например крайбрежният жител, който вижда нещата такива, каквито ги преживява всеки ден, до днес смята печеленето на земя чрез строителството на диги за последна дума на техниката. В действителност днес тази форма за печелене на земя е глупост, защото на изток имаме достатъчно земя на разположение. От друга страна, трябва, разбира се, и днес да се стремим към подобряването на почвата в стария Райх и на това не бива да се пречи заради индустриалните интереси. След като хората се убедили, че наносите⁴⁹² със своето високо съдържание на азот са по-добър тор от изкуствения, защото на него му липсва тяхното богатство от бактерии, те трябва да бъдат извозвани и с влакове, колкото и нашата индустрия да роптае.

Тъй като в масата всеки мисли егоистично, правилното функциониране на народното стопанство без държавно ръководство не е възможно. Какви успехи може да има подобно ръководство на народното стопанство, показва Република Венеция, нали Венеция поддържа цената на хляба стабилна повече от половин хилядолетие. Едва евреинът с неговото мото „свободна търговия“ успява да разклати стабилността на цената на хляба.

---

⁴⁹¹ Работната сила в Германския райх преди избухването на войната е 39,4 млн., от които 300 000 чужденци. След обявяването на „тоталната война“, т.е. към края на войната, 35,9 млн., от които 7,5 млн. чужденци.

⁴⁹² Кал от Северно море с голямо съдържание на останки от морски животни.

5.VII.1942, вечерта, „Волфшанце“

Заради няколко напълно лъжливи московски военни комюникета, отпечатани в шведски и в швейцарски вестници, както и в английската и американската преса, Шефа заяви, че тези сводки са истинско еврейско бръщолевене. Макар да не съдържат конкретни данни за селищата, причината световните агенции да ги поемат е изключително в това, че и там седят евреи.

За съжаление не само в Англия и Америка, но и в Стокхолм и швейцарските градове населението вярва безусловно на еврейските дрънканици. Причината евреите с техните интриги да печелят такова доверие се вижда най-ясно по швейцарския народ. Там единият преследва млечни интереси, другият - цените на зърното, третият - сделки с часовници, и така нататък. Разбира се, възрастният господин Тел⁴⁹³ не може да повдигне военния дух сам. Последствието е, че днес Швейцария е толкова съсипана във военно отношение, че швейцарският офицер, който представи тази война в истинската ѝ светлина, ще бъде лишен от военния си ранг.

Главната заслуга на НСГРП е, че на германския народ отново беше набито в главата убеждението за вечната необходимост от военно възпитание на подрастващите поколения. Ако човек иска този дух завинаги да бъде висок, трябва да се погрижи участниците във войната, отличили се с особени успехи и имащи особено голям военен опит, да бъдат държани на разположение като пример и учители на бъдещите поколения. Съсловието на подофицерите трябва също да получи специално отношение. Тъй като извън индивидуалното обучение на отделния войник резервното офицерство има огромна военна мисия пред целия народ, защото е един от най-подчертаните носители на войнишкия дух. Освен това училищата и всички други учебни заведения трябва на всяка цена да запазят забележително оцелелия и по време на системата интерес у германския народ към военно-научните въпроси.

Той е запален защитник на идеята, че в борбата между народите победата винаги печели по-доброто средно ниво. Според неговото мнение всички природни закони ще се обърнат, ако малоценното би станало господар на по-силното.

Затова англичаните могли само 300 години да разиграват своя театър на световното господство, защото на континента не е имало нищо расово и по интелгентност равностойно, което да се изправи срещу тях.

---

⁴⁹³ Вилхелм Тел - легендарният герой от швейцарската борба за независимост през XIV в.

Наполеон не е могъл да бъде противотежест срещу тях, тъй като в опиянението от Френската революция не е разполагал с приемлива база за нов порядък в Европа. Изобщо след разпадането на стария германски райх в Европа не е имало държава, която да превъзхожда Англия по брой, значение и представителност.

Той твърдо вярва, че на основата на развитието на национал-социалистическа Германия ще успеем по чисто биологични причини така да надминем англичанина, че със 150-200 милиона германци ще станем неограничени властелини на Европа.

Според него съживяването на проблема „Тук Рим - Там Картаген“ в „Тук Еермания - Там Англия“ е невъзможно. Защото резултатът от тази война ще е, че за разлика от нашите политическо-демографски възможности, всеки допълнителен милион англичани ще представлява бreme за Острова. Не е възможно и връщането в провинцията на живеещите в градовете англичани. Защото първо трябва да бъде разрушена сегашната социална структура на Англия, а това означава разпадане на остатъка от световната английска империя. Фактът, че това не беше предвидено навреме и не бяха взети мерки за укрепване на положението в империята, показва, че Англия не се управлява от мислители, а от евреи. Днешните англичани приемат безкритично не само политиката към Палестина, но и цялата останала политическа халтура на евреите.

Една от нашите най-важни задачи е да предпазим нашите идни поколения от същата политическа участ като тази на германците през 1918 и 1933. Заради това у тях трябва да поддържаме будно съзнанието за еврейската опасност. Дори само по тази причина трябва на всяка цена да се запази представянето на мистерията в Оберамергау⁴⁹⁴.

Защото едва ли другаде еврейската опасност е онагледена по-ярко от примера с античната римска империя, както в изобразяването на Пилат Понтийски в тържественото представление. Той е римлянинът, който превъзхожда расово и по интелигентност толкова много останалите, че прилича на скала в средата на гъмжащата еврейска измет. С признаването на огромното значение на тези мистерии за просвещението на идните поколения той е истински християнин.

Тъй като само едно ясно расово съзнание би могло да осигури опазването на нашата раса, нашите расови закони трябва да бъдат съвсем недвусмислено насочени срещу всяка расова инфекция. Не само срещу евреите. При

---

⁴⁹⁴ Мистерията „Страстите Христови“, която се поставя на всеки 10 години в това баварско село от 1634 г.

разясняването на германския народ на неговите расови закони трябва винаги да се подчертава, че расовите закони имат задача да предотвратяват и замърсяването на германската кръв чрез арменска или друга неарийска кръв. Трябва да направим всичко възможно така да заздравим расовото съзнание на нашия народ, както римляните във времето на своя исторически разцвет. Тогава всеки римлянин несъзнателно е упражнявал положителна отбрана срещу смесването с чуждестранна кръв.

Същото било в Гърция по време на нейния разцвет. Според стигналите до нас разкази атинският пазар се изкривил от смях, когато Павел заговорил за еврейските работи.

За да не намираме днес повече великолепни свидетелства за расовото съзнание от времето на римския и гръцкия разцвет, причината е, че евреите християни от IV век разрушавали храм след храм; унищожението на Александрийската библиотека също е еврейско-християнско дело.

171

6.VII.1942, на обяд, „Волфсшанце“

Шефа подчерта, че преди времето на Рибентроп външното министерство в Германия било истинско бунцище за интелигенцията. Който не бил годен за друга професия, намирал там убежище, както и цели тълпи евреи. Последствието от това е, че нашите дипломати са осмивани почти във всяка оперета. А ако им се облече униформа - първо била представена от есесовци и изглеждала великолепно, - също добивали оперетен вид. Рибентроп е наистина прав, че настоява за едно обновление на външното министерство. Всеки работещ в чужбина служител на външното министерство е представител на Германския райх. Ако направи грешка или дори само лошо впечатление, или говори глупости - това вреди на Райха. За разлика от него, един правосъден служител може спокойно да е луд и съответно да натвори повече или по-малко глупости в службата - на кого му пука. Да не говорим, че Райхът няма да понесе някаква особена, непоправима вреда. В бъдеще трябва да се използват за дипломати най-добрите германци, които са се доказали професионално и притежават и съответното държане.

6.VII.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа разказа за своите престои⁴⁹⁵ в „Кайзерхоф“ по време на борбата. Тъй като винаги идвал с голям щаб сътрудници, обикновено имал нужда от цял етаж и заедно с храната на неговите придружители на седмица имал сметки за около 10 000 р.м. Тези разходи възстановявал преди всичко със статии и интервюта за чуждестранния печат, за които в края на борбата често му плащали между 2000 и 3000 долара. При лансирането на тези статии и интервюта в чуждия печат обаче често имал неприятности със своето аташе по печата за чуждите журналисти Ханфценгел, който бил повече бизнесмен от политик и винаги виждал само финансовия успех. Например, когато му възлагал задача по най-бърз начин да вкара статия в световната преса, той губел скъпоценно време в опита да избие повече пари от нея. Появявал се е при него не по-малко от три пъти, за да го накара да продаде статията на някакво чуждестранно информационно бюро, и накрая повярвал, че е успял да го убеди с обещанието за хонорар от 1000 паунда. Когато тогава му креснал, изпълнен с гняв: „Ханфценгел, не ме докарвайте до бяс с вашата стиснатост! Щом държа утре статията да се чете из целия свят, финансовите съображения не играят никаква роля!“ Ханфценгел дълбоко се учудил как може той да остави да му се изплъзнат 1000 паунда.

В своята жажда за пари и своята стиснатост Ханфценгел бил непоносим. Веднъж в селска кръчма изложил цялата компания, защото заради цената на една супа, която дори нямало той да плаща, вдигнал огромен скандал. При това цената на супата била 30 пфенига. Друго характерно нещо за него било, че като голям любител на зеленчуците с цел икономия никога сам не си поръчвал плато със зеленчуци, а дебнел на масата дали един или друг господин от придружаващите лица няма да остави от зеленчуците. С думите „Зеленчуците са най- здравословното нещо!“ си пресипвал от всички чинии зеленчуковите остатъци и ги струпвал в своята чиния. По същия начин вечерта си уреждал от всички сирене, забелязвайки, че „сиренето е толкова питателно!“. Когато веднъж му възложил заради внезапно изскочило пътуване да купи сандвичи за всички сътрудници, той купил не по- малко от две сухарни торби сандвичи със сирене, тъй като повечето господа - както много добре знаел - не обичали сирене и той с голямо удоволствие ги замъкнал у дома.

Райхслайтер Борман потвърди разказа на Шефа чрез още анекдоти. Със забележката на генерал Боденшац, че в съгласие със заключенията на

---

⁴⁹⁵ По време на престоите в Берлин Хитлер предпочита хотел „Кайзерхоф“, защото е точно срещу райхсканцеларията.

райхсмаршала Ханфценгел се проявил като циник и при появата си в Лондон и Цюрих, разговорът на тази тема завърши⁴⁹⁶.

По време на вечерята Шефа разказа, че той и придружаващите го не само опознали целия Райх по време на предизборните пътувания, но и заобичали изтока и запада, севера и юга на Райха.

Тъй като за обяд или вечеря обикновено бил канен в семейства, се сближил и с хора от целия Райх. Колко пъти се е радвал да установи, че в семействата, на които гостувал, бащата бил в политическото ръководство, съпругата в женското движение, синът в Хитлерюгенд, дъщерята в Съюза на германските момичета, а братът - в СА. Тъй като веднъж годишно всички се срещали на партийния конгрес в Нюрн-берг, тези дни и в голямото и в дреболиите били истински семейни празници. В голямото, защото по време на борбата чрез безбройните пътувания на нашите оратори и водещите партийни другари, чрез общите действия, бойните лозунги и така нататък партията се споила в едно голямо семейство, което си давало среща на партийния конгрес.

Партийният конгрес бил не само нечувано събитие в живота на НСГРП, но в някои отношения извършил ценна подготвителна работа за войната. При всеки партиен конгрес трябвало да бъдат експедирани не по-малко от четири хиляди влака. Тъй като по този повод влаковете стояли до Хале и Мюнхен, железницата чрез партийните конгреси натрупала опит в областта на военните транспорти, който не бива да се подценява.

Значението на райхспартийния конгрес трябва и в бъдеще да бъде запазено. Затова той наредил разширението на партийния терен в Нюрнберг да бъде направено с оглед на 2 млн. посетители по този случай вместо досегашните 1,5 млн. Германският стадион, който получил Нюрнберг, великолепно изобразен в две картини от Хирт⁴⁹⁷, побира не по-малко от 400 000 души и с това има размери, каквито светът още не е виждал.

---

⁴⁹⁶ Сарказмът на Хитлер за бившето му пресаташе д-р Ернст Ханфценгел (по прякор Пуци) има за цел да прикрие принципните различия, които довеждат до разрыв помежду им. Полуамериканец и състудент в Харвард на Рузвелт, Ханфценгел от 1933 предупреждава да не се подценяват САЩ с техните огромни материални и човешки ресурси, както и за по-хуманно отношение към евреите. През 1922/1923 г. предлага на Хитлер на негови разноски да отиде в САЩ като германски политик и антикомунист, който иска да промени Европа, за да се запознае на място с най-важната в аграрно и индустриално отношение страна в света. Хитлер отказва, както отказва и среща с Чърчил, организирана чрез сина му Рандолф през 1932 - нещо, което Чърчил никога не забравя. През 1938 Е. Ханфценгел емигрира в Швейцария и оттам в САЩ. Автор на историите за „цицинлъка“ на Ханфценгел е Гьобелс.

⁴⁹⁷ Ото Хирт.

7.VII.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа спомена, че при разкопки на селища на нашите предци от предхристиянската епоха винаги се вдига много шум. На него това не му харесва.

По същото време, докато нашите предци произвеждали каменни корита и глинени стомни, заради които нашите изследователи на предисторическото време вдигат толкова шумотевица, в Гърция са построили Акропола.

Също така трябва много да се внимава с подобни твърдения за културното равнище на нашите предци през първото хилядолетие след Христа. Например, когато в Източна Прусия е била открита една много стара библия на латински, това не значи, че е създадена там. Защото вероятно е от юга и само е разменена срещу кехлибар.

Същинските носители на културата през последните хилядолетия преди Христа и през първото хилядолетие след раждането на Христос били средиземноморските страни. Понякога на нас това ни се струва невероятно, защото ги преценяваме според състоянието, в което са днес. Това обаче е напълно погрешно.

Някога Северна Африка била гъсто обрасла с гори, Гърция, Италия и Испания също така имали гъсти гори по времето на гръцкото надмощие и по времето на римската империя. Освен това трябва много да внимаваме при оценката на египетската история.

Също като Италия и Гърция Египет в своя апогей бил обитаема и климатично подходяща област. И той е доказателство за културния упадък на един народ, когато неговите хора изсичат горите, без да се грижат за залесяване, и така лишават природата от най-важната предпоставка за нейното мъдро водно стопанство.

Многобройните носещи се сред народа погрешни представи за културното развитие на нашите предци се дължат не на последно място на това, че имат неверни познания за възрастта на нашите градове.

Има дори градове като Нюрнберг, за които той лично бил удивен, когато разбрал, че са само на 700 години. Ако за датата на създаване на Нюрнберг се носят погрешни представи, то това се дължи не на последно място на хитростта на нюрнбергчани. Например кметът Либел накарал да премълчат 700-годишния

юбилей, за да не бъдат - както лично му разказал - разочаровани многото хора, които вярват, че е по-стар. Що се отнася до основаването на Нюрнберг, трябва да се смята за установено, че Нюрнберг води началото си от една от крепостите от салическата⁴⁹⁸ епоха, около която е времето се образувало селце. Повечето от основаните през Средновековието градове се разраснали, опирайки се на подобни укрепени замъци. С това се обяснява и броят на основаните градове в Източна Германия, тъй като укрепените крепости били нужни като убежище на селското население срещу атаките от изток. Тези боклуци от изток още тогава се втурвали срещу нашата граница и заливали германската земя, хората не могли да просъществуват без крепостите. Дори в Седмоград, където крепости нямало, трябвало да построят много укрепени постройки - между другото и срещу турците - и затова разширили черквите в крепости.

174

7.VII.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята генерал Йодъл разказа на Шефа, че след пресичането на испанската граница на ранени членове на „Синята дивизия“ било отказано използването на бързия влак за Мадрид. А когато се опитали да заминат в един от багажните вагони, по заповед на военния губернатор били отведени от вдигната по тревога пехотна рота.

По този повод фелдмаршал Кайтел отбеляза, че на членовете на „Синята дивизия“ очевидно се гледа с лошо око, тъй като понятието „синьо“ води началото си от необвързаната с църквата прафаланга, докато днес приемането във фалангата може да стане само с разрешението на местния свещеник.

Шефа потвърди, че сегашното развитие в Испания е всичко друго, но не и радващо. Очевидно Франко не притежава класата, за да се справи с политическите проблеми на Испания без църквата. Изходната позиция за неговата работа била значително по-лесна от неговата, на Шефа, и на Дуче. Дуче и той трябвало след завоюването на държавата да привлекат армията към себе си, а Франко освен политическата власт имал в ръцете си и армията. Обаче очевидно не може да се освободи от влиянието на Сунер, макар Сунер да е направо възплъщението на попската политика и води със силите от Оста очевидно нечестна игра.

---

⁴⁹⁸ Салически франки - самостоятелно франкско племе, към което принадлежи Хлодвиг I, самостоятелен франкски крал. По негово време (457-481) е издаден правният кодекс Салически закон. - Б. пр.

Всъщност поповете били ужасно глупави. Защото така, както се опитват да дирижират в смисъл на реакция положението в Испания чрез Сунер и искат възстановяването на монархията, могат само да предизвикат нова гражданска война. Обаче нея те сигурно няма да преживеят. В отговор на подмятането на генерал Йодъл, че тук сигурно играе роля и английският паунд и може би по този начин Англия се опитва да открие „втори фронт“, Шефа посочи, че днешната система в Испания в никакъв случай не бива да се уеднаквява с националсоциалистическата или фашистката.

Както д-р Тод, когато използвал червените испанци в своите трудови лагери, винаги му докладвал, червените испанци не се чувствали „червени“ в нашия смисъл. Наричали се революционери и показвали чрез своето трудолюбие и трудовите си постижения едно наистина ценно поведение. Затова не можем да направим нещо по-умно, освен да задържим в резерв, колкото може повече от тях, започвайки от четиридесетте хиляди в нашите лагери, за възможното избухване на гражданска война в Испания. Заедно с фалангистите от стария формат те са най-благонадеждните.

След това посланик Хевел разказа, че в Мадрид видял войници без пушки и отличителни знаци да работят по поддръжката на пътищата. Те били пазени от войници с отличителни знаци и пушки. Той предполага, че е ставало дума за червени испанци, и е на мнение, че ако искат да ги използват като затворници за пътни работи, би било по-целесъобразно това да не се прави в униформа. След това фелдмаршал Кайтел потвърди, че към испанската армия не може да се прилагат нашите критерии. Например впечатлението от почетната рота при срещата на Фюрера с генерал Франко било ужасно. Войниците имали толкова ръждясали пушки, че без основно почистване с тях не би могъл да се възпроизведе и един изстрел. Когато срещата между Фюрера и Франко била уговорена, адмирал Канарис⁴⁹⁹ го предупредил, че Фюрера ще бъде разочарован да срещне вместо герой - маневрист, с една дума, непоправим в лавирането дипломат.

По този повод Шефа отбеляза, че хората на Франко могат да говорят за късмет, че по време на първата гражданска война са получили подкрепата на фашистка Италия и националсоциалистическа Германия. Защото както червените испанци винаги уверявали, не се съюзили със Съветска Русия по мирогледни причини, а били принудени заради липсата на друга подкрепа. Така били тласнати в един фарватер, към който не са се стремили.

Едно е ясно: ако човек иска да говори за небесна намеса, която решила

---

⁴⁹⁹ Адмирал Вилхелм Канарис е от 1935 г. началник на отдел „Абвер“ (шпионаж) в райхсминистерството на войната, а от 1938 до 1944 - отдел „Абвер/Чужбина“ във ВКВ.

гражданската война в полза на Франковите хора, то тази намеса не била от наскоро отличената е маршалски жезъл Божия майка⁵⁰⁰, а от германския генерал Фон Рихтхофен⁵⁰¹, който изпращал своите летци „от високо в небето“ срещу така наречените червени.

Когато посланик Хевел каза, че дори най-добрите испанци са много мързеливи и на туй отгоре не позволяват да им се каже, каквото и да било, Шефа отбеляза, че слава Богу, сред работещите за Организацията „Тод“ червени испанци и фалангисти дисциплината е отлична, така че имаме причина да спечелим още от тези хора за работа при нас. За съжаление обаче, било много по-трудно да се намери подходящата испанска личност за изчистване на испанските политически обстоятелства. Защото проблемите били не толкова във военната, а във вътрешнополитическата област. Преди това трябва да се реши въпросът с изхранването, което било трудно при почти легендарния мързел на голяма част от населението.

Бъдещето трябва да покаже дали някой генерал притежава нужните политически способности. Във всеки случай трябва по възможност да се подпомага популярността на генерал Муньос Грандес⁵⁰², защото е енергичен човек и затова може би най-вероятно ще успее да се справи с работата. Той се радва много, че се е удало в последния момент да се предотврати придвижването от хората около Сунер смяна на генерала от командването на „Синята дивизия“. Защото може би „Синята дивизия“⁵⁰³ ще изиграе още веднъж решителна роля при унищожаването на попския режим. По време на вечерята на Шефа докладваха, че пленените при сръбските безредици превратаджии се състояли до 95 и често до 99 процента от рецидивисти.

По този повод той каза, че това не само не го учудва, а само потвърждава мнението му за превратаджиите, което си бил създал през 1918/1919. Затова, ако човек иска да предотврати революциите, щом положението стане критично, трябва цялата асоциална папlach да бъде претрепана. Това обаче може да се направи само ако предварително асоциалните елементи са арестувани и събрани в концентрационни лагери.

Приказките, че така на асоциалните хора се отнема семейният живот, са истинска глупост. Ако им се разреши семеен живот, с това се създава само една

---

⁵⁰⁰ Става дума за Божията майка от Ел Пилар.

⁵⁰¹ Генерал-фелдмаршал Волфрам фон Рихтхофен - командир на Легион „Кондор“, състоящ се от 26 200 отлично обучени летци, артилериисти, танкисти и инструктори.

⁵⁰² Генерал-капитан Агустин Муньос Грандес - през 1941 командир на „Синята дивизия“.

⁵⁰³ На 7 октомври 1943 Франко нарежда „Синята дивизия“ да се изтегли обратно в Испания, отстъпвайки на натиска на съюзниците.

нова зародишна клетка на престъпността. Децата, които израстват в съвместен живот с асоциални родители, сами стават мошеници, защото както показва опитът, асоциалните мъже си вземат за съпруги точно такива жени. В това отношение ценен опит му е дало времето на борбата. По време на манифестациите на СА най-безобразно са се държали комунистическите женоря, които хвърляли какво ли не по нашите хора. Когато оказвали съпротива, тези жени вдигали срещу тях децата си, които държали на ръце, и така излагали живота им на опасност. Най-доброто доказателство, че за разлика от другите родители не държат на безопасността и здравето на децата си, е, че дори и най-малко не отричат асоциалните си възгледи.

175

8.VII.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа даде израз на особената си радост, че намиращият се на път за Архангелск конвой от 38 кораба, с изключение на 6 кораба, е пратен на морското дъно от нашите самолети и подводници⁵⁰⁴.

Още вчера, когато бяха потопени почти две трети, той направи предложение тази поредица от потапяния да се ознаменува с карикатура на Рузвелт в „Кладерадач“. Тъй като са потопени главно американски военни материали, трябва да се нарисува Рузвелт, на когото американският работник подава нагоре танкове, самолети и подобни, а той усмихнат хвърля нещата от една издигната платформа в морето. Отдолу трябва да пише: „Ние не работим за заплати и пари, а за един по-добър свят!“.

Своите днешни размишления за ликвидацията на конвоя Шефа завърши със заключението, че всеки, който притежава корабостроителница, наистина е хванал златен занаят.

176

8.VII.1942, вечерта

По време на вечерята Шефа разказа, че неговата овчарска кучка Блонди в известен смисъл е вегетарианка и с истинско удоволствие яде снопчета трева от определен вид. Интересното е, че яденето на трева помага на Блонди срещу колики. Знаейки това, човек трябва всъщност да се чуди колко разумни са

---

⁵⁰⁴ Всъщност са потопени само 24 кораба.

животните и колко точно усещат какво е здравословно за тях.

Веднъж наблюдавал и една котка как се готвела да изяде уловената мишка. Не я пъкнала веднага в устата, а най-напред си поиграла с нея, давайки ѝ отново и отново привидна възможност да избяга. Едва когато заради това насам-натам мишката била буквално изкъпана от страх в студена пот, котката ѝ нанесла последен удар с лапата и я изяла. Очевидно мишката ѝ се струвала в това състояние най-вкусна и полезна.

По повод подмятането на фелдмаршал Кайтел, че и човекът не яде месото сурово, като дори хуните го слагали под седлата, за да омекне от ездата, Шефа отбеляза, че искал да каже, че този процес му прилича на задушаване в собствен сос.

По-нататък Шефа каза, че и човек при изключителни телесни натоварвания се променя поради неизбежната загуба на пот. След речите си на големи митинги направо подгизвал и губел от 2 до 2,5 килограма от теглото си. Като се вземат предвид 2-те до 3 бутилки бира, без които едва ли би могъл да бъде приет в Бавария, а при другите му речи същото количество сода⁵⁰⁵, които изпивал междуременно, може да са били и 3,5 килограма. Може би тази загуба на тегло съвсем не е била нездравословна. Пречело му само, че единствената му боядисана в синьо военна униформа след всяко събрание пускала и боядисвала долното му бельо в синьо. Когато след време престанал да яде месо, приблизително 14 дни по-късно изчезнало и потенето. Жаждата също намаляла значително, така че вече само от време на време имал нужда от глътка вода за навлажняване. Значи вегетарианското хранене очевидно има предимства. Любопитно му е дали след време и неговата кучка Бела няма да покаже предпочитание към вегетарианската храна.

177

9.VII.1942, на обяд, „Волфсшанце“

По време на обяда Шефа намери недостатъци в отпечатаната информация за пътуването в Украйна на министъра за изтока Розенберг, в която майор Кранц, референта по печата на министъра, предупреждава германското цивилно население да не таи напразни надежди за увеличени дажби заради тазгодишната украинска реколта. Тъй като в един народ винаги има повече песимисти, отколкото оптимисти, е безотговорно с подобни съобщения в пресата да се отнема още сега надеждата на хората за намаляване на напрежението в

---

⁵⁰⁵ Естествено газирания минерална вода „Фашингер“.

положението с продоволствието и да им се утежнява животът повече от нужното.

Между другото, подобни изявления в печата като това на майор Кранц са неверни и по същество.

Защото още не може да се правят предположения дали германското цивилно население може да участва чрез увеличени дажби в добивите от жътвата в Украйна. Не става единствено въпрос за това добивите да стигнат само за снабдяването с провизии на нашите източни части, а да се транспортира в стария Райх далеч надхвърлящи тези нужди излишък от реколтата.

Значи става дума главно за решаване на транспортен проблем, за да се подобри положението с прехраната в германската родина с украинските добиви. Дори ако ставаше дума за проблем е реколтата и беше ясно, че реколтата е слаба, дори тогава този проблем не бива да се обсъжда пред обществеността, защото подобни разсъждения само ще дадат нова храна на песимизма. Тогава трябва просто да се вземат всички мерки, които вече са взети, за да се повиши постепенно производството на съответната аграрна държава, така че с времето родината да може да очаква отстраняването на временния недостиг на продукти.

Освен това човек трябва да се пази от обвинения срещу частите, че с неограниченото си изкупуване на хранителни припаси са станали причина да не могат да бъдат транспортирани в родината. Лайбщандарте, които гледат 5000 прасета и въртят собствен колхоз, имат също толкова право на това, колкото фелдмаршал Клуге, който навреме набавил продукти за своята 4-та армия, които ще стигнат за месеци напред. Защото ако нашите части на Източния фронт заседнат в калта и снабдяването вече не стига до тях, никой не може да им помогне така, както ако те сами се погрижат предварително.

178

9.VII.1942, вечерта, „Волфшанце“

По време на вечерята Шефа най-напред се спря на военните събития в Египет. Обърнат към посланик Хевел, отбеляза, че при окупацията на Александрия или Кайро външното министерство не бива да си позволява да изпраща резидент⁵⁰⁶. Там вече се намира един генералисимус в лицето на Ромел, който се е покрил с такава безсмъртна слава и още сега е смятан от всички за едно от най-хубавите явления в историята на войната, че е абсурдно от външното

---

⁵⁰⁶ Дипломатически представител с ранг по-нисък от посланик. - Б. пр.

министерство да искат да му се бъркат в нещата.

Между другото, той е на мнение, че Египет трябва да се присъди на италианците, защото ние лично нямаме интерес към египетския сфинкс, но за италианската империя той е жизненоважен. Ако при тези обстоятелства изпратим резидент в Египет, бихме предизвикали опасност от прецеденти. След завоюването например на Кавказ на основата на такъв прецедент италианците биха могли да поискат да назначат резидент в тази област, която толкова ни е легнала на сърцето. Достатъчно ще е, ако при италианския резидент в Египет бъде изпратен подходящ човек от оперативния щаб на Ромел.

Попитан за причините, които обясняват необичайното уважение на световната общественост към Ромел, Шефа посочи преди всичко речите на Чърчил пред Долната камара, в които от тактически съображения винаги го изтъква като генерал с гениални способности. Разбира се, Чърчил го прави, за да не се наложи да признае, че англичаните в Либия и Египет ядат бой от италиански войници. Може би също така се е надявал чрез подчертаното изтъкване на Ромел да предизвика разногласия между италианците и нас. Обаче Дуче е прекалено разумен, за да не прозре този маньовър. Затова и той сам неколкостранно е признавал пред целия свят заслугите на Ромел. В резултат на действията на Чърчил и парирането на Дуче, името на Ромел е постигнало невъобразим авторитет сред примитивните народи на Северна Африка и Близкия изток.

Този факт показва, колко опасно е да изтъкваш така някой от авторитетните хора на противника, както Чърчил го е направил в случая с Ромел. По такъв начин едно име изведнъж започна да придобива значение, равно на значението на няколко дивизии. Човек трябва само да си представи: ако ние започнем да изтъкваме отново и отново руския маршал Тимошенко, накрая и нашите войници ще бъдат убедени в неговите специални способности. А как действа такава име на примитивните народи. Отговорът на нашия попаднал в английски плен генерал Крювел на въпроса харесва ли му луксозният хотел „Шепърд“ за туристи в Александрия: че „би бил великолепна главна квартира за Ромел“, обиколил всички ислямски народи чак до Анкара.

Преминавайки на въпроса за бъдещото управление на Египет, Шефа каза, че е невъзможно италианците да загубят интерес към тази страна. Дори само заради колониите им Еритрея и Абисиния Суецкият канал за тях е жизненоважен. Могат да го смята за подсигурен обаче само дотогава, докато гарнизоните им са в Египет. Ако италианците искат да се задържат политически и военно в Египет, трябва да се пазят от някакъв комплекс за малоценност да не застават тесногръдо срещу тях. Би трябвало да вземат пример от англичаните, които на основата на стогодишния си колониален опит са си изработили едно

господарско държане, което кара местните авторитети да забравят, че работят под чужда власт.

Освен това италианците трябва да се пазят от приспособяване към всички обичаи в страната. В това отношение Ромел може да им е за пример. През целия поход нито веднъж не се е качвал на камила, а вместо това се е возил из околността на танк, знаейки много добре, че не може да язди камилата по-добре от местните, но пътувайки с танка, ги впечатлява много повече.

За нашите нови източни области ние също не бива да забравяме, че не става дума покореното население да бъде чесано всеки ден или да бъде дори възпитавано на немска чистота. Може да ни е напълно безразлично дали всеки ден се мият с четка, изтъркват къщата и така нататък. Защото работата ни не е да играем ролята на контролен орган в тяхното ежедневие, а само да осигурим нашите интереси.

За тази цел животът на германците в колонизираните източни области трябва да бъде, колкото може по-отделен от живота на местното население. В кръчмите на местните, където плюят наоколо, не бива да позволяваме на германци да влизат. За германците трябва да се открият собствени заведения, в които местното население да няма достъп. Тогава плюенето им може да ни е напълно безразлично.

Оставяйки местните на мира, няма да ги дразним излишно заради начина им на живот и си създаваме най-добрите предпоставки да построим собствени и затворени германски селищни центрове. Лесно можем да предотвратим смесването на германците с местното население, ако му попречим да си присвои нашия начин на живот и започне веднага да прилича на част от нас.

След това Шефа отново заговори за бъдещите проблеми на Египет. След като досега италианците са действали много умело с мохамеданите, ще ни се да се надяваме, че няма да проиграт този успех при упражняването на суверенната власт над Египет и да се изгубят сред дреболиите на ежедневието.

Спешните задачи в Египет - напояването и строежът на пътища - сигурно ще бъдат прекрасно осъществени от трудолюбивите като пчели италиански колонизатори под ръководството на Дуче. Ако можеха да задържат Абисиния десет години, като отлични строители на пътища щяха да направят и от тази страна колониален рай. В Египет това е още по-лесно, защото страната е почти на 100 процента автар- кична и всъщност нищо не ѝ липсва освен въглища и желязо.

Също както в Египет и в окупираните от нас Източни области, как- то винаги

може да подчертава, най-важното е пътното строителство. Тъй като през зимата пътищата трудно може да се поддържат, трябва предварително така да се изградят, за да не бъдат засегнати от снежни навявания. Затова трябва да се положат върху насипи, защото снегът се задържа само на безветрените места, а от насипите винаги ще е помитан от зимните ветрове. С оглед на калните периоди обаче основите на тези насипи трябва да са особено здраво изградени. Там, където на разположение има гранит, трябва да се използва гранит. Иначе трябва да се използва хематит, който се среща в много речни корита.

179

16.VII.1942

По време на полета от ЕКФ „Волфшпанце“ до ЕКФ „Верволф“, Виница, Украйна, минаваме над бойните полета. В момента се намираме над селския район Бялисток. Характерното е пясък, съсипани гори и пътища без дървета. Тъй като е горещо, човек може да си представи на какви несгоди е трябвало да устоят нашите войници по време на чувала при Бялисток⁵⁰⁷.

17.VII.1942, на обяд, Верволф

По време на обяда беше докладвано, че Съветите са разделили населението на Украйна не по населени места, а по бригади, така че е обхванато с военна прегледност и ние - както каза Шефа - не можем да направим нищо по-умно, освен да приемем тази система.

Колко много е придърпала държавата към себе си личи от факта, че цялото лекарско съсловие е на държавна служба. В градове като Виница има амбулатория, в която болните, които могат да отидат на лечение, се лекуват от държавни лекари и лекарки сутринта от 8 до 12 или до 13 часа. Следобед и вечерта лекарите трябва да посещават онези болни по домовете, които представят удостоверение от отговорния селищен или районен комисар. Жизненият стандарт на лекарите, съпоставен с цената на един костюм (900 рубли), бил жалък, защото печелели само 550 до 700 рубли на месец, т.е. по нашите мерки 55 до 70 р.м. Макар храната в Украйна да е невъобразимо евтина, уредите са ужасно скъпи. Прави впечатление, че въпреки това в почти всяка къща има радиоточка.

По време на обяда докладваха на Шефа, че и в околността на Верволф във всяка къща са открити радиоточки. В отговор Шефа отбеляза, че Съветите

---

⁵⁰⁷ Битката за „чувала“ при Бялисток - Минск тече от 22.VI. до 9.VII.1941.

навреме са открили не само значението, но и опасностите на радиопредаването. Тъй като кабелното радио е без смущения, то има за отделния слушател изключителни предимства в сравнение с нашите радиоприемници, с които се свързва представата за постоянни странични шумове. Извън това, онова, което от гледна точка на държавното ръководство му се струва почти идеално, е, че дава на компетентните органи възможността да регулират приема. Например в Съветския съюз комисарят на селището избираше станциите, които местното население трябвало да слуша. Така още от началото са изключени чуждестранни пропагандистки влияния.

Преди войната и той възложил на нашето Министерство на пропагандата да въведе в Германия кабелното радио. Тогава немският слушател би могъл да избира всички райхсрадиостанции и освен тях поетите от Германския райх чуждестранни радиопредавания. Обаче нямаше да може да слуша чуждестранни станции, които като нежелани не са поети от Германския райх.

Той особено съжالياва, че не се е удало да се осъществи тази мярка преди началото на войната. Това е най-големият провал на пропагандното министерство. След това министърът на пропагандата се опитал да прехвърли вината на други служби, но въпреки това той трябва да бъде държан отговорен. Защото точно когато трябва много служби да участват в изпълнението на една задача, вината винаги е у онзи, на когото тя е възложена.

В бъдеще въвеждането на кабелното радио в Германия трябва да бъде нещо съвсем естествено. Защото никое разумно правителство няма да остави народът му да бъде тровен от друго правителство. Иначе би могло направо да се приемат в страната 100 или 1000 пропагандатори на враждебна сила и да се оставят да се явяват пред обществеността, за да разложат германския народ и да го насъскат срещу неговото ръководство.

Всички тези неща трябва да се преценяват от гледна точка на войната, за да бъдат свършени, както трябва в мирно време. Защото войната като борба на живот и смърт има свои собствени закони и кара мирните гледни точки напълно да отстъпят. Обаче ако с оглед на възможна война населението трябва да понася обременяване като например две или дори четири години военна служба, колко по-лесно би понесло такава дреболия като смяната на радиоприемниците с кабелното радио.

17.VII.1942, вечерта, Верволф

По време на вечерята Шефа заговори за манталитета на италианците да си приписват всякакви заслуги без особени постижения. Типичният израз на това се проявил, между другото, и в това, че в историята си на фашизма италианците представят края на ПСВ така, сякаш чрез тяхното мъжествено държане победата е спечелена в полза на съюзниците.

Такова е и непрекъснато повтаряното им твърдение, че по време на Западната кампания тяхното „невоюване“ задържало най-малкото 60 френски дивизии. Когато сега чрез официалните френски съобщения се удостовери, че не 60, а 7 френски дивизии са били разположени край италианската граница по време на Западната кампания и че междуременно без трудности от тях са изтеглени още 3, се нагъжиха много.

Обаче бързо ще го преодолеят. Дори три години да ядат пердах и веднъж да спечелят една-единствена победа, пердахът бързо се забравя и цяла Италия се отдава на опиянението от победата.

По-нататък в разговора Шефа заговори за една новина от Англия, според която СС обергрупенфюрер Дитрих⁵⁰⁸ е поел върховното командване на южния участък от нашия фронт.

Тази новина трябва да се приеме с особено внимание, тъй като в момента Лайбщандарте се превозва на запад. Защото еврейската преса на англичаните лъже дори когато е научила нещо вярно. А когато това не съвпада с насоката на нейната новинарска политика, продължава да лъже, за да скрие истинското положение на нещата.

Накрая Шефа засегна и проблема с извозването на хранителни продукти от Украйна. Докато не е възможно транспортът да се подобри дотолкова, че от Украйна да може да се извозват хранителни продукти в големи количества, трябва да се гледа на отпускаря като идеално и просто транспортно средство и да му се дават толкова продукти за неговите домашни, колкото може да носи.

Като израз на напрежението между Вермахта и партията отговарящата за обзавеждането на ГКФ „Верволф“ армейска служба беше сложила в спалнята на

---

⁵⁰⁸ СС обергрупенфюрер (генерал-полковник) Зеп Дитрих - фелдфебел по време на ПСВ, от 1926 СС фюрер, а от 17.III.1933 - командир на Лайбщандарте Адолф Хитлер. Негова е идеята за създаване на Вафен-СС.

райхслайтер Борман като подмятане за цвета на НСГРП „кафява“ кана и леген за миене в същия цвят. Борман и Шмунд, и двамата много ядосани, ме помолиха да сложа нещата в ред.

181

18.VII.1942, вечерта, Верволф

По време на вечерята Шефа оживено разискваше с капитан Баур дали пушенето е вредно, или не. Между другото, той обясни, че капитан Баур трябваше да види гаулайтер Вагнер по време на скорошното си посещение в Мюнхен и щеше да се потресе и той как отровеното от вечното пушене тяло може да рухне. Пушенето е отмъщението на червения човек, индианеца, за това, че белият му занесъл ракията и чрез нея го съсипал.

С оглед на постоянните английски съобщения в пресата за откриването на „втори фронт“ Шефа натовари райхслайтер д-р Дитрих да подготви за него интервю с чужд журналист, в което основна тема да са въпроси за източната кампания.

Тъй като от такова интервю всеки избира онова, което е важно за него, въпросът за „втория фронт“ може да бъде споменат съвсем мимоходом, сякаш между другото.

Той смята по смисъл да каже, че от деца във военно отношение като англичаните трябва всичко да очакваме и затова не можем да се правим, че не чуваме дрънкането на английската еврейска преса. Точно както навремето изпреварихме нападението на Съветите с подходящи отбранителни мерки, така и днес сме направили всички приготовления, за да посрещнем подобаващо английските войници, водени от нулите във военното им командване, които ще се опитат да дебаркират.

Изказването си на тема „втори фронт“ ще формулира така, че интервюто да подейства на англичаните като студен душ. За да не изложи на риск целта на интервюто, няма да каже, че не вярва сега да бъде открит „втори фронт“. По-скоро ще заяви, че да се подготвиш за всички възможности, дори и за „втори фронт“, отговаря на германската военна точност и задълбоченост.

По желание на шефа на пресата в Райха интервюто ще бъде дадено на чуждестранен кореспондент, който досега е подкрепял много германската работа с пресата. Дали ще бъде представител на голяма или малка, приятелска или неутрална държава, няма значение, защото - тук Шефа на райхспресата е

напълно прав - интервюто ще бъде отпечатано във вестници по целия свят.

Разбира се, може да изкаже мислите си на тема „втория фронт“ и в публична реч. Но е опасно да държиш речи, без да има убедителна причина за това. Иначе интелигентните хора веднага ще намерят косъма в супата - че речта иска да разпространи определени неща сред хората. А когато това намерение проличи твърде ясно, търсеният резултат веднага става илюзорен. Точно обратното - ако въпросът за „втория фронт“ бъде вмъкнат в интервю за Източната кампания, може да се каже нужното с няколко подчинени изречения, без прекалено да се набива на очи.

По време на вечерята Шефа заговори за разстоянията между центровете на стария Райх и най-важните точки в завоюваните от нашите части Източни области. Едва когато ги разработим с аутобани, разстоянията, които сега създават трудности, вече няма да играят роля. Какво наистина са 1000 километра пътуване до Крим, когато караш със средна скорост 80 километра в час? По аутобана това разстояние може спокойно да се вземе за два дни.

Твърдо е решил да разработи цялата Източна област зад Източния вал⁵⁰⁹ с излизаща от Берлин лъчеобразна система от аутобани. Обичайното платно от 7,5 метра обаче няма да е достатъчно за тях. Вместо това още от началото ще предвиди три платна с обща ширина 11 метра, за да могат превозните средства не само да се движат по две платна, но и да се надминават по третото. Например, когато по една от външните ленти се движат бавни камиони.

Като се вземе предвид, че в стария Райх са построени повече от 5000 километра аутобани, човек се чуди защо това чудесно постижение още не е намерило своя израз в киното. Единственото изключение е Виена. Виена обаче се показва в киното до повръщане. Що се отнася до аутобана, на него му е известен само един филм, който досега го направил място на действието. Но това е отвратителен кичозен филм, в който две двойки се возят по аутобана една след друга: „I A в Горна Бавария“. При това не само действието във филма е окаяно, а и са избрали един от малкото участъци от райхсаутобана, на който няма никакви особени природни красоти.

Когато ще може да се пътува по райхсаутобана от Клагенфурт до Дронтхайм⁵¹⁰, от Хамбург до Крим, ще разполагаме с мрежа от транспортни артерии, която ще скъсява разстоянията така, както за някогашните представи са го правели междуселските пътища.

---

⁵⁰⁹ Източният вал, замислен по модела на Западния вал, трябва да лежи по линията Архангелск - Астрахан, но не е построен.

⁵¹⁰ Град в Средна Норвегия.

Райхсаутобаните се оказаха извънредно ценни още днес не само от транспортна, но и от политическа гледна точка. Тяхна заслуга е преодоляването и премахването завинаги на вътрешногерманските граници, защото по тях въобще не се усеща, че човек е минал от един германски гау в друг. Когато човек някога пътувал по междуселските пътища из Германия, го разбирал по граничните стълбове или най-малкото по различното павиране. Например, щом пресичал границата на Мекленбург, човек дори само по дупките разбирал, къде се намира, тъй като можел да пътува най-много с 10 до 15 километра в час, без да иска невъзможното от окачването на файтона.

Разбира се, райхсжелезницата също е един от факторите, които са допринесли за сплотяването на германския народ. За разлика обаче от райхсаутобаните, по които човек може да се носи с фолксвагена от Алпите до Северно море само с три спирки за почивка, при железницата с множеството нейни гари още се проявяват отдавна преодолените различия между областите. С железницата на човек винаги му се припомня, че е имало кралско-баварска, кралско-вюртембергска и - както съвсем точно отбеляза райхслайтер Борман - железницата на великия княз на Мекленбург Фридрих-Франц. Значи железницата не е била по-силна от тези династични интереси. Точно тази факт е още едно потвърждение, че никога не би било възможно да се създаде един сплотен Райх, ако не бяха отстранени германските князе. Всеки от князете искал да изгражда и разширява железницата в неговата страна изключително според собственото му желание. За разлика от тях, големите линии на аутобаните минават равномерно из целия Райх. Всеки, който пътува по тези пътища, може навсякъде - където и да се намира - да изпитва чувството, че се намира в родината си. Едва където Германия свършва - и това трябва вече да е станало легенда, - може да се появи първата дупка.

Ако преди него не са строили райхсаутобани, може би основната причина е, че от страна на Райха въпросът с финансирането никога не е поставян правилно. Например от малките селища са искали да финансират строежа на местните участъци от нашите райхсаутобани и след това се чудели защо от това нищо хубаво не е излязло.

Когато е трябвало да обмисли финансирането на райхсаутобаните, изходил от това, че годишно ще може да строи около 1000 километра и за това Райхът трябва да предостави около 1 милиард.

Веднъж обяснил на Лойд Джордж как ще набави този милиард:

а) чрез връщане на работа на безработните в строителството на аутобаните, с което Райхът годишно ще спестява 500-600 милиона от помощи за безработица, и

б) чрез увеличените приходи от данък общ доход и акциза върху горивата, които могат да се изчислят на 400 до 500 милиона. Така строителството на аутобаните няма да струва нищо на Райха.

По време на разговора с Лойд Джордж⁵¹¹ за германските аутобани старата лисица веднага се заинтересувала за дебелината на железобетонното покритие на платното. Тъй като американските аутобани се строят с дебелина на слоя от 5 до 6 сантиметра, изобщо не искал да повярва, че нашите имат дебелина от 25 до 30 сантиметра. Както по-късно му разказал Кемпка⁵¹², по време на едно пътуване по райхсаутобана, той (Лойд Джордж) извадил сгъваем метър от джоба си, за да се увери в точността на тези данни. Когато наредил от самото начало платното да се изработи толкова дебело, причината била главно да не може триенето нищо да им направи. Войната доказала, че е прав. Дори бомбени попадения не са причинили по-големи повреди по аутобана. За съжаление обаче, войната променила лицата на аутобаните заради боядисването им в черно. Заради видимостта от самолетите не можеше да се запази светлият им оттенък.

Който знае колко аутобаните са му легнали на сърцето, може да си представи колко болезнено го засяга, че вече не може да пътува в кола по широките бели повърхности. Нещо, което винаги ценял като особено изтънчено наслаждение.

В украинската околност на ГКФ намерих за Борман вана, включих я към водопровода на ГКФ и вдигнах такъв шум, че хората под сурдинка се скъсаха от смях заради историята с кафявите умивалник и кана. Въпреки това случилото ми се струва симптоматично за нагласата на много от най-висшите офицери: „Фюрера - да, партията - не!“.

182

19.VII.1942, на обяд, Верволф

Веднъж отнесох едно от менютата като доказателство за военновременната трапеза на Фюрера. Съдържанието му:

Националният символ⁵¹³, пресован в картоната

---

⁵¹¹ Министър-председателят на Великобритания през ПСВ. Посещава Хитлер през 1936 в Бергхоф.

⁵¹² Личният шофьор на Хитлер, който поддържа и неговия автопарк от около 120 машини.

⁵¹³ Райхсорелът. - Б. пр.

19 юли 1942

Зеленчуково плато

Ябълки

При това във Винаца имахме най-модерната месарска фабрика: до 300 свине се колежа дневно за Вермахта и се обработваха по американската система на поточна лента. Досега ръководителят хранеше работещите във фабриката - главно жени, - което при големината на фабриката е без значение и поддържа у хората особено силно желание за работа, защото при недостатъчно работа се наказват е еди-колко си дни лишаване от храна. Сега от Берлин забраниха да се дава на хората допълнително храна към заплатата.

Шефа се изказа много гневно за тази дребнава опека⁵¹⁴.

След това по време на обяда Шефа започна да обсъжда проблематиката на бойните кораби. Той подчерта особено, че при потапянето на боен кораб могат да бъдат изгубени до 2000 живота. Ако се построят малки, въоръжени само с по една торпедна тръба и екипаж от един човек, ще бъде изгубена само частица от тези човешки животи, а от гледна точка на боя без съмнение ще се постигне по-голям успех, отколкото с бойните кораби.

Веднъж попитал граф Лукнер⁵¹⁵ защо провежда палванията около света със сравнително малки платноходи. Лукнер му дал убедителния отговор, че хората от големия кораб така или иначе ще се прехвърлят на малкия, ако на големия му се случи нещо. Тогава човек може да плава още от самото начало с малки кораби. Между другото, Лукнер е толкова добър разказвач, че веднъж и той го слушал развълнуван. Когато един ден някой му разказал, че това и онова твърдение на Лукнер не отговаряли на истината, бил толкова ядосан на въпросния човек, колкото дете, на което някой е свалил играчките от елхата.

Намеквайки за „моряшките истории“ на Лукнер, Шефа попита адмирал Кранке как може да се обясни изразът „моряшки истории“. Кранке отговори, че по време на далечни пътувания при еднообразната храна и винаги едно и също море моряците убивали времето с разказване на истории, защото намиращите

---

⁵¹⁴ При посещението ми във фабриката чрез преводача работниците ми обърнаха внимание на безсмисленото отнемане на храната. Когато разказах на Хитлер по време на обяда за това берлинско нареждане, той ми заповяда да се погрижа веднага за връщане на предишното положение и да уредя въпроса административно- юридически.

⁵¹⁵ Феликс граф фон Лукнер - през ПСВ пробива английската блокада и с помощния крайцер с платна „Морски орел“ води в Атлантика лична търговска война. Автор на известната книга „Морски дявол“.

се на борда книги вече били изчетени, а при разказването на истории може едновременно да се върши и ръчна работа като кърпене на мрежи, чистене на риба и така нататък.

След това Шефа разказа за Краузе, един от предишните му прислужници, който също бил потомствен моряк. Опитвал по всяко време на деня и нощта да го развлича с „моряшки истории“. И най-глупавият щял да забележи, че били измислени от А до Я. Затова един ден му казал, че него, Шефа, също го бива да разказва истории, затова ако е възможно, да не се опитва да го надцаква. Когато и този намек не успял да заприщи потока на моряшките му истории, трябвало да се разделят.

Винаги му правело впечатление в разказите на моряците, че особено голяма роля играе суеверието. Очевидно моряците много си приличат с артистите. Те попадат в множество положения, чийто изход не могат да предвидят и чието развитие най-често не зависи от тях. Морякът не знае кога около ушите му ще завие буря или дори ураган, точно както артистът, когато вечерта отива в театъра, не знае дали върху него няма да се стовари подобно на буря освиркване от публиката. Така ставали суеверни.

Впрочем той смята суеверието за фактор, който трябва да се има предвид при воденето на хора, въпреки че сам си много над подобни неща и им се надсмиваш. Затова в един случай разубедил Дуче да започне военна операция на 13-ти, както било предвидено. Затова също така смята за неправилно да се пусне кораб да отплува в петък, след като всички стари, опитни моряци смятат отплаването в петък за опасно. Подобни работи са просто непредвидима сила, тъй като хората, които вярват в подобни неща, при най-малката криза ще предизвикат тревога.

Когато през тази зима трудностите на Източния фронт достигнали своя апогей, някакъв глупак пуснал слуха, че Наполеон точно като нас бил започнал руската си кампания на 22 юни. Слава Богу, успял веднага да се възпротиви на тези дрънканици със заключението на признати специалисти, че Наполеон в действителност е тръгнал за настъплението срещу Русия едва на 23 юни. Не бива да се подценява и лъжата с хороскопите, на която англосаксонците особено вярват. Колко много навредил на английското военно ръководство някакъв известен англичанин, който съставил хороскоп на тази война, показващ победа на Германия. Английските вестници трябвало да изровят и публикуват много несбъднали се хороскопи на този човек, за да противодействат на въздействието върху настроението.

При оценката на всички въпроси, свързани със суеверието, трябва да се изхожда от това, че подобни неща стотици пъти не се сбъдват и дори не е нужно

да стават известни на засегнатите. Но ако само веднъж се сбъдне предсказаното по-рано, това се предава на деца и внуци и в него се вярва като в необорим факт.

183

20.VII.1942, на обяд, Верволф

В разговора по време на обяда Шефа разви мисълта, че в младостта винаги се крие войнствен дух. И през 1941 младежта е имала само една грижа - че ще закъснее.

184

20.VII.1942, вечерта, Верволф

По време на вечерята Шефа заговори за необходимостта да се разглежда строежът на шосета и мостове по главните направления като работа на Райха. Защото общинските сдружения изхождат главно от изискванията на стопанския живот. Когато шосе и лежащите по неговото трасе мостове трябва да издържат само 12 тона, тогава, съгласно натрупания опит от стопанския живот, ще бъдат съответно построени. Обаче Райхът вижда нещата от друга, особено военна, гледна точка. Точно тази война ни учи, че в бъдеще трябва да се очаква шосетата и мостовете да издържат тежести до 140 тона, когато бъдат използвани от свръхтежки танкове.

След това Хитлер стигна до спомените за войната. През ПСВ е видял в Северна Франция - във Фландрия, Ипър и така нататък, население, което според нашите понятия изглеждало извънредно зле.

Когато през тази война пътувал из тези области, срещал човешки материал, който по време на неговата младост би представлявал най- добрият подбор. Следователно германските и английските войници са извършили там едно осеверняване, чиито резултати днес са неоспорими. Когато си припомним това, няма защо да се чудим, че днес у украинското население се откриват отчасти нордически расови белези. Защото там някога е имало огромни поселения на германите.

На шефа беше докладвано, че числящите се преди към френския Чуждестранен легион германци, които не са се върнали в стария Райх заради преследването на комунистите, се отличили в частите на Африканския корпус.

Вследствие на това Шефа призна Чуждестранния легион за полезна институция, защото в нея се събират авантюристи, за които войната е смисъл на живота. Когато днес на изток се бием с французи и опитът е добър, и работим с белгийци, холандци и така нататък, би било неразбираемо защо да не можем да работим на изток и с институция като Чуждестранния легион.

Подразбира се от само себе си, че подобни военни части в никакъв случай не бива да бъдат изпращани да оперират срещу англичаните, защото войниците в тях са от страни, които са в английската сфера на влияние.

185

21.VII.1942, Верволф

По време на обяда Шефа иронизираше американците заради карикатура, която видял в някакво илюстрирано списание като „най-добре въоръжените войници“, както с гордост се наричат те самите, щом отпечатат снимката на войник с провесени на него 10, 12, 15, 17, 19 картечници.

186

21.VII..1942, вечерта, Верволф

На вечерята Шефа заговори за една особеност на французите: богатият буржоа, висшият офицер, значимият творец и известният политик да си купуват вила с малък парк в някое село - най-често родното им място. Затова във всяко френско село сред незабележимите къщи ще намериш една или повече хубави вили, които принадлежат на адвокат, собственик на предачница, художник и така нататък. Тъй като годишно прекарват два или три месеца в летните си вили, управляващият слой на Франция има връзка със страната, която не бива да се подценява политически. Защото с времето притежателите на вилите се запознават с всеки отделен жител на селото и влизат в разговор с него. Така без особени трудности им стават известни големите и малките нужди на селото. В държавата няма по-добра защита срещу откъсване от действителността на управляващия слой.

По време на вечерята на 21-ви изрази желанието при „втори фронт“ първи да дойдат „военните гърли“ на американските войници. Ще получат добър урок!

По-нататък по време на вечерята Шефа даде указания в Бохемия и Моравия

вече да се показва само германският седмичен преглед, защото по този начин чехите още по-бързо ще научат немски, отколкото в задължителните часове по немски в училищата. Освен това по повод на произшествието с генерал военнопленник след вечерята даде указания, че и последният германски войник трябва да има предимство пред чужденеца военнопленник, дори той да е генерал.

По повод развитието на положението в СССР и особено голямата чистка на Сталин сред генералитета Шефа каза, че е напълно неясно дали противоречията между Сталин и Тухачевски плюс привържениците му не са станали с времето толкова силни, че Сталин е трябвало да се страхува да не бъде убит от този кръг.

Световите на Сталин и някогашния царски офицер Тухачевски са се раздалечили твърде много. На гениалния Сталин му било ясно, че с плановете си за световна революция и намерението да нападне Средна и Западна Европа ще се възползва от факта, че преустройството на християнството от метафизическа към материалистическа основа в края на XIX и съответно началото на XX век още не се е осъществило.

Едва когато човек поразмисли, му светва в каква опасност щеше да изпадне Европа без неговия, на Шефа, удар. Защото зад Сталин стои евреинът. А еврейският призив за диктатура на пролетариата не

иска нищо друго освен премахването на съществуващите властови системи чрез пролетариата и след това изграждането на властова система от смесено с еврейството малцинство, защото сам пролетариатът не е способен да ръководи.

Следователно при победа на Сталин щяхме да имаме комунизъм в най-отвратителната му форма във всички страни от Средна и Западна Европа, за което произшествията по време на испанската гражданска война дадоха достатъчно доказателства. Когато тази война свърши, Европа ще може да въздъхне с облекчение. Защото заедно със завършването ѝ той ще е изхвърлил и последния евреин от Европа и тогава комунистическата опасност от изтока ще бъде унищожена до корен.

187

22.VII.1942, Верволф

Средна Русия ми се струва твърде пясъчлива. Украйна обаче е нечувано красива. От самолета човек има чувството, че вижда в нея „обетованата земя“.

Климатът на Украйна е по-мек от например у нас в Мюнхен, земята е необикновено плодородна, а хората - особено мъжете - изключително мързеливи. Вчера предприех едно пътуване с лодка по украинската река Буг, която по отношение на пейзажа беше почти като Везер и също имаше гора край бреговете. За съжаление, бреговете край реката бяха обрасли с плевели и блатясаха, по-голямата част от земята не беше обработена или заета от животни и тъй като всичко израства заради естественото плодородие на земята, населението се страхува да не свърши нещо повече от най-необходимото. Навсякъде се срещат спящи хора. При това украинците били достигнали изключителен духовен разцвет - мисля в X до XII век, докато днес черквите им са пълни с евтени, лъскаво украсени икони, което също е изразително доказателство за техния духовен упадък, както музеите, които - доколкото ги видях - представляват сбирки от селски дядови вехтории.

22.VII.1942, на обяд, Верволф

По време на обяда Шефа посочи, че тази война е точно копие на обстоятелствата по време на борбата. Онова, което тогава се случило като борба на партиите във вътрешността, сега се извършва като борба между народите навън.

Точно както Комунистическата партия на Германия по време на борбата, днес СССР е таранът, докато капиталистическите държави подобно тогавашните буржоазни партии дебютират в периферията. После Шефа заговори за окупираните от нас Нормандски острови и отбеляза, че жителите им винаги са се чувствали само жители на британската империя, а не поданици на английската корона. За тях английският крал и днес още е само Нормандски херцог. Затова при правилно отношение към тях от страна на германската окупация няма да представляват проблем за нас.

Ако му предложат да насели тези острови е фризийци или емсландци, той не смята това за правилно, тъй като фризийците и емсландците като селяни от мучурищата са преди всички животновъди, докато жителите на Нормандските острови били дребни градинари. Ако англичаните бяха задържали островите, можеха оттам да ни погаждат най-различни номера. Трябваше само да ги укрепят и да изградят летища за изстребители на тях. Сега ние сме се настанили там със съответните укрепления и е постоянно присъствие на най-малко една дивизия сме се погрижили някой ден островите да не се върнат отново в английски ръце.

След войната Лай може да получи островите, тъй като с прекрасния си климат предлагат идеални условия за почивка на „Сила чрез радост“, и може да продължи експлоатацията на курортните съоръжения без много ново

строителство, тъй като островите така или иначе са претъпкани е хотели.

Подобна собственост можеха да получат и италианците, ако бяха окупирали Малта при влизането си във войната. За съжаление, вместо това в началото приключиха военната си акция е декларация, че гледат на себе си като „намиращи се в състояние на война“. И това, когато след акцията си в Норвегия вече бяхме показали как би трябвало да се действа. Като се вземе предвид днешният среден италианец, той е лапач, а не боец. Колко различно въздействат хората от кавказките племена, които в сравнение с тях могат да ти се сторят като най-добрите и горди хора, съществуващи между Европа и Азия!

188

22.VII.1942, вечерта, Верволф

По време на вечерята Шефа заговори за юристите. Той предупреди, че на юристите в Източните области се позволява да регламентират твърде много.

Според юристите и тяхното законодателство той, като германски канцлер може да подписва закони и постановления за суми от порядъка на милиони и милиарди, но подписът му под завещание - да речем, за 23 р.м., - за да е валиден, се нуждае от заверката на нотариус. Трябвало да се издаде закон, за да се разчисти тази глупост⁵¹⁶. Докато него още го има, от страна на юристите няма опасност, тъй като, когато е необходимо, той, без да се замисля, погазва техните схващания. Когато един ден обаче няма да го има, предчувства злини от юристите.

Затова наскоро си създаде възможността да хваща за яката юристи, които са вредители. Досега тези типове отговаряли за простъпките си само пред техните дисциплинарни съдилища, в които важал старият принцип: „Гарван гарвану око не вади“. Сега е свършено с това. По време на борбата събрал на собствен гръб достатъчно опит с представителите на това съсловие. Ако му кажат: „Да, ама вие мислите за юристите, пораснали във Времето на системата, наследниците им днес са съвсем различни!“, той може само да каже: дори само възпитанието на юристите е толкова мошеническо, че наследниците от само себе си влизат в същия фарватер.

Между другото, наистина не може да се нарече прилична професия цял живот да защитаваши мошеници. При това в повечето случаи разпадеността на пледоариите е в съзвучие и с имотното състояние на клиента. Адвокат

---

⁵¹⁶ С решение на Райхстага от 26.IV.1942 Хитлер е „върховен съдия на Германия“ и има право по свое усмотрение да връща „недостатъчни“ присъди.

Лютгебруне⁵¹⁷ можел дори да плаче, когато положението на неговия мошеник и размерът на хонорара го правели целесъобразно. Къде е чувството за правда на господата юристите, когато по време на процеса шепнат на престъпниците как да се държат и се опитват чрез умело задаване на въпросите да ги освободят от уличава- не и наказание? Човек има - когато види това - чувството, че лисицата дресира лисичето. Ако някога артистите са погребвани на бунището, днес там заслужава да бъде погребван юристът.

Никой не е по-близо до юриста от престъпника, няма разлика между двамата и по техния космополитизъм.

Освен чрез одържавяване няма друга възможност да се направи юридическата професия отново почитена. Както стоят нещата днес, и при най-добро желание човек не може да разбере как изобщо е възможно юристът да придобие титлата „доктор“?

По време на вечерята Шефа поведе разговора от заключението, че Съветите щяха да станат нечувано опасни за нас, ако бяха успели с комунистическия си призив „Никога повече война!“ да подкопаят войнския дух у германския народ. Защото по същото време, когато у нас чрез терора на КПГ, чрез пресата, чрез стачките - с една дума, чрез всички средства са се борили за налагането на пацифизма, в Русия са изградили чудовищно въоръжение.

Без да обръщат внимание на пропагандираните в Германия хуманни глупости, са използвали човешката работна сила по учудващ начин и са възпитали съветските работници чрез системата на Стаханов⁵¹⁸ не само да работят по-бързо от средния работник в Германия и капиталистическите държави, но и по-дълго.

Колкото повече впечатления получаваме от съветските условия, можем да сме благодарни, че нанесохме навреме удар. Защото през следващите десет години в СССР щяха да възникнат множество индустриални центрове, които малко по малко щяха да стават все по-неуязвими и Съветите щяха да създадат едно направо невъобразимо въоръжение. Същевременно Европа щеше да западне до беззащитен обект на съветските планове за световно господство.

Да се смееш на Стахановата система, е изключително глупаво. Въоръжението на Червената армия е най-доброто доказателство, че тази система

---

⁵¹⁷ Адвокатът д-р Лютгебруне от Гьотинген защитава участниците в Хитлеровия пуч и успява да постигне освобождаването на генерал Лудендорф.

⁵¹⁸ Акордна система, наречена на Андрей Стаханов, който за една смяна бил изкопал 102 т. въглища.

е нечувано успешна за справяне е манталитета на руския работник.

Също така човек трябва безусловно да изпитва уважение към Сталин. По свой начин той е гениален тип! Той, Шефа, познава много добре неговия идол Чингиз хан, а икономическото му планиране е толкова изчерпателно, че сигурно е надминато само от нашите четиригодишни планове. За него е извън всяко съмнение, че в СССР, за разлика от капиталистическите страни като САЩ, не е имало безработни.

След това чрез описанието на впечатленията си от едно пътуване с професор Бранд през съседните на ГКФ украински колхозни райхслайтер Борман насочи разговора към украинското население. То подчерта, че на децата тук, в Украйна, не личи какви плоски славянски черти на лицето ще развият по-късно. Децата, като повечето хора от източнобалтийски вид, са руси и синеоки, освен това дебелобузи и закръглени - изглеждат наистина приятни. В сравнение с тях нашите предимно нордически деца в младежките си години са подобно на младите жребчета непохватни. Сякаш имат прекадено тънки и дълги крака, тесни и ъгловати тела и лица! На децата в Украйна не личи по-късно колко много ще загрубеят и станат плоски кръглите им лица. Между другото, подчерта райхслайтер Борман, когато човек пътува из страната, вижда малко мъже, но невероятно много деца.

Един ден тази плодовитост може да ни създаде проблеми, защото това е многодетност на раса, възпитана много по-сурово от нашия народ. Тук никъде не може да се види човек с очила, повечето имат безупречни зъби, добър хранителен статус и очевидно от младини до старини са здрави като камък.

Трудните условия, в които тези хора живеят от векове, са провели естествен и много безпощаден подбор. Ако някой от нас изпие чаша вода, която не е филтрирана, се разболява. Тези хора живеят сред боклуци в мръсотия, пият невероятна вода от кладенците и реките и остават при това здрави като камък. Ние трябва всяка вечер да гълтаме „Атебрин“, за да не хванем малария, а тези руснаци, или така наречени украинци, са неуязвими за маларията, както и за петнистия тиф, макар въшките да са им съжителници.

Ако отсега нататък под редовно германско управление и с това при много по-голяма сигурност този народ започне да се размножава много повече от сега, това не само няма да е в наш интерес. Напротив, народностният натиск на тези руснаци, или така наречени украинци, много скоро ще стане опасен за нас. Ние можем да имаме само един интерес: тези руснаци, или така наречени украинци, да не се размножават толкова много, защото нали искаме един ден цялата тази досега руска земя да бъде заселена с германци.

По този повод Шефа каза, че наскоро намерил в някакво проучване предложението да се забранят разпространението и употребата на противозачатъчни средства в Източните области. Ако наистина някой идиот се опита да наложи на практика подобна забрана в окупираните Източни области, той лично ще го застреля. При многодетството на местното население за нас ще е полезно, ако тук момичетата и жените правят, колкото може повече аборти. Затова трябва не само да се разреши една оживена търговия с противозачатъчни средства в Източните области, а буквално да се поощрява, защото не може да имаме и най-малкия интерес от увеличаването на негерманското население. Обаче човек трябва първо да привлече евреите на помощ, за да може да ускори задвижването на подобни неща.

Той смята, че опасността местното население под наша власт да се увеличава още по-бързо съществува. Защото при едно германско управление изобщо не може да се избегнат всички житейски обстоятелства на местните да станат много по-добри и безопасни. Затова би трябвало при всички обстоятелства да вземем предохранителни мерки срещу увеличаването на негерманското население.

Би било чиста лудост, ако в окупираните области се организира за негерманското население диспансеризация по германски образец. И дума не може да става за ваксинации и другите там профилактични здравни мерки за местното население. У местните трябва да се потиска желанието за подобни здравни мерки. Затова спокойно трябва да се остави разпространението на суеверия, че ваксинирането и така нататък е нещо много опасно.

Също така от изключителна важност е да не би чрез някакви мерки да се допусне пораждането на господарско съзнание у негерманското население. В това отношение трябва особено да се внимава, защото точно противоположното на господарско съзнание е една от нужните предпоставки за нашата работа. По тази причина в никакъв случай не бива да се позволява на негерманското население по-високо образование. Ако изпаднем в тази грешка, сами ще отгледаме бъдещата съпротива срещу нашето господство. Наистина трябва да им се осигурят училища, за които трябва да плащат, ако ги посещават. Но не бива да им се позволява да научат повече, да речем от, пътните знаци. Най-общо казано, съдържанието на урока по география трябва да бъде единствено, че столицата на Райха се казва Берлин и всеки трябва веднъж в живота си да е ходил в Берлин. В добавка е напълно достатъчно, ако негерманското население, например украинецът се научи да чете и пише малко на немски. Обучението по смятане и подобни е излишно.

И по отношение на учебното дело на негерманските народи не бива никога да се забравя, че в окупираните Източни области трябва да се прилагат същите методи, които използват англичаните в колониите. Затова цялата шумотевица

около просветата, която започва с появата на германски свещеници от Райха, е глупост. Генерал Йодъл има пълно право, когато възразява срещу един плакат, чрез който на украински език се забранява ходенето по релсите. Трябва да ни е безразлично дали ще бъде сгазен един или повече от местните⁵¹⁹.

Когато е „за“ на местното население в училищата да се преподава немски език, то е само, за да се създадат езиковите предпоставки за нашето управление. Защото иначе всеки местен ще се измъква от германските нареждания с твърдението, че „не е разбрал“. По същата причини в училищата вместо кирилската азбука трябва да се учи обикновената латинска азбука. Най-голямата грешка, която бихме могли да допуснем, е тази да се полагат твърде много грижи за местното население.

За да не стигнем заради житейските обстоятелства до мекушаво отношение, е нужно да се отделим напълно от местното население.

Значи на всяка цена трябва да бъде предотвратено германци да живеят в украинските градове. Дори настаняването на германците в бараки около украинските градове е по-добре, отколкото подслоняването им в тях. Защото иначе в най-скоро време ще започне почистването и подобни на тези градове. Руските и съответно украинските градове не бива в никакъв случай да бъдат оправяни или даже разхубавявани. Защото не е наша задача да осигурим на местното население по-високо равнище. Погледнато в дългосрочен план, германците трябва да живеят в новопостроени по-късно градове и села, които са ясно разграничени от руското или съответно украинското население. Затова къщите, които ще бъдат построени за германците, по никакъв начин не бива да приличат на руските или украинските. Нито измазването с кал или сламените покриви на германските къщи не бива да напомнят за руските или украинските.

В стария Райх с времето нещата се развили така, че на твърде много неща започнали да гледат провинциално и всичко било регламентирано и разписано до най-малката подробност. Разбира се, причината за това е не на последно място, че ние, германците, в родината едва ли не клечим един върху друг и полицията трябва отново и отново да се намесва, за да регулира живота. Обаче цялото това регламентиране крие в себе си опасността, че човек, който веднъж пусне котва извън границите на Германския райх, например в някой английски доминион, буквално си отдъхва от цялата свобода на движение и действие и скоро се установява далеч от своята германска родина. В окупираните Източни области не бива в никакъв случай да изпадаме в грешката на вечното регламентиране. Ако не искаме излишно да настроим местното население срещу

---

⁵¹⁹ Това изречение дава представа само за отношението на Хитлер. За Йодъл важното беше популяризирането на немския език.

нас, трябва да наложим ограничение на индивидуалния им начин на живот само, толкова колкото е неизбежно.

В стария Райх вече сме стигнали толкова далеч, че Берлин иска да се бърка във всяко кметско назначение из Райха. Забрашиха дори сдруженията за развъждане на кучета и е трябвало той лично да се намеси, за да се разреши отново „организирането на кучетата“. Регламентацията в стария Райх скоро ще стигне дотам, че от Берлин дори за дружествата на любителите на калинки ще бъдат издавани устави с предписания за деловодството, счетоводството, управлението на активите и така нататък, така че счетоводителя го грози опасност да бъде изправен пред съда, ако не управлява, както трябва активите на дружеството в размери на 6 до 10 райхсмарки. Затова желае за Източните области само големите директиви да се дават от Берлин. Решението на текущите въпроси трябва да става на място от отговорния областен комисар.

На ненужната регламентация в окупираните Източни области трябва да се попречи така, че и германската администрация в тези области да бъде, колкото може по-малка. Така областният комисар ще бъде принуден до голяма степен да работи съвместно с общинските управители. Разбира се, от това сътрудничество не трябва да изникне единно украинско управление до генерален комисар или чак да райхскомисар.

189

24.VII.1942, вечерта, Верволф

По време на вечерята, между другото, Шефа отбеляза следното: в тази Втора световна война, която е борба на живот и смърт, никога не бива да се забравя, че световното еврейство, след като Световният конгрес на ционистите и неговият водач Хаим Вайцман (в своето послание до английския премиер Чембърлейн) ни обявиха война⁵²⁰, е най-неумолимият враг на националсоциализма, враг № 1. Еврейство-то търси Европа за търговия, но Европа трябва да откаже от сакрален егоизъм, тъй като еврейството е расово по-кораво. След края на войната той решително ще застъпи мнението, че трябва да разрушава град след град, докато евреите не излязат и не се изселят в Мадагаскар или в друга някоя еврейска национална държава.

Отстраняването на евреите от Виена е най-спешно, защото във Виена най-лесно се недоволства. И от Мюнхен трябва възможно най-скоро да изчезнат

---

⁵²⁰ Декларацията за обявяването на война от световното еврейство, по-точно на Световния конгрес на ционистите от 5.IX.1938, е отпечатана в Jewish Chronicle от 8.IX.1938.

последните хиляда и петстотин. Радва се, че днес поне Линц е свободен от евреи. Когато му докладват, че днес и Литва е свободна от евреи, това е показателно. През краткото време на съветския режим Литва на собствен гръб добре е опознала евреите. На онези евреи, които според шлагера искали да окачат „белъто си на линията Зигфрид“, след войната нахалството ще се изпари. Може би английският войник, чийто нисък авторитет се дължи на тях, сам ще се погрижи за това. Защото при англоамериканците скритият антисемитизъм е много по-голям, отколкото при германците, които въпреки отрицателния опит не могат да се отърват в сантименталната си идея за „порядъчния евреин“. И точно германски поет⁵²¹ възхвалява евреина като „Натан Мъдреца“, докато английският Шекспир го характеризира за вечни времена като Шейлок.

Пред Рибентроп Сталин не е крил, че само чака момента на съзряването на достатъчно собствена интелигенция в СССР, за да приключи с еврейството, нужно му като ръководна прослойка.

След войната трябва да увеличи усилията си всички германски елементи да бъдат събрани в нашия Германски легион. Опитът, който добихме при превземането на Тобрук с германските членове на бившия френски Чуждестранен легион, трябва да е водещ в това отношение.

Точно сред германските народи има известен брой авантюристи от типа на ландскнехтите⁵²², за които войната е начин на живот. Ако човек търси исторически примери, трябва само да си спомним за Фрундсберг⁵²³ или как по време на Френската революция Швейцария щеше да яде бой, ако нямаше своите ландскнехти.

Ако някой му каже, че холандците не са подходящи за СС дивизиите, той може само да му посочи илюстрацията на Шпицвег⁵²⁴, на която войник от южногерманските държави плете чорап. Колко биха променили 20 години възпитание лицето на този войник. Народ като холандския, който можа да осъществи източноазиатски самолетен превоз и да извади способни мореплаватели, със сигурност може отново да бъде спечелен в лицето на неговите най-добри представители за войнишкия дух.

Само не бива да се губи вяра в здравата сърцевина на народа и тогава нещата

---

⁵²¹ Готходц Лесинг.

⁵²² Наемници през XV - XVII в. - Б. пр.

⁵²³ Георг фон Фрундсберг - командир на ландскнехти, участвал като капитан в победните битки на Крал V при Бикока и Павиа.

⁵²⁴ Карл Шпицвег - герм. художник. Въпросната картина се казва „Плетящият преден пост“. - Б. пр.

няма да са зле. Колко го потресло, когато индустриалец от класа като Кирдорф⁵²⁵ му обещал всякаква подкрепа за движението, но същевременно му обяснил: едно не бива да иска от него - да вярва в тържеството на борбата. Народ, изгърпял кайзер като Вилхелм II, според него е твърде мързелив в лицето на своя ръководен слой, за да може да доживее прераждане. Че Кирдорф е виждал в своя песимизъм нашия народ в твърде неблагоприятна светлина, показва фактът, че някогашният монарх и членовете на някогашните владетелски династии приживе са забравени у нас. Например кого днес го е грижа за Рупрехт Баварски? Наистина колко малко разум е нужно, за да си крал, и колко е тясна пътеката между трона и лудницата.

Само белгийският случай е труден: той ще се радва, ако може белгийският крал да бъде изгонен от страната с пенсия, да речем, от половин милион и с помощта на този изфинен манастирски метод да потъне в забвение. Със своите дяволии така е поласкал отделения му като свързка германски офицер, че сега остава само да му закачи някой от ордени на династията, за да го направи на палячо. Какво чувство за собствено достойнство би показал английски полковник в подобно положение - човек трябва само да си спомни за „тъмничаря“ на Наполеон.

Слава Богу, в Холандия нещата са по-прости, не на последно място, защото в лицето на принц Фон Бистерфелд⁵²⁶ на трона седи пълен идиот. Когато поискал да се ожени за Юлиана Холандска, преди това се озовал при него, за да извести, че заминава и се кълчотел наоколо като наемен танцьор. Два дни след това направил изявление пред обществеността, че от малък се чувствал холандец.

И покойният принц, съпругът на кралица Вилхемина Холандска, бил типичен коронован кретен. След поемането на властта не се побоял да му поиска назаем 7 1/2 милиона гулдена срещу уверението, че тогава подчертано ще се застъпи за усиляването на германското влияние в Холандия. Глупостта и гордостта обаче си дават среща не само по тронове, но и сред „висшето общество“ - „горните десет хиляди“. Колко често трябвало да защитава Дуче пред различни обществени кръгове, че без него днес Италия щеше да е комунистическа. И колко често същите тези обществени кръгове го обявявали за мъртъв, победен човек.

Що се отнася до Дуче, райхслайтер Борман е напълно прав, когато на основата на неговия снимков материал говори за грамадната популярност на този човек. По време на неговото пребиваване в Италия в множество отделни случаи успял да се убеди колко популярен е Дуче сред мнозинството на своя

---

⁵²⁵ Емил Кирдорф помага на Хитлер да решава финансовите си затруднения.

⁵²⁶ Принц Бернхард фон Липе Бистерфелд.

народ. Обаче не може да се заобиколи изводът, че онова, което са постигнали Дуче и под негово ръководство фашизмът, е нечувано, независимо дали човек се сеща за многобройните нови индустриални предприятия, за строителството на нови училища и болници, или за постиженията в колониите. При това не бива да се забравя колко неблагоприятни бяха условията в Италия, когато Дуче започна. Въпреки това преодоля комунизма в Италия не с военна сила, а благодарение на своята идея. Той има заслугата за пръв път да нанесе решителен удар върху вътрешната сила на болшевизма и така показал на света, че и през XX век един народ може да бъде насочен националистически. Това е неповторима по значение заслуга, която някога ще се смята за негова, на Хитлер, най-голяма заслуга - че е поперчил на азиатското нахлуване в Европа.

При това политическата работа на Дуче е изключително затруднена и причината е, че неговите права са значително ограничени от короната. Невъзможно е като държавен глава да водиш нацията, когато армията се е заклела в името на някого друго. Нали и търговско предприятие не може да бъде ръководено отговорно от един директор, докато друг държи контролния пакет акции и заради това винаги може да направи указанията на директора невъзможни. Когато законодателната и изпълнителната власт не са в едни ръце, това неизбежно води до множество трудности.

Когато ние, германците, даваме оценка на Дуче, трябва да имаме предвид всички тези неща. В края на краищата Германия трябва да благодари на Дуче, че в тази война Италия не е в лагера на съюзниците. Ако резултатите от съюза с Италия невинаги ни харесват, причината е, че кралят и дворът са запазили твърде големи възможности за намеса в областта на армията и държавното управление. В Италия днес дори префектите още са назначавани от краля.

Наистина Дуче казва, че не се бои, защото е взел предохранителни мерки. Опасността някои префекти тайно да работят срещу него е предотвратена, защото винаги лансирал за тези постове най-добрите фашисти. Но когато сменят някой префект, трябва на секундата да се появи с предложение, защото иначе на този пост ще му сложат човек от дворцовата камарила. А какво означава това, той лично видял в Рим.

Направо не повярвал на очите си колко нагло се държи кралицата⁵²⁷ към Дуче и как дворцовата камарила непрекъснато се тика на преден план. Не можело по по-добър начин да му бъде представена нуждата от фашистка милиция. Когато казал това на Мусолини, той само се засмял и казал, че при тези обстоятелства човек не може да мине само с изпълнителната власт на държавната

---

⁵²⁷ За кралица Елена, дъщеря на крал Николай на Черна гора, пред нас Хитлер каза: „Най-лошото е, че тази дъщеря на конекрадец е толкова стабилна“.

полиция.

Вместо висшето общество в Италия да разбере, че при победа на болшевиизма и те, както техните колеги от балканските страни, ще бъдат избесени или изгорени и заради това да носят Дуче на ръце, се опитват да му създават трудност след трудност в борбата му срещу болшевиизма. Очевидно не разбират по какъв начин съдействат на комунизма подобно на онези телета, за които се казва: „Най-глупавите телета сами избират своя касапин“.

190

25.VII.1942, на обяд, Верволф

Тема на разговора беше следната телеграма:

25.VII.1942, Осло (кореспондент на ГНБ)

„Както Квислинг известява чрез партийна наредба, частите на СС в Норвегия от този момент ще се нарича СС „Норвегия“... В първото издание на бойния вестник „Германци“ Квислинг публикува статия за голямата германска общност, която представлява за Норвегия единственият път да защити съществуването си като свободна и самостоятелна нация в днешната борба на световите. Днес не става дума единствено за това да се спечели войната срещу Русия, Англия и САЩ, нужно е и обединението на германските народи за честно и изпълнено с разбиране сътрудничество.“

По този повод райхсфюрерът на СС Химлер разказа, че в СС има и 4500 холандци, а напоследък 200 швейцарци и 250 шведи служат във Вафен СС и сигурно ще повлекат и други след себе си.

Шефа подчерта, че е правилно все повече да се изтъква идеята за германството. Като магнит трябва да привличаме най-добрите, металното, съдържащо желязо човечество, от германските народи. Трябва да се върнат в Райха и германските елементи от Румъния и Унгария за големите задачи на изток. По този начин ще се сложи веднъж завинаги край на практиката чуждите племена да освежават ръководния си слой с добавка от германска кръв.

27.VII.1942, вечерта, Верволф

Води се кратък разговор за следната телеграма:

25.VII.1942, Стокхолм (кореспондент на ГНБ)

„Антисемитизмът в Англия нараства. Както съобщава кореспондентът на „Гьотеборг Постен“ в Лондон, еврейските кръгове са разтревожени от засилващото се антиеврейско настроение сред британския народ. Съветът на Еврейския търговски съюз, който обсъждал този въпрос, смята, че причината е свързването на черната борса в Англия с евреите. Председателят на текстилното поделение в съвета заяви, че законите за дажбите са въвлекли някои морално слаби и глупави търговци евреи в черната борса... За да противостои на антиеврейските настроения, кентърбърийският архиепископ се опитва да изгради организация, която да се бори срещу нетърпимостта и да подпомага взаимното разбирателство между евреи и християни...”

Райхслайтер Борман нарежда телеграмата да ми бъде предадена и тя се прехвърля от човек на човек. Прибавеното от него допълнение гласи: „Забележка на Шефа: „И заради това Исус Христос се е оставил да бъде разпънат от евреите на кръст!“.

На масата на адютантите Шулце⁵²⁸ и аз така сме се разгорещили от разговора, че обръщаме гарафата с плодов сок от череша и вишни, който боядисва покривката в тъмночервено. И двамата вдигаме очи към Хитлер, за да видим как ще реагира, но той мълчи и въобще не обръща внимание на нашата беля.

26.VII.1942, на обяд, Верволф

Шефа подчерта, че не иска реорганизацията на енергийното стопанство да бъде под формата на държавен социализъм или с централизирано управление.

В националсоциалистическата държава държавното управление съвсем естествено се намесва в интересите на всеки човек, когато това е нужно за цялата

---

⁵²⁸ Рихард Шулце - ординарец и по-късно адютант на Хитлер; въпреки младостта си се радва на уважението на Фюрера.

общност. Затова НС държавата може да даде много по-голяма свобода на частното стопанство точно защото държавата си запазва правото за намеса по всяко време. Обаче държавата не бива сама да поема в ръце частното стопанство, защото това ще доведе до възмутително нарастване на чиновничеството и заради това стагнация на управляваните области. Напротив, НС държавата трябва, колкото може да подкрепя частната инициатива. Заради това, той, Шефа, мисли за следното постановление:

В бъдеще всеки фермер, който разполага с нужните условия, трябва да се сдобие с вятърен двигател. Ако имотът лежи край поток, може без особени трудности да се закачи за него, за да произвежда сам нужния му ток. Монополите на определени дружества, които спъват до голяма степен частната инициатива на съотечествениците в областта на енергийното производство, по принцип трябва да отпаднат.

Освен това е възможно общините сами без особени трудности да произвеждат тока си или от въглища, или от предоставената им водна енергия. Държавното ръководство трябва да се радва, когато отделното село или градска община сами се грижат за снабдяването си с енергия. Също и областните органи на самоуправление, където това е възможно, трябва да се грижат за електроснабдяването на своята територия. Доколкото областните органи на самоуправление разполагат с енергийни излишъци, ще ги предават на Райха. Освен това е съвсем нежелателно всички малки и средни електроцентрали да бъдат управлявани от Райха, а не от общините и областните органи на самоуправление. Едновременно с това трябва и в бъдеще да е напълно възможно например един мелничар да произвежда тока за себе си и своята община.

Държавното управление трябва да поеме големите водни или електроцентрали, необходими за енергийната система.

В противен случай ще са нужни милиони райхсчиновници за новото райхсуправление на енергетиката. Тогава във всяко село ще трябва да има райхсинспектор или райхсконтрольор. Напротив, Райхът трябва да има интерес главно чрез частната инициатива - към нея трябва да се добавят инициативите на общините и органите за самоуправление - да бъде облекчен. Той изпитва най-голямо съмнение към централизма, който Шпеер планира.

Ако този централизъм, с който от дълго се бори в райхсвътрешното министерство, се разпространи, сигурно след 50-100 години Райхът отново ще се разпадне. Всеки централизъм неизбежно задушаваша всяка инициатива в страната. Наистина умните глави, от които има нужда в управлението на Райха, могат да се развият и докажат единствено, ако Райхът оставя - независимо дали е служител, или предприемач - на всеки по възможност най-голяма свобода за

развиване на собствената инициатива.

Ако някоя сфера на дейност бъде регламентирана до най-малките подробности от берлинските чиновници, то в съответния гау не могат да се развият полезни, самостоятелно мислещи и работещи хора. Ако иска да се наложи обаче, нацията трябва да разчита на тези хора. Само в областите израстват отново и отново нови таланти, към които трябва да има грижовно отношение. Кое то ще рече, да бъдат оставяни по възможност да работят самостоятелно, за да се подготвят за бъдещи задачи на Райха. Ако някоя сфера на дейност се опекува изключително от Берлин, тогава в съответната администрация няма да израснат таланти, всичко ще се превърне в тъпа министерска бюрокрация и Райхът ще разчита на силите, които може би ще израснат кариерно в министерствата.

Накрая Шефа подчерта:

1. Няма нужда от пълно изравняване на цените във Великогерманския райх, защото едната община може да доставя тока по-евтино от другата, която може би трябва да плаща по-големи лихви от първата.
2. Енергийната система може да съществува без проблеми и когато електроцентралите са основно в ръцете на общините и органите на местното самоуправление.
3. Използването на големите, важни за Райха източници на водна енергия като например Железни врата, използването на големите язовири и други източници, например приливите и отливите, Райхът трябва да вземе в ръцете си.

Главното е енергийното стопанство да бъде измъкнато от спекулациите на частната икономика. Иначе би трябвало да се разреши на отделния мелничар или на една отделна фабрика да произвеждат сами електроенергията си и мелницата и фабриката да отстъпват тока, който не им трябва, на други потребители.

193

26. VII.1942, вечерта, Верволф

По време на вечерята Шефа каза, че трябва да приемем напълно нова гледна точка за историята. Ако искаме да схванем историята в нейните взаимни връзки, трябва в историческата си наука да продължим от римската империя и гръцката

античност. Щом трябва да се правят паралели, то те да бъдат между онези исторически събития и нашето време. Потърсим ли съответствие на Фридрих Вилхелм I⁵²⁹ и неговия син Фридрих Велики⁵³⁰, най-доброто са Александър Велики⁵³¹ и неговият баща Филип.

Ако човек разбере правилно германската история, класата на германските кайзери без съмнение е различна от тази на дребния заселник Хайнрих Лъва. Ако германските ленни князе бяха държали за германските императори, Свещената римска империя на германската нация щеше да стане огромен Райх. И днес в Ломбардия сред човешкия материал ясно се вижда германското влияние. Ако човек се запита защо германските императори са тръгнали на юг, отговорът е лесен. По времето на Карл Велики Германия била подобна на онова, което днес за нас са Средна и Северна Русия - огромни, почти непроходими гори, валежи, които карат климатът да изглежда суров, реколтите - незначителни, и така нататък.

В противоположност Италия и Северна Африка били гористи, плодородни области и притежавали културни центрове, които правели живота да изглежда приятен. Още по времето на император Карл Велики преместването на императорски чиновник в Германия се оценявало по същия начин, както около 1900-та година прословутото преместване за наказание в Позен⁵³².

Когато човек се замисли над принципите на държавното управление, вижда отново и отново, че то не може да се изгради само със законите на тайната държавна полиция, и така нататък. Широките маси имат нужда от идол. Когато прелистваш стари седмични списания, виждаш, че дори Вилхелм II временно е представян фалшиво на масите. И значението на стария кайзер Франц Йосиф, който сам не разбирал много от политическите дела, се дължи главно на почитта, която му се оказвала като възрастен човек и държавен глава.

Когато човек разбере това, може да прецени какъв удар си нанесе Англия е отстраняването на крал Едуард⁵³³. Показателно е, че в това участва и такъв проповедник на морала като кентърбърийския епископ.

---

⁵²⁹ Войнишкият крал създава пруската армия, пруските чиновници и пруската дисциплина като основа на силна пруска държава.

⁵³⁰ Синът му превръща Прусия в европейска сила, разширявайки я териториално.

⁵³¹ Със създадената от баща му Филип държава Александър Велики завоюва гръцка империя, простираща се чак до Индия.

⁵³⁴ Немското наименование на Познан. - Б. пр.

⁵³³ Крал Едуард VIII е принуден да абдикира, защото държи да се ожени за американката Уолис Симпсън.

По време на вечерята Шефа подчерта, че е хубаво по време на войната милиони германски мъже да могат да изучават на място комунизма в неговата съветска родина.

Видян на светло, комунизмът губи също толкова от лицето си, колкото жени, които трябва да гледаш само на светлината от свеци и след 23 часа - когато господата са леко замаяни, - ако искаш да им се възхищаваш. С християнството е същото. Затова римската църква се опитва да въздейства на емоциите, поставяйки на преден план в своето ежедневие цветните витражи, тамяна и органа е неговата музика.

Войната ни дава възможност с течение на времето да видим сметката на всичко, което може да ни застраши. По този начин и отношението на Англия към Европа ще се промени напълно. Ако Англия изобщо има още европейска мисия, това е да гарантира европейската сигурност по море, както ние ще я гарантираме на изток. Според духа, който и днес владее в английския флот и военновъздушните сили, това е напълно възможно.

Съмнително е обаче, дали отговорните английски политици ще признаят колко малка е ролята на европейското равновесие за лошото състояние на Британската империя и че днес английските колонии са заплашвани единствено от страни извън Европа. Защото не англичаните, а евреите правят днешната военна политика чрез купените си помощници Чърчил и Идън. Как в действителност гледат англичаните на нещата, се вижда, когато човек прочете военните спомени на полковник Лоурънс⁵³⁴ или на тогава още некупения от евреите Чърчил: колко са ни се възхищавали англичаните в края на Първата световна война.

Точно при проучването на подобни военни спомени човек открива чувството за собствено достойнство на англичаните дълбоко у тях, което е предпоставка за решаването на всяка имперска задача. Когато човек обмисли това чувство за собствено достойнство, му става ясно, че Виена не е успяла да удържи династията Хабсбург - между другото - срещу стремежа към самостоятелност на Унгария. Защото германското правителство, което отстъпи на Унгария съществени права по отношение на цялата държава, не можеше да разчита, че ще успее да задържи позициите по отношение на унгарците.

По време на вечерята Шефа каза: търсил спогодба с Англия на основата, че за нас колонии изобщо не са нужни. Дори само проблемът за поддържане на връзката между Велика Германия и подобни колонии, например разположени в

---

⁵³⁴ Томас Лоурънс, известен като Лоурънс Арабски, вдига арабско въстание срещу съюзника на Германия през ПСВ Турция.

Африка, създава трудности.

Тъй като поддържането на подобна връзка изисква флот и още повече авиационни бази. В този момент нашето стратегическо положение в света от тази гледна точка е много неблагоприятно.

За сметка на това връзката с Източните области може да се създаде много по-лесно, защото може да се осъществи само чрез строителството на пътища и железници.

Той не може да признае нуждата от колонии за неоспорима, като се имат предвид изключителните суровинни възможности на Източните области. От тях можем да добиваме чай, подправки, гума, при което с оглед на получаването на климатично устойчиви каучукови насаждения трябва да се процедира така, както при отглеждането на захарно цвекло. Неразбираемо е защо само заради кафето трябва да се откриват нови колониални пътища.

Ако в тази връзка му предложат да окупира Исландия и да я преустрои във въздушна база, предпочита да се откаже от подобни колониални връзки, защото така или иначе няма да може дългосрочно да я задържи.

Между другото, що се отнася до Англия, не бива никога да се забравя, че световна сила, стъпила на такава ограничена база, е много застрашена.

Накрая Шефа разказа за посещението си в Парижката опера ⁵³⁵. Великолепната фасада обещава неща изключително. Но когато после видял мизерните декори, които впечатлявали единствено е шарените бои, му било тъжно да установи колко бързо един културен център като Парижката опера може да затъне заради неразбирането на отговорните хора.

В това отношение Ваймар е на съвсем друго равнище.

Дори Съветите проявяват разбиране по тези въпроси и се опитаха чрез подобряване на условията за живот да осигурят възможност на артистите от своите водещи театри за нормална творческа работа. Актрисите са единствените човешки същества в Русия, които имат право не само на толкова и толкова квадратни метра жилищна площ, но дори на самостоятелна стая.

Както ми разказаха генерал Шмунд и полковник Шерф на 26.VII. вечерта, удивително успешният план за пролетното нападение срещу Дон, чието начало Съветите очакваха при Ростов, но в никакъв случай не биха го предположили

---

⁵³⁵ 23.VI.1940.

при Воронеж, е изключително дело на Хитлер. Както веднъж, подсмивайки се, отбеляза Кайтел, според преподаването във военната академия погрешно, но въпреки това или точно заради това - успешно.

194

26.VII.1942, след вечеря, Верволф

Следващата бележка райхслайтер Борман веднага изпрати на райхсминистър Ламерс за по-нататъшно разпореждане:

Главната квартира на Фюрера, 26.VII.42

След вечерята Фюрера заговори за проблема на икономическите обвързаности на водещи хора от партията, държавата и Вермахта и се осведоми от райхслайтер Борман дали вече са се погрижили депутатите в Райхстага повече да не заемат постове в управителните съвети на частната икономика. Райслайтер Борман отговори, че заповедта не е изпълнена, а отложена за след края на войната. Той предлага при следващия си доклад д-р Ламерс да изложи точното състояние на нещата. Фюрера, който не искаше да повярва, че указанието му по този въпрос още не е осъществено, след това каза:

Никой държавен служител не трябва да е собственик на пакет акции. Никой гаулайтер, нито член на Райхстага (ЧР), нито партиен водач в бъдеще не бива да е член на управителен съвет, независимо дали това членство се хонорува, или не. Защото дори въпросният човек да успее въпреки тази икономическа обвързаност да преодолее изкушенията и да бъде един истински Катон⁵³⁶, служейки на и защитавайки само държавните интереси, населението няма да повярва. При предишната стопанска система големите стопански предприятия не са могли да се справят без държавно протежиране. Затова са вземали депутати и висши държавни служители или мъже с аристократични титли в управителните си съвети или на други платени постове. А парите, които тези хора са получавали под формата на хонорари или директорски заплати и други подобни, те си връщали чрез една или две големи държавни поръчки. Например Дунавската параходна компания плащала на 12 депутати, които взела в управителния съвет, 80 000 крони годишно на човек и си връщала многократно този милион чрез спечелените благодарение на него връзки, за да изключи всяка конкуренция за сметка на държавата. Затова по принцип не бива да се допуска депутати, партийци или държавни служители да бъдат впрягани в чужди икономически

---

⁵³⁶ Марк Порций Катон Стари е виден древноримски политик, който пръв започва да пише проза на латински и е известен с борбата си срещу корупцията.

интереси.

За подобни неща народът има особена чувствителност. Затова се радва, че навремето, когато трябвало да избира между днешната му собственост Берхтесгаден и имение в Щайнгаден, избрал Бергхоф⁵³⁷. Защото никога не би могъл да се изключи от прочутото производство на сирене в Щайнгаден, без да изложи на опасност рентабилността на имението. И когато по някаква причина колкото и да е смешна, сиренето поскъпне, веднага щеше да се заговори: не е за чудене, нали Фюрера е лично заинтересован от цената на сиренето.

Това мнение на Фюрера беше подчертано и от едно преживяване, което фелдмаршал Кайтел разказа за производителя на млечни продукти „Вита“. Тази фирма била силно подпомагана от държавата при бившия райхсминистър по прехраната Хугенберг⁵³⁸. Когато млекарските коли, снабдени със съответните реклами, излизали да разнасят нейните стоки, се чували неодобрителни забележки от типа, че чрез акцията в Райха сигурно иска да се облагодетелства от продажбата на млякото от неговото имение.

В по-нататъшното си изложение Фюрера подчерта, че и държавният служител, който напуска държавната служба, не може да се прехвърля в частния сектор, с който дотогава е имал служебни връзки. Той е търсен от частната индустрия само заради неговите връзки, а не заради професионалните му индустриални или стопански познания. Ако не беше така, подобни директори в частните фирми нямаше да получават заплати от 36 000 р.м. и повече. В края на краищата човек, който израства в предприятието, трябва цял живот да работи, за да стане директор, и то ако има специални дарби и ако късметът е особено благосклонен към него като възрастен човек да се възползва от привилегиите на подобни приходи. Дори само от това става очевидна липсата на морал в подобна постъпка.

Индустрията тича след подобни връзки като дявола след душата на евреина. Затова ако бъде допуснато един гаулайтер да се впряга за чужди икономически интереси като акционер или член на управителен съвет, няма да може да се предотврати околийските управители и кметовете да бъдат изкушени от същото. С това ще бъде сложено начало на корупцията.

Поради всички тези причини трябва да се погрижим държавен служител, който е вложил състоянието си в пакети акции, в бъдеще да го влага в държавни облигации. Така е било - както правилно отбеляза фелдмаршал Кайтел - в старата армия. Офицерът от старата кайзерова армия не е могъл да влага своето

---

⁵³⁷ 1929 г.

⁵³⁸ 30.I. -29.VI.1939 г.

състояние, нито парите от зестрата на жена си в индустриални облигации, а единствено в ценни книжа, обявени от държавата за сигурни. Правилно! Защото само така се гарантира, че офицерът като всеки държавен служител ще бъде свързан чрез своите интереси с интересите на държавата. В края на краищата на е работа на държавата да издигне някого на висота, която му осигурява множество връзки, и после да гледа как въпросният човек отлита.

На вметнат от адмирал Кранке въпрос, какво трябва да е отношението към държавен служител, който прави открития, Фюрера каза: ако държавен служител направи епохално откритие, то ще бъде поето от държавата, а той ще получи от нея подходящо обезщетение в държавни книжа. На допълнителния въпрос на адмирала дали и на офицери в оставка е забранено да преминават в частната икономика, Фюрера обясни: той се съмнява дали излезлият в оставка майор има нужните способности да заеме в икономиката дори само счетоводителско място. След Първата световна война събрахме достатъчно отрицателен опит с използването на офицери в свободното стопанство. Между другото, трябва да се прави разлика дали някой си подава оставката от държавна служба заради неспособност, или се сбогува, за да мине в частния сектор.

За да се попречи на държавните служители да планират някой ден да преминат в частния сектор, трябва по принцип да се забранят монополните договори при всички големи сделки на държавата с частния сектор. При големите сделки в конкуренцията винаги участват три-четири фирми. Само така може да се попречи на занимаващите се с икономическите въпроси държавни служители да си изградят „златни мостове“ към определени фирми. По същата причина трябва да се погрижим при възлагането на големи поръчки решенията да се вземат от консорциум, чиито членове трябва редовно да се сменят. Например, в Службата по въоръженията трябва да се вземат само фронтоваци, които нямат установени икономически връзки. И ако бъде направен опит чрез всевъзможни покани - особено за лов - да се ориентират в определена посока, трябва да бъдат сменени.

В тази връзка той изрично спомена лова, защото за офицера той има същата притегателна сила, както диамантеният пръстен за жената. Частният сектор много добре знае това, защото неговата изтънченост в подкупите се основава на невероятно голям опит. Само така може да се обясни фактът, че частният сектор постъпва толкова безочливо при дръзките си опити за подкуп. Дори от него са се опитали да измъкнат подпис с измама, срещу това му намекнали за пакет акции в перспектива - за благотворителност! И А от подписа на Фюрера с помощта на умела реклама щели да извлекат солидна полза. Чрез това, че Лудендорф се оставил да бъде подлъган от него и изтърпял споменаването на името му във връзка с алхимическите експерименти, алхимикът Та-узенд измъкнал с измама от малък кръг индустриалци не по-малко от 3-4 милиона, между тях само

от господин Манесман⁵³⁹ 900 000 р.м.

Че не е препоръчително да се пускат в частния сектор офицери, излезли в оставка по неспособност, доказва обстоятелството, че дори офицери от класа като Лудендорф се оставяли да бъдат подлъгани от всякакви лъжци и гешефтари. И при опита на Лудендорф заедно с капитан Вайс⁵⁴⁰ да издават свой вестник, икономическото неумение офицера пролича особено ясно.

А какво се случва в частния сектор, показва фактът, че дори бизнесмен като Розелиус⁵⁴¹, който изтегля кофеина от кафето и го продава скъпо за медицински препарати и шоколадови произведения и на всичко отгоре пуска по завишени цени безкофеиновото кафе⁵⁴² в търговската мрежа, се оставил да бъде излъган от мошеник, че от отпадъчни води може по естествен път да произведе питейна вода. След поемането на властта Розелиус въвел човека при него. За съжаление, след многократните молби на Розелиус, той, Фюрера, позволил да бъде уговорен за среща. По празните приказки обаче веднага разпознал „откривателя“ като мошеник и начаса го изхвърлил.

След това точно църковният министър⁵⁴³ се подлъгал от един друг уж изобретател, който твърдял, че чрез обработка с вода може от въглища да произвежда бензин. И Кеплер⁵⁴⁴ се оставил да бъде заблуждаван година и половина от този мошеник, който при експериментите си давал на своите „вярващи“ бензин. По-късно, когато около него станало напечено, се опитал да получи с измама индулгенция от райхсфюрера на СС. Обаче райхсфюрерът, след като в началото и той повярвал, наредил да го пратят в концентрационен лагер, за да може в тази симпатична атмосфера да намери време и вдъхновение за провеждане на нужните експерименти, за да довърши своето откритие.

На забележката на райхслайтер Борман, че щом подобни лъжи били възможни у нас, какво ли става в САЩ в тази област, Фюрера завърши разговора със заключението: Силата на Германия е в това, че мъжете от партията, държавата и Вермахта не участват в предприятия от частния сектор. Който от

---

⁵³⁹ Алфред Манесман - индустриалец и откривател на безшевните тръби, заедно с братята си основава концерн „Манесман“.

⁵⁴⁰ Вилхелм Вайс - летец през ПСВ, кавалер на Железния кръст I степен. От 1927 уредник, а от 1938 главен редактор на „Фьолкишер беобахтер“.

⁵⁴¹ Лудвиг Розелиус - един от най-големите вносители и търговци на кафе в Европа.

⁵⁴² „Хар“.

⁵⁴³ Ханс Керл - ротен командир през ПСВ, кавалер на Железния кръст I, през 1934 става райхсминистър по църковните въпроси.

⁵⁴⁴ Вилхелм Кеплер - химик и инженер, стопански пълномощник на райхсканцеларията.

тези хора днес има още подобни обвързаности, трябва да вземе недвусмислено решение: или ще се откаже от тези обвързаности, или трябва да напусне своите обществени функции.

195

27.VII.1942, Верволф

(Разговор на Шефа с Борман преди обяда)

Паметна бележка на райхслайтер Борман

Изключителното значение на РФСС (райхсфюрер на СС) не е както изглежда сега, във Вафен СС или полицейските части, а във възлагането на РФСС като райхскомисар и представител на НСГРП укрепването на германската народност⁵⁴⁵.

Така РФСС участва отговорно в обединението на цялата дребна собственост след войната, в преселването на дребните собственици на изток. РФСС носи отговорност малоимотните селяни, доколкото земите им са лоши, да бъдат преселени. Лошите земи трябва да бъдат залесени. Цялото преселение е огромно поле за дейност. Затова РФСС има отговорно участие в нужното опростяване на оценките и т.н., защото сегашните кадастрални методи и т.н. са направо невъзможни при едно всеобхватно обединение, което по днешните процедури ще трае 300 години.

Наред с огромната си задача да намери най-простите методи за обединението на земите в Райха, за пресмятане на обезщетенията, се явява и друга гигантска задача: в най-кратък срок да пресели милиони семейства на изток, там да построи за тях прилични къщи и стопанства, да ограда там нужните за тях парцели и така нататък.

По волята на Фюрера в бъдеще РФСС ще обхване в СС наистина най-добрите в партията и с това най-добрите в нацията. СС трябва да прилага още по-строги критерии при подбора на тези от партията. Също така СС трябва да предявява много по-големи изисквания към характера и поведението на отделния човек в ежедневието, отколкото партията. СС трябва да обучава отделните членове много по-широко и резултатно, отколкото го прави партията. Защото нали СС е само частица от цялата партия и трябва, за да бъде опазен подборът, да остане малобройна. Не е възможна еднаква оценка на мъжа от СС и на този от партията. Днес към мъжа от Вафен СС се прилагат специални

---

⁵⁴⁵ От 7.X.1939 Химлер е комисар по преселването.

войнишки критерии и вероятно ще бъде и в бъдеще така, и трябва да е така. Ако мъжът от Вафен СС е особено добър войник, възможно е да не му се търси сметка, ако мирогледно не е толкова добре подкован.

Също така мъжът от полицията ще бъде оценяван на първо място по качествата му на криминалист или като ръководител на държавната полиция, докато, от друга страна, в СС на партията се извършва оценка на поведението, характера, постиженията за народа.

РФСС трябва да събере в партийната СС и да води най-добрите от партията и нацията. Наред с това във Вафен СС трябва да събере и възпита в идеята на Великогерманския райх военна част, чиито членове са напълно укрепнали мирогледно и продължават да бъдат укрепвани.

Към това трябва да се добави огромната задача да се насочи споменатият по-горе кръг от хора за заселване на изток, да се транспортират там и да бъдат използвани по подходящ начин. Към това трябва да се добави допълнителната задача да се заведат на изток заселници не само от Райха, но и от Нидерландия, Дания, Норвегия и така нататък.

196

27.VII.1942, вечерта, Верволф

Посланик Хевел разказа, че според доклада на тукашния комисар на града в приемния час на неговата служба към него лично се обръщат много руснаци с молба за разрешение да заминат. Очевидно искат да отидат в Крим. Някои са дошли пеша чак от Ленинград с цялото семейство.

По този повод Шефа отбеляза с развълнуван тон, че това е направо нечувано. Той иска да опразни Крим, а комендантите на населените места подпечатват разрешения за заминаване на хора от всички части на окупираните Източни области в Крим! И по една случайност човек научава за подобна глупост! Някой задавал ли си е въпроса, защо голяма част от местното население странства?

Разбира се, на първо място ги тегли на юг. Знаят, че в Крим е по-топло, отколкото в Северна Русия, още повече че запасът им от дрехи е оскъден, а последната зима беше сурова. Към това трябва да се добави, че напълно им липсва привързаността към земята на германските селяни. Още по царско време милиони са скитали из тези области насам-натам. Тласкала ги е не на последно място надеждата, че някъде другаде не ще трябва да плащат данъци. Така че

обикновено странстването започвало винаги тогава, когато в селата се появявали царските данъчни.

Ако човек иска правилно да прецени манталитета на местното население в окупираните Източни области, не бива да забравя, че при него става дума за множество номади. Нагонът за странстване е заложен у всеки, както у животното, което щом опаса парче земя, иска да се премести на по-добро пасище. Само така става разбираемо защо руснаците зарязват скъпоценност като една количка просто така, щом им пречи на странстването.

Накрая Шефа каза малко шеговито, че трябва само да се пуснат германските организационни таланти и тогава желанието на местните да странстват ще се изпари. Той може наистина да си представи как на бял свят се появяват книжки на странстващите, които трябва да се подпечатват на определени места, забрани да се използват за странстване определени пътища и изобщо да се странства по други пътища освен по официално разрешените маршрути и така нататък. За кулминация в Германия ще се хванат за гушите кой да отговаря за организирането на странстванията: военните служби, политическите инстанции или заради опасността, че някой странстващ може да прекрачи последното гранично колче на огромната империя - външното министерство.

По време на вечерята Шефа се разпростря върху политическите интриги на Съветите през последните години преди войната. Очевидно стремежът на Съветите бил да тласнат събитията на Балканите в своя полза и по този начин да получат изгодна база срещу нас и съответно срещу цяла Европа.

До постигането на тази цел опитали да ни пречат чрез уж прекрасни търговски договори, за да могат, когато приготвленията им за удар срещу нас са завършени, да ни завъртят петролното кранче.

Че това било така, потвърждава поведението им по време на вой. ната. Нападението им срещу Финландия през зимата на 1939 има за единствена цел спечелването на бази в Балтийско море срещу нас. През лятото на 1941 искаха да разрушат Румъния - нашия единствен неруски доставчик на петрол. Обаче коварният им план беше разклатен от бързото провеждане на кампанията на Запад и окончателно съсипан чрез светкавичната кампания срещу Югославия. Затова тогава изведнъж се демаскирали и докато Сталин прегръщал нашия посланик с думите „Ние ще останем приятели завинаги“, завършили насочените срещу нас съветско-английски преговори с мистър Крипс.

Според собственото му заявление и както казват - в изказване пред политбюро на 19.VIII.1939, политическата цел на Сталин е да предизвика война на изтощение между Германия и англо-френския блок. Той самият искал да се

намеси едва след обезкървяването на двете страни, така да се каже, като „печелещия трети“. Началото на сблъсъка с нацистка Германия - смятан от него за неизбежен - планирал най-рано през 1942. Преди това реорганизацията на Червената армия за най-модерни, до голяма степен стандартизирани, примитивни за боравене, но много експлозивни оръжия беше невъзможна. Например подмяната на старите руски танкове със студоустойчивия Т-34, старата полева артилерия с многоцелевната оръдейна система „Катюша“ и старите военни самолети с многоцелевите бойни самолети Ил-2. Сталин прегръща посланика на 13.IV.1941 г. на московската гара за влакове за далечни разстояния при изпращането на японския посланик Мацуока. В действителност в прекомерния си изблик на дипломатически чувства Сталин прегърнал не германския посланик, а докопал само военното аташе полковник Ханс Кребс⁵⁴⁶.

Ако Чърчил е чакал, то Сталин е тигър. Ако ние спечелим от политическата игра на Съветите и чрез завоюване на големи области на изток получим почти всички суровини, нужни за съществуването на един народ - това може само да ни радва. По-късно ще ни липсва само никел, за което много съжалява, защото никелът е напълно незаменим при производството на висококачествени стомани. Затова е нужно по време на мира чрез монети от никел да си създадем голям никелов резерв.

При новото структуриране на Райха не бива никога да забравяме основното: държавата да е достатъчно голяма, за да е автаркична. Това се вижда отново в тази война по трудностите на Италия, на която и' липсват въглища, и Англия, чието съществуване е заплашено заради потопяването на корабите.

197

28.VII.1942, Верволф

При днешната поява на Хитлер на прага на неговия блокхаус, изглежда, се разправяше със своя прислужник Юнге, защото черните панталони не били достатъчно дълги, но към нас беше отново дружелюбен, както обикновено.

На обяд

По време на обяда се обсъждаше дали един попаднал в наши ръце силов за зърно при Морозовская със 100 000 тона зърно да бъде опразнен и зърното превозено в Германия. От него ще се получат 2 милиона центнера, значи 7

---

⁵⁴⁶ По-късно генерал. През 1945 Ханс Кребс става последният началник на Генералния щаб при Хитлер.

милиона 7-фунтови хляба, за всеки от които са нужни 5 фунта брашно. Шефа каза, че знае колко са 100 000 тона зърно, защото веднъж се наложило да се бори като лъв за швабите, за да получават и по-нататък своето шпецле. Бил против количествата хранителни продукти да се разпределят из целия Райх равномерно. Да бъдем разумни и да оставим на швабите тяхното шпецле, а на мюн-хенчаните - тяхната бира. На виенчаните малко повече истинско кафе и преди всичко бял хляб, а на берлинчаните - повече колбаси. Това е положението - настроението на народа зависи до голяма степен от подобно съчувствено отношение към техните житейски навици.

По отношение на зърното от Морозовская той смята за най-добре да бъде откарано и да се раздаде на работниците в най-тежките предприятия в стария Райх.

След това разговорът се завъртя около проблема е работната сила през ПСВ. Хитлер каза: През ПСВ Вермахта отдели около 80 000 работници като „необходими“⁵⁴⁷ за строителството на подводници, а освобождаването на нужното число хора за строителство на танкове е отказано още през 1917. С това военното ръководство на войната 1914-1918 година прави голяма грешка, защото се отказва от подобряването на военната техника в полза на числения състав на Вермахта. За спечелването на всяка война обаче от решаващо значение е да притежаваш технически най-добрите оръжия.

За нас от решаващо значение е да запазим преднината в областта на военната техника, която направи възможни нашите големи успехи досега. Затова можем да продължаваме да водим войната само с една трета от загубите, които ни приписва неприятелят, и да я завършим победоносно.

От тази гледна точка е пълна глупост да се задържат във Вермахта призованите специалисти по строителството на подводници. Резултатът само ще бъде, че няма да можем да спрем английски конвой с 1000 и повече танка и същото количество самолети да си пробие път до Архангелск. След това превозените от конвоя военни материали трябва да бъдат унищожавани в кървави единоборства. По този начин ще имаме X-пъти повече загуби на хора от освободените от Вермахта за строителството на подводници.

Ако по време на ПСВ от 2-та милиона паднали войници навреме бяха освободени 500 000 специалисти - например след сражението при Камбре⁵⁴⁸ - за строителството на бронирани машини и особено на танкове, общият брой на убитите сигурно нямаше да надхвърли милион. При това не бива да се забравя,

---

⁵⁴⁷ Т.е. освободи от активна служба. - Б. пр.

⁵⁴⁸ При Камбре в Северна Франция е първата военна операция с решително участие на танкове.

че умирането е въпрос на минути, докато специалистът може да работи 360 дни в годината по изработването на най-съвършените оръжия на неговото време и така да спести на стотици войници кръвната жертва.

Строителството на миночистачи е също толкова спешно, колкото строителството на подводници. Защото без миночистачи не може да се поддържа доставката на руда от Швеция, тъй като англичаните минират с все сили съответните морски пътища. Последствието от недостига на миночистачи е, че рудата за оръжейно производство намалява и трябва да се уравнисява с повече кръвни жертви на фронта.

Освен това, ако поради липсата на миночистачи направим възможно за англичаните да замърсят с мини важните за нашите подводници пътища, те ще се превърнат в особена опасност за тях. Строежът на миночистачи е също такава неотложна необходимост, както предоставянето на нужните специалисти за строителството на подводници.

При освобождаването на тези хора като „необходими“ не бива да се пропуска фактът, че колкото повече подводници и миночистачи се спускат на вода, следват толкова повече ремонти. Нужните за тях специалисти също трябва да бъдат освободени, ако искаме тези оръжия да останат на нужното за войната равнище.

198

28.VII.1942, вечерта, Верволф

Шефа отбеляза, че е хубаво, че е свидетел само на началото на летенето. Защото когато възможностите за развитие бъдат напълно изчерпани, въздухът ще бъде пълен със самолети. Онзи, който трябва да съпреживее целия този шум от двигателите и това насам-натам из въздуха, няма да знае колко хубав е бил някога светът, когато летенето е било още в началото.

Трябва винаги да си припомним, че всяка спирачка, всеки малък комар в полет предизвиква доловими от човешкото ухо шумове. Затова колко ли малък може да е двигателят на самолет, за да не вдига шум? Той смята за безсмислено да се отстранява шумът от винтовете - респективно на витлата. И то при четири двигателя с по 4000 к.с. на нашите големи самолети, които са равни по мощност на електростанциите на градове с население 400 000 души.

Накрая Шефа каза, че всъщност е чудесно, ако всички външни министри са въдичари. Защото успокояването на нервите им от риболова е истинска благодат

за човечеството.

Връщайки се на една забележка от снощи, след вечерята Шефа заяви:

„Снощи отбелязахте накратко, че ограничаването на личната свобода не бива да стане непоносимо. Аз съм на същото мнение. Затова бих искал да предложа следната дефиниция по тази тема:

Без ограничаване на личната свобода не можеш да задържиш народностната общност единна! Отделният човек трябва да се съобразява с останалите, трябва да се примирява с ограниченията. Защото ако всеки живее така, както иска, това ще означава разпад на народностната общност, както и на всеки народностен живот. Вече съм изказвал това мнение.

Без съмнение по време на войната трябва да има много по-голямо ограничаване на личната свобода. Защото това го изискват военните необходиминости. Най-голямото ограничение на личната свобода трябва да поеме войникът, а сред тях онези на фронта, чието ограничение на личната свобода отива до там, че искат или не, трябва да зложат своя собствен живот. Предвид това отдаване, трябва да се иска и може да се иска от съотечествениците в родината всеки отзивчиво да приеме нужното ограничение на личната свобода. Съотечественикът в родината не бива да се оплаква от ограниченията на личната свобода, които са нужни за народната общност. Напротив, трябва да се иска от всеки отделен народностно осъзнат съотечественик нужното разбиране за необходимостта от тези ограничения, на които всеки трябва да се подчини.

От решаващо значение е ограничаването на личната свобода да става равномерно. Това важи, както за родината, така за Вермахта, така и за частите на фронта. Ограничението, което не прави разлики и засяга всички еднакво, се приема от преобладаващото мнозинство с разбиране като нужно. От време на време някой изръмжава против исканото от него едно или друго ограничение. Обаче, докато тези ограничения засягат всички съотечественици справедливо и еднакво, държавата и партията могат да искат всякакви сурови ограничения. Разумното и справедливо отношение към всички изключва, между другото, всякаква дребнава опека, всеки тормоз, както и всяко, възприемано като несправедливо, фаворизиране!

Непрекъснато недоволни от всяко ограничение на личната свобода са нищожно малък процент! От принадлежащите към него хора се отхвърля почти всичко, което правят или изискват държавата или партията. Хората, принадлежащи към тази клика, винаги знаят всичко по-добре и никакво настоятелно или подробно обяснение на наложителната причина за една или друга мярка не може да ги убеди. Тези хора отхвърлят всяко ограничение, ако не

се прави изключение за тях и подобните им.

Срещу тях стои - нека го повторя още веднъж - широката маса от съотечественици. Апелът към разбирането на широката маса ще е резултатен толкова време, колкото дълго народът има доверие в своите ръководители. Това доверие почива основно на обстоятелството, че исканите ограничения се разпределят равномерно на всички съотечественици и ръководството също им се подчинява.”

199

29.VII.1942, вечерта, Верволф

По време на вечерята Шефа заключи, че подводничарският паметник в Лабое⁵⁴⁹ със своят обърнат обратно корабен нос е безподобно произведение на кича. Заради това можем само да се радваме, че в лицето на професор Крайс сме намерили художник, който ще извае каменните символи на тази война. Той е изработил наистина удивителни проекти за паметниците, предвидени за всяко бойно поле.

След това Шефа разгледа поднесените от райхслайтер Борман снимки от биеналето във Венеция, които силно напомняха на „дегенерирало изкуство“. Те бяха окачествени от него не само като технически несъвършени, но направо като възмутителни цапаници.

За стойността на изложбата - каза той - е характеризиращо, че според даден му доклад публиката при разглеждането на скулптурите неведнъж се е смяла високо. Такова нещо по време на изложбите в мюнхенския Дом на немското изкуство няма.

От изпратените 10 000-12 000 за изложбите в Дома на немското изкуство избраните за показване 1200 произведения във всички случаи са първокласни. Строгостта на избора се гарантира от това, че се извършва не от художници, а от хора като професор Хофман⁵⁵⁰ и директор Колб⁵⁵¹. Художниците твърде лесно се изкушават да изберат по-малко ценни произведения за изложбата, за да блеснат със своите собствени работи.

---

⁵⁴⁹ Край Кил.

⁵⁵⁰ Преди откриването на изложбата Хитлер лично инспектира избраните произведения и ако отхвърли някое, слиза в хранилището със своя съветник, за да участва в избора на произведенията, които ще заместят отхвърлените.

⁵⁵¹ Карл Колб.

Ценността на изложбата в Дома на германското изкуство в Мюнхен не е в това, че всеки, който си купи картина от нея, може с чиста съвест да я закачи у дома, а защото допринася за възпитанието на художниците. Изложбата е истинско страшилище за бездарниците, защото безкомпромисно застъпва мнението, че така нареченият художник, който изпраща някакъв боклук, е или лъжец и заради това мястото му е в затвора, или глупак и заради това трябва да влезе в лудницата. А ако това не може да се изясни напълно - да бъде „преквалифициран“ в концентрационен лагер, за да бъде привикнат отново към истинска работа.

Това, че германският народ разбира начина му на действие, го радва най-много. Милионите посетители на изложбата го доказват отново и отново.

200

31.VII.1942, на обяд, Верволф

В началото Шефа отбеляза, че по-късно движението⁵⁵² трябва да изглежда така, че на един организиран партиен другар да се падат девет други, които не са отбелязани в картотеката. В бъдеще партията трябва да събере в себе си само политически активното малцинство.

След това заговори за положението в Англия и каза: Ако днес някой дойде и има смелостта да каже в Англия - искаме да сключим мир без значителни загуби, сигурно 80 процента от населението ще застане зад него. Дори само омразата срещу американците, която се подхранва от изпращането на негърски бригади, ще накара голяма част от населението да сметне края на войната за привлекателна идея.

На разумните елементи в Англия трябва да им е ясно, че при режима на Рузвелт в САЩ става дума за чисто еврейска организация, в която негърските бригади не са нищо друго освен части на ГПУ⁵⁵³.

Ако се разгледа значението на войната за Англия от тази гледна точка, то тя не може да се сравнява с воденето на предишните английски войни. Войната за Англия преди беше само интересно прекъсване на тъпия мирновременен период, като даже по време на войната с Наполеон англичаните изпращат от тяхната кръв контингент от само 30 000 войници. Най-голямото кръвно участие

---

⁵⁵² НСГРП. - Б. пр.

⁵⁵³ Государственное политическое управление - съветската тайна полиция, която заема мястото на ЧК през 1922.

на Англия е във войната 1914-1918 и има толкова очевидно отрицателен резултат, че английските политици обяснили единодушно, че в бъдеща война подобно кръвно участие не бива в никакъв случай да се позволява. Към това трябва да се прибави, че тази война извежда и жените на сцената, защото заради нея за пръв път в английската история се налага въвеждането на данъци за хранителните продукти.

По време на вечерята Шефа се спря накратко на социалната структура на Швеция. Отбеляза, че средната класа в Швеция е много прилична, обаче висшето общество може да се опише като напълно склерозирало и заради това прави възможно тънкият еврейски слой да упражнява огромно влияние. Низшата класа е изцяло аполитична.

Причините за подобно развитие на социалната история се крият в това, че шведите, които сами по себе си притежават всички условия за едно в голяма степен автаркично съществуване, изнасят суровините си и са заплашени, както по-голямата част от останалите европейски нации, от пренаселване. Хората, на които родината е отесняла по този начин, са емигрирали в Америка. Хенри Пикер

Фото-галерия

Адютанти на Фюрера

СС-обергрупенфюрер Юлиус Шауб - главният адютант на Фюрера

NSKK-обергрупенфюрер Алберт Борман, брат на райхслайтер Мартин Борман - личен адютант на Фюрера и ръководител на неговата лична канцелария

SS-щурмбанфюрер Ото Гюнше, личен адютант на Адолф Хитлер

СС-хауптштурмфюрер Фриц Даргес също е бил личен адютант на Хитлер

Генерал от пехотата Рудолф Шмундт, адютант на Фюрера за Вермахта

Полковник Николаус фон Белов, адъютант на Фюрера за Луфтвафе от 1937 до 1945 г.

Контраадмирал Карл-Йеско фон Путткамер, адютант на Фюрера за флота

СС-хауптштурмфюрер Рихард Шульце-Косенс, личен адютант на Фюрера

NSKK-оберфюрер Алвин-Бродер Албрехт личен адютант на Фюрера, загива при отбрана на райхсканцлерството в Берлин на 1 май 1945 г.

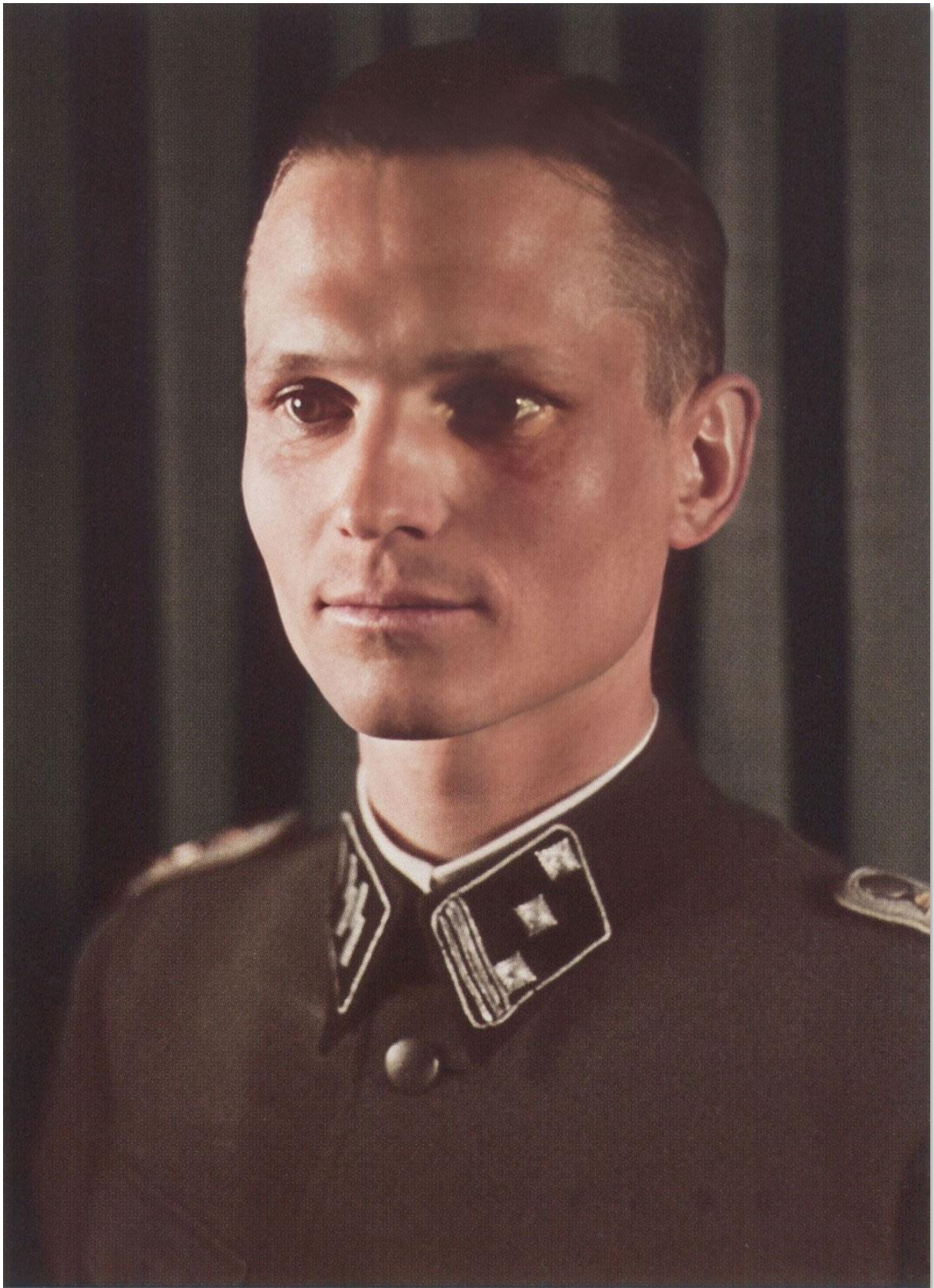
СС-унтершурмфюрер Ханс Юнге, адютант и камериер на Фюрера

Хайнц Линге – личен камериер на Фюрера (следвоенна снимка от 1964 г.)

СС-хауптштурмфюрер Ханс Пфайфер - служи на райхсканцлера като
ординарец във „Вълчата бърлога“

Секретарките на Фюрера

Йохана Волф - главна секретарка на Фюрера, работи за него от 1930 г.

Криста Шрьодер е секретарка на Фюрера от 1933 до 1945 г. След смъртта ѝ мемоарите ѝ са публикувани под заглавие „Той беше моят шеф“.

Герда Кристиан (родена Дарановски) е назначена в личния адютантски кабинет на Фюрера като негова секретарка през 1937 г.

Гертрауд „Траудл“ Юнге (родена Хумпс) е най-младата секретарка, пристигнала в щаба на фюрера по време на войната и остава там до края. На 29 април 1945 г. тя написва и двете завещания на Хитлер.

Новото Райхсканцлерство в Берлин

Увенчан с държавния герб на Велико-германския Райх: Западният портал на Райхсканцлерството на Фосцтресе.

**Помещението, в което се вземат световно-политически решения:
Работния кабинет на Фюрера Тази стая, 27 метра дълга, почти 15 метра
широка и около 10 метра висока, е сърцето на Райхсканцлерството.
Стените се състоят от тъмночервен австрийски мрамор, а стенните
плоскости от тъмно кафяво абаносово дърво. Подът е също от
мрамор;таванът, съставен от касетни форми, е изработен от палисадово
дърво. Стъклените врати, (в ляво) 6 метра високи и 2 метра широки, водят
към предверието на колоните, намиращо се към градината. Срещу
работната маса на Фюрера е изидана една камина. Стената над нея е
украсена с портрета на Бисмарк, работа на Ленбах.**

Резиденцията на Фюрера „Бергхоф“ в Берхтесгаден

**Берхоф – разположен в областта Оберзалцберг във величествените
Баварски Алпи**

Голямата зала в Бергоф, където Фюрерът е посрещал гостите си и чуждестранните делегации

Прочутият панорамен прозорец в Голямата зала на Бергхоф

Работният кабинет на Фюрера в Бергхоф

Главната квартира на Фюрера „Волфшанце“ (Вълчата бърлога)

Волфшанце – т. нар. „Фюрерхаус“ (къща на Фюрера)

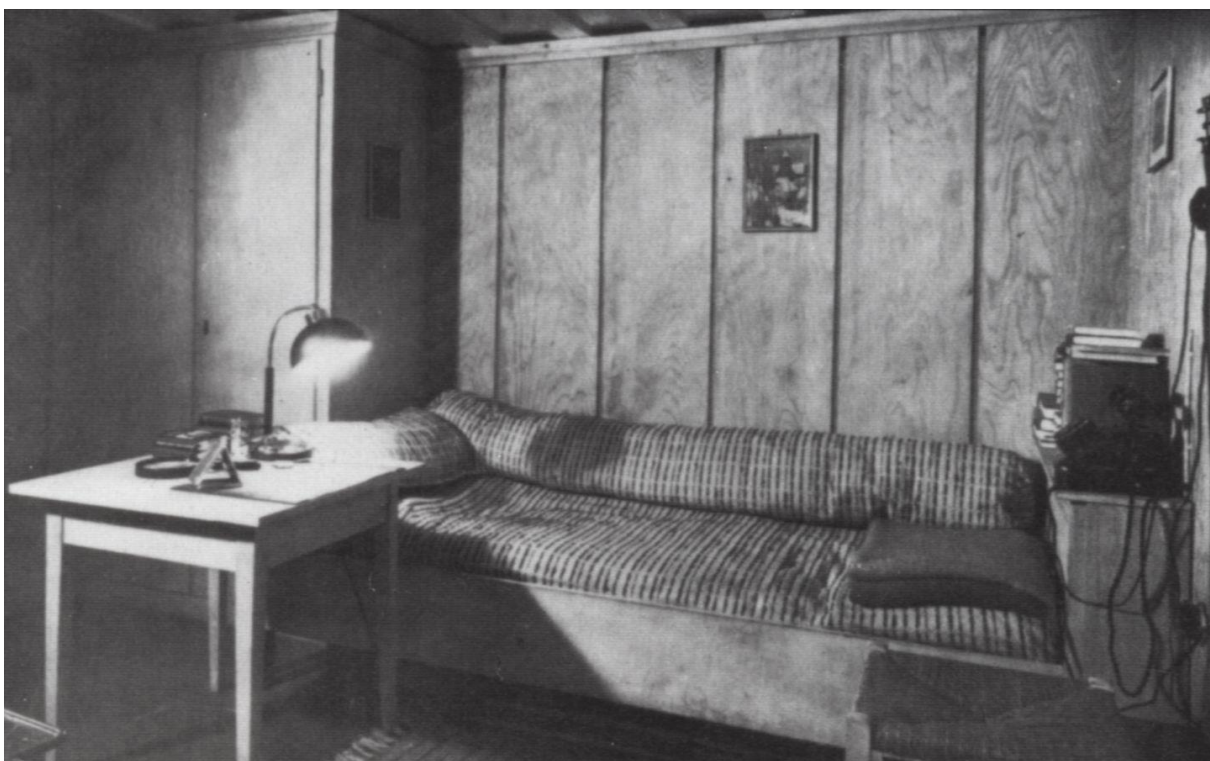

Адолф Хитлер получава доклад от своя адютант Ото Гюнше

Кабинетът на Фюрера във „Вълчата бърлога“

**Личната стая на Фюрера в неговата западна щабквартира „Фелзенест“.
Не са известни снимки на личната му стая във „Вълчата бърлога“**

Часовоите отдават чест, когато Хитлер минава през портата на сектор I.

Свързочниците преписват чуждестранните предавания, за да ги предоставят на оперативния щаб.

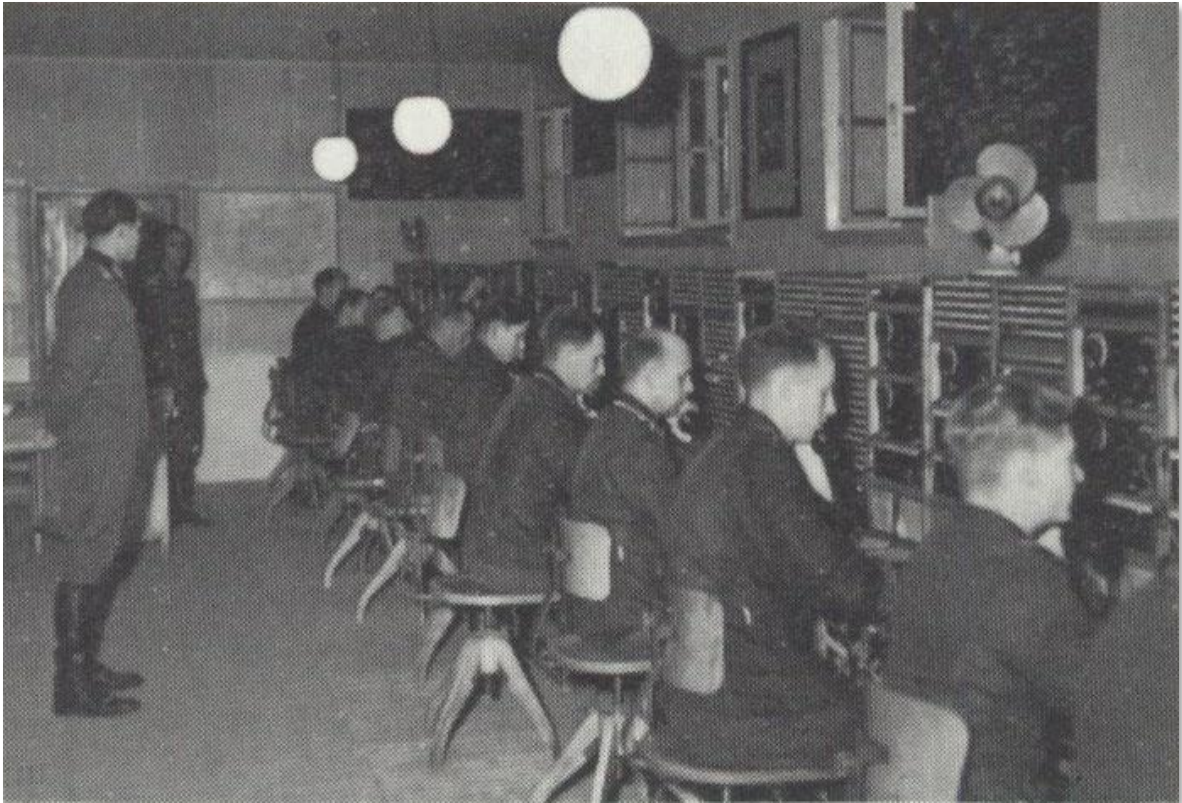

Бръснарят на Хитлер, Воленхаупт (вляво на снимката), идва от хотел „Кайзерхоф“ в Берлин, за да подстриже него и колегите му в щаба „Волфшанце“.

Изглед от „стаята на Фюрера“ към гората Горлиц, в която е бил скрит щабът. Офицерите от ескортирация отряд по заповед на Хитлер постоянно патрулирали.

**Телефонистите в щаба бяха наблюдавани от офицери денем и нощем.
Подслушването на разговорите беше забранено.**

Кабинетът на Хитлер. Конференциите, които се провеждаха тук, често завършваха с дълги монолози на Фюрера.

Началникът на пресслужбата на Райха д-р Дитрих и редакторът на Германското информационно бюро Лоренц подготвят за пресата новини за операциите на Вермахта.

Като предпазна мярка срещу простуда и втрисане. Хитлер нарежда да се инсталира сауна-баня за колегите му. Самият той никога не я използва.

Готвачът Гюнтер, зает от хотел „Митропа“. По заповед на Хитлер той можел да сервира само полеви дажби на всички обитатели на щаба.

Обядите и вечерите на Хитлер са единственият лукс, който си позволява по време на войната. Военните му колеги в главната квартира сядали с него на масата. Партийното ръководство беше представено от Борман и шефа на пресслужбата на Райха д-р Дитрих. Съветската звезда, от свален самолет, остана на стената само три дни.

Фюрерът диктува последните заповеди на полковник Кристиан. Неговите почтителни слушатели са (отляво надясно): Хевел, Кайтел, д-р Дитрих, Йодъл, Шауб, Боденшац.

Специалният влак на Фюрера

Фюрерът на вратата на своя специален влак

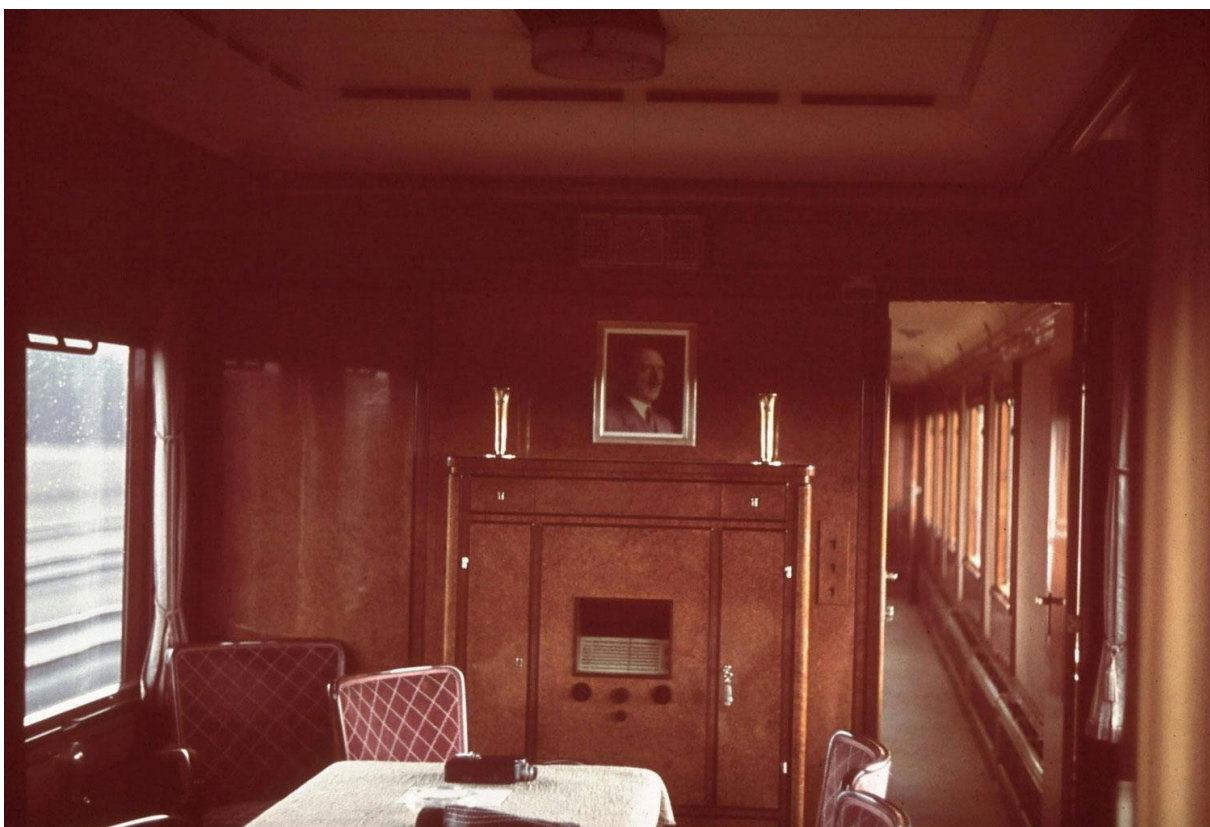

Фюрерът приема приветствията на войниците и народа от своя специален влак

Специалният влак на Фюрера

Помещение в специалния влак на Фюрера

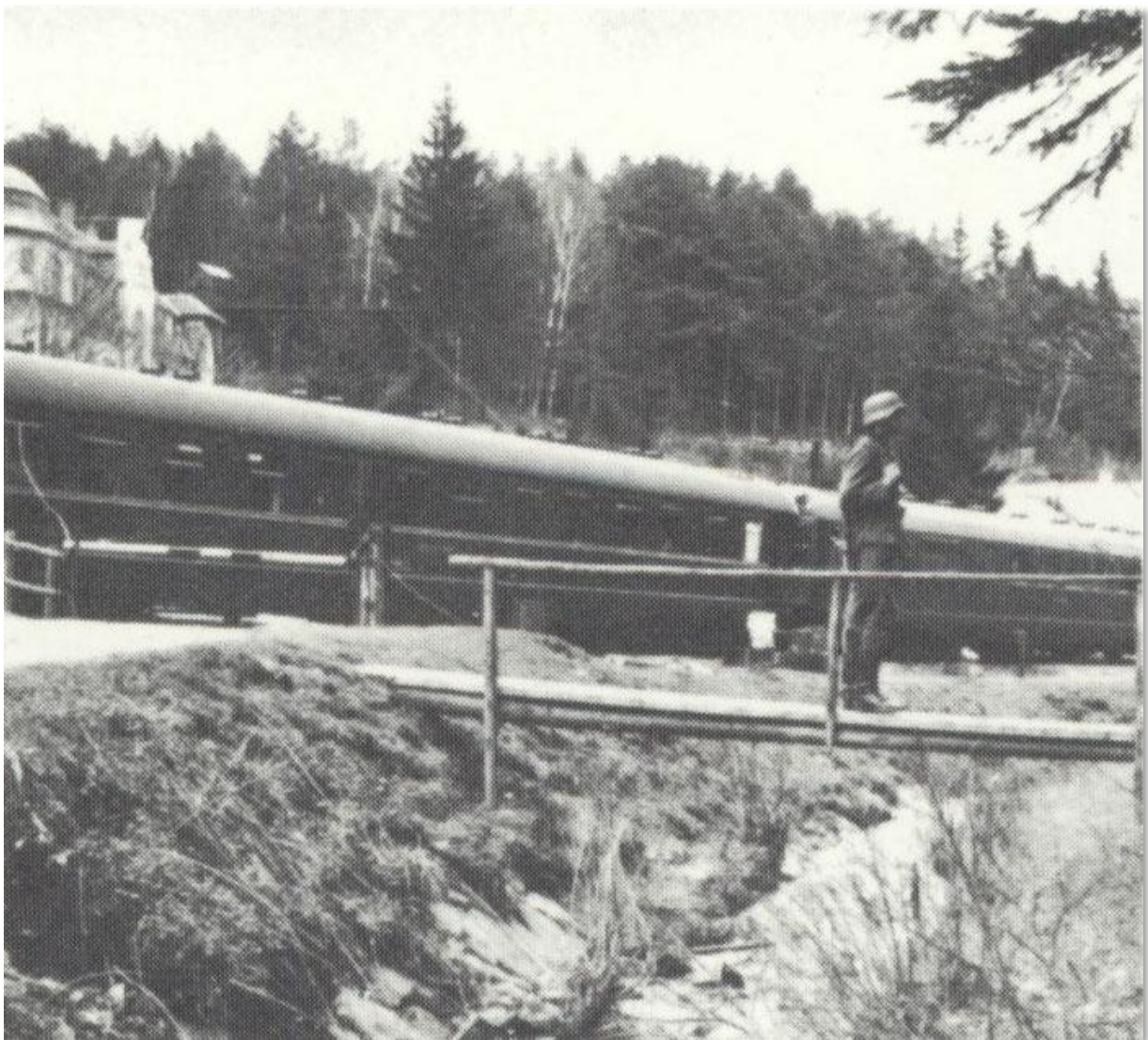

Комуникационно помещение в специалния влак на Фюрера

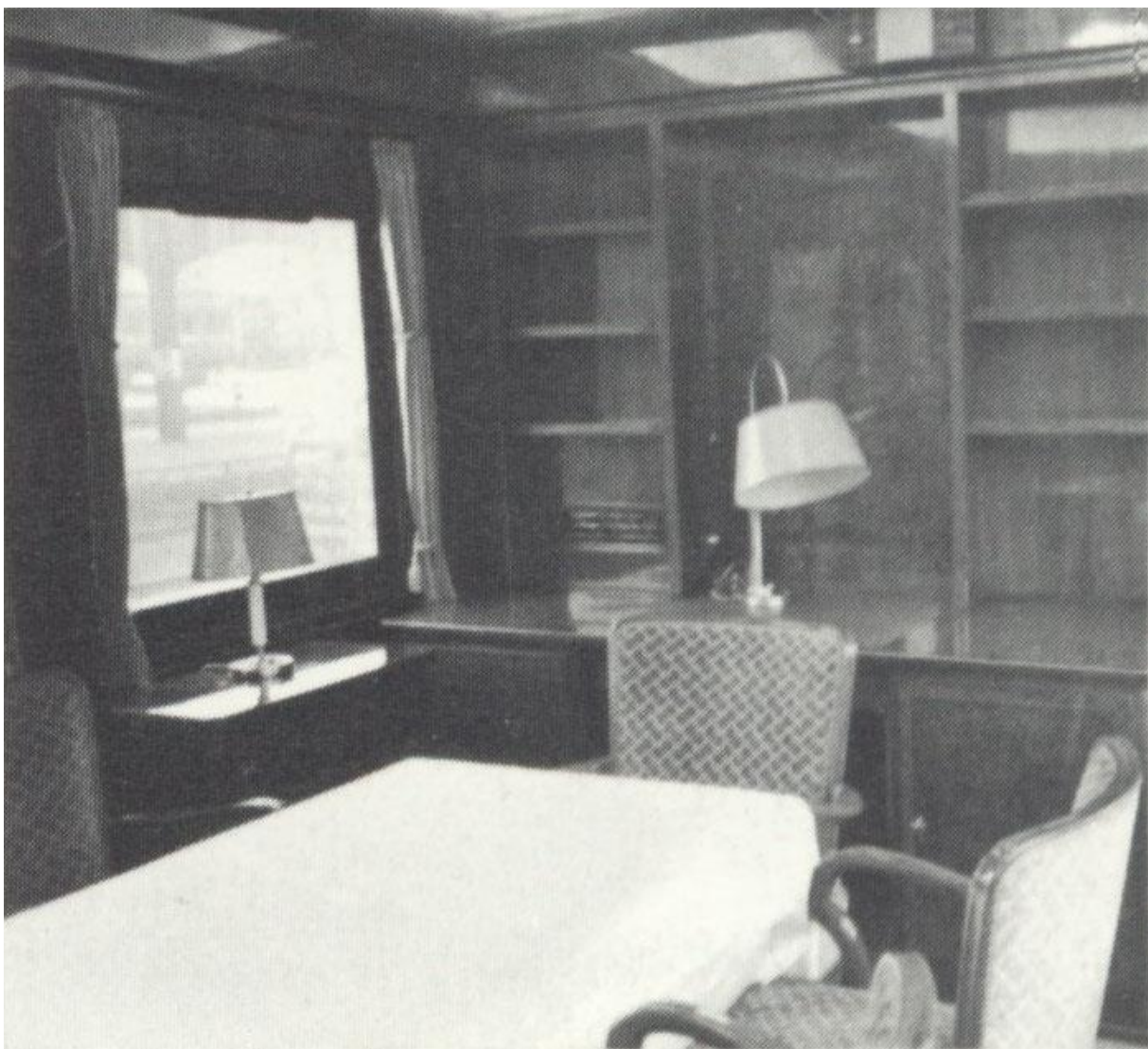

Няколко вагона от мобилния щаб бяха използвани за приемане и предаване на новини. Хитлер и неговият щаб поддържаха постоянна връзка с политическите и военните центрове в Германия и на фронта.

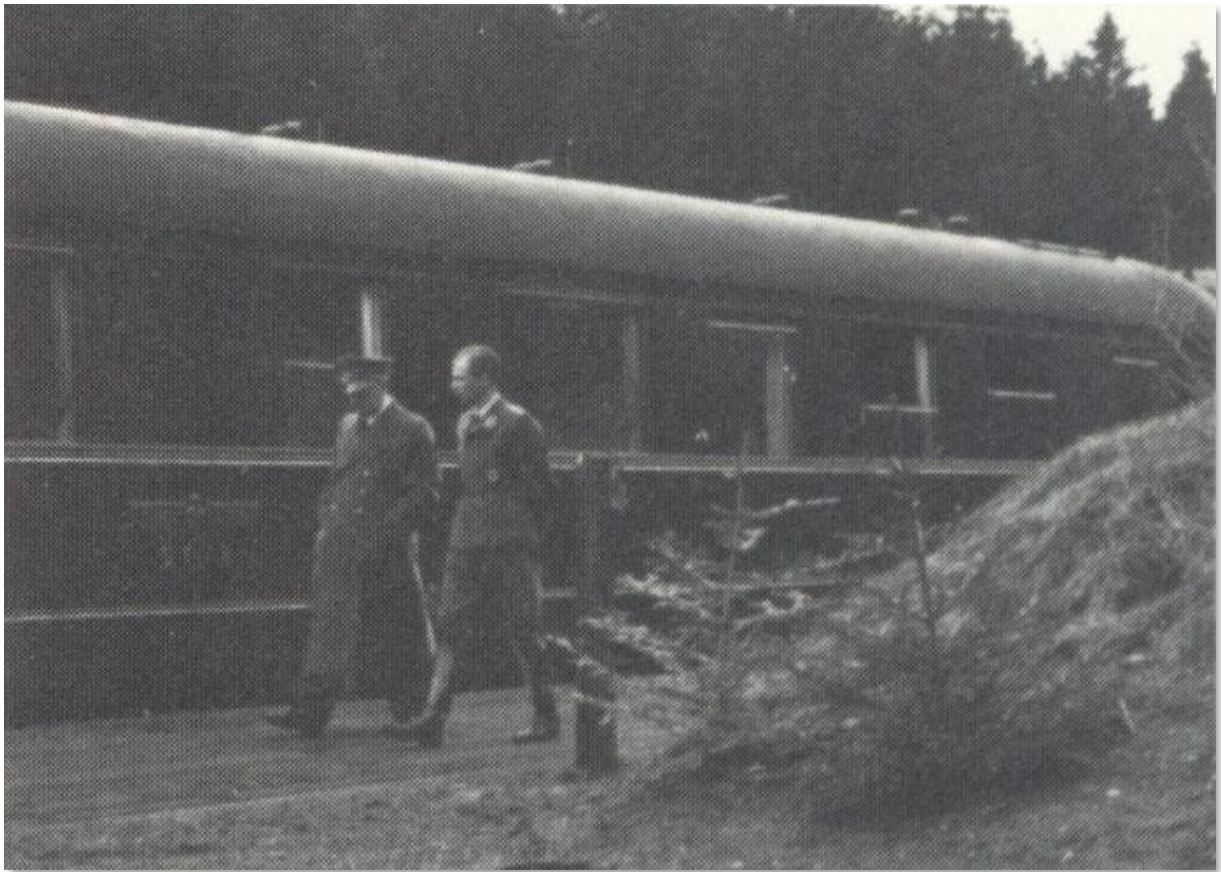

Охраняван от войници от „ескортацията отряд на Фюрера“, специалният влак на Хитлер в Монихирхен по време на кампаниите срещу Югославия и Гърция.

Кабинетът и дневната на Хитлер в „специалния влак на Фюрера“, където се провеждат ежедневните конференции на щаба.

Адютантът на Луфтвафе Николаус фон Белов придружава Фюрерът по време на сутрешната му разходка.

Фюрерът и близкото му обкръжение в неговите щабквартири

Конференция на персонала. Хитлер и колегите му от армията: генерал Йодл, майор Дейхи и генерал-полковник Кайтел

На тази фотография е с очила със позлатени рамки. След хранене Хитлер редактира доклада на Вермахта и диктува промените на секретарката си Герда Дарановски. На заден план е личният му лекар д-р Морел.

Най-близките сътрудници на Хитлер, неговият личен адютант Шауб, който води дневника за срещите на Хитлер, управлява личните му дела и плаща всички специални разходи, секретарката Герда Дарановски; и дългогодишната главна секретарка на Хитлер, Йохана Волф.

**Фюрерът и неговият адютант Ото Гюнше в приемната зала на замъкът
Клесхайм край Залцбург**

Адолф Хитлер по време на вътрешна конференция - зад него на снимката: адютант от Луфтвафе, генерал Кортен, Гьоринг и Йодл.

Виенско кафе е сервирано на камериера на Фюрера - Линге и камериера Каненберг.

Наслаждават се на залцбургската пролет шофьорът на Фюрера - Кемпка и офицерите от отряда за сигурност Ратенхубер и Геше.